

Giới thiệu Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người

Thể loại: Xuyên không, np, dị giới,

Nguồn: <https://www.wattpad.com>

Giới thiệu:

- Dạ Tuyết hoàn toàn ngây người rồi..

- cô xuyên không...ờ,năm nay thịnh hành chuyện xuyên không,cũng không có gì mới mẻ,tiếp nhận..

- cơ mà vì sao người ta tan cửa nát nhà,bị người thân,người yêu..bla bla

phản bội tùm lum tà la mới xuyên không,còn cô vì cái gì xuyên không a?cô có một gia gia thương cô hết mực,một ca ca sủng cô lên tận trời..bản thân cô-một thiên tài IQ200,bàn tay cô vừa cứu người vừa giết người,ngoài sáng cô là thiên tài trung y,trong tối cô lại là đế vương bóng đêm với biệt danh Mị..nhân sinh vô cùng rạng rỡ..thế thì dựa vào cái rắm cô bị xuyên qua a?

-xuyên qua thì thôi cũng được,yên tâm nhân nhĩ ăn no ngủ kĩ ở đây đi,dù sao thế giới kia gần như nằm trong tay cô,thay đổi một nơi không phải cang thủ vị hơn sao..Dạ Tuyết biểu mỗi nghĩ thầm

- cái gì,này này này...chẳng phải cái tình tiết cầu huyết này là phần mở màn của một cuốn tiểu thuyết nữ phụ văn cô vừa đọc tối qua hay sao?năm tào..cô kém chút nữa phun tục ngữ,Dạ Tuyết bực bội,này không khoa học nha..sao cô lại xuyên vào cái cuốn tiểu thuyết tào lao mà Thiên Sát đưa cô đọc chứ,lại còn xuyên vào thân xác một pháo hôi bị knock out từ chương 3 nữa..

- Dạ Tuyết nhìn trời,thôi kệ,nàng lười phải suy nghĩ,nằm xuống đắp chăn ngủ cái đã rồi tính.Nữ phụ này chẳng phải vì lộn lờ trước mặt một trong những hậu cung của nữ chủ mới bị đá khỏi sân khấu sao,vậy cô chỉ cần thấy hậu cung của nữ chủ thì đi đường vòng là được rồi.An tâm sống đời nhẹ nhàng làm sâu gạo cũng ok lắm,tốt sao?

- thế thì cái đám quần quít theo đuôi khuôn mặt đáng thương hề hề kia là gì vậy...năm tào,chạy a chạy...tránh xa ta ra,hậu cung của nữ chủ,ta muốn hai chữ bình yên.

Hắn Nam Cung Hàn - tam vương gia,người đời cứ ngỡ hắn ngốc nghếch ngu si,lại không biết phần trư ăn lão hổ,tàn nhẫn thị huyết ám sát chi vương Nguyệt,trăm nghe trăm sợ.Lại vì năng nổ nộ cười ám áp,sùng nàng tận thiên.

Hắn Hạ Dật Phong - thiếu chủ Phong Tuyết sơn trang,đại phú hào gia sản trải dài ngũ quốc lạnh lùng,ít nói,lại vì năng nổ nộ cười tuyệt mĩ

Hắn - Hiền Viên Triệt - long tộc thiếu chủ,vì nàng thù hận không rời

Hắn - Cung Hạ Ngọc - vua mặt cười,không ai biết nộ cười của hắn chưa bao giờ đạt đến đáy mắt,vì nàng vén một mảng thiên không

Hắn - Hách Liên Kỳ - vương thú nhân quốc ,có tính kiêu phách nặng nề,lại vì nàng phục vụ.

Hắn - Tử Mộc - tiêu dao vương gia,thờ ơ với thế sự võ công tuyệt trần,khuôn mặt yêu nghiệt,lại vì nàng dịch dung thành kẻ tầm thường ngày ngày lo cơm nước cho nàng.

Còn có hắn,hắn,hắn,hắn,và hắn...

Bài này ngón tay vàng vô hạn,YY vô hạn,nữ chủ không yếu lòng,nàng lạnh lùng nhưng lại vô cùng ấm áp với người thân.

NP,HE.ai không thích vui lòng bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Cuốn tiểu thuyết tào lao

Thành phố M 2h sáng.

Hàng cây xanh yên lặng tắm mình dưới ánh trăng bạc,bên cạnh từng lớp từng lớp sóng biển rì rào vỗ bờ.Nơi đây là một hòn đảo nhỏ nằm giữa Thái Bình

Dương.

Diện tích không lớn nhưng cảnh quang trên đảo lại nói không nên lời nữa.

Đây là căn cứ của Dark - tổ chức sát thủ lớn nhất và thần bí nhất thế giới.

Tại một căn phòng xa hoa nằm dưới 3 thước sâu trong lòng đất. Một căn phòng được bao bọc bởi huyền thiếc-thứ kim loại vô cùng cứng rắn đảm bảo dù cho bom oanh tạc người trong phòng cũng có thể vừa nhàn nhã cà phê vừa bình luận cảnh ném bom bên ngoài.

Bên phải căn phòng là hai dãy tủ thủy tinh cường lực với vô vàn dụng cụ thí nghiệm tối tân.

Nếu có một chuyên gia vũ khí ở nơi này, vị chuyên gia đó có thể sẽ bị tình cảnh trước mắt hù chết..bởi vì trên kệ tủ nhiều phát minh vũ khí hiện đại làm thế giới điên cuồng giờ phút này đang nằm la liệt trên kệ..bên cạnh chiếc bàn,một cô gái trẻ tuổi đang ngồi trên ghế, đôi tay không ngừng lật từng trang sách,thỉnh thoảng khẽ nhu mày.

Cô gái rất đẹp,vẻ đẹp sắc sảo,nhưng lại không nhu nhược,tựa như một đóa hoa sen tuyệt mỹ,ba ngàn sợi tóc khẽ rũ xuống bờ vai xinh xắn,mày liễu vi nhú,một đôi mắt bồ câu,trông mắt màu tím lưu ly sâu thẳm khiến người khác không thể rời mắt,quỳnh mũi cao thẳng,môi thủy nộn,không son mà đỏ.Khuôn mặt trái xoan ngũ quan như tinh linh,không thể nghi ngờ,cô là sủng nhi của thượng đế.

Không biết cô đã ngồi bao lâu,nhưng tách cà phê đã nguội hẳn.Một lát sau,bàn tay lật sách ngừng lại,phòng chùng đã xem hoàn cuốn sách."Cạch" cô gấp lại cuốn sách trên tay,nhẹ nhàng đặt nó lên bàn,với tay lấy tách cà phê hộp một ngụm.Ngón tay thon dài khẽ gõ nhẹ lên bàn.

Bây giờ cô đã biết nguyên nhân vì sao Thiên Sát lại cười đến ý vị thâm trường khi đưa cô cuốn tiểu thuyết này rồi.Lí do chính là vì tên của cô trùng hợp lại y hệt tên một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết này-Dạ Tuyết-tam tiểu thư Dạ gia-gia tộc tam đẳng,phất lên nhờ gian thương,đến đời phụ thân của Dạ Tuyết nhờ tiền chạy một chức quan trong triều,lại chớ gặp phải ruồi một lần vô tình cứu giá hoàng đế cải trang vì hành được trọng thưởng ban hào chức tước,miễn cưỡng xem như thuộc hàng danh gia vọng tộc.

Lại có câu,cầu trăm năm không đổi ăn thi,giang san dễ đổi bản tính khó dời,máu gian thương ăn sâu vào tiềm thức,nay lại làm quan trong triều càng ra sức bóc lột vơ vét dân chúng,ai cũng ngại cho danh hào quan ngự sử không dám cáo trạng,kể từ đó Dạ gia nhân lại càng kiêu căng không coi ai ra gì.

Nhị thiếu gia lại là cái phá gia chi tử,suốt ngày lẩn lộn trong bụi hoa,hết ra lại vào quan sai như com bữa,cuối cùng lại bị Dạ gia chủ dùng tiền an bài,sau lại tiêu dao ngửa quen đường cũ ức hiếp dân lành.Rước lấy nhiều sự oán hận của dân chúng.

Dạ Tuyết mặc dù là đích nữ,sinh ra trong chăn êm nệm ấm, bắt quá cũng là nhân vật chẳng hay ho gì,mẫu thân vì khó sinh mà tử,không có mẹ, lại cô độc từ nhỏ,nói đúng hơn là bị bỏ mặc cho một cái mama lớn tuổi,không ai quản, nhưng lớn lên lại dịu dàng,hiểu ý người,chỉ có điều tính tình trầm tĩnh lạnh nhạt..cuối cùng chung quy muốn đời mệnh nữ phụ cũng chỉ là một tảng đá lót đường chính hiệu,một nữ phụ được định sẵn là vật hi sinh để điểm tô cho hào quang của nữ chủ.

Nguyên nữ chủ Vân Mộng Vũ là đại tỷ của nàng tính tình nhất gan,gầy yếu,chịu đủ mọi khi dễ của gia tộc.Dạ Tuyết mặc dù sẽ không nằm trong những kẻ bắt nạt nguyên nữ chủ,nhưng cũng nằm trong đám người xem kịch vui,thấy chết không cứu,đơn giản vì Vân Mộng Vũ mẫu thân là cái tiểu tam thượng vị.Mà Dạ Tuyết nhớ đến cái chết không minh bạch của mẫu thân theo lời mama đơn giản sẽ không mấy hảo cảm với hai mẹ con Vân thị,thêm nữa nàng sẽ không là cái thân cận người,nàng lạnh nhạt với tất cả.

Trước khi trở về Dạ gia cùng Dạ gia chủ,hai mẹ con Vân thị chui lủi tại dân gian sống qua ngày,sinh hoạt tại tần chót của xã hội tạo nên một Vân Mộng Vũ nhất gan,khúm núm,không dám ngẩng cao đầu,sau Dạ gia chủ trong lúc đi kiểm hàng bị ám sát,hai mẹ con "tay không bắt giặc lại dùng cảm hi sinh cứu người" đã làm Dạ gia chủ rung động.

Vì trọng thương Dạ gia chủ sống tại nhà của hai mẹ con một tháng,trong lúc đó,Dạ gia chủ phát hiện mẹ Vân Mộng Vũ là cái nô tì năm năm trước,trong một lần say rượu hẳn đã sủng ái,sau lại bị đuổi ra khỏi Dạ gia.Không ngờ nàng ta mang thai lại không nói một lời nuôi con lớn lên.Không khỏi cảm thấy tức thương rung động,lại nói Vân thị là cái xinh đẹp quyền rũ nữ nhân,thế là sau một tháng ở chung củi khô lửa bốc,hai người lăn đrap giường,đến khi Dạ gia nhân tìm được Dạ gia chủ đã là hai tuần sau đó.

Sở dĩ Vân Mộng Vũ theo họ mẹ vì là lúc Dạ gia chủ đưa hai mẹ con Vân thị về nhà,tuyên bố nàng là đại tiểu thư của Dạ gia,mẫu thân Dạ Tuyết lúc đó mang thai được tám tháng không nói gì,nhưng mẹ của Dạ gia chủ lại sinh khí,bà nhất quyết không cho Vân Mộng Vũ mang họ Dạ,theo bà,một cái nô tì lên lút sinh hạ con cháu Dạ gia là không có tư cách bước chân vào từ đường,sau cùng để tránh con trai bất mãn,bà yêu cầu Vân Mộng Vũ theo họ mẹ,nếu không thì hai mẹ con cút ra đường.

Trong tác phẩm,mẹ của Dạ Tuyết cũng không phải khó sinh mà tử,mà là bị động tay chân trong lúc sinh,bà cắn răng sinh ra Dạ Tuyết,sau cũng chỉ kịp dúi vào tay mama thân tín một miếng ngọc bội hình phượng hoàng,dặn dò nhất định khi tiểu thư mười hai tuổi đưa cho nàng,bà luyện tiếc nhìn nữ nhi vừa ra đời oa oa khóc,một giọt nước mắt lăn dài trên má,bà nhắm mắt rồi đi thế gian.

"Nữ nhi,tha lỗi mẫu thân không thể lo lắng cho con,hài tử đáng thương của ta,nhất định con phải hảo hảo mà sống"

Tất nhiên miếng ngọc bội không thể nào đến tay của Dạ Tuyết vì nàng đã bị đá ra khỏi sân khấu trước ngày sinh thân của nàng hai nguyệt rồi.Tác phẩm cũng không có nhắc đến miếng ngọc bội sau này như thế nào vì lão mama cũng đã chết tại cuộc huyết tẩy của nữ chủ năm nguyệt sau đó,nên miếng ngọc này cùng tình yêu thương hài tử của mẫu thân Dạ Tuyết vĩnh viễn trở thành bí mật chôn vùi.

Lại nói Dạ gia chủ,chung quy cũng là kẻ trắng hoa,trong nhà thiếp thất nhiều,sinh con cũng không thiếu,một đứa con gái cũng chẳng làm nên chuyện

gì,hắn nghĩ,chẳng phải hắn đã cho nàng ta thân phận đại tiểu thư,ban cho nhung lụa hay sao,so với cuộc sống trước đây nhưng là rất tốt rồi,vì vậy mặc dù biết Vân Mộng Vũ thường bị khi dễ song cũng không nhúng tay,mà mẫu thân của Vân Mộng Vũ ngày ngày phẫn son hồng được Dạ gia chủ sủng ái cũng mặc kệ Vân Mộng Vũ tự sinh tự diệt.Dù gì Dạ gia chủ cũng không thể để nữ nhi mình bị tổn thương đi.Cứ như vậy,Vân Mộng Vũ sống kiếp sống bị khi dễ nhịn nhục hết 10 năm,cho đến khi bị biểu ca là cái háo sắc thiết kế hạ xuân được quá liều mà hoan ái đến tử.

Nữ chủ là cái xuyên qua giả,nàng là thế kỉ 21 kim bài sát thủ,lạnh lùng tàn nhẫn,nàng bị thân nhân phản bội,roi vào đường cùng dùng bom mini đồng quy vu tận.Sau mở mắt ra lại trở thành Vân Mộng Vũ,nàng tiếp nhận kí ức của Vân Mộng Vũ,thề thay nàng sống tốt và trả thù tất cả Dạ gia nhân.

Mà Vân Mộng Vũ cũng là cái nhân hết sức buồn cười,Dạ Tuyết chưa từng một lần khi dễ nàng ta,nhiều lắm chỉ là đứng lẳng lẳng nhìn nàng ta bị khi dễ,thề nhưng nàng ta lại hận chết đi sống lại Dạ Tuyết,nàng ta hận Dạ Tuyết vì cái gì cùng là Dạ gia nữ nhi mà Dạ Tuyết lại sung sướng từ bé mà nàng lại lưu lạc sống kiếp khổ ải,đến khi về được Dạ gia lại bị chịu hết mọi khi dễ? vì cái gì Dạ Tuyết có được mẫu thân yêu thương còn nàng thì không?Cho nên đến khi Tiết Vân-sát thủ thế kỉ 21 xuyên qua đọc kí ức của Vân Mộng Vũ cũng cười lên cái thị huyết,nàng ta ni non:

"Dạ Tuyết sao,ta sẽ từ từ đùa từ ngươi." Từ đó bị kịch của nữ phụ bắt đầu.

Tâm tư đơn giản Dạ Tuyết nhanh chóng bị nữ chủ lợi dụng cho kế hoạch trả thù của nàng ta,Tiết Vân,không lúc này nàng ta đã là Vân Mộng Vũ dùng kế từ từ cướp đi tất cả của nữ phụ,lại tỏ rõ tài năng kinh thương thành công thu hút nam chủ Hạ Dật Phong,thiếu chủ Phong Tuyết son trang mộ tài sinh ra lýuyn ái.

Sau Vân Mộng Vũ lại vô tình cứu nam chủ Hách Liên Kỳ-vương của thú nhân bộ tộc ,sau đó Hách Liên Kỳ tại lột một con Bạch Hồ ngày ngày kề cận Vân Mộng Vũ động lòng.

Thiếu chủ Long Tộc Hiên Viên Triệt là ở thế giới loài người dạo chơi thời gian biết Vân Mộng Vũ,hai người quen biết cũng là anh hùng cứu mỹ nhân.

Hiên Viên Triệt cứu lấy thân thể mình thử độc Vân Mộng Vũ,đối với Vân Mộng Vũ tàn nhẫn ngoan độc với chính bản thân rất là ghê mắt,cũng cảm thấy thú vị nên liền đi theo.

Mà Dạ Tuyết động lòng chính là Hạ Dật Phong,tất nhiên hậu cung của nữ chủ nữ phụ là không thể ao ước,huống chi là hậu cung của nữ chủ vốn hận nữ phụ.Cho nên kết cục không phải hi sinh cũng bị pháo hôi..cuối cùng chết vì đỡ một mũi tên cho một trong những nam chủ vây xung quanh nữ chủ,cũng là người Dạ Tuyết thầm yêu từ lâu,chỉ tiếc trong mắt tên kia từ đầu đến cuối đều không có nhìn nàng.Ánh mắt hắn chưa từng rời bóng dáng nữ chủ một giây.

Nguyên trong tác phẩm,Dạ Tuyết cũng không có gì hành động,nàng chỉ lặng lẽ quan sát người mình thầm yêu,nhưng Vân Mộng Vũ sao có thể để cho Dạ Tuyết lượn lờ trước mặt nam nhân của mình được,cho nên nàng ta tương kế tựu kế cho kẻ thù của Hạ Dật Phong tin tức,lại bỏ thuốc khiến cho Hạ Dật Phong nội thương, nội lực bị phong bế, bị nội thương tất nhiên là không có gì nguy hiểm,chỉ là không thể dùng nội lực sử dụng trong nửa canh giờ,nhưng thử nghĩ một người bị truy sát mà không thể sử dụng nội lực đồng nghĩa với chết,cho nên khi Dạ Tuyết theo lời Vân Mộng Vũ tìm đến, Hạ Dật Phong liền ngàn cân treo sợi tóc,nàng chỉ thấy hô hấp ngưng lại không kịp nghĩ nhiều nhào lên đỡ một mũi tên cho hắn,mũi tên tẩm độc lại cắm vào tim,nên đến lúc này xem như nữ phụ đã hoàn thành vai diễn.

Hừ,thật ngu xuẩn.Biết rõ ràng hắn không hề nhìn quá mình dù chỉ một chút,nhưng lại mù quáng yêu hắn.Haiz,tính ra cô ta cũng rất đáng thương,tình yêu mà,con người có thể quyết định mọi thứ,duy chỉ có trái tim là không theo quy luật nào.Thật đánh mất mặt tên của cô.Tại sao tên tác giả trời đánh này lại tạo hình nhân vật mang tên cô ngu ngốc như vậy.

Hừ,hừ,ánh mắt vòng vo chuyển đến trên bàn,khi nhìn đến cuốn tiểu thuyết cô nheo mắt lại. Thiên Sát,hảo ngựa da a, được lắm,đưa cuốn tiểu thuyết này là trả thù việc cô không đưa ra sáng chế mới nhất chứ gì?Đã thế ..Ngày mai cô nhất định dùng ngươi làm "chuột" thí nghiệm cho loại độc được cô vừa điều chế ra.Hahaha...Dạ Tuyết nham hiểm cười.

Mồ vị soái ca tên Thiên Sát đang ản núp vào bóng đêm làm nhiệm vụ chốt đánh cái rừng mình.Quái lạ,đang trong phòng kín như thế nào có gió thổi qua lạnh cả lưng a.

Thay bộ đồ ngủ,cô leo lên giường và rúc người vào chăn,nhắm mắt lại,hô hấp dần biến chậm.Cô dần dần đi vào giấc ngủ,trước khi ngủ cô nghĩ nghĩ :

"đúng là quyền tiểu thuyết tào lao".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1-2: Ngoại truyện 1: Xin Đừng Quên Ta

Hạ Dật Phong trừng mắt nhìn Dạ Tuyết đỡ cho hắn một mũi tên,sau đó ngã xuống trước mặt hắn,vội vàng giết chết kẻ đánh lén cũng là tên sát thủ cuối cùng sau đó vươn tay ôm Dạ Tuyết vào lòng.Hắn ni non :

"vì sao"? vì sao cứu ta?

Dạ Tuyết gắng gượng cười một tiếng,khó khăn nói :

"vì.. ta.. thích.. người a.." lại trào ra một búng máu.

"người đừng nói,tà sẽ đưa người đi tìm Mộng Vũ,nàng là được sư,nhất định cứu được người." Hạ Dật Phong run rẩy,xóa đi vết máu nơi miệng của Dạ Tuyết.

"đừng...người..hãy nghe ta nói.."

"hào,tà nghe người"

"Dật Phong...ta thích người từ năm ta tám tuổi,người còn nhớ có một ngày người thổi sáo ngoài Thiên Nhai sao?khi ấy có một nữ hài từ mặt mũi bần đất bò từ trong bụi rậm ra ngoài,nữ hài từ ấy chính là ta.Hôm đó,tà biết được sự thật mẫu thân của ta là bị người khác hạ độc trong khi sinh ta,mà người hạ độc liền là ta phụ thân,tà cảm thấy trời đất như trộn thành một mớ,bỏ nhà ra đi,lại bị đói,mò mẫm trong rừng,nương theo tiếng sáo của người mới thoát ra được,mà người nhìn thấy ta,cũng không có chê ta bẩn,cho ta lau mặt mũi lại cho ta một cái màn thầu,liền là lúc đó,hình ảnh người khắc vào tâm ta.Sau ta trở về nhà,lại quay lại đó nhìn người nhưng lại không tìm thấy,rồi năm ta 11 tuổi,tà nhìn thấy người,tà nhận ra người nhưng người thì không,chờ đợi năm năm thế nhưng người xuất hiện trước mặt ta lại là thân phận ti phu của ta,lúc đó tìm ta nhiều đau,nhưng ta cũng mẫn nguyện,nhìn người ngày ngày vậy là đủ..khụ..khụ.."

Hạ Dật Phong trừng lớn mắt,hắn không thể tin vào tai mình..rất nhiều hình ảnh nhanh chóng xẹt qua rồi tràn lan trong đầu hắn,tìm hắn có lại,hắn nhìn chăm chăm người con gái đang nằm trong tay hắn.Một cảm giác nghẹt thở tràn ngập trong trái tim hắn.Một hình ảnh nhanh chóng xẹt qua lại rất nhanh biến mất khiến hắn không tài nào bắt được,có cái gì đó chợt lóe qua đầu hắn,một giấc mộng năm năm,một giấc mộng có một tiểu cô nương quay lưng về phía hắn,bóng dáng tiểu cô nương ấy vô cùng thân thuộc,trong từng giấc mộng năm năm,hắn không ngừng cố gắng vươn tay muốn quay lưng tiểu cô nương lại,nhưng không thành công.Hắn chỉ nhớ tiểu cô nương gọi là tiểu cầu nhi..trong mơ hắn gọi cô bé như thế,vì hình dáng của tiểu cô nương liền là hai viên tóc được quấn thành cầu vắt vẻo hai bên rất khả ái.

Hắn lại chợt nhớ đến Vân Mộng Vũ có một ngày vào một năm trước tìm đến hắn,nào vào lòng hắn hoa lê đài vũ mà khóc lên rằng :

"Dật Phong,tà cuối cùng tìm được người,tà rất nhớ người,kể từ lúc thấy người tại Thiên Nhai.Vì sao người không giữ lời hứa đợi ta ở đó??"

Vốn đối với Vân Mộng Vũ không hiểu sao có phần không thích hợp,hắn giật giật bản thân kéo tay Vân Mộng Vũ nhìn chăm chăm nàng,hỏi:

"người.. là ?"

"ta là tiểu cầu nhi a."

Tiểu cầu nhi.....mắt hắn bỗng co rụt lại,là tiểu cầu nhi,tên của tiểu cô nương trong mơ suốt năm năm của hắn.

Hắn khẩn trương nhìn Vân Mộng Vũ,trong mắt ánh lên vẻ nghi ngờ,nhưng rồi nhanh chóng đổi lại thành vui mừng khi chợt nhớ ra hình ảnh một tiểu hài nhi hai tay cầm hai cái màn thầu ăn ngấu nghiến,đôi mắt híp lại thành một vòng mắt trắng lười lười,khuôn mặt bần hề hề,lại nói không nên lời đáng yêu khiến hắn nhìn không được tưởng vươn tay đi chạm nàng,mà sự thật là hắn cũng đã làm vậy,đến lúc nhận ra có điểm không thích hợp,thì tay hắn đã vươn ra đang nhẹ nhàng mang theo một tia chính hắn cũng không nhận ra ôn nhu thay nàng lau đi vết bẩn nơi khuôn mặt.Xúc cảm trong tay quá tốt đẹp,khiến hắn nhìn không được lại xoa xoa nắn bóp đến khi khuôn mặt khả ái kia khó chịu vo thành một nắm,nhìn gương mặt muốn khóc lại quật cường nhẫn nhịn của tiểu hài nhi khiến hắn kim lòng không đành cười thành tiếng.

Ám vệ ẩn núp gần đó nhìn gương mặt cười phá lệ sáng lạng của chủ tử nhà mình liền có cảm giác gia gia lật mộ đứng dậy xoa đầu hắn nói "tiểu tử,gia gia chờ người dưới suối vàng hơi bị lâu nha",rất kinh dị.Sáu người ẩn núp gần đó nhìn nhau, đều nhìn được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương,miệng người nào cũng trương ra đến mức có thể nhét được quả trứng gà.

Đúng vào lúc này,hon hai mươi hắc y nhân từ bốn phía vọt tới chỗ Hạ Dật Phong,xuất chiêu độc ác,ám vệ nhanh chóng hiện thân cùng hắc y nhân dây dưa,song bởi vì chênh lệch số lượng,rất nhanh nhóm ám vệ của Hạ Dật Phong rơi vào hạ phong,Ám Nhất cắn răng kiên trì chém giết nhưng lại bị ám toán một dao vào lưng,sáu người vết thương luy luy,mắt thấy thẳng lợi gần kề,một hắc y nhân phát tay ý bảo thuộc hạ nhanh chóng kết thúc,bản thân xách kiếm lảng lảng đi đến nơi Hạ Dật Phong đang đứng,mà Hạ Dật Phong lúc này đang thận trọng nhìn chăm chăm tiến tới hắc y nhân,tay nắm chặt tay tiểu cô nương,hộ phía sau lưng mình,hắn không dám chắc mình có thể đánh lại hắc y nhân này,nhưng mà,liếc nhìn tiểu cô nương đứng nép sau lưng hắn trong mắt lóe lên kiên định,hắn nói:

"tiểu cầu nhi,một lát ta đánh hắn,muội nhanh chóng chạy ra khỏi nơi này,nơi này rất nguy hiểm,chạy về phía bên phải chừng ba trăm mét có một lối rẽ,có một cái cây,muội cứ rẽ trái đi chừng một trăm mét là có thể thoát ra ngoài,tiểu cầu nhi,nhớ rõ sao?"

"còn huynh thì sao?huynh không đi ta cũng không đi"

"ngoan,muội ở lại rất nguy hiểm,còn tăng phiền phức cho ta,nghe lời,sau này ta sẽ tìm gặp muội,tốt sao?"Hạ Dật Phong nhẹ nhàng dụ dỗ

"không,ta không đi đâu cả,tà ở lại với huynh"

Hạ Dật Phong bất đắc dĩ nhìn tiểu cô nương,hắn vừa định nói thêm gì thì tiếng gió vun vút bắn tới,hắc y nhân vung kiếm muốn cắt đứt cổ Hạ Dật Phong lại bị hắn ôm theo tiểu cô nương nhanh chóng né qua một bên,hắn nhìn chăm chăm hắc y nhân:

"Các ngươi là ai? ai sai các ngươi tới?" hần thận trọng nhìn chằm chằm cử động hắc y nhân, tay nắm chặt tay tiểu cô nương.

"ta đếm đến ba muội mau chạy ra, biết không, nghe lời ta, nếu không ta sẽ không để ý đến muội nữa, ta sẽ đi tìm muội được không?"

Tiểu cô nương chần chừ, sau cắn răng "hào" một tiếng sẽ chuẩn bị chạy đi. Nhìn sự kiên cường nhưng bàn tay nhỏ bé nắm tay hần liền mềm, hần một bên né tránh sự tấn công của hắc y nhân, một bên thăm tìm kiếm chỗ đột phá.

"chính vào lúc này, tiểu cầu nhi, mau chạy đi" hần cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của tiểu cô nương run lợm, sau đó kiên định buông hần ra, chạy nhanh về bên phải. Mà hắc y nhân nhanh chóng xuy kiếm chạy theo, trường kiếm sắp đâm vào lưng tiểu cô nương thì bị một phen kiếm khác sinh sinh chặn lại, hai người nhanh chóng dây dưa lên, hắc y nhân cắn răng bỏ qua tiểu cô nương bỏ chạy, tập trung đối phó Hạ Dật Phong.

Hạ Dật Phong năm nay mười ba tuổi, hần liền là thiên tài tuyệt điểm, tám tuổi theo phụ thân đi khắp nơi buôn bán, mười tuổi nắm trong tay toàn quyền buôn bán của phụ thân, mười ba tuổi đưa Hạ gia đi lên nhất đẳng gia tộc, tài phú mở rộng gấp mười lần so với lúc phụ thân hần giao ra quyền hành. Biểu ca biểu muội ganh tị, nhưng cũng chỉ dám ám muội ám toán, lần này chúng liên hợp với nhau thuê sát thủ, xem ra là bỏ vốn gốc a. Hạ Dật Phong khỏe mỗi ngày lên nụ cười trào phúng.

Bên kia đám ám vệ vô cùng chật vật, không phải ám vệ vô dụng mà là lại có thêm mười hắc y nhân từ nơi khác xông ra gia nhập cuộc ám sát. Đúng vào lúc này, ba hắc y nhân thoát khỏi sự dây dưa của ám vệ phóng kiếm đến Hạ Dật Phong, tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Ám nhất trừng muốn nứt con mắt hô to :

"không cần, chủ tử" hần nóng nảy, chém chết hắc y nhân bên cạnh, xông ra lại nhanh chóng bị hai hắc y nhân khác chặn đường. Ám nhất cắn răng.

Bỗng dung một tiếng kiếm xé gió lao đến, không kịp giờ kiếm lên đỡ, chỉ có thể chặt vật né qua một bên, Hạ Dật Phong bị cắt một đường sâu tận xương trên tay. Mùi máu tươi nồng nặc trong không khí. Con ngươi hần ám đạm, không lẽ hần phải chết hôm nay sao? mất máu, đôi mắt hần có chút mờ lung, hần cắn đầu lưỡi hồng bất bản thân thanh tỉnh. Hai tay ôm kiếm, một chân quỳ trên mặt đất, một ti máu từ khóe miệng trào ra. Hần nhìn chằm chằm ba hắc y nhân đang từ từ tiến tới.

"thiếu chủ, chỉ nên trách ngươi quá tài giỏi, chỉ có ngươi chết thiếu gia tài năng lên làm thiếu chủ, mong ngươi đừng oán chúng ta."

"đừng xàm ngôn, là Hạ Tinh Lâm phái các ngươi tới phải không?"

"quả nhiên thiếu chủ rất thông minh, còn là thuộc hạ lấy vinh hạnh xin phép tiễn thiếu chủ một đoạn đường"

tam kiếm xé gió chém tới, Hạ Dật Phong nhận mệnh nhắm mắt lại, không phải hần không phản kháng mà là hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng trong kiếm hắc y nhân có một lượng độc được, khiến hần không thể nào vận công. Đúng vào lúc này, bên tai hần vang lên giọng đau thương của một tiểu nữ tử.. "không cần" sau đó hần cảm nhận được trong lòng một đoàn mềm mại, thơm mùi cỏ non, một đám chất lỏng phun vào trên mặt hần, ấm nóng và tanh mùi rỉ sắt. Hần trừng to mắt nhìn tiểu cô nương lưng màu nhoe nhoe ôm chặt lấy hần, đồng tử hần co rụt lại.

"tiểu cầu nhi.. ngươi thế nào" hần hét lên, ôm chặt lấy tiểu cô nương.

Tiểu cô nương nhắm nghiền mắt, hô hấp khó khăn, miễn cưỡng mở mắt ra, nở một nụ cười, liền là như vậy khắc sâu vào tim hần.

"huynh không có sao chứ?"

"huynh không có sao chứ", bốn chữ đơn giản lại làm cho hần tâm như bị nhéo, hần điểm huyết cảm máu cho tiểu cô nương, ôm chặt lấy tiểu cô nương.

"ta không sao" hần nói

"thật tốt" tiểu cô nương ánh mắt cong cong, nở nụ cười sau đó hôn mê bất tỉnh.

Hạ Dật Phong ngừng hô hấp, khi phát hiện tiểu cô nương là mất máu ngất đi, hần nhanh chóng đứng lên mặc kệ vết thương trên tay, bế tiểu cô nương chạy nhanh xuống núi.

Ám vệ nhanh chóng chạy theo sau, đám hắc y nhân đã bị đám ám vệ tiểu cô nương đưa đến giết sạch, chỉ để lại tên cầm đầu, nguyên lai tiểu cô nương chạy trong rừng không ngừng tìm kiếm trợ giúp, đúng lúc gặp đám ám vệ đang đi tìm Hạ Dật Phong theo lời lão gia tử, thấy tiểu cô nương người toàn máu, Ám Thất hỏi thăm thì nhận được sự cầu khẩn cứu ca ca của cô. Ngay lập tức mười người theo lời ôm lấy tiểu cô nương chạy đến, phát hiện thiếu chủ liền nhanh chóng tiến lên tiêu diệt hắc y nhân.

Vừa xuống chân núi, đập tung cửa một nhà đại phu, Hạ Dật Phong thân toàn huyết đặt tiểu cô nương xuống giường hét to lão đại phu mau chữa cho nàng, lão đại phu lật đặt xem xét vết thương rồi bắt mạch, nhanh chóng tiến hành sơ cứu,

Sau tất cả, lão đại phu mở hơi lạnh chảy rờn rờn khom lưng báo cáo tình hình tiểu cô nương đã không có gì nguy hiểm. Nghe đến đây, hần thoáng buông lỏng liền hôn mê bất tỉnh, hần trúng độc, sử dụng nội công ém chất độc, bây giờ chịu không nổi bất tỉnh nhân sự. Đám ám vệ nhanh chóng ôm lấy chủ tử thoát đi. Trước khi đi, Ám Lục ném một túi bạc nặng trĩu cho lão đại phu:

"chăm sóc cô bé cho tử tế, cẩn thận cái mạng của ngươi"

"dạ dạ,tiểu nhân đã rõ"đại phu vuốt mồ hôi trên trán cúi thấp đầu.

Hạ Dật Phong được đưa về Hạ gia tỉnh lại đã là chuyện của một tháng sau,suốt một tháng Hạ gia náo loạn,thiếu chủ bị trúng độc cực nặng,trong nội viện đám đại phu được sự loạn thành một đoàn,cuối cùng thành công ép hết chất độc ra khỏi cơ thể Hạ Dật Phong nhưng tác dụng phụ của chất độc lại làm Hạ Dật Phong mất đi trí nhớ về tiểu cô nương đã liều mình cứu hắn..Mất đi trí nhớ về hình ảnh người con gái khắc sâu trong đầu hắn.Hắn vẫn biết hắn mất đi cái gì đó rất quan trọng,nhưng lại không thể tra xét được gì,mỗi lần hắn cố gắng suy nghĩ sẽ bị đau đầu đến mức tái nhợt khuôn mặt,Hạ lão gia từ phát lệnh cấm bất kì ai nhắc về chuyện đã xảy ra.Dần dần hắn cũng buông tha cho việc suy nghĩ.Cứ thế,năm năm trôi qua,hắn không biết có một tiểu cô nương ngày ngày mò lên đỉnh Thiên Nhai chờ hắn xuất hiện.

Lại nói tiểu cô nương sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình nằm tại một nơi xa lạ,sau lưng đau nhói khiến mặt mày cô nhăn lại.Lão đại phu đẩy cửa bước vào,trên tay bưng chén thuốc,nhìn thấy tiểu cô nương đang nhìn chăm chăm mình,lão đại phu ngừng người..sau đó nở nụ cười hiền từ :

"tiểu cô nương,ngươi tỉnh,đến, uống chén thuốc,ta xem thử vết thương cô như thế nào."

"đây là đâu,tại sao ta lại ở đây?" tiểu cô nương nhu thuận bưng chén thuốc nhìn đấng uống hết một hơi,hỏi

"đây là nhà ta nha,ngươi bị thương nặng,được người đưa tới đây chỉ còn một hơi,là ta cứu ngươi"

"người đưa ta đến đây thế nào?huynh ấy vết thương có vấn đề gì không?" nghe thấy nhắc đến người đưa mình tới đây,nàng nhanh chóng hỏi.

"đám người đó đưa cô đến đây rồi đi rồi,thiếu chủ họ bị trúng độc,phỏng chừng là đi tìm dược sư đi.Đến,tiểu cô nương,ngươi cho lão xem vết thương sau lưng ngươi."

"huynh ấy có nhăn lại gì không?" tiểu cô nương đưa lưng về phía đại phu,trong đầu nhìn không được hỏi.

"lúc ấy nghe xong ngươi không có vấn đề gì,vị công tử trẻ tuổi ấy đã bất tỉnh,không có nói gì a."

Nhìn nhìn gương mặt tiểu cô nương thất vọng,lão đại phu nghĩ nghĩ,chợt ông đứng lên.

"phải rồi,trước khi ngất xỉu,vị công tử trẻ tuổi ấy có đưa cho ta một miếng ngọc bội,nói là đưa cho tiểu cô nương ngươi ni,ngươi đợi,ta đi lấy"

"hào" tiểu cô nương đôi mắt vụt sáng,nhanh nhẹn gật đầu.

Một lát sau,lão đại phu đi ra ngoài trên tay cầm một miếng ngọc bội màu tím trong suốt,đưa cho tiểu cô nương.

"này chính là vị công tử kia dặn ta đưa cho ngươi"

Tiểu cô nương cầm miếng ngọc bội trong tay ưa thích không thôi,miếng ngọc bội là hình một con kì lân,to chừng hai ngón tay,trên khắc một tự "Phong",đây là ngọc bội tùy thân của Hạ Dật Phong.Vuốt vuốt phong tự,tiểu cô nương cười ngọt ngào..

"Phong ca ca.."

Tiểu cô nương không hề hay biết người nàng tâm tâm niệm niệm gặp lại đã quên nàng không còn một mảnh.Hàng ngày leo lên đỉnh Thiên Nhai ngồi đợi đến tối mới về...Kéo dài đến một tháng cho đến khi Dạ gia chủ phái người tìm được tiểu cô nương,mới bị tóm về nhà.Tiểu cô nương liền là Dạ Tuyết.

Mà Hạ Dật Phong sau khi nghe Vân Mộng Vũ nói mình là tiểu cầu nhi vốn dĩ trong lòng liền là đối với tài năng kinh thương của Vân Mộng Vũ rất thương thức,ngoài ra không hơn,giờ phút này tựa như hồ nước mùa thu có một chiếc lá vàng rơi vào tạo thành tầng tầng gợn sóng.

Hắn vươn tay ôm Vân Mộng Vũ vào lòng,không hiểu sao lúc ấy hắn cũng không có quá nhiều kinh hi như hắn từng nghĩ khi gặp lại tiểu cầu nhi của hắn,trong đầu hắn hiện ra một hình ảnh một nữ hài nhi,nàng trầm tĩnh đứng đó,nhàn nhạt nhìn hắn,đôi mắt trong suốt như hắc thạch,duyệt như thấy cả đáy,nàng nhìn hắn,phảng phất như trong đôi mắt ấy chỉ có một bóng hình là hắn,khiến hắn không nhìn được mà thường trụ tại Hiện Các nơi nàng thường tiến đến thu mua vài thứ đồ.Hắn gặp nàng vài lần,luôn có một tia không hiểu thân thuộc,nhưng là nàng và hắn không hề biết nhau,mỗi lần gặp nàng cũng là nàng đến cửa hàng thuộc gia sản nhà hắn thu mua chút ít cấp thấp chữa thương được tề hoặc là một ít da lông ma thú.

-----phân cách tuyến hồi ức-----

Suốt năm năm,người con gái luôn quay lưng về phía hắn dường như đang từ từ quay lại,hình dáng tiểu cô nương trong mơ và thiên hạ đang nằm trong lòng hắn giờ phút này như đang hòa làm một.Hắn đã hoàn toàn nhớ lại.

Nén cơn đau,Dạ Tuyết đưa tay lên sờ vào gương mặt hắn.

"Hạ ..Dật.. Phong"

"ân,ta đây"

"Đừng ..quên.. ta"

"hào"hắn khó khăn nặn ra một chữ,tay hắn siết chặt hơn cái ôm.

"hào hão ..sống tốt,ta ..yêu.. người" phải,ta yêu người từ năm ta tám tuổi,liền là lúc nhìn thấy một thiếu niên tuấn tú ôn nhuận như ngọc tay cầm tiêu thổi trên đỉnh Thiên Nhai,ta đã yêu người,tách ra sau,mỗi ngày ta luôn tại Thiên Nhai chờ người,một chờ liền là năm năm,sau gặp lại liền là tì phu của ta,lúc ấy tâm ta dường như muốn nát,nhưng là ta nghĩ,chi cần nhìn thấy người mỗi ngày là tốt rồi,đúng không?nhìn người ôn nhu với tí ti ta nhiều khó chịu,thế nhưng ta lại không hối hận đã yêu người,nếu thời gian quay trở lại,ta vẫn sẽ lựa chọn thủ hộ bên người,nhìn người an lành sống mỗi ngày.

"không,không được,...người cho ta mở mắt,người không thể chết"hắn nhẹ nhàng lay lay hai má Dạ Tuyết,tay hắn run run.Nhưng Dạ Tuyết đã không thể nghe được giọng của hắn nữa.

Vân Mộng Vũ tìm tới liền nhìn thấy Hạ Dật phong ôm chặt Dạ Tuyết,nàng nhủ mấy tiến tới làm ra vẻ mặt lo lắng hỏi:

"Dật Phong,người sao rồi,a Tuyết làm sao vậy,nàng thế nào?"

Hạ Dật Phong mờ mịt liếc nàng một cái,sau đó con người chợt đỏ bừng thị huyết. Vân Mộng Vũ hoảng sợ lùi bước.Hạ Dật Phong ôm lấy thiên hạ trong tay bước đi.Hắn vừa đi vừa ní non..

"A Tuyết,ta sẽ không quên người,suốt đời cũng không quên người.Ta bồi người,tốt sao ? A Tuyết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Con Mẹ Nó Xuyên Không Rồi!!!!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Long đại lục.

Dạ gia nội viện,ánh hoàng hôn trải dài trên khóm lá,tà dương dần sâu sắc,một thiếu nữ thân mình lười biếng tựa vào cửa sổ,nàng chống cằm nhìn thiên không tựa hồ suy nghĩ điều gì.

Tia nắng nhạt của khoảnh khắc cuối ngày lưu luyến vờn quanh khuôn mặt nhỏ nhắn tron mịn của nàng,một đôi mắt long lanh như hắc thạch khép hờ,kiếp trước ánh mắt nàng màu tím lưu ly,đó là minh chứng cho nàng là người kế thừa dòng máu Hades-dòng máu vương giả của bóng đêm.

Môi anh đào không tô mà đỏ,căng mọng ướt át khiến nam nhân nhìn chỉ muốn nuốt vào bụng.Cánh mũi tình tứ.Ngũ quan linh hoạt toát ra sự thông minh sắc sảo nhưng cũng không thiếu sự dịu dàng ôn nhuận

Nàng lười nhác nằm đó không biết đang nghĩ gì.

Được rồi,thật ra thì nàng đang rất rối rắm,nàng hiện tại là Dạ Tuyết nhưng cũng đồng thời không là Dạ Tuyết..Aizz

Dạ Tuyết là bị đau mà tỉnh lại.

Nàng ngẩng đầu đưa mắt nhìn xung quanh một lượt,căn phòng là một cái cùng loại cổ đại gian phòng,lắp đặt thiết bị cùng bố cục so với cổ đại không kém bao nhiêu.Nàng lại sờ sờ giường.ân,giường cũng là khắc hoa giường gỗ ,cổ kính.

Dạ Tuyết nâng mình ngồi dậy,thân mình có chút như nhũn ra,từ trên giường bò dậy,đi tới cửa,lôi kéo đóng lại chặt đại môn lại phát hiện cửa bị khóa từ bên ngoài.

Dạ Tuyết thở dài,có chút sa sút trở về trên giường.

Nhìn nhìn đôi bàn tay búp măng nhỏ bé,Dạ Tuyết cả kinh,tay của nàng sao lại bé như thế này?hơn nữa tay nàng mặc dù tron mịn nhưng cũng lấm vết chai do thường xuyên cầm súng cũng đã biến mất,Dạ tuyết lại đưa mắt nhìn xuống,khóe miệng khẽ kéo..là một cái đường sần bay "cò bay thẳng cánh" nàng đưa tay sờ soạng một chút bộ ngực của mình..cái gì thế này,cup D của nàng đâu,vì sao lại thẳng tuột thế này a????

Chưa kịp oán giận, một lượng lớn kí ức xa lạ nhanh chóng xẹt qua lại rõ nét như từng thước phim,kí ức cuộc đời của một thiếu nữ trong đầu Dạ Tuyết .Sau khi tiêu hóa xong lượng lớn thông tin,Dạ Tuyết có chút cảm thán :

"chắc chắc,nếu IQ200 của mình không có bị những nước thì coi bộ mình xuyên không rồi."

Được rồi,dễ dàng tiếp nhận sao?nữ chủ của chúng ta thần kinh có chút thô.(ahaha)

Sau đó,Dạ Tuyết trừng lớn mắt trong đầu thiên lôi cuộn cuộn không ngừng sáu chữ vang vọng :

"con mẹ nó,xuyên không rồi,con mẹ nó,xuyên không rồi,con mẹ nó xuyên không rồi,...rồi,...rồi..."nhưng ngoài mặt lại không có gì biến đổi.

Được rồi,nữ chủ cũng khó thể tiếp nhận được. 😊))

Xuyên qua thì thôi cũng được,yên tâm nhân nhà ăn no ngủ kĩ ở đây đi,dù sao thế giới kia gần như nằm trong tay cô,thay đổi một nơi không phải càng thú vị hơn sao..Dạ Tuyết biểu mỗi,bình tĩnh lạnh nhạt nghĩ thầm.Nhưng rất nhanh cô sẽ không thể bình tĩnh nữa.

Dạ Tuyết nằm trên giường,tổng kết một chút,đoạn kí ức kia vô cùng xa lạ,không phải của nàng,nhưng cũng rất quen thuộc,lí do ư? vì là mới đọc đêm qua,với khả năng nhìn một lần sẽ không quên của nàng,đừng nói là đọc tới qua,cho dù là ba bốn năm trước chỉ cần nàng nguyện ý cũng có thể nhớ ra a.Đoạn kí ức vừa xẹt qua kia cũng là kí ức của nguyên thể..

Càng xem càng trùng lớn mắt.. cái gì,này này này...chẳng phải mấy cái tình tiết cầu huyết trong kí ức này là phần mở màn của cuốn tiểu thuyết nữ phụ văn cô vừa đọc tới qua hay sao?TMD..cô kém chút nữa phun tục ngữ,Dạ Tuyết bực bội,này không khoa học nha..sao cô lại xuyên vào cái cuốn tiểu thuyết tào lao mà Thiên Sát đưa cô đọc chứ,lại còn xuyên vào thân xác một pháo hôi bị knock out từ chương 3 nữa..Dạ Tuyết,cũng chính là nhân vật nữ phụ,tàng đá lót đường trong cuốn tiểu thuyết tào lao kia.

Nằm tào,đường đường là ám dạ đế vương lại trở thành nữ phụ ngu xuẩn vì tình toi mạng,Thiên Sát mà biết còn không cười từ cô.!!!

Xuyên không cái gì đầu năm nay cũng không hiếm lạ,trong tiểu thuyết thấy xuyên ào ào đấy thôi,nên mình xuyên qua đây hình như cũng không có gì không ổn (được rồi nữ chủ,cô không phân biệt được tiểu thuyết và đời thực sao?)Dạ Tuyết rất bình tĩnh nghĩ.

Cơ mà vì sao người ta tan cửa nát nhà,bị người thân,người yêu..bla bla phản bội tùm lum tà la mới xuyên không,còn cô vì cái gì xuyên không a?cô có một gia gia thương cô hết mực,một ca ca sủng cô lên tận trời..bản thân cô-một thiên tài IQ200,bản tay cô vừa cứu người vừa giết người,ngoài sáng cô là thiên tài trung y,trong tối cô lại là đế vương bóng đêm với biệt danh Mị..nhân sinh vô cùng rạng rỡ..thế thì dựa vào cái rắm cô bị xuyên qua a?

Dạ Tuyết nhìn trời,thời kệ,nàng lười phải suy nghĩ,nằm xuống đắp chăn ngủ cái đã rồi tính.Nữ phụ này chẳng phải vì lộn lờ trước mặt một trong những hậu cung của nữ chủ mới bị đá khỏi sân khấu sao,vậy cô chỉ cần thấy hậu cung của nữ chủ thì đi đường vòng là được rồi.An tâm sống đời nhẹ nhàng làm sâu gạo cũng ok lắm,tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Kẻ Tung Người Hứng

Khi Dạ Tuyết lần nữa mở mắt ra đã là buổi tối,nàng ngồi dậy,đưa tay lên đầu giường định lấy điện thoại nhìn một chút xem mấy giờ,cánh tay mò mẫm trong đêm một chút chợt dừng lại.

Sau đó Dạ Tuyết trừng lớn mắt nhìn trần nhà.Cô bật dậy,đưa tay xoa xoa đầu tóc,lại ngao ngán nhìn nhìn đôi tay nhỏ bé phẩn nộn,rất không có tinh thần thờ dài..

Aizz,cô quên mình đã không còn ở Thế kỉ 21 địa cầu nữa.Lắc lắc đầu,cô đứng dậy,đi đến chỗ cửa,vẫn khoá.

Cô nhú mày,theo nguyên chủ kí ức,bây giờ khối thân thể này là tám tuổi,liền là mở đầu kịch tình,nguyên chủ vì biết được nguyên nhân năm xưa mẹ nàng mất cũng không phải vì khó sinh mà là bị phụ thân động chân động tay,nghe được sự thật từ Vân thị,nàng một phút mất bình tĩnh xông vào phòng chất vấn,lại bị Vân thị chế trụ uy hiếp. Thất hồn lạc phách về phòng lại nghe nha hoàng nói Vân thị hướng Dạ gia chủ định hôn sự cho nàng,liền là cái hoa hoa công tử.Nàng bỏ nhà đi,sau, vì cứu một vị ca ca cho nàng cái bánh bao bị thương nằm tại nhà một vị đại phu già dưới chân núi,Dạ gia chủ phái người đi tìm,lúc tìm được nàng thì nàng đã gần như khối hắc ròi,suốt một tháng,ngày ngày nguyên chủ luôn đều đặn treo lên đỉnh Thiên Nhai chờ đại vị Phong ca ca kia,nhưng mà vị Phong ca ca kia là ai a?Theo như trí nhớ của nàng,nguyên bản cũng không có nhắc đến vị này Phong ca ca đi,xem ra tác giả cũng không có viết rõ lắm tình hình,cuốn tiểu thuyết là dựa vào cái nhìn của nữ chủ,mà một nữ phụ thì cần quái gì để ý,chung quy rồi cũng bị đá ra khỏi cuộc chơi thôi.

Chính là...bây giờ nàng liền là nàng à,như thế nào cũng không thể để bị người ta KO(knock-out) ngay khi vừa lên sân đi.

Dạ Tuyết lẩn qua lẩn lại trên giường bối rối nghĩ ngợi..

Đúng vào lúc này,một đạo tiếng bước chân đến gần phòng nàng.Đây là người có tập võ công,cước bộ hần trầm ổn,hữu lực,sẽ là ai đây??

Mặc dù hần đã thả nhẹ cước bộ nhưng với ám dạ đế vương như nàng,phát hiện có người hướng tới nàng viện cũng không có việc gì khó,hơn nữa người tới vốn dĩ cũng không có ý định giấu giếm.Ngay lập tức nàng nằm xuống,vô thanh vô tức nhắm mắt lại..hô hấp dần nhẹ nhàng,tầm một phần chung sau,có tiếng lạch cạch vang lên,cửa lớn được mở ra.

Người bên ngoài bước vào,nương theo ánh trăng mờ có thể nhận ra đây là hai người.Một nam nhân trung niên và một nữ nhân,Dạ Tuyết yên lặng nằm trên giường không cử động.Nam nhân trung niên nhú mày.Ánh mắt nữ nhân loé loé hướng bên ngoài quát một tiếng.

"Người tới,kêu tiểu thư dậy."

Một nha hoàng nhanh chóng bước vào, đốt đèn,căn phòng bỗng chốc sáng trưng,xong hết thấy nha hoàng nhẹ lay Dạ Tuyết.Dạ Tuyết khẽ cử động thân mình, cánh mi dày cong cong như cánh quạt khẽ rung rung vài cái sau đó mở ra,một đôi mắt mông lung hệt như vừa ngủ dậy,nàng lia mắt nhìn cả phòng đến khi nhìn thấy người đến thì ngừng một chút sau đó từ từ ngồi dậy,sửa sang lại chút nếp nhăn trên quần áo sau đó phúc thân hành lễ.

"phụ thân"

"ân,thân thể thế nào rồi" Dạ gia chủ nhìn đứa con gái của hắn không mặn không nhạt dường như đây chỉ là con của người lạ hỏi

"thưa phụ thân,tiểu Tuyết đã tốt hơn rồi" Dạ Tuyết bình tĩnh trả lời,cung kính mà xa cách.

"ân" Dạ gia chủ bước đến bên bàn,ngồi xuống,Dạ Tuyết tiến lên rót hảo một tách trà đẩy đến trước mặt Dạ gia chủ.

"phụ thân tìm tiểu Tuyết có việc gì không ạ?"

"nghe nói ngươi vì ngươi nương giáo ngươi vài điều mà bỏ nhà ra đi?Ngươi nương cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi,thế nhưng ngươi lại nháo cái gì đồng tâm?tiểu tử Phan Diệp là cái người tốt,ngươi nương vì ngươi không tiếc thân mình không khoẻ đi xuống tận Bình Tương cho ngươi đưa bái thiếp,hảo hảo gả cho cái tốt người.Ngươi lại vì tiểu tính tình nháo âm ỉ làm ngươi nương thương tâm.Đến,cấp ngươi nương tạ lỗi."

Tay Dạ Tuyết nắm chặt,trong lòng cười lạnh,hảo một câu là cái tốt người,thứ cận bã hoa hoa công tử kia nếu là cái tốt người phỏng chừng không ai là người xấu.Vân thị là vì sợ nàng khai ra những gì nàng (DT) nghe lén được mới vội vã tống nàng đi đi.Không dễ vậy đâu.Ngoài mặt bất động thanh sắc hướng tới trước người Vân thị.

"nữ nhi xin cúi đầu tạ lỗi cùng mẫu thân,mong mẫu thân thứ nữ nhi tiểu tính tình"

"Ai nha,hài tử ngốc,ta là mẫu thân người,lo bấn đầu cho ngươi là bổn phận của ta,hướng chi ngươi lại là đích nữ,ta này mẫu thân đương nhiên muốn thân mình lo lắng ngươi trọng phụ ứng cử viên rồi,ngươi nói phải sao lão gia?"

"ân,ngươi còn không mau cho ngươi mẫu thân tạ lỗi?"

Dạ Tuyết nhìn hai người kẻ xướng người hoạ "khởi bình văn tội" ánh mắt vì ám,nàng ghét nhất chính là kiểu bạch liên hoa thánh mẫu như Vân thị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thay ngươi sống tốt

Bỗng dưng Dạ Tuyết cảm thấy sâu trong trái tim từng đợt đau nhói,còn có hận ý mãnh liệt,hai tay giấu dưới áo khẽ nắm chặt cố gắng áp chế cảm xúc xao động,ngoài mặt lại bất động thanh sắc,nàng lạnh nhạt mở miệng:

"mẫu thân nói phải,là nữ nhi lỗi,thế nhưng gần đây thân thể nữ nhi có điểm bệnh tật không khoẻ trước mắt lại bị trọng thương,đã khỏi nhưng vẫn âm ỉ đau đớn,Diệp công tử là cái quý khí người dương cương mạnh mẽ,e là nữ nhi không thể hầu hạ nổi..nếu được nữ nhi nguyện vào cửa phật cả đời cầu cho phụ thân bình an." nàng ngừng một chút sau đó tựa tiểu phi tiểu nhân hai người trước mắt lại nói:

"hơn nữa,như vậy một cái tốt trọng phụ khả ta như thế nào có thể tranh giành cùng tỉ tì,nàng hơn ta hai tuổi,năm nay cũng đã đến tuổi cập kê,vì cái gì mẫu thân đại nhân người lại có thể thiên vị ta đâu? Vẫn là nữ nhi nhường đường tốt nhân duyên này cho tỉ tì đi.Mong phụ thân thành toàn"

Vân thị nghe xong thăm cẩn rằng,trong lòng nghĩ

"tiện nhân,từ khi nào miệng lưỡi lại nhanh nhẹn như thế, ngươi cho ta chờ.Ngoài mặt lại dịu dàng tiến lên một bước mỉm cười hệt như một vị mẫu thân hết mực thương yêu nữ nhi của mình nhẹ giọng ôn nhu:

"ngươi này hài tử ngốc,tỉ của ngươi tính tình nhất gan,nào có như ngươi thông minh lanh lợi,ngươi nếu là gả cho Phan Diệp thiếu gia không chừng thảo được niềm vui của hắn ,phụ thân hắn trước mặt sẽ lại đề điểm phụ thân ngươi trước mặt Hoàng thượng,như vậy phụ thân ngươi về vang đương nhiên Dạ gia cũng về vang,mà ngươi đâu? có Dạ gia làm hậu thuẫn sau này tại Phan tướng phủ còn không hỗn được như cá gặp nước hay sao?..Lại nói sau này Phan Diệp nhưng sẽ là người thừa kế Phan gia,đến lúc đó ngươi sẽ là chủ mẫu,ai có thể so được với ngươi a?"

Ngừng một chút lại nói tiếp:

"Ngươi thử nghĩ nghĩ xem,thân là Dạ gia nữ nhi,giúp đỡ cha ngươi không phải là bổn phận hay sao? mà ngươi lại vì chút trẻ con ghen嫉 với ta lại từ chối một cộc tốt như vậy hôn sự,mẫu thân thật khổ sở" nói xong viên mắt khẽ đỏ,một cách diêm dâm khiến người sinh tâm thương tiếc.

"lão gia, là thiếp không chu toàn để Tuyết nhi không vui thiếp này mẫu thân thật là làm không tròn, kính mong lão gia trách phạt, thiếp nguyện ý chịu tội"

Ha, Dạ Tuyết đứng bên cạnh xem kịch từ nãy đến giờ cũng không kém chút nữa vỗ tay huýt sáo khen hay. Quả nhiên không hổ là tiểu tam thượng vị a. Năm đó, Vân thị mặc dù là nô tì trong Dạ viên, nhưng lại cũng là cái nhân không cam chịu số phận và có lòng tham không đáy, vốn nàng ta là trẻ mồ côi lang thang sau được gia đình nọ tốt bụng nhặt về, cho học cái chữ, cầm kì thi hoạ cũng không thiếu, sau gia đình đó sa cơ lỡ vận, tan cửa nát nhà mới bị gia chủ bán đi lấy tiền. Liền là như vậy, ngay từ đầu nàng ta đã tính toán leo lên giường Dạ gia chủ Dạ Trạch. Mà kết quả đâu? tất nhiên là thành công.

Chẳng qua Vân thị thật là không ngờ lại bị Vân lão thái thái phát hiện mang thai cho đuổi ra khỏi phủ lúc Dạ Trạch không có ở nhà. Mà Dạ Trạch khi trở về không thấy Vân thị lại nghe Vân lão thái thái báo cho biết là phạm lỗi đuổi đi cũng không nghĩ gì, dù sao chỉ là cái nô tì, hẳn muốn giải quyết nhu cầu sinh lí thì Dạ gia cũng không thiếu nữ nhân cho hẳn phát tiết, cần gì đâu phải bận tâm.

Mà Vân thị bị đuổi ra khỏi nhà lại cần rằng nuôi lớn đứa con của mình, khẳng khái chấp niệm, rồi ta sẽ trở lại, nhất định đòi đời.

Quả thật không ngoa, nàng ta đã lại quang minh chính đại trở về Dạ gia còn tính kể mẹ Dạ Tuyết đẻ non được Dạ Trạch ngầm cho phép, thành công khiến cho nương của Dạ Tuyết xuất huyết nhiều mà từ, lại thành công khoắc lên mình chiếc áo chủ mẫu.

Mà giờ phút này, chỉ bằng vài câu nói đã trực tiếp hất nguyên chậu nước bẩn vào Dạ tuyết, chắc chắn trình độ diễn như thế này tại hiện đại không chừng sẽ là ảnh hậu chứ chẳng đùa. Ngoài mặt thể hiện ôn nhu, khuyên bảo, bên trong lại là tầng tầng lớp lớp tính toán cho rút cái này tiện nhân đập nàng nữ nhi đầu một cách triệt để. Đúng là không chê vào đâu được. Dạ Tuyết có chút cảm thán.

Quả nhiên Dạ gia chủ nhìn Vân thị một dạng yếu ớt tâm nhéo một cái, đau lòng ôm Vân thị vào lòng, lại mặt lạnh lùng liếc hướng Dạ Tuyết phát hoá:

"hồ nháo. Ngươi lại phát cái gì tiểu tính tình? ngươi nghe kĩ cho ta, hảo hảo sửa sang lại tính tình của ngươi, sau đó ngoan ngoãn đợi về nhà chồng, tí ti của ngươi tự ta sẽ sắp xếp cho nàng một mối nhân duyên, ngươi cho ta an phận." ngừng một chút, ánh mắt hân hoan, nói:

"Phụ thân của Phan Diệp là trọng quan triều đình, ngươi về đó làm dâu sẽ hưởng không hết vinh hoa phú quý, hoa hoa công tử cái gì, ngươi đẹp như vậy còn không phải nắm hân trong lòng bàn tay? quan trọng là thiếp cạnh đã gửi, lui hôn ước tội Phan gia, phỏng chừng Dạ gia chúng ta sẽ bị chôn cùng với ngươi" nói xong phát tay áo ôm Vân thị bỏ đi.

Dạ Tuyết cười lạnh. Ah, liền là câu cuối mới quan trọng nhất đi, muốn dựa hơi tể tướng đương triều không ngại bán đi nữ nhi, ha, tiểu Tuyết ngươi thật đáng thương, có người cha cực phẩm như vậy. Nghĩ đến đây, Dạ Tuyết bỗng chốc có chút mệt mỏi, lúc này liền là cảm xúc còn lại của kí chủ đi. aizzz, xoa xoa nơi trái tim truyền đến từng đợt đè nén cảm giác uất ức còn có hận ý, nàng mở miệng ni non như là đang nói cho nguyên chủ:

"ngươi yên tâm, ta là đang sử dụng thân thể của ngươi, nhất định thay ngươi sống tốt, giúp ngươi tìm được người nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nam tử thần bí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đúng vậy, nguyên chủ là không biết, nhưng không có nghĩa một độc giả đọc từ đầu đến cuối như nàng không biết, liền là khi nguyên chủ chết, Dạ gia chủ nhìn cũng không nhìn một cái lạnh lùng phun ra một câu, nàng ta không phải ta nữ nhi, ta còn chưa chạm được vào nàng nương, ngươi nói ở đâu ra có nữ nhi lớn như vậy. "Lúc này mọi người mới vỡ lẽ thì ra Dạ gia chủ bị đội nón xanh, khó trách bao nhiêu năm không nghe thấy Dạ gia chủ đối với đứa con của vị phu nhân quá cố có bất kì lo ái (lo lắng+sùng ái) nào.

Hừ, đúng là cận bã nam nhân.

Kiếp trước nàng không có cha mẹ, nhưng qua lời kể của gia gia, cùng chút hồi ức tốt đẹp nàng ghi khắc, khi cha mẹ nàng còn sống, nàng liền là "chiếc thìa vàng để trên tay sợ rơi ngấm vào miệng sợ tan" của cha mẹ.

Dạ thị là một gia tộc không lồ, hắc bạch đều là chúa tể. Một tay gia gia nàng từ hai bàn tay trắng dựng nên gia sản đồ sộ. Vang danh cả hai đạo. Khi cha và mẹ nàng kế thừa trở thành "Vương" và "Hậu" của con rồng không lồ Dạ thị. nàng liền là tiểu công chúa của họ.

Đến nỗi ca ca nàng không ít lần dùng ánh mắt ai oán như con chó nhỏ bị ức khuất lên án cha mẹ thiên vị nàng, tại sao nàng có thể tự do vui chơi còn hẳn mới bảy tuổi đã phải đi khắp nơi học tập kế thừa sự nghiệp của cha mẹ. Sao phải bắt hẳn kế thừa, còn nàng nhón nhơ rong chơi. Đưa công ty cho nàng có phải tốt hơn không? Thế nhưng khi cha mẹ trêu đùa hẳn giả vờ đồng ý, hẳn lại không nỡ để muội muội chịu khổ như mình lại mạnh miệng cao giọng nói muội muội làm sao thông minh bằng hẳn, đưa Dạ thị vào tay nàng không biết khi nào cả nhà ta chỉ có cháo mà húp.

Nghe đến đó tiểu công chúa Dạ Tuyết tặc mao rượt đuổi Dạ Thần chạy trốn chết còn cả nhà thì cười nghiêng ngả.

Mà ca ca nàng lại là kẻ sinh ra mắc bệnh muội không, liền là phủng nàng trên tay như trân châu bạch ngọc, hân sủng nàng vô pháp vô thiên, nàng cũng vô cùng yêu thương hắn. Gia gia nàng thì lại giống một lão ngoan đồng, càng về xế chiều tính tình càng phát ra buồn bã như trẻ con, chỉ nghe nàng dụ dỗ vài vản cò mới chịu yên tĩnh, nếu không sẽ lại luôn đi theo nàng đòi hàng hầu cò mãi không buông. Gia đình nàng luôn luôn vang vọng tiếng cười rúc rờ. Một gia đình năm người an tường hạnh phúc đến tột độ.

Những tưởng ngày vui sẽ kéo dài như vậy, không ngờ một chuyện xảy ra đưa hai đứa trẻ con là nàng cùng ca ca bước sang một trang mới.. phải đi tất cả hạnh phúc nàng có được lúc đó. Cha mẹ là vì cứu nàng trong một trận tai nạn giao thông mà kẻ thù bị dồn vào đường cùng "chó cùng dứt gấu" đồng vi vu tận mà qua đời. Lúc ấy nàng 7 tuổi. Ca ca nàng 9 tuổi. Liền là như vậy hai đứa trẻ con lại từ bây giờ phải học cách sống sót trong sự truy sát của kẻ thù. Đồng thời không ngừng mà luyện bản thân trở thành một lưỡi dao sắc bén. Ca ca nàng dưới sự trợ giúp của các tứ thân hộ pháp Dạ gia lần nữa vực dậy Dạ gia sinh cơ. Mà nàng lựa chọn trở thành thanh đao mài thì diệt cốt của ca ca.

Gia gia nàng sớm lui về hậu trường cho cha nàng kế thừa sự nghiệp lần nữa từ bỏ thú vui trà chiều đánh cờ đọc sách, lần nữa ra mặt cùng nàng và ca ca vượt qua cú shock

Năm năm, nàng dùng năm năm nhiều lần xuất nhập sinh tử, tay đẫm máu tươi của kẻ thù trở thành Mị-ám dạ đế vương hắc đạo nghe danh sợ mất mật. Nàng thông thạo tất cả thứ tiếng các nước, khi thực hiện nhiệm vụ và ma sát huấn luyện nàng gần như len lỏi đến tất cả những nơi con người nghe danh đã sợ xanh mặt, nàng vượt qua rừng mưa Amazon, lữ hành trên sa mạc Sahara, xuyên qua Biển Ege, đi qua không đếm kể bộ tộc ẩn sâu những địa danh không tìm thấy trên bản đồ thế giới, tinh thông văn hoá và ngôn ngữ của họ. Nàng sở trải qua nam nhân nghe cũng sẽ cảm thấy rợn người.

Để sống sót, đã từng, nàng phải ăn từng con mối(mối ăn được nha, đậm trong mối có thể bổ sung năng lượng- không khuyến khích thử. 😊))) uống huyết rắn, thậm chí cả ăn luôn cả bò cạp trên sa mạc khi thực hiện rèn luyện của tổ chức.

Nàng thông thạo sử dụng 18 loại vũ khí, biết cách lắp ráp và chế tạo chúng, đồng thời cũng là chuyên gia về lĩnh vực bom. Độ tử của nàng hơn phân nửa là những lão đầu râu tóc lởm đóm bạc- những lão hồ ly mặt cao hơn mũi ngay cả Tổng thống quốc gia cũng phải bán bảy phần mặt mũi trước mặt nàng lại mang theo vẻ kính ý và nịnh nọt nhằm được nàng chỉ giáo về sáng chế.

Tất cả những thứ ấy nàng trả giá để ca ca và Dạ gia vững vàng cầm rảnh bình ổn sau biến động, nàng sẽ bảo vệ gia gia và ca ca nụ cười. Nàng- tuyệt đối không cho kẻ nào cướp đi họ từ nàng.

Nhưng chỉ có Dạ gia biết một chuyện khác kinh thiên hơn thì phải là thân phận ngoài sáng của nàng- Alexandria- được mệnh danh thiên tài y học thế giới- người sở hữu cây gậy thần và con rắn của Esculape (thuyết ngành y học bạn nào không biết có thể tra google nga. ^^) Nàng thông thạo cả trung y và tây y, tay nàng cứu người vô số.

Có thể nói nàng là sự kết hợp hoàn mỹ giữa thiên thần và diêm vương. Nàng giết người cũng có thể cứu người.

Kết thúc huấn luyện rời khỏi tổ chức, nàng thành lập Dark- tổ chức ám sát quốc tế, tự tay tuyển chọn và bồi dưỡng thành viên, khi đưa Dark ra ánh sáng công khai, không ít kẻ động tâm tư lại bị nàng ra tay vang dội tàn nhẫn đánh cho tan tác, thu được sự ngoan ngoãn của các thế lực, kẻ có tâm tư mau chóng rút lại tính toán, Dark mạnh mẽ cường thế tạo thành một thế lực không ai có thể dám chạm vào, được tất cả các quốc gia ngầm thừa nhận sự tồn tại, lại lùi về phía sau buông rèm chỉ đạo. Bồi bên cạnh gia gia cùng ca ca hàng ngày chơi cờ thương trà. Nhân sinh viên mãi cho dù có chút nhàm chán. Nàng sẽ chế tạo các loại vũ khí khi rảnh rỗi. Cho đến lúc xuyên qua....

-----phân cách tuyến hồi ức-----

"Ta sẽ thay ngươi hào hào sống tốt" cho nên, ngươi hãy buông bỏ thù hận và đi thôi.

Câu vừa dứt Dạ Tuyết bỗng cảm thấy cơ thể nhẹ bỗng như là có cái gì vừa thoát ra khỏi cơ thể nàng. Dạ Tuyết nghĩ một chút mỉm cười, liền là nguyên chủ tia ý niệm cuối cùng thoát li đi. Ngươi yên tâm, những gì ngươi không làm được ta sẽ làm thay ngươi. Lại ngẩng đầu nhìn một chút ánh trăng sáng vàng vạc trên thiên không, ánh mắt nàng trong vắt, bỗng dưng nàng nở nụ cười, nụ cười nữ đến nghệt thờ, sau đó nhanh chóng quay lưng vào phòng, đóng cửa, đắp chăn, ngủ.

Nàng hoàn toàn không biết một nụ cười thoáng qua của nàng đã làm một hắc y nhân ẩn thân trên ngọn cây gần đó thoáng ngáy đại si mê, để rồi sau này trở thành nàng một cái đuôi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nguyệt

Hắc y nhân này chính là Nguyệt, có câu như thế này "ngươi là con dân Thiên Long đại lục, ngươi có thể không biết tên Hoàng Đế, nhưng ngươi nhất định biết Nguyệt, được mệnh danh ám sát chỉ vương, là diêm vương trên giang hồ, tàn nhẫn thị huyết."

Diêm Tự Các- tổ chức sát thủ được tứ quốc công nhận sự tồn tại của nó, mà Các chủ tự nhiên là Nguyệt.

Mặc dù vậy,nhưng tuyệt nhiên không ai biết Nguyệt là nam vẫn là nữ,là tròn vẫn là méo,bởi vì số ít những người thấy được hần dù là cách lớp mặt nạ bạc cũng sớm xuống Diêm La điện lấy sổ báo danh rồi.

Vì thế dưới ánh mắt mọi người Nguyệt càng là một nhân vật thần bí,không có bất kì thông tin nào về Nguyệt,không ai đoán ra nhân vật này là từ đâu nhảy ra hành động lưu loát đoạt đi tính mạng người khác,lại vô thanh vô tức biến mất tựa như hần trống rỗng xuất hiện rồi lại im hơi tan biến đi vậy.

Diêm Tự Các,gồm Diêm Phưởng,Tự bảo trai và Các điểm

Diêm Phưởng là nơi tiếp nhận các giao dịch từ khách gia,là sảnh chính nơi xảy ra hầu hết giao dịch liên quan đến mạng người.

Tự bảo trai là nơi chuyên cung cấp tin tình báo,tất tần tật mọi thứ chi cần người có tiền,tuỳ thời giá lâm Tự bảo các sẽ phụng bồi và làm người không thất vọng.

Mà Các điểm liền là sàn giao dịch,nơi đấu giá,trao đổi.Mỗi tháng sẽ tổ chức một lần,phi thường náo nhiệt.Tứ quốc mỗi tháng sẽ đưa hàng hoá đến đây đấu giá.

Hoàng thất Thiên Long lục địa vô cùng đồ mắt trước tài sản khổng lồ của Diêm Tự Các,song lại không dám manh động.

Dĩ vãng Hoàng đế đã từng ngầm cho phép vài vị quan to đức cao vọng trọng tiến hành bắt chẹt và âm mưu nuốt chửng nguồn tài phú kếp sù này,cuối cùng lấy kết quả diệt gia 300 nhân mạng trog một đêm hoàn toàn biến mất không một tiếng động.

Hoàng đế vượt từng hạt đậu mồ hôi nhanh chóng đưa ra ba vị quan đại thần tham gia gây rối cho Diêm Tự Các,lại chấp tay dâng cho Diêm Tự Các quyền tự trị Thừa Tu-nơi Diêm Tự Các đóng đô.Từ nay trở đi,Diêm Tự Các thoát li Thiên Long đại lục trở thành độc lập tồn tại.

Tam quốc còn lại không phải không từng động dung trước quyền lực của Diêm Tự Các nhưng không ai dám rục rịch.Nói đùa,họ cũng không muốn cái đầu mình chuyển nhà đầu.

Cho nên,Diêm Tự Các sừng sững bề ngễ thiên hạ.

Quy tắc của Diêm Tự Các là không được phép gây rối tại bất kì địa điểm nào trong phạm vi Diêm Tự Các.

Người muốn trao đổi,tuỳ thời hoan nghênh,người muốn tin tình báo,sẵn sàng phục vụ,người muốn giết kẻ thù..xin mời giao dịch.

Miền là người an phận trong phạm vi Diêm Tự Các cho đến lúc giao dịch xong.

Nếu dám gây rối,tốt,Diêm Tự Các sẵn sàng giúp người rửa cở.

Diêm Tự Các sẽ không đổi nhiệm vụ,kể cả khi người giao dịch đích thân huy bỏ.Một khi giao dịch thành công vậy thì cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành sẽ không có bất kì thay đổi gì.Cho nên,đừng đánh chủ ý người ra gấp đôi gấp ba thậm chí gấp trăm lần tiền là có thể từ Diêm Tự Các mua mạng mình về.

Tàn nhẫn thị huyết vang dội,nhưng lại không có người oán thán.

Diêm Tự Các không giết kẻ vô tội,tất nhiên trừ kẻ thù của Diêm Tự Các,đạo lí diệt cỏ tận gốc cũng không phải chỉ để ngắm.Chính vì vậy,không ít người mang on Diêm Tự Các.

Thành viên Diêm Tự Các phần lớn là vào sinh ra từ cùng nhau,trên dưới nghe lệnh trăm người như một.

Không ít kẻ động tâm tư đánh chủ ý vào sự giàu có của Các điểm cố tình tìm tra,sau đó..à,tất nhiên sẽ chẳng có sau đó vì những kẻ đó đều đi theo tiếng gọi của ông bà rồi.

Mãi đến khi nển trong căn phòng tắt.Tất cả mọi thứ chìm vào bóng đêm tĩnh mịch,nam tử mới thu hồi tầm mắt khỏi căn phòng nhỏ nơi người con gái kia đang ngủ.

Hần vạn vạn không ngờ,chỉ một cái liếc mắt chìm vào nụ cười của nàng trog tương lai nàng sẽ là bảo bối của hắn,sủng nàng tận thiên.Tất nhiên đây là nói sau

Lúc này ám sát chi vương đã thu hồi thần sắc si mê,hắn lạnh lùng đứng trên nhánh cây yếu ớt,nhưng lại vững vàng tựa trên đất bằng. mái tóc dài tung bay trong gió,mặt nạ bạc che hắn hơn một nửa hoàn mĩ khuôn mặt,chỉ để lộ một đôi con ngươi hắc trầm như đáy vực,sắc bén như ung lại xoáy sâu vào lòng kẻ khác.Hoàn mĩ môi mông nhếch lên,bạc môi lau qua một cái nụ cười nhạt tựa như không cười.

Nếu có ai giờ phút này biết hắn là Nguyệt,gấp hắn cái dạng này nhất định cảm muốn rơi xuống đất không ngừng chạy trốn chết đồng thời hô to gặp quý a!!!Diêm Vương biết cười!!!

Nguyệt nhìn chằm chằm bóng lưng người con gái đã đi vào phòng ánh mắt thâm thúy,hắn là vừa diệt xong một thế lực chống lại hắn,vừa vắn đi ngang qua sân,vốn không định dừng lại,chợt thấy có người bước ra từ căn phòng,ma xui quỷ khiến như thế nào hắn lại ẩn nấp trên ngọn cây nhìn người bên

dưới.

Đó là một nữ tử, nàg rất đẹp, đây là vẻ đẹp từ trong xương tủy, nàg hờ hững lạnh nhạt đứng dưới sân nhìn lên bầu trời, đôi đồng tử sáng trong như những vì sao, rất đẹp, nhưng tuyệt nhiên không hề có chút tình cảm nào trong đó, bất chợt nữ tử khẽ nở nụ cười, nụ cười nở rộ như hoa mẫu đơn kiêu diễm ướt át khiến hần ngáy người, ánh trắng chiếu xuống gương mặt tinh xảo của nàg phát sáng tựa như tiên nữ lạc lối.

Nàng chỉ là cười như vậy nhưng hần lại sâu sắc cảm nhận được nụ cười ấy bao hàm cả sự giải thoát, sự nhẹ nhõm, kiên định và nhàn nhạt tự tin.

"Tiêu Hồn, tra cho ta, tất cả mọi thứ về nàg"

"Ờ" một giọng nam từ trầm thấp vô cảm vang nhẹ trong không gian yên tĩnh, sau đó ..không có gì nữa, nhưng tiếng trả lời mệnh lệnh và một tiếng gió nhẹ thoảng vút đi đã minh chứng rằng, nơi này vừa rồi ngoài hắc y nhân ra còn tồn tại một nhân vật nữa.

Hần lại nhìn một lần sân nhỏ, môi mỏng kéo một chút độ cong:

"Vật nhỏ, chúng ta sẽ còn gặp lại...thật chờ mong"

Phất tay áo một cái, sân nhỏ vắng lặng, trên cây nơi nào còn bóng dáng của hắc y mang mặt nạ bạc nữa. Hết thấy tựa như là giấc mơ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-8: Chỉnh dung

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau, Dạ Tuyết tỉnh dậy, vươn mình làm vài động tác, nhìn bóng dáng mình trong gương Dạ Tuyết không khỏi một trận hải lòng, ân, tuy còn nhỏ chưa phát dục hoàn chỉnh nhưng này mi thanh mục tú, này đôi mắt to tròn đen láy tựa hắc thạch, này quỳnh mũi, cánh môi non mềm, nàg khẽ đưa tay véo véo lấy hai má, ân, thực mềm, làm da không sai, nhất định sau này là cái mỹ nhân nha, thân hình lồi lõm không tệ. Kaka, buồn bán có lời nha. Dạ Tuyết yy nghĩ, cơ mà càng đẹp lại càng phiền phức, đừng nói chi thân thể này vẫn là cái phế vật không thể tu luyện khí lực..

Sau khi trải qua một đêm dung nhập trí nhớ Dạ Tuyết đã hoàn toàn hiểu về cái nơi gọi là Thương Lam vị diện này.

Thương Lam vị diện bao gồm tứ quốc và ba vị trí độc lập. Thiên Long đại lục nằm phía Bắc. Chu Huyền quốc phía Nam. Trần Vũ quốc phía Tây và phía Đông Sa Kì quốc. Tứ quốc lấy Thiên Long quốc vì chiến sĩ tu luyện khí lực đứng đầu. Chu Huyền quốc tắc nổi tiếng về đan dược sư. Trần Vũ quốc là thánh địa của Khí giới sư (tức là rèn binh khí) mà Sa Kì quốc lại là quốc gia chuyên nghiêng cứu về truyền tống trận.

Tất nhiên tại các quốc gia khác vẫn có chiến sĩ, đan dược sư hoặc là khí sư, trận sư nhưng nơi học tập đặc thù chỉ có tại mỗi quốc gia tương ứng.

Có thể nói là tứ quốc là quan hệ cộng sinh, khác tiềm năng nên không có cạnh tranh hiểm khích, bởi vậy khá là hữu hảo.

Tất nhiên tất cả chỉ là bề ngoài, bên trong không ít thủ đoạn muốn nuốt sống nhau đâu.

Ngoài tứ quốc còn ba cái địa phương độc lập tồn tại là Lâm Sâm Thú. Ma Quật và Thừa Tu-Điêm Tự Các.

Lâm Sâm Thú nơi như tên gọi, là nơi ở của ma thú. Nơi này là thánh địa của ma thú, đầy rẫy nguy hiểm, nhưng cũng lắm huyền bí. Không ít người đánh chủ ý đi tìm bảo cuối cùng một đi không trở lại. Truyền thuyết đây là nơi Bạch Hồ thần thú từ ngàn năm trước ngự trị.

Ma Quật, nơi này có thể xem như phần mộ của Ma thú từ thuở Hồng Hoang, là nơi hằng năm các gia tộc lớn tổ chức tranh tài chọn ra đệ tử ưu tú thám hiểm.

Mà Thừa Tu là dải đất nơi giao nhau giữa tứ quốc có hai phần ba địa thế thuộc về Thiên Long đại lục, một phần ba thâm nhập vào Lâm Sâm Thú. Bởi vì vị thế rừng rậm thủ khó công chưa kể sự nguy hiểm của ma thú nên Thừa Tu là nơi cả tứ quốc đều đổ mắt nhất là Thiên Long vốn dĩ có hai phần ba là thuộc chính mình, bây giờ phần cần nhường trao ra, quả thật là thiệt đau a. Nhưng thiệt đau cũng đành mà nuốt con tức vào cổ họng ai bảo Diêm Tự Các thế lực quá đáng sợ.

Thiên Long đại lục lấy Hạ gia là nhất đẳng gia tộc đứng đầu, sau đó là Cung gia, Bạch gia, miễn cưỡng Dạ gia có công cứu giá được phong hầu cũng nằm trong top gia tộc.

Mà Dạ gia mặc dù nhân số ít nhưng cũng cho ra đời một cái thiên tài đại thiếu gia, có thể là cái hoa hoa công tử suốt ngày chui vào nơi oanh yến (kĩ viện) nhưng không thể phủ nhận hần là một cái có tài năng. 19 tuổi đạt tới lam cấp chiến sĩ, thật không sai.

* giải thích một chút:

1. Chiến sĩ tại thiên long đại lục chia làm bát cấp. lần lượt là vàng - lục - lam - chàm - hồng - cam - đỏ - tím. Mỗi cấp có ba gia đoạn sơ - trung - và cao cấp.
2. Đan dược sư cũng tương tự lần lượt là y sĩ - dược sĩ - đan sư - dược sư - đại dược sư - tông dược sư - thánh dược sư - thần dược sư. Về phần thần dược sư ngoại trừ một vị truyền thuyết từ trăm năm trước đã không lại có thêm bất kì ai.
3. Khí sư và trận sư lại bắt đầu từ sơ cấp - trung cấp - cao cấp - cực phẩm cấp - đại cực phẩm cấp - tông cực phẩm cấp - thánh cực phẩm cấp và thần cực phẩm cấp. Thần cực phẩm cấp khí sư có thể chế tạo thần khí, thần cực phẩm cấp trận sư có thể tạo ra trong truyền thuyết không gian chi môn (ta định viết giống cánh cửa thần kì của doraemon dùng tinh thần lực định nơi muốn đến đi) có thể truyền tống đến bất cứ đâu, sử dụng tinh hạch ma thú để khởi động (trước thần cấp truyền tống được tạo ra chỉ có thể cố định nhẹ)

Vân Mộng Vũ lúc trước theo Vân thị một đường xuôi hướng Nam đến Chu Huyền quốc, vận khí không sai 8 tuổi gặp được cái dược sư nài nỉ đi theo học tập dược lí nay 15 tuổi đã là trung cấp Y Sĩ.

Đó cũng là lí do Dạ gia chủ mang mẹ con nàng trở về Dạ gia, phải biết mặc dù là Chu Huyền quốc nơi sở sinh ra dược sư cũng không quá ba trăm người đạt đến dược sư cấp bậc.

Cho nên dược sư thật hiếm hoi huống chi chỉ mới 15 tuổi đã đạt đến y sĩ, mặc dù cấp bậc thấp cũng méo mó có còn hơn không đi.

Dược sư con mắt rất cao, môi về ngàn vàng không dễ, chỉ bằng tự tay bồi dưỡng ra một cái dược sư vì chính mình sở dụng huống chi Vân Mộng Vũ còn là hãn nữ nhi.

Dạ gia chủ tính toán vang lên lách cách, có thể nói Vân Mộng Vũ cũng thật đáng thương.

Mà nàng đâu? phé vật chính công nha, không thể tự khí, không biết chút gì về y thuật, suốt ngày quanh quẩn trong phòng, nương nàng mắt sớm, không ai chỉ cho nàng như thế nào mới sống tốt, nàng lại càng không cần ai quan tâm, chỉ cúi đầu như một chiếc bóng, 8 tuổi lần đầu tiên có ánh sáng chiếu trên gương mặt nàng là khi gặp được vị Phong ca ca kia đi, chỉ tiếc rồi cũng không gặp lại.

Ngắm ngấm khuôn mặt trong gương đồng, Dạ Tuyết dựa theo trí nhớ của mình lên lút men theo đường mòn chạy ra sau núi hái thảo dược, cũng may những thảo dược để làm loại dung dịch này Thiên Long đại lục đều có, xem ra đây là một cái không gian song song với địa cầu nhưng trình độ văn minh lại chậm chạp phát triển hơn hẳn, mà thôi, không rảnh quan tâm a, hái xong thảo dược cần thiết nàng lại men theo đường cũ về lại phòng, hết thầy mọi việc không ai hay biết ngoại trừ một cái nhân ngồi vắt vẻo trên xà nhà phòng Dạ Tuyết.

Mặt nạ bạc lạnh lùng, mắt đen sâu thẳm, môi mỏng kiên nghị, tóc đen ba ngàn sợi xoắn dài ngang lưng. Giờ phút này đôi mắt lạnh như băng kia lại hiếm có tỏa ánh sáng thích thú, xoáy sâu vào trong còn có một tia sùng nịch mà chính nam nhân cũng không nhận ra. Nam nhân này chính là Nguyệt.

Đêm qua sau khi trở lại Diêm Tự Các, hãn nhận được tất cả thông tin về nàng.

Nhìn những chuyện nàng đã trải qua trong lòng tựa hồ có cái gì đâm đâm khó chịu.

Hắn nhu nhu ngực nghĩ ngợi, cảm giác này là gì đây? Là đau lòng sở những gì nàng phải trải qua sao?

Hắn miên man suy nghĩ, đợi đến lúc định thần lại, hắn đã oanh oanh liệt liệt trở thành "quân tử leo xà nhà" mà địa điểm tất nhiên là phòng Dạ Tuyết.

Cúi đầu nhìn chằm chằm dung nhan đang ngủ có ba phần trẻ con của nàng, ánh mắt hắn toát ra vẻ nhu hoà, thả mình chạm đất không một tiếng động, hắn di chuyển tựa như lông vũ đông đưa trong gió không hề tạo ra bất cứ âm thanh nào cho dù nhỏ nhất đến gần nàng, đây là lần đầu tiên hắn chui vào khuê phòng một người con gái, đúng lúc này Dạ Tuyết mi mắt khẽ động, Nguyệt nhanh chóng thoát lên xà nhà, đến khi Dạ Tuyết mở mắt ra nhìn đến xung quanh, căn phòng trống trơn một trận nghi hoặc.

Vừa rồi rõ ràng có một đạo ánh mắt nhìn nàng, nàng sẽ không lầm. Chỉ là không có ác ý. Nhưng mở mắt ra lại không có ai??

Gặp quý!!

Không lẽ nàng ngủ mơ???

Nguyệt lặng lẽ nhìn tiểu nữ nhân mang nghi hoặc nhìn xung quanh ánh mắt không khỏi thâm thúy, nàng phát hiện ra hắn??

Tại Nguyệt đang rối rắm vấn đề này, hắn lại thấy Dạ Tuyết đứng trước gương làm một loạt động tác kì quái, biểu tình trên gương mặt nàng biến hoá rất phong phú, đầu tiên là hi, sau đó là tự tin, kiêu ngạo, rồi lại lâm vào trầm tư rồi rầm, thật sự là... rất đáng yêu.

Lại thấy một lúc sau nàng nhẹ nhàng mở cửa dáo dác ngó Đông ngó Tây sau đó lén lút chuồn ra ngoài.

Không dấu vết đi theo, khi hắn thấy tiểu nữ nhân bò bò lết lết chui qua lỗ chó một góc Dạ gia, môi ghé một cái, lại ần ần đau lòng thấy bàn tay nàng ma sát những viên sỏi đá trên cát đầu làm mi nàng khẽ nhăn lại. quan sát một đường hắn nhận ra đây là đi lên núi không khỏi ngạc nhiên, nàng đi lên đó làm gì nhỉ? hắn thấy nàng nhìn bốn phí cây cỏ, cúi mình đưa tay nhỏ một cọng cỏ nhìn nhìn gật gật đầu rồi lại nhỏ một loại khác, nhỏ chừng hai, ba mươi loại nàng nhanh nhẹn chạy trở về, chui lỗ chó, phóng cửa sổ, nhảy vào phòng, một loạt động tác không hề có chút vị gì là tiểu thư khuê các, khoé môi hắn độ cong càng ngày càng lớn. Thật là một con mèo hoang năng động đầy sức sống, tìm hắn hơi mất trật tự, giờ phút này, nhìn bóng dáng hơn hờ bên dưới có một thứ gì đó lặng lẽ này nằm trong tìm hắn, để về sau chặt chẽ trói buộc hắn với người con gái này.

Tất nhiên là nói sau.

Mà Dạ Tuyết lúc này không hề biết mình trong mắt người khác đã trở thành một con mèo hoang @@ đang mĩm cười lơ đãng. lại lục lọi mớ đồ đạc cũ kĩ mới làm xong dụng cụ chỉnh nắn.

Cứ thế một người lơ đãng bên dưới một người lặng yên thủ hộ bên trên ngắm nhìn, không có bất kì tương tác nào với nhau lại tạo thành một sự hài hoà khó nói.

Nguyệt nhìn nàng cười rực rỡ bùng trên tay chén thảo dược màu xanh nhạt bất giác cũng nở một nụ cười sùng sục, hân thấy nàng trực tiếp thoa một lớp mỏng mỏng như cánh ve lên mặt, lại điểm điểm nắn nắn trên mặt mình, sau một lát lớp mỏng khô, nhìn gương mặt kiêu kiêu như hoa mẫu đơn chưa nở rộ nay trở thành khuôn mặt hơi tròn, làn da không còn bóng bẩy chỉ được xem là tốt, chiếc mũi khéo léo nay trở thành tạm được, môi hơi khô, chỉ có đôi mắt sáng trong như sao trời là vẫn mê người, ánh mắt hân lướt qua một tia thú vị, hân nhìn nàng từ từ biến hoá từ vẻ đẹp khuynh nhân trở thành hơi hơi thanh tú, cái quan trọng là lại không tìm được sự thay đổi chỗ nào, mỗi thứ thay đổi một chút kết hợp lại lại không tìm ra được ruột cuộc thay đổi chỗ nào.

Xong đâu đấy nàng hài lòng xoay một vòng trước gương, kêu nha hoàn mang thức ăn sáng vào phòng, không nhanh không chậm dùng xong điểm tâm, thu thập một chút bản thân bày la liệt ra đất thảo dược lại bước chân ra khỏi phòng.

Nguyệt nhìn theo bóng lưng nàng, hướng vào khoảng không bên cạnh nói :

"bảo vệ thật kĩ nàng, một tác không rời. Có gì sơ suất tự mình đến Ma Vực đi"

"rõ, các chủ" Tiêu Hồn không có bất kì tình cảm gì trả lời.

Ma Vực-ác mộng của kẻ phản bội, phạm lỗi tày trời Diêm Tự Các. Một loạt các hình phạt, ma thú khát máu mài mòn linh hồn từ tận xương tuỷ, tất nhiên không thiếu hội ngộ, nhưng phải xem người có giữ nổi mạng đến lúc gặp gỡ kì duyên hay không đã.

Mà Các chủ 9 tuổi, từ Ma Vực đi ra, từ đây gặp thần cản đường giết thần, gặp phật cản đường tru phật.

"vật nhỏ, người là của ta." Nguyệt lại nhìn lần nữa chén dụng cụ trong góc phòng khẽ khàng nói lời nói khẳng định suy nghĩ của mình.

"xem ra vật nhỏ này còn có điều giấu giếm, thật thú vị." nghĩ đến nụ cười tuyệt mĩ của nàng môi hân tạo ra một độ cong đẹp đẽ.

Hân không biết cảm giác đối với nàng là gì, nhưng hân có ý muốn chiếm giữ nàng, đặt nàng dưới cánh chim của mình, sủng nàng tất cả. Nếu đã muốn thì làm thôi 😊

Tiêu Hồn nhìn chủ tử nhà mình, lại nhìn bên ngoài tiêu cô nương, như có điều suy nghĩ, từ tối qua đến giờ nụ cười đọng trên mặt Các chủ có thể nhiều hơn số lần Các chủ cười trong mười năm qua từ thuở hân bắt đầu đi theo chủ tử.

Xem ra Các chủ phu nhân đã được xác định rồi nha.

Là người xem như ở bên cạnh Các chủ lâu nhất Tiêu Hồn thật tâm mong các chủ vui vẻ, lâu rồi không thấy các chủ cười từ sau chuyện kia,.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lục Y

Dạ Tuyết vừa bước ra khỏi cửa, rất nhanh nhìn thấy một nha hoàn mặc y phục màu vàng chanh chạy tới.

"Tiểu thư, người không có việc gì chứ?" nói xong lại nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt mới cam lòng dời đi ánh mắt.

Vừa ngừng đầu chợt chạm phải một ánh mắt hồ hững lạnh nhạt, nha hoàn sững sờ.

"Tiểu thư?"

"Ân, người là Lục Y?"

"Tiểu thư, người làm sao a? có phải cảm thấy chỗ nào không khoẻ? nô tì đi báo lão gia cho ngài khám đại phu" nha hoàn sốt sắng nắm tay Dạ Tuyết bị nàng bắt động thanh sắc né tránh, Dạ Tuyết nhìn nha hoàn bộ mặt ửng đỏ như rất lo lắng cho nàng không khỏi cười lạnh.

Diễn trò thật giỏi, nếu không phải đọc trog nguyên tác biết Lục Y là tai mắt của Vân thị cái vào bên cạnh nàng, nhất cử nhất động quan sát nàng, sau này lại là trung khuỷu của Vân Mộng Vũ thì phỏng chừng nàng cũng bị bộ dáng này của Lục Y cho cảm động đi.

Nguyên chủ cũng không ít lần cùng cái này bạch nhãn lang tâm sự,thất thất bát bát đều vào tai Văn Mộng Vũ,cũng chính vì vậy mà Văn Mộng Vũ mới biết chuyện nàng thầm thương Hạ Dật Phong đi.

Dạ Tuyết ánh mắt loé loé lại một bộ vân đạm phong khinh khẽ liếc mắt nha hoàn một cái,sau đó dịu dàng trả lời:

"Lạc Y,ta không sao rồi,khổ cho ngươi" đúng vậy,làm tai mắt vâng lời bên này vẫy đuôi bên kia phỏng chừng rất khổ đi.

"tiểu thư,ngài không việc gì là tốt rồi,nga,có Phan gia nhân đến bái phỏng,đang đợi ngài tại sảnh,gia chủ cho mời tiểu thư"

Lạc Y trong mắt bay nhanh một đạo ghen ghét,vì cái gì tiểu thư lại tốt số như vậy,một cái phế vật không thể tu luyện lại có thể làm Phan phu nhân, cùng là nữ nhân mà năng tư sắc không hề kém so với tiểu thư lại chỉ là thân phận một nha hoàn,vì cái gì?nàng không cam lòng! móng tay khẽ bấm vào đầu nhói mà Lạc Y lại phản phát không hay biết.

Dạ Tuyết đương nhiên đọc được trong mắt Lạc Y nòng đậm ghen tị cùng không cam lòng nhưng cũng chưa nói gì chỉ là cười yếu ớt nói:

"đi thôi"

Nói xong dẫn đầu đi ra khỏi Trúc viên.Lạc Y cắn răng dậm chân một cái bước đi theo.

Dạ Tuyết như lơ đãng nhìn nha hoàn đang đi song song cùng nàng bên cạnh,trong ánh mắt tránh đi một tia tinh quang.

Nàng cười nhạt.

Hào một cái nha hoàn cũng dám đi song song cùng chủ tử.Quả nhiên là chó cậy gần nhà a.Hoàn toàn không coi chủ tử là nàng ra gì.Phỏng chừng nguyên thể cũng là không để ý đi.Lạc Y là nha hoàn thiếp thân từ nhỏ của nàng,lớn lên bên cạnh nhau khó trách nàng không để phòng bị cần một ngụm a.

Nàng rủ mí mắt,ân,Chỉ là một tiểu sừu nhảy nhót,thật nhàm chán,để nàng làm trò mình xem kịch cũng không phải là ý kiến tồi.

Dạ Tuyết khép hờ cánh mi dày cong cong như rẽ quạt che giấu sự trào phúng trong đôi mắt.Cúi đầu bước đi.Nàng thật sự cảm thấy nhàm chán nha.

Lạc Y đi bên cạnh Dạ Tuyết thần thái sáng láng tự tin.Bay nhanh liếc một cái thấy Dạ Tuyết cúi đầu làm lúi đi tựa như nàng mới là chân chính đích tiểu thư còn Dạ Tuyết chỉ là cái nha hoàn hầu hạ,lòng hư vinh ần ần được thỏa mãn.Khoé môi giương lên.

"haha,xem đi,nàng đẹp hơn tiểu thư,cầm kì thi hoạ đều sẽ,lại là một cái chiến sĩ lực cấp,Vân phu nhân đã hứa chỉ cần nàng giám sát tiểu thư nhất cử nhất động báo cáo lại Vân phu nhân, khi tiểu thư về Phan gia ,nàng chắc chắn sẽ là nha hoàn hồi môn,đó là gì a,chính là cấp một cái thông phòng cho Phan thiếu gia đấy.Nàng tự tin sẽ nắm được trong tay vị thiếu niên anh tuấn ấy,chỉ cần nàng sinh được con trai lúc đó đừng nói là thông phòng,leo lên một cái di nương thậm chí là một cái bình thê với tiểu thư cũng không chừng. Hừ."

Đang đắm chìm vào những lời dỗ ngọt của Văn Thị, Lạc Y lúc này thần sắc kiêu ngạo.Không hề hay biết trong mắt Dạ Tuyết mình đã trở thành con hát diễn kịch để nàng xem.

Mà Dạ Tuyết lúc này đang cố gắng lục lại nội dung cuốn tiểu thuyết.

Nguyên tác trong,hôm nay Phan quản gia sẽ đến đây chèn ép nàng từ thể như đã định xuống thiếp,Dạ Gia chủ có cho gọi nàng ra sảnh chính gặp mặt,nhưng nàng vì đau đớn nơi vết thương từ chối không đi,chính vì vậy không thông qua nàng ,dưới áp lực Tể Tướng phủ, Dạ gia chủ đồng ý.

Hết thấy mọi thứ nguyên chủ cũng không biết.Liên là đợi đến khi nguyên chủ đủ 14 tuổi sẽ tổ chức lễ cưới hỏi.

Không ngờ nguyên chủ lại đi đòi nhà ma năm 12 tuổi,kết quả Lạc Y canh đúng thời gian Phan Diệp đến viếng nàng,khóc hoa lệ đái vũ,nhìn thấy mà thương,lại bày trò tuần theo chủ tử làm Phan Diệp cũng thương thức tấm lòng của nàng ta đối với chủ tử,nên ban nàng ta cho nhất đẳng thị vệ bên cạnh,sống cuộc đời hạnh phúc.

Chắc,đây là cái gì thần logic a?Kẻ xấu được hạnh phúc còn người tốt thì bị đập dưới ba thước đất??Nàng thật muốn cho tác giả quỳ.Rốt cuộc là hận cuộc đời đến mức nào mới có thể viết được cái nội dung câu huyết như vậy a?

Mặc kệ cái gì thần logic,bây giờ nàng là nàng,vậy Phan Diệp tiểu tử kia ,ta sẽ hảo hảo chơi với ngươi nga..

Phan Diệp đang tiêu sái đi trên đường nơi nơi xem cảnh đẹp, hưởng thụ những luồng ánh mắt hình trái tim của các tiểu thư trên phố,hắn hí hửng mắt.Bất chợt hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng,tựa như bị ma quỷ nhìn trừng vậy.

Đúng vậy,vốn dĩ là hắn đến nhưng giữa đường đổi ý ,vòng vèo bên ngoài thành thương thức phong cảnh.Lại sai quản gia đi bái phỏng Hừ,một cái phế vật lấy tư cách gì làm thê của hắn.

Rất lâu sau đó,đối với suy nghĩ ngày hôm nay của mình hắn sẽ hối hận không thôi.

Phải nói Phan Diệp tiểu tử,ngươi chân tướng nga. Vừa mới có người nhớ thương ngươi nga,.....

Chương 10: Nguyên nữ chủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi ngang qua Cẩm Tú viên, Dạ Tuyết chợt ngừng lại, đây là nơi nguyên nữ chủ Vân Mộng Vũ ở đi. So với Trúc viên mộc mạc, Cẩm Tú viên quả thật tốt hơn nhiều. Phòng chường là vì thân phận y sư của nàng ta đi.

Chỉ là...

..

nàng ngược nhìn một thiếu nữ gầy gò vàng vọt nhưng lại lộ ra đường nét duyên dáng, đang cúi gằm mặt trước một đám oanh oanh yến yến đang tổng xỉ và nàng. Nhóm biểu ca biểu muội lòng tràn đầy ghen ghét, nhất là mấy biểu muội, thứ nữ khác không ngừng chỉ chỏ mắng chửi còn có người tiến lên thượng cẳng tay hạ cẳng chân.

Cẩm Tú viên là nơi đẹp nhất và xa hoa nhất trong hậu viện, nhìn Dạ gia chủ chỉ một lời nói của tiện nhân Vân thị đã vung tay cho nàng, nói cái gì đích ti các nàng đều hận không thể xé cái này tiện nhân. Đúng là khiến người ta sinh hận a.

Chỉ là một y sư mà được hưởng đãi ngộ như vậy thì đến khi nàng ta thăng cấp thành Dược sĩ các nàng không phải sẽ bị đè đầu đến chết? Một cái dã loại do tiện nô ti sinh ra lại có tư cách gì đập trên đầu các nàng chứ?

Dạ Tuyết bất động thanh sắc quan sát nguyên nữ chủ này, chắc, quả nhiên là mỹ nhân nha, không trách hậu cung nam nhân cam nguyện chia sẻ cũng không rời nàng. Chỉ thấy nàng bộ dạng mềm yếu, nhu nhược như nụ hoa trong gió, sẽ đổ ngã bất cứ lúc nào khiến người ta thấy sẽ sinh tâm thương tiếc muốn ôm vào lòng bảo hộ.

Tại Dạ gia tuy cơm no áo ấm nhưng phóng chường cuộc sống quả không tốt lắm đi.. thảo nào sau khi chết hận ý lại cao đến như vậy, khiến Tiết Vân ra tay huyết tẩy Dạ gia trên dưới 500 mạng người trong một đêm, lại phóng hỏa đốt trụ Dạ viên. Chắc chắc, ở đời cá lớn nuốt cá bé là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng là con người bản thân nàng ta nhu nhược hèn yếu có thể trách ai? là nàng ta lựa chọn sống con đường như vậy chứ ai?

Bất chợt Vân Mộng Vũ như cảm nhận được điều gì, nàng ta ngẩng đầu lên, thấy Dạ Tuyết đứng đó nhìn mình.

Hai người tầm mắt giao nhau, chỉ thấy Vân Mộng Vũ khuôn mặt tái nhợt, cắn nhẹ môi, cặp kia con ngươi ảm đạm cam chịu nhìn đến Dạ Tuyết một thân xanh ngọc y phục, trên cổ tay thêu hình lá trúc, thanh tao nhã nhặn lập tức biến thành hận ý. Đúng vậy, là hận ý.

Ha, Dạ Tuyết buồn cười, cái này Vân Mộng Vũ cũng thật khôi hài. Nàng lại chưa từng khi dễ nàng nha. Làm gì nhìn như muốn điệu hai tròng mắt ra ngoài vậy.

Dạ Tuyết biểu môi quay lưng đi. Không để ý này nhân nữa.

Theo nguyên tác thì tầm 3 tháng sau nữ chủ Tiết Vân xuyên qua đi. Mà nàng ta sẽ tại hai năm sau huyết tẩy cái này Dạ gia. Ân, theo kịch tình thì phải là lúc đó Dạ Tuyết đã ngủ được hơn nửa năm rồi. Mà Hạ Dật Phong nam chủ sẽ trước đó một năm xuất hiện với tư cách là vị hôn phu của Vân Mộng Vũ.

Hạ Dật Phong sao? ha, nếu mà Tiết Vân mất đi cái này hộ thuần kinh tế, không biết nàng ta có còn toả sáng huy hoàng tứ quốc không nhỉ. Dạ Tuyết không tốt ý nghĩ.

Nhéo một cái nụ cười, a ha, thật nhảm chán, ta có nên hay không đùa một chút cái gọi là kim bài đặc công này a. 😊 Chẳng hạn vợ hết đám hậu cung của nàng ta, hảo hảo đùa giỡn sau đó một đao chém hết vứt cho cầu ăn để trả thù cho nguyên thể. 😊 Dạ Tuyết mỉm cười nghĩ nghĩ.

Ai cha, vẫn là bỏ đi. Hậu cung của nữ chủ ta đây không hứng thú, vẫn là đi đường vòng mạnh ai nấy sống tốt lắm.

Thế nhưng nếu mà chạm đến nàng điểm máu chốt, nàng không ngại cho nữ chủ đi vào con đường vạn kiếp bất phục.

Chỉ là một cái đặc công nhỏ nhoi nàng còn chưa đặt vào mắt, dưới tay nàng Dark có hàng ngàn Tiết Vân như vậy tự tay nàng bồi đi ra.

Trả thù sao? Đương nhiên phải trả, nhưng không phải bây giờ, nàng là người có thù tất báo, tay nàng nhuộm không ít máu tươi, chân nàng đứng trên không ít thân thể kẻ thù, chung quy chưa từng hàm oan lấy mạng bất cứ ai.

Vân Mộng Vũ bây giờ chưa có phạm tội với nàng, nàng cũng không hơi đâu để ý, nữ chủ xuyên qua sau rồi tính đi.

Trước mắt cứ thông thả làm sâu gao đã.Đợi đến lúc nữ chủ huyết tẩy Dạ gia lại thoát ly,phiêu lưu giang hồ.Hào mong đợi nha.Lúc đó nàng hãy gần 13 tuổi đi.

Nguyên chủ vì cứu Hạ Dật Phong mới toi mạng ,mà nàng...còn lâu mới cứu hần.Cho nên,nàng tất nhiên sẽ không chết.

Hừ,nam chủ có gì hay ho? vẫn là bạc và mỹ thực tốt nha.Lại nói Thiên Long đại lục nhưng là mỹ nam tràn trề, đòi còn dài trai còn nhiều nàng mới không hiếm lạ gì một cái Hạ Dật Phong đâu.Không phải có câu "ba đồng một mớ đàn ông "hay sao.

Khoan,Dạ Tuyết bắt chợt chấn động.Phải rồi ,nàng đã quên chi tiết miếng ngọc bội hình phượng hoàng.Đó là của mẫu thân lưu lại.Nàng nhớ nguyên tác là Lý má má giữ đợi đến khi nàng 12 tuổi giao cho nàng.Nhưng mà nàng vì "dại trai" đã bị đá khỏi sân diễn trước đó hai tháng nên không nhận được miếng ngọc bội này.Sau miếng ngọc bội sẽ lại không thấy tác giả nhắc đến.Đúng là thân sinh nữ nhi và con ghê nha.Lão tác giả chết tiệt.Nàng nghiêng răng nghiêng lợi.

Miếng ngọc bội này không chừng là manh mối tìm kiếm thân thể của nàng.Có lẽ nên đi tìm một chuyến Lý má má.

Đến tiền viện còn chưa bước vào cửa Dạ Tuyết đã nghe được một giọng nam ồm ồm,nghe giọng có thể đoán đây là một gã không còn trẻ tuổi nam nhân,là người của Phan gia?

Nội dung giọng nói ấy phát ra làm Dạ Tuyết nhú mày:

"Dạ gia chủ,ta hôm nay đến thăm thứ nhất cấp Dạ gia chủ lời hỏi thăm của Phan lão gia chủ,sau là để bày tỏ nguyện vọng Phan gia.Mong gia chủ hảo hảo nghĩ nghĩ"

"Vốn dĩ Diệp thiếu sẽ kết hôn cùng lệnh ái,lấy vì chính thể, nhưng bản thân ngài ấy lâu nay không thích ràng buộc,hiện chưa muốn lập chính phòng,thiết nghĩ nàng cũng mới 11 tuổi,lại còn là cái si phú (si ngọc thiên phú,ý nói không có thiên phú) suy cho cùng lấy địa vị Diệp gia vào Phan gia làm thế là không có khả năng,bất quá,Lão gia chủ đã bàn bạc cùng Diệp thiếu cho nàng một cái thiệp thân phận,nếu sinh con trai ,mẫu bằng tử quý sẽ lại nâng lên làm chủ mẫu."

Tuy nói là bày tỏ ý nguyện nhưng giọng điệu lại là thông báo hoàn toàn nhìn không ra ý cho phép lựa chọn.

Dạ Tuyết nhú mày đẩy cửa vào.Hôn nhân của nàng chưa tới lượt bất cứ kẻ nào xếp đặt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Giải trừ hôn ước

Dạ Tuyết bước chân vào phòng,ngay lập tức thu được hai đạo ánh mắt vòng vo trên người mình.Trong đó có một đạo bao gồm tia tìm tòi, khinh thường và ghét bỏ,là quản gia đi,theo tầm mắt ngẩng đầu quả nhiên thấy được lão quản gia Phan Khôn.

Đó là một lão già chừng 50 tuổi,không tính là lớn tuổi nhưng mang vẻ thành thực đáng tin cậy,đôi mắt lóe lóe tinh anh.Ân,lại một lão cáo già.

Bất động thanh sắc dời đi tầm mắt Dạ Tuyết hơi hạ thân mình nhu nhược hô lên một tiếng:

"Phụ thân hảo"

"Ân,Tuyết Nhi,đây là Khôn quản gia,đến,chào một tiếng"

"Ân,vị này là Dạ Tuyết tiểu thư đi"Khôn quản gia trước hết cất tiếng,hắn đánh giá trước mặt nữ hài tử.

Một thân thanh nhàn xanh ngọc làn váy hợp với đồ án lá trúc xanh xanh,tạo cảm giác thanh nhã, gương mặt thanh tú,nhu nhược,duy có đôi mắt đặc biệt sáng.

Đây là tam tiểu thư phế vật như trong lời đồn?Hắn không biết nơi nào không thích hợp,nhưng hắn vẫn rất nghi hoặc,cảm giác không giống với những gì hắn nghĩ.

"Khôn quản sự hảo.Nghe nói ngài cho mời tiểu nữ"

"Đúng vậy tam tiểu thư,vừa mới Dạ gia chủ với ta vừa bàn bạc xong. hôm nay ta đến để đưa sính lễ đồng thời hạn định thời gian đón dâu nạp thiệp,liền là khi tiểu."

"Khoan đã,nạp thiệp?" Dạ Tuyết biết rõ còn cố quay sang nhìn Dạ gia chủ mù mịt hỏi.

"Cha, chẳng phải mẫu thân nói là chính thể hay sao? Chuyện này là như thế nào?"

Nàng đôi mắt mờ hơi sương nước, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn nhiễm một tầng đau thương, không đợi Dạ gia chủ mở miệng, nàng quay sang ngược nhìn quân gia uất ức thốt ra, giọng nàng run run:

"ta đường đường là tam tiểu thư Dạ gia, đích nữ, là hồn ngọc của phụ thân, Dạ gia so với bề dày lịch sử ngàn năm của Phan gia có thể Dạ gia không thể so sánh, nhưng xét trên mặt danh dự, Hoàng Thượng ngự ban phong hầu cũng không phải chỉ để nghe. Một đích tiểu thư một gia tộc Hoàng Thượng ngự ban danh hào lại làm thiếp? Là Tể tướng phủ quá cao đến nỗi chướng mắt này danh hào ngự ban còn là bởi vì bản thân ta là cái phế vật cho nên Phan Diệp công tử chướng mắt?"

Quân Gia nghe câu đầu còn âm thầm nghĩ "xem như người và Dạ gia thức thời" đến câu tiếp theo đã bắt đầu bối rối " này này, một cái danh hào hữu danh vô thực thôi, nhưng cũng là Hoàng Thượng ngự ban nha, Phan gia cho dù lại quyền cao chức trọng, chung quy cũng là cầu nô tài của hoàng đế, nếu để lọt câu này vào tai đế vương, hẳn là mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối, có câu "đa nghi nhất lòng dạ đế vương" Khôn quân gia âm thầm lau một giọt mồ hôi nhìn tiểu cô nương chưa được 12 tuổi trước mặt, nhìn nàng kiêu tiểu thân hình như vậy lại nói ra những lời yếu ớt nhưng nội dung kinh người.

Hai câu hỏi của nàng trả lời như thế nào cũng không thỏa đáng, nếu là chướng mắt phong hào của hoàng thượng ngự ban thì phải là tội xem thường thánh dụ, mà nếu trả lời là Phan công tử chướng mắt Tam tiểu thư thì lại coi như hai gia tộc xé rách mặt, đừng nói vì sao Phan gia mất cao hơn nữa lại có thể đồng ý hôn sự với một cái phế vật không thể tu luyện, là vì Văn phu nhân là bạn của Phan phu nhân? hừ, Phan gia không thèm để ý đến hạng tôm tép tiểu tam thượng vị ấy, nếu không phải là gia sản của Dạ gia...

Chưa kể Phan Diệp công tử là thiên tài trẻ tuổi, mới 18 đã đạt chàm cấp chiến sĩ đó là bậc nào thiên tu? làm sao có thể để mắt đến này cái phế vật không thể tu luyện? Tất nhiên hẳn chỉ dám nghĩ không dám nói ra ngoài.

Điểm quan trọng là Dạ gia mặc dù là thương nhân, nhưng đây cũng không phải thời đại sĩ-nông-công- thương, bây giờ thương gia là thành phần có tiếng nói không nhẹ trong giai cấp, mà Dạ gia đâu? lượng gia sản kèch sù của Dạ gia cho dù là Phan gia cũng đỏ mắt nha..

Dạ gia cần Phan gia để leo lên địa vị cao, mà Phan gia tắc cần nguồn tài phú của Dạ gia để bành trướng thế lực mưu đồ việc lớn.

Mối quan hệ cộng sinh đôi bên lợi dụng lẫn nhau cùng có lợi.

Không để cho Khôn quân sự có thời gian tính toán, Dạ Tuyết đưa đôi mắt ần ần sắp rơi nước mắt xuống hai gò má khao khát nhìn phụ thân mình, giọng nàng bé nhỏ yếu đuối

"Phụ thân, ngài sẽ không để cho nữ nhi chịu khuất nhục về làm thiếp đi. Dạ gia tuy địa vị không bằng người nhưng chúng ta có thánh thượng đỡ đầu, ta là người nữ nhi, là đích nữ, đích nữ Dạ gia sao có thể làm thiếp.."

nàng đứng đó gầy nhỏ thân mình cô lảnh lnh làm Dạ gia chủ tâm sinh áy náy, dẫu sao nàng cũng là một tay hấn nuôi lớn cho dù nàng không phải là... nghĩ vậy ánh mắt hấn hiem có được một tia từ ái.

Đúng vậy, Tể tướng phủ thì tính sao? Hấn bây giờ địa vị không cao nhưng cũng không tính thấp, hẳn lại có tiền, tể tướng chê miếng thịt trước cửa miệng, vậy để cho người khác đi. Nghĩ vậy ánh mắt hấn kiên định hơn.

Quân gia thấy vậy thầm kêu một tiếng không ổn. Nhanh chóng bước lên một bước ánh mắt mang tia tìm tòi lia qua Dạ Tuyết, thấy nàng rút thân mình lại thì không khỏi lắc đầu, xem ra là mèo mù vớ cá rán, hẳn là ai dạy nàng nói đi, xem ra Dạ gia là có tính toán, hẳn phải cần thận mới được.

"Dạ gia chủ, lão gia có dặn nếu ngài không đồng ý cửa hôn sự này vậy ta mạn phép thay lão gia lão phu nhân xin gửi lại ngài cái này ạ" hấn lấy ra từ một chiếc hộp gỗ một chiếc thẻ, Dạ Tuyết cười lạnh, uy hiếp sao? Trả lại thiếp canh? Ah, nàng còn không được.

Dạ gia chủ nhìn thấy thiếp canh có chút do dự, Dạ Tuyết lại nhanh hơn một bước, rơi nước mắt ủy khuất nói:

"Xem ra ngay từ đầu Phan gia là đã chướng mắt Dạ gia phế vật như ta, đã chuẩn bị sẵn thiếp canh trả lại, có sao còn một phen nhục nhã ta đích nữ Dạ gia cúi đầu làm thiếp" đoạn nước mắt trào ra, nàng nhanh chóng bước đến cầm lấy thiếp canh từ trong tay quân sự, hạ phúc thân mình nước mắt đầy mặt nghẹn ngào

"Phụ thân, nữ nhi có lỗi, là nữ nhi vô dụng để hôm nay người đến cửa vũ nhục Dạ gia ta, hôm nay trước mặt phụ thân ta hổ thẹn, nếu đã Phan gia chướng mắt phế vật như ta. vậy lui hôn đi."

"Phụ thân, nữ nhi hảo một mối, nữ nhi cáo lui tốt sao?"

Dạ gia chủ nhìn nữ nhi của mình bị uất ức, cũng ần ần áy náy, phát tay áo ra hiệu cho nàng về phòng.

Dạ Tuyết cúi đầu lầm lũi đi, không ai biết bên dưới làn nước mắt kia, môi đỏ khê cong.

Quân gia trân trối nhìn Dạ Tuyết ôm lấy thiếp canh đi mất tầm mắt tích chưa kịp hỏi hồn bởi lời nói kia của Dạ Tuyết vội vã muốn tiến lên giải thích Dạ gia chủ lại lên tiếng

"Quân sự, hôn sự này cứ như vậy lui đi, Dạ gia ta mặc dù không bằng Tướng phủ, suy cho cùng ta cũng đau nữ nhi, nàng, sẽ không làm thiếp." Nói xong đứng dậy đi ra ngoài để lại một mình quân sự trợn mắt khó hiểu trong phòng.

Này này, không hợp lý nha, mọi chuyện sao không giống như kế hoạch? Theo kế hoạch, nếu Dạ gia còn chán chừ không chịu làm thiệp, hãy giả vờ trả lại thiệp cạnh lui hôn, nhất định Dạ gia vì nhút nhát Phan gia trèo lên địa vị cao sẽ đồng ý. Hết thấy kế hoạch là như vậy, chỉ vì một hai câu cửa tam tiểu thư bị hồng cả. Này, bảo hấn khi về như thế nào giao phó với gia chủ a. Không quản gia khóc không ra nước mắt.

Kì thật nguyên văn kế hoạch trên thành công mỹ mãn, dưới áp lực địa vị và lòng tham trèo cao, Dạ gia chủ chỉ suy nghĩ trong chốc lát rồi đồng ý, nay Dạ Tuyết xuyên qua là tuyệt không thể nào để người sắp đặt chuyện hôn nhân của mình, nên nói, Phan gia là hôm nay đi ra cửa không xem ngày hoàng đạo đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sơ ngộ (1)

Ra khỏi tiền viện, gặp Lục Y có chút nóng nảy muốn hỏi lại thôi Dạ Tuyết cười lạnh, cũng không nói gì. Hai người một đường về đến Trúc viên.

Ngay khi Lục Y định mở miệng hỏi kết quả chuyện hôm nay thì Dạ Tuyết phát tay áo cho nàng ta lui ra bên ngoài, còn nàng bước vào phòng đóng cửa lại. Lục Y chỉ có thể đứng ngoài cửa oán hận trừng mắt, giận dữ giậm chân bỏ đi.

Dạ Tuyết nhàm chán nhìn nhìn bản thân trong gương, chợt nảy ra một ý hay, nàng bây giờ là đang "thương tâm" nha, như vậy đóng cửa nhốt mình trong phòng "đau khổ" cũng không ai quấy rầy đi.

Như vậy tốt lắm.

Nàng nhanh chóng lúi từ trong góc mớ thảo dược hái lúc sáng, thật may là nàng lúc sáng nghĩ không chừng có lúc cần mới hái một lần khá nhiều loại thảo dược, bây giờ vừa vặn.

Dạ Tuyết hí hoáy cặm cùi đập đập giã giã, lại bôi bôi trét trét, một lát sau, nhìn nhìn nam tử thanh tú trong gương 10 phần anh khí, mắt sáng, môi hồng răng trắng vầng trăng cao rộng, hai lông gật đầu, đưa tay vuốt tóc lên lại cố định bằng dây lụa, thêm trái khế nhỏ đắp bằng thảo dược mười phần giống thật nơi cổ. Bây giờ nhìn nàng không khác gì so với nam nhân mang một hương vị trung tính đầy sức hút.

Chỉ có điều, chiều cao hơi khiêm tốn nha, 1m55.

AlZZ, thua nàng tại hiện đại những 12cm. Nguyên thân chắc sẽ còn phát triển nữa đi, nếu mà dừng lại ở đây chắc nàng khóc không ra nước mắt. Nàng cũng không muốn mình trở thành cái bí lùn.

Dạ Tuyết nuốt nào một cọng Ngõn Thảo, làm giọng nói thay đổi khàn khàn, trầm thấp.

Haha, đại công cáo thành, nặc dù rồi tổ chức đã lâu, thật may là những thứ tổ chức đào tạo lại không có vì bị bỏ xó mà gỉ sét, vẫn còn vận hành tốt lắm.

Vỗ vỗ lên khuôn mặt vô cùng điển trai nhìn vào trong gương nàng nhận không được ý nghĩ " gương mặt tomboy này nam nữ đều ăn thông nha" há há.

Bây giờ đến vấn đề tiền. Nàng không có tiền nha. Nguyên chủ chắc không không có đi.

Lục lợi một chút trong nguyên chủ kì ứ, nàng đến chân giường thò tay vào tận bên trong moi được ra một túi bạc, đây là Lý mã mã lén lút đưa cho nàng, mà nàng lại không sử dụng nên vẫn cất giấu, sau này mớ bạc này sẽ vào túi Hạ Dật Phong cho những lần nguyên chủ đến gia sản nhà hấn ngắm hấn lại vờ mua được tề đi.

Hừ, nàng mới không ngu như vậy, bây giờ quan trọng là nàng phải đi mua một ít thảo dược chế thuốc phòng thân, đùa à, thân thể này không thể dẫn khí nhập thân cường kiện cơ thể, nếu gặp gỡ một chiến sĩ, tùy tiện đều có thể bóp chết nàng.

Nàng mới không cần cái tên Hạ Dật Phong mất mủ kia, trước mắt cần giải quyết vấn đề phòng thân đã, chỉ cần có dược thảo trong tay, nàng sẽ chế độc, lúc đó, nàng mới không sợ bất kì kẻ nào. Hừ.

Chuẩn bị xong tất cả, Dạ Tuyết hơi đau đầu về vấn đề trang phục, đào đâu ra một bộ nam trang bây giờ. Chợt đổi mắt nàng lóe lên tia giao hoạt, nàng mỉm cười, mở cửa, rón rén không một tiếng động đến gần gã binh lính đang đứng trực, vỗ nhẹ vào gáy hấn, ngay lập tức tên đáng thương kia mềm nhũn ngã ra đất.

Nàng nhanh chóng lột tất cả quần áo của hấn chỉ chừa trung y, lại trói gô hấn lại nhét vào chuồng chó, sau đó lại chuồn êm vào phòng, thay đồ.

Tiêu Hồn ẩn nấp gần đó mắt tròn to, gương mặt hàn băng vạn năm không đổi lần đầu tiên xuất hiện thật to về nghi ngờ, thiếu phu nhân lại bày trò gì?

Hấn thả mình từ trên thân cây gần đó xuống đất, từ từ lại gần chuồng chó, lật tên kia lại, phát hiện cổ không có gì tổn thương, cũng không có dấu vết bị

đánh, vậy hẳn tình trạng này là như thế nào?

Hắn chỉ nhớ thiếu phu nhân vỗ nhẹ vào tên kia ngay lập tức vật ra đất. Nhìn vào trong phòng, hắn nghi hoặc, sau đó phát tay, biến mất. Có lẽ thiếu phu nhân này cũng không đơn giản.

Nếu Dạ Tuyết biết, chỉ là nàng điểm một cái huyết vị lại được bài danh đệ nhất ám vệ- Tiêu Hồn - cánh tay phải của Các chủ Diêm Tự Các kính nể, phỏng chừng sẽ rất vui vẻ vì sự hiểu lầm xinh đẹp này.

Sau khi thay đổi một thân nam trang, Dạ Tuyết nghiêng tai lắng nghe một chút, xác nhận không có ai tại phụ cận, mới thoát một cái phóng qua cửa sổ, lăn một vòng chui ngay vào... ách, lố chó, sau đó đứng lên, nhìn nhìn xung quanh xác định không có ai mới đưa tay lên môi khụ một tiếng vuốt vuốt lại có chút bản và dính đầy cỏ quần áo, nàng nghiêm trang chỉnh đốn bước đi.

Tiêu Hồn ẩn nấp gần đó khoé mắt giật giật, đầu phủ xuống một hàng hắc tuyến.

"thiếu phu nhân, hảo ngày thơ" hắn trong lòng phun tào lại tiếp tục quan sát.

Chưa được hai bước, nàng tròn to mắt khi thấy một bóng dáng cũng đang tròn to mắt mười phần ngạc nhiên nhìn nàng.

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ sau đó... ngay khi nam nhân kia mở miệng chuẩn bị nói chuyện, nàng nhanh chân bước tới bịt kín miệng hắn lại.

Đùa sao, đây là bên hông Dạ gia, đừng nói một đám binh lính đang đứng sát bên phụ cận, phòng của cha nàng ngay sát cạnh đó nha, bằng vào cấp bậc chiến sĩ của hắn, nếu tên này mà nói chuyện không cẩn thận nàng sẽ bị túm như con chó chết vào từ đường quý vì tội trốn ra khỏi phủ ý.

Dạ Tuyết ảo não không thôi, nàng quá sơ suất, quên nghĩ đến việc sẽ bị bắt gặp bên ngoài Dạ gia.

"Ngươi... là trộm?" Phan Diệp nghi hoặc mở miệng.

"..." Tiêu Hồn

"..." Dạ Tuyết.

Vị này đại ca, nếu ta là trộm ngươi nghĩ ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi thừa nhận mình là trộm sao? Dạ Tuyết nhìn tên đàn trước mặt ánh mắt xịch loã loã phiên cái xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Sơ ngộ (2)

Phan Diệp sau khi lòng vòng bên ngoài chợt nhớ còn cái phiền phức hôn sự Dạ gia chưa xong, không biết Khôn quân gia giải quyết như thế nào.

Bất quá... Phan Diệp môi ghé một cái cười trào phúng, lão hồ ly kia tha thiết ôm bấp đùi Phan gia như vậy hẳn không cần nhiều lời đã đồng ý đi.

Đến trước cổng Dạ gia đang định bước chân vào cửa, lại nghe thấy một tiếng "soạt" vang lên bên cạnh, mới tò mò đi đến, vừa bước đến hắn thấy một cái gì đó "lăn lông lốc" từ một cái... lố chó ra bên ngoài.

Mắt không nháy một cái hắn nhìn chăm chăm vào vật "lăn lông lốc" kia cho đến khi thấy "hó" lồm cồm bò dậy hắn mới xác định "vật" kia là con người..

Ách..

Nhìn tên kia phui phui quần áo, nhìn nhìn xung quanh không có ai, thờ phào một cái, lại ho khan ra vẻ đứng đắn sau đó ưỡn ngực bước đi, hắn chợt thấy tức cười, mà sự thật là hắn cũng sắp cười ra tiếng.

Không ngờ vừa mở miệng, tên kia lại nhanh chóng bước tới trước mặt hắn, hắn chưa kịp phán đoán chuyện gì đã thấy một làn hương thơm mùi thảo được nhanh chóng tràn vào lồng ngực mình, một bàn tay mát lạnh, mềm mại thơm tho che kín môi hắn.

Cảm xúc tốt đẹp khiến hắn có chút mê man cúi đầu nhìn bóng dáng đang áp sát mình đúng lúc chạm vào một ánh mắt trong suốt không tạp chất.

Hắn thấy mình ảnh ngược trong mắt nàng, một cảm giác kì dị theo mùi thảo được thoang thoảng len lỏi vào tim hắn..

Không đợi hắn nhận định được mọi chuyện, tên kia nhào vào bịt miệng hắn, vì vội vàng lực đạo có chút không khống chế, mà hắn đang ngây ra, nhất thời dưới chân mất thăng bằng lùi lại một bước, giẫm nát một cành cây khô, đúng lúc này, thị vệ bên cửa phát hiện thất thường hô to lên một tiếng

"Ai ở đó lên lút"

Ngay lập tức Phan Diệp cảm nhận được tiểu thân thể run lên một chút, hần thấy được trong đáy mắt "hần" một tia hoảng loạn.

Không kịp nghĩ ngợi, hần vòng tay qua eo "hần" lăm "hần" vào khuôn ngực rắn chắc của mình, nhún một cái hai người đã ở trên một tàng cây rậm rạp.

Dạ Tuyết bị bất ngờ theo quán tính đưa tay vòng qua hông ôm lấy hần, hai người cứ như vậy dán vào nhau.

Cảm nhận được hơi thở tràn ngập mùi hoocmon nam tính, nàng ngẩng đầu cuống quýt muốn đẩy hần tách ra khoảng cách, không ngờ hần thấy nàng hành động như vậy sợ nàng té xuống đất, lại nhanh chóng giữ chặt eo nàng, hai người lần nữa dán vào nhau.

Vì bất ngờ bị kéo lại, mũi Dạ Tuyết va vào khuôn ngực cứng như thép của hần ăn đau, hô nhỏ một tiếng, như tiếng mèo rên rĩ tựa như cọng lông cào vào lòng khiến tim hần có chút ngứa ngáy. Nàng ngẩng đầu có chút ủy khuất, có chút lên án nhìn hần,

"hào đau, người làm gì a?"

"suyt, người nếu muốn chúng ta bị phát hiện vậy cứ tiếp tục lên tiếng." Nói rồi đưa tay chỉ xuống đám binh lính đang tới gần bên dưới, Dạ Tuyết ngay lập tức ngậm miệng. Phan Diệp cúi đầu nhìn "hần" nhỏ bé nằm gọn trong vòng tay mình, lại nhìn đôi mắt đen kịt linh động, chiếc mũi nhỏ nhắn vì bị va đập có chút đỏ lên nom thật đáng yêu.

Khoan đã, ngừng, ngừng... đáng yêu???

Bị suy nghĩ của mình dọa lấy, hần ngây ngẩn cả người. nằm tào, hần lại thấy một tên nam nhân lớn lên một bộ dạng tiểu bạch kiếm đáng yêu. Con mẹ nó, không lẽ lâu rồi không chạm qua nữ nhân nên có chút lệch pha?

Phan Diệp rầu rĩ nghĩ, đúng lúc này, một đám binh lính kéo đến vị trí hai người vừa mới đứng lực loí khám xét. Sau khi xác định nhiều lần không có gì khả nghi mới rời đi, Dạ Tuyết khẩn trương nhìn chằm chằm bên dưới cho đến lúc tất cả binh lính rời đi mới thở phào nhẹ nhõm

Chợt nhớ nàng đang bị một tên nam nhân xa lạ ôm, mới đẩy hần một cái.

"Còn ôm đến bao giờ, người thả ta xuống đất"

Người nào đó vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ tận đầu đầu lúc này mới bình tĩnh định thần trở lại. Nga một tiếng sau đó ôm lấy nàng thả nàng xuống đất, ngay khi vừa chạm đất hai người ngay lập tức rời đi một khoảng cách.

Dạ Tuyết đánh giá người nam nhân trước mặt. Mây kiếm mắt sáng như hắc thạch, ba ngàn tóc đen được cố định tỉ mỉ bằng kim quan, mũi cao, môi mỏng, ngũ quan như một tác phẩm nghệ thuật. Chắc, quả nhiên là mỹ nam nhiều như mây nha. Tuy tuy tiện tiện đều có thể gặp được một cái chất lượng

thượng phẩm như vậy.

Phan Diệp có chút mất mát, luyến tiếc cảm giác ôm "hần" nơi tay. Sau đó nhận thấy tầm mắt của Dạ Tuyết không khỏi lúng túng. Hần biết mình đẹp (khụ khụ), nếu "hần"(DT) là một cái nữ nhân hần nghĩ hần sẽ vô cùng hưởng thụ tầm mắt "háo sắc" kia, khả "hần" (DT) là nam nhân nga.

Khụ Khụ, thế thì tia cảm giác hưng phấn thỏa mãn khi thấy "hần" nhìn mình "say mê" là cái quý gì vậy? Nhất định là hần nhầm lẫn.

Phan Diệp quan sát cái "tiểu bạch kiếm" này, phát hiện tên này lớn lên bộ dạng thật không sai, tuy là có chút lùn, đây là cái gì chiều cao? nam nhân gì mà đứng chỉ tới ngực hần??

Thứ lỗi, Phan Diệp cảm thấy Dạ Tuyết lùn cũng phải thôi, hần cao 1m85 mà nàng.....quả thật là đôi đũa lệch không ít nha...

"vừa rồi cảm ơn người đã giúp đỡ nga, tái kiến" Dạ Tuyết hai tay ôm quyền hơi cúi thân người làm một cái động tác của người giang hồ. Sau đó, quay người bước đi.

Phan Diệp giật mình, vội vàng bước chân đuổi theo, vừa đi vừa hô :

"vị này huynh đệ, thời đại nào mà còn on với nghĩa, tiền bạc là chính, on nghĩa gì, nói sao ta cũng cứu người một lần, không mời được ta một ly rượu sao?"

Dạ Tuyết dưới chân lão đảo chực té. Cái gì mà tiền bạc là chính, on nghĩa cái gì??? Soái ca, người dám chắc mình không có vấn đề gì về lối suy nghĩ đi?

Dạ Tuyết quay lại nhìn kẻ đang không ngừng tiến tới gần mình, mở miệng:

"tốt"

Phan Diệp nghe thanh âm trầm trầm lại trong trẻo của nàng có chút thất thần. Cũng ngây ngô "tốt" một tiếng. Sau đó tựa con chó nhỏ nhanh chóng theo đuôi Dạ Tuyết.

Phan Diệp không biết rằng hần đang bước những bước đầu tiên trên con đường theo đuôi truy thê của mình.

Chương 14: Ta là kỳ phong-vạn xuân lâu

Hai người một đường đi tới quán rượu, lại bất ngờ bị chặn đường. Một người phụ nữ son phấn nồng nặc đon đả kéo kéo tay Dạ Tuyết giọng ngọt như đường làm Dạ Tuyết run lấy bầy.

"Vị này công tử, hiện Vạn Xuân Lâu đầu giá đêm đầu tiên của hoa khôi Long Thiên Mị nha. Nếu ngài ra giá cao, ngài sẽ có được hân đêm đầu tiên. Đặc biệt chỉ cần ngài trả lời được câu hỏi của hân thì hân sẽ đi theo ngài nha"

Đúng vậy, ngài không nghe lầm, là hân, không phải nàng.

"Vạn Xuân Lâu" là kĩ viện, nhưng lại là nam kĩ viện.

Dạ Tuyết nghi ngờ sờ sờ mặt mình, không lẽ mình cái dạng này nhìn rất giống kẻ có sở thích đặc biệt ham mê chuyện này? ta phi...

Dạ Tuyết trong đầu chửi vị ma ma kia cầu huyết lâm đầu nhưng ngoài mặt làm một cái thân sĩ có lễ nghĩa gật đầu một cái.

Đêm đầu thật ra không cần, có tiền không? Dạ Tuyết rất muốn hỏi như vậy... Nhưng lời ra đến cửa miệng, linh quang chợt lóe, lập tức sửa thành câu khác:

"tốt, gia nhất định ôm mỹ nhân về."

Phan Diệp bên cạnh nghe được trở nên ngây ngốc trừng lớn mắt nhìn nàng.

Tiểu tử này sẽ là một cái đoạn tay áo? Lại lần nữa đánh giá "hân" hân chợt nghĩ: "bộ dạng tiểu bạch kiểm sẽ không phải là nên ở bên dưới sao? còn là một cái ở bên trên? quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong." "trong đầu Phan Diệp không kiểm chế được bay nhanh mấy cái hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tai hồng, hình ảnh Dạ Tuyết ở trên, bên dưới là... hân, Dạ Tuyết giọng khàn khàn kêu gọi kẻ bên tai hân hỏi, "bảo bối" gia thỏa mãn ngài sao? Sau đó hân sẽ vô cùng hưởng thụ trả lời... ta phi... con mẹ nó, lão tử nhất định là lâu rồi chưa chạm nữ nhân. Phan Diệp nghĩ đến hình ảnh đó thật muốn tự tát cho mình một cái.

Dạ Tuyết quay sang nhìn Phan Diệp đang hoá đá nói.

"vị huynh đệ này có hứng hay không cùng ta vào ngoạn?" nếu thắng mang tên hoa khôi kia bán lại cho người khác kiếm được bộn tiền nha. Dạ Tuyết trong lòng bồi thêm một câu.

"ta...ta..." Phan Diệp lắp bắp, hân chưa từng vào những chỗ này. Lại nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu của Dạ Tuyết, hân cắn răng nuốt vào lời từ chối nơi cửa miệng. Hừ

"đi, tại sao không, ta cũng muốn xem thử hoa khôi lớn lên như thế nào" có bằng ta hay không để ngài như vậy háo hức... hân biểu môi thâm nghĩ.

"vậy vào đi thôi, má má mời dẫn đường" Dạ Tuyết mỉm cười với Phan Diệp sau đó quay sang nói với tú bà.

"Này, ngài tên gì a?" Phan Diệp đi bên cạnh bỗng đứng lên tiếng.

"ta tên là Dạ, ách, ta tên là Kỳ Phong, ngài gọi ta Phong hoặc Kỳ đều được."

"Nga, ta gọi Tiểu Diệp, ngài có thể gọi là Diệp." Tiểu là họ mẹ của hân.

"ân, Diệp"

Nghe Dạ Tuyết gọi tên mình, bất chợt tim hân đập ầm ầm... mặt đỏ tới tận tai, cái quỷ gì tình huống, nhu nhu ngực, cảm khác bức bối hô hấp dồn dập hít thở không thông này là gì? không lẽ hân bị bệnh tim?

-----ta là phân cách tuyến-----

Bên trong Vạn Xuân Lâu.

Dạ Tuyết nhìn một đám nam nhân đủ loại hình trong Vạn Xuân Lâu gật gật đầu, Ân, không sai, mặc dù là cổ đại nhưng so với nam công quan thời hiện đại quả thật kẻ tám lạng người nửa cân, không hề thua kém chút nào.

*Nam công quan: nơi tập trung ngu lang, có thể gọi là nam kĩ cao cấp, chuyên phục vụ cho các quý bà thuộc cao tầng, không quá nghiêng về phục vụ thể xác, nam công quan phục vụ tất cả các mặt bao gồm xã giao, rượu, âm nhạc,... nói chung ngu lang ở những nơi như vậy được đào tạo có hệ thống, có thể

tìm thấy ở những khu đèn đỏ của Nhật."

Nhưng cái gạt đầu của Dạ Tuyết lại làm người nào đó đi bên cạnh hiểu sai là đang rất hài lòng với những tên ở đây.Hắn bực bội trong lòng."Bọn chúng nơi nào đẹp bằng ta.Người lại xem không xem một chút ta"Sau đó hắn lại ngạc nhiên về suy nghĩ của mình.Hắn đây là làm sao vậy?

Đáng thương tiểu tử Phan Diệp,người là không bị sao cả,chỉ là rơi vào vại giấm,giấy dựa sắp chết chìm thôi.Tác giả vô lương nghĩ=))))))

Căn phòng đang ồn ào,bỗng dừng một tiếng đàn thanh thoát róc rách tựa tiếng suối chảy vang vọng không gian làm cho tất cả các tiếng ồn ào ngưng bật.Đó là một tiếng đàn như thế nào?Thật sự là tựa như dòng suối mát lạnh vậy,Tiếng đàn réo rắt ngân vang một khúc "Mộng thiên đường".Cả căn phòng đắm chìm vào tiếng đàn.

Dạ Tuyết rung mình,âm thanh gieo vào lòng một đoạn tâm tình..Đó là một nỗi khát khao tự do,một cánh chim muốn vùng vẫy nhưng lại bị trói buộc,không ngừng giãy giụa không ngừng tổn thương..tựa như nàng khi còn trong tổ chức,một tiểu cô nương 8 tuổi một mối,sợ hãi khi đối mặt với máu thịt mỗi ngày,đến một cô gái 13 tuổi hồ hững thiết huyết, tâm hồn chết lạng.Nếu không phải còn gia gia và ca ca phân tình cảm ấm áp,có lẽ nàng sẽ trở thành cỗ máy giết người vô hồn đi.

"Ai sẽ mang ta đi khắp bốn phương trời.."

"Ai kề bên ta những khi ta mềm yếu.."

"Ai nguyện làm đôi cánh của ta phi vũ chín tầng mây.."

"Ta khao khát tự do,khao khát một thiên đường có ai hiểu.."

"Ta muốn vùng vẫy,muốn rời xa thị phi lại bất lực.."

"Ta tìm đường lên thiên đường tìm hoài chẳng ra..."

"Nếu người là của ta vì sao không xuất hiện.."

"Chờ chờ ta hồng trần nửa kiếp người.."

Tiếng đàn vừa dứt,bốn phía lặng im không một tiếng động.Không biết ai dẫn đầu vỗ tay sau đó là nguyên căn phòng như muốn vỡ ra vì chấn động.

"Hào khúc" Dạ Tuyết trầm than,quả nhiên Long Thiên Mị này không phải đơn giản.

Cùng lúc đó, trên tầng hai,một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lẽo đảo qua đám người bên dưới,dừng lại trên người Dạ Tuyết vài giây,khi nhìn thấy động tác lấp ló miệng của Dạ Tuyết,đoán được nàng vừa mới nói gì,trong mắt xẹt qua một tia sáng,rất nhanh khép lại tầm mắt,khi lần nữa đôi mắt đẹp kia mở ra đã không còn một mảnh lạnh lùng,có chăng là ôn nhu tràn ra như thủy.Một cảm giác ấm áp tựa hơi thở mùa xuân quanh quẩn trên thân nam nhân có gương mặt tựa như trích tiên.

Tất cả những điều này Dạ tuyết không biết,nàng không hay rằng,chỉ là cảm thán một chút bản nhạc tuyệt vời kia đã bị một con báo dừng mảnh phát hiện đề ý và rình rập,sau đó bị nó tóm gọn trong vòng tay giãy như thế nào cũng không thoát ra được.

*Tác giả nói lên suy nghĩ của mình,thật ra lời của bản nhạc trên cũng như cái tên là ta tự nghĩ ra,thỉnh không cần tra google bài hát đó làm gì *Cười.*

Đúng lúc này,vị tú bà lúc này lời kéo Dạ Tuyết xuất hiện trên bục.Giọng nàng ta nhào nhoét vang vang:

"Ai nha~ các vị lão gia, công tử.Vừa rồi là bản nhạc của Long công tử tự tay soạn và đánh đàn.Đêm nay hoa khôi của chúng ta công khai đấu giá đêm đầu tiên nga,tự vào độ mắt tay của các vị khách quý đây mà nữ nhân sẽ thuộc về ai nha~.Những vị khách quan không ôm được nữ nhân về ..không sao cả,Vạn Xuân Lâu của chúng ta,hoa không đếm xuê,Nếu mẫu đơn kiều diễm không về tay ta,vậy thì hoa hồng kiều sa,hoa thược được sang quý,hoa lan thanh cao vẫn đợi các ngài hái mang về nga~"

Một phen nước bọt tung bay,tú bà vừa dứt lời ngay lập tức chúng nam bên dưới vỗ tay như sấm kèm theo một tiếng

"Hào a"

Dạ Tuyết có chút cảm thán,tú bà này,nếu đưa về hiện đại,làm cô môi giới con đường mại dâm Hắc đạo không chừng xông ra một mảnh thiên địa a.Đầu tiên là dẫn dắt vạn chúng chú mục,sau đó khi tất cả ánh mắt tập trung vào mình thì nói ra nội dung chính,một phen đẩy giá lên cao cho cái gọi là hoa khôi Long Thiên Mị kia,lại ve vuốt những kẻ còn lại tránh cho không đấu giá được sẽ gây rối,lại một phen thúc đẩy tiêu thụ những mặt "hàng" khác trong Vạn Xuân Lâu.Đảm bảo ta vui ngài cũng vui.Ngắn ngủi vài chữ đã dắt mũi nguyên một đám nam nhân có mặt tại đây,trong đó không ít quan to trong triều.Quả nhiên không đơn giản.

Ngược lại Phan Diệp có chút nghiền ngẫm,tên Long Thiên Mị này có sức hút như vậy?Nhìn một đám đông nghị đang ngồi trong phòng,hắn có chút tâm phiền ý loạn,tiểu tử kia sẽ không bị cái gọi là Long Thiên Mị gì đẩy mê hoặc đấy chứ.

Giờ phút này mùi chua từ trên người Phan Diệp tỏa ra nồng nặc.

Hôm nay mừng truyện đạt mốc 500 lượt bình chọn,tác giả rất vui về quyết định thêm 500 chữ cho phần truyện ngày hôm nay,mọi người tiếp tục ủng hộ nga.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Long Thiên Mị yêu nghiệt

Tại sảnh chính của Vạn Xuân Lâu. Đợi mọi người yên tĩnh tú bà giọng lạnh lạnh nũng nịu nói:

"Hoa khôi Long Thiên Mị của Vạn Xuân Lâu chúng ta hôm nay bán đấu giá đêm đầu tiên, chỉ cần các vị công tử có hứng thú đều có thể tham dự, Long công tử đưa ra vấn đề xong sẽ cho các vị thời gian suy nghĩ là một nén nhang, các công tử viết đáp án trên giấy viết thư đã phát, đáp án làm Long công tử vừa lòng sẽ công bố trước mặt mọi người. Các công tử cạnh tranh mạnh mẽ, giá cao người được"

Không đợi cho mọi người kịp phản ứng. Tú bà tiếp tục nói:

"Đấu giá bắt đầu"Dứt lời vỗ tay hai cái.

Chỉ thấy hai nam nhân từ trong màn che bước ra, trên tay hai người là một thước giấy trắng, bên trên là những chữ viết rồng bay phượng múa, nét bút cứng cáp, hữu lực. Mọi người nhìn không được khen "hảo chữ"

Ba câu hỏi.

Câu thứ nhất:

"Nếu có 3 người bị rơi xuống nước, một người là cha, một người là thầy, người còn lại là vua. Nếu ngươi chỉ có thể cứu 1 người thì ngươi sẽ cứu ai."

Mọi người ồ lên. Sao có thể. Nên nhớ nếu cứu cha thì mạng tội bất trung, bất nghĩa. Nếu cứu thầy thì mạng tội bất hiếu, bất trung, còn nếu cứu vua thì sẽ mạng tội bất hiếu, bất nghĩa. Rõ ràng là cho dù ngươi cứu ai đi nữa cũng không tránh được vạn kiếp bất phục, không tránh được miệng lưỡi thiên hạ.

Mọi người bối rối. Chín người mười ý, nhất thời loạn thành một đoàn, tiếng bàn tán xôn xao. Có người cau mày suy nghĩ, có người đề giấy bút bắt đầu viết đáp án. Có người trực tiếp đứng dậy đi qua bên kia chọn một "mỹ nhân" sau đó tận hưởng "mỹ nhân" phục vụ, dù sao ở đây ngồi thêm cũng không có ích lợi gì, chỉ bằng qua kia hưởng thụ a.

Những người ở đây ngoài lắm tiền ra cũng chỉ có nhiều của. Bạc có thể sai khiến được quỷ thần, cần gì phải vắt óc suy nghĩ khi mà có thể mua được tất cả bằng bạc. Không có cái thì ta húp canh. Không có Long Thiên Mị, còn có Lí Thiên Mị. Trương Thiên Mị. cần chi tự làm mình mất mặt trước đám đông đâu.

Không ít người cùng chung ý nghĩ này. chỉ thấy lục tục từng người từng người rời phần thi bên này đầu nhập chờ đợi bên kia.

Mà lúc này trên lầu hai, một nam tử một thân nam y quý khí, mạnh mẽ chính đang nghiêng ngả nhìn trên tay phân thông tin đăng kí tham gia đấu giá tại Vạn Xuân Lâu. Lia mắt xuống phía dưới có thể nhìn thấy tên của nhân này là họ Kỳ tên Phong.

Hắn nhìn từng nét bút mềm mại thanh thoát của chủ nhân trên trang giấy, nhìn không được kê giường mắt nhìn bên dưới sảnh một bóng dáng đang chậm rãi viết đáp án cho câu hỏi thứ nhất. Hắn không biết vì sao một khắc kia khi tiếng đàn vừa dứt, tất cả mọi người say mê, duy chỉ có "hắn" trong mắt tràn đầy là hoài niệm. Hắn khó hiểu, "hắn hoài niệm chuyện gì nhỉ" nhìn ra trong ánh mắt nàng sự khát khao đồng cảnh ngộ, nhìn ánh mắt trong vắt ấy, như có một thanh âm nói với hắn rằng "chính là hắn, người ngươi đang đợi" vì vậy hắn cho người mang thông tin đăng kí vào.

Rõ ràng dưới sảnh có không ít nhân, không hiểu tại sao chỉ cần liếc mắt, hắn có thể ngay lập tức tìm được "hắn".

Sự phụ ra lệnh hắn tại nơi này chờ đợi người nắm giữ số mệnh của hắn. Nhưng biển người mênh mông, biết ai mới là người hắn đợi đây. Vì thế hắn lập ra Vạn Xuân Lâu. Ngoài mặt thu tình báo, mặt khác thăm dò ai mới là kẻ mang thiên mệnh.

Vạn Xuân Lâu bên ngoài là tiểu nam quán, nhưng thực tế các thế lực ngầm đều biết, có thể sống vai cùng Diêm Tỳ Các tại Thiên Long ngoài Vạn Xuân Lâu sẽ không có bất cứ ai. Mặc dù vậy, hai thế lực lớn này lại vô cùng ăn ý "nước sông không phạm nước giếng" nhà ai kẻ nấy ở cho nên giang hồ thật to thất vọng một phen.

*sẽ có ngoại truyện kể lí do vì sao là tiểu nam quán nha. Long Thiên Mị không bị đoạn tay áo. Đó là một câu chuyện xưa. Mọi người đón đọc nga~~~~

-----ta là phân cách tuyến-----

Sau một khắc, (=15') có nô bộc tiến lên thu kết quả, rất nhanh sau đó sẽ có nhân tiếp tục mang ra câu đố tiếp theo.

Câu thứ hai:

"Ở một quốc gia nọ, có luật lệ rằng: Ai muốn diện kiến nhà vua thì phải nói một câu. Nếu câu nói thật thì sẽ bị chém đầu, còn nếu là dối thì bị treo cổ. Vậy để gặp được nhà vua của quốc gia đó, người phải nói như thế nào?"

Lần này mọi người đều nhăn mày, nói như thế nào cũng sẽ chết. Như vậy phải trả lời như thế nào mới tốt đâu.

Rất nhanh, một khắc nữa lại trôi qua. Mọi người nhìn nhìn đáp án của mình khẽ lắc đầu thờ dãi, xem ra là không có cơ hội ôm "hĩ nhân" về, bắt quá xem nào nhiệt cũng không sai.

Sau hai câu, số người ở bên phần thi này chỉ còn thừa thớt vài ba người, còn lại hoặc xem nào nhiệt, hoặc góp vui bàn tán đáp án.

Tú bà lần nữa bước lên đài, trong tay là một xấp giấy:

"Đáp án câu thứ nhất là "boi ra giữa dòng, gặp ai đầu tiên cứu người nấy, tất nhiên sẽ cố gắng cứu cả ba người. Có tất cả 10 vị đáp đúng. Đó là Chu công tử, Lý công tử, Liễu công tử, Trần công tử..... cuối cùng là Kỳ Phong công tử" tú bà đọc một lượt tên. Đến tên cuối vô tình cố ý nhìn nơi Dạ Tuyết đang đứng.

Lúc này nàng được lệnh mang thông tin của vị công tử kia cho chủ tử, lại thấy được một việc bất khả tư nghị, công tử vậy mà cười, không phải nụ cười giả tạo như trước giờ, mà hoàn toàn là một nụ cười từ đáy lòng, nàng đọc được trong nụ cười ấy có sự chờ mong. Vị công tử này không lẽ chính là người chủ tử tìm? Nghĩ vậy nàng ta chợt giật mình. Bất động thanh sắc đánh giá Dạ tuyết.

"Đáp án câu thứ hai, là người đó nói: ta sẽ bị treo cổ. Lí do: Nếu như câu nói này là thật thì hẳn ta sẽ bị chém đầu, nhưng nếu đem hẳn ta đi chém đầu thì câu nói "tôi sẽ bị treo cổ" của hẳn là dối, mà nếu vậy thì hẳn sẽ bị treo cổ, mà nếu treo cổ hẳn thì câu nói "tôi sẽ bị treo cổ" của hẳn là thật. Có tất cả bốn vị trả lời đúng là Chu công tử Trần công tử, Lý công tử và Kỳ Phong công tử "

"Mà câu thứ ba, do đích thân Long công tử đọc và kiểm tra đáp án." Nói xong lui xuống một bên.

Đúng lúc này, một tiếng lục lạc khanh khách vang vọng, một bóng dáng tựa như trích tiên từ lầu hai bước xuống, bóng dáng đó bước từng bước chậm rãi tiến về phía này, phút chốc cả sảnh im lặng, một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Mỉ, cực mỉ, tại sao lại có một người nữ đến như vậy. Mọi người không hện mà cùng chung suy nghĩ.

Đó là một nam tử có khuôn mặt như được tạc từng nét cẩn thận. Một cổ anh khí, nhìn từ xa có nét nhu hòa khó tả. Mái tóc hẳn cố định bằng một trâm bạch ngọc. Làn da màu đồng khỏe khoắn chứ không trắng nõn như những nam nhân khác trong Vạn Xuân Lâu. Sống mũi cao thẳng, đôi mắt hắc bạch phân minh rừ xuống. Đường nét dương cương mà vẫn cho người ta cảm giác nhu hòa. Đặc biệt đôi con ngươi màu rằm nắng chứa đựng sự ôn nhu tràn ra đến thủy tựa như nam châm một dạng, hút người đối diện vào nó .Cực phẩm nam tử nha.

Nam nhân mặc một thân nam trang màu lam nhạt, cổ tay thêu phù vân đồ án, trên thân áo thêu vài chiếc lá Phong Diệp. Cả người tản mát ra hơi thở ấm áp tựa mùa xuân làm người ta nhìn không được trầm mê, đắm chìm vào nó. Môi tựa như son một loại, đỏ tươi ướt át. Dạ Tuyết có chút biểu môi. Nam nhân mà thôi, làm chi lớn lên như thế yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Là hẳn!

Ngay sau đó, một giọng nói, trầm ấm đầy sức quyến rũ vang lên:

"Ta là Long Thiên Mị, hôm nay nhận được sự ưu ái của các công tử cảm kích không thôi. Đề mục cuối cùng là: [Hiện giờ tứ quốc gia cùng tồn tại, ngoài mặt hòa hợp, bên trong lại không ngừng cắn nuốt nhau, các quốc gia phải

làm như thế nào để thống trị, thống nhất thiên hạ?]"

Cả sảnh bỗng chốc im phăng phắc, đề tài này, làm sao có thể mang ra công khai như vậy. Huống chi nơi này không ít thế lực ngầm của các quốc gia khác, lời nói của họ đại biểu cho thái độ của họ đối với chuyện này. Sai một li đi một dặm a.

Rất nhanh, một khắc trôi qua.

Lầu một chính sảnh, Long Thiên Mị trên đài cầm từng câu trả lời, thanh âm mát trong nói:

"Lý công tử đáp: dùng nghiêm hình nặng trừng trị dân chúng, có tội phải phạt."

"Chu công tử đáp: "Thuận theo Thiên Long , hưng thịnh, nghịch Thiên Long, diệt vong"

"Trần công tử đáp:... .."

Dạ Tuyết nghe những đáp án đó đều là khuynh hướng lấy pháp luật trị quốc, chủ trương vũ lực chiến tranh, vẫn chưa có nền chính trị nhân từ, dù sao dân chúng Thiên Long đại lục đa phần là chiến sĩ,hiếu chiến thiện chiến, là một quốc gia tự cường cũng không có gì lạ.

Nhẹ nhưn mây, lộ ra ý cười trào phúng, độ cong sắc bén này bị Phan Diệp này giờ luôn quan sát nàng chăm chăm bắt được, hần nhủu mây, nhẹ giọng hỏi: "Người có cao kiến gì sao?"

Dạ Tuyết nhún vai không cho là đúng nói: " Cao kiến thì không dám nhận, việc thống nhất tứ quốc xưng bá thiên hạ sao có thể lại nhất gia chi ngôn có thể nói?" (ngôn luận của một nhà)

Lời này vừa nói, không chỉ Phan Diệp nhưnng mây,mà đứng trên đài cao,bằng vào thánh lực của cam cấp chiến sĩ,Long Thiên Mị cũng tỏ ra hứng thú.Thậm chí có chút mong đợi."Sẽ là hần sao?"

Dạ Tuyết tùy ý tựa lưng, nói tiếp: "Trị quốc lúc này lấy đại thể thiên hạ làm trọng, hiện giờ các quốc gia mặt ngoài hòa thuận,ai biết cục diện này bao lâu sẽ bị phá,một khi bị phá tức có chiến loạn, tự nhiên lấy chiến ngừng chiến, lấy giết ngừng giết"

Nhìn Phan Diệp trương miệng có thể tắc một quả trứng gà Dạ Tuyết mỉm cười lại nói: "Nhưng kỷ cương nghiêm ngặt hình phạt hà khắc cũng không nên, phải biết rằng "thủy khả tải thuyền cũng có thể phúc thuyền." Lật thuyền trong mương cũng không phải không có khả năng xảy ra.(nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền)

Lời bàn luận này nếu ở hiện đại có thể mọi người đều biết nhưng ở đây là không gian song song,lại là cổ đại, dân chúng tuy rằng không thấp đến trình độ dân đen nhưng cũng chưa cao đến mức ấy, Dạ Tuyết lời này đánh sâu vào tiềm thức mỗi người ở đây, vì nó khác với phương thức trị vì của các quốc gia hiện tại một trời một vực.

"Nếu là ta, lúc này lấy vũ lực bình định thiên hạ, lấy luật pháp xử phạt tội hình, là quan trọng nhất.... ..cũng lấy văn hóa khổng chế tư tưởng" Dạ Tuyết ném ra một câu cuối cùng.

Có đôi khi nói một câu là đủ rồi, đây là những gì đúc kết ra từ hàng nghìn năm lịch sử, người đưa ra câu hỏi là người thông minh,có dụng ý đương nhiên biết ưu khuyết của những lời này.

Bàn tay trắng nõn cầm ly rượu một hơi cạn sạch, Dạ Tuyết thản nhiên nhìn về đối diện sảnh chính,lại bắt gặp một ánh mắt "nóng rực " nhìn nàng.Dạ Tuyết khó hiểu.

"Là hần,quả nhiên là hần"lúc này Long Thiên Mị mừng như điên.Hần quả thật không nhìn lầm người.

Lấy lại bình tĩnh,hần mỉm cười tuyệt mỹ,quay về phía mọi người cất tiếng:

"như vậy,chắc hẳn mọi người đều nghe được lời vị công tử này vừa nói.Quả thật là một đáp án hoàn hảo.Vì vậy,từ nay trở đi,ta-Long Thiên Mị hoàn toàn thuộc về Kỳ Phong công tử nga" nói xong hướng Dạ Tuyết phao cái mị nhãn,lại nhìn một chút bên cạnh đen mặt Phan Diệp,khoé môi nhát câu làm một động tác chào sau đó lui xuống.

Phan Diệp trán nổi gân xanh nhìn xem Long Thiên Mị lững thững đi vào khán phòng,xém cắn nát một ngậm ngân nha.Đây là xích lô lô ..khiêu khích hần?

Tú bà nhanh chóng bước lên đài:

"Hoa khôi đã có chủ,nhưng hoa chưa có chủ vẫn còn rất nhiều,mọi người nhanh tay hái a~"

Sau đó,không khí ngưng tĩnh đã bị thay thế bởi ồn ào,dù sao cũng không ôm được mẫu đơn,ta ôm hoa khác vậy.

Mà Phan Diệp tắc mặt càng đen,hắc tựa đáy nồi một dạng,hần mỉm môi đứng một bên nhìn không ra tâm trạng,nhưng lãnh khí và mùi chua tăn ra bán đứng hần tâm tình.

Giờ phút này bình giấm chua của hần chính thức vỡ.

Cái gì mà hoàn toàn thuộc về,cái gì mà hoa đã có chủ, con mẹ nó,đương lão tử thành người chết sao?

Lại quay sang nhìn Kỳ Phong,thấy "hần " nhìn theo bóng lưng của Long Thiên Mị ,một bộ "hòn vọng thế"..Ách,Phan Diệp tên tiểu tử này đã hoàn toàn xem Dạ Tuyết là một cái đoạn tay áo,còn là đối tượng ở bên trên..Phan Diệp thoáng chốc hai mắt muốn nổi lửa.

Hần cũng không biết vì sao hần lại như vậy,nhưng cảm giác này phi thường khó chịu,cảm giác như đồ vật của mình bị người khác tơ tưởng vậy.

Vô ý thức Phan Diệp không nhận ra giờ phút này hần đã đem Dạ Tuyết làm thành của riêng.

Bước đến trước hai bước vô tình cố ý chắn tầm mắt của nàng,hần ho khan một cái,đang chuẩn bị nói với hần chúng ta đi nơi khác,còn chưa kịp mở

miệng đã bị một giọng đàn bà ngọt ngào vang lên nganh sinh sinh chặn hấn một họng.

"Kỳ công tử,Long công tử cho mời ngài đến Uyên Ương trì,nói là có việc cần bàn cùng Kỳ công tử"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-18: Kẻ mang thiên mệnh

Dạ Tuyết nhìn đi theo bên cạnh Phan Diệp không biết nói gì.Mặc kệ nói như thế nào hấn cũng không chịu đứng đợi,nhất định đi theo mĩ danh là:" ta đây là bảo vệ ngươi,ai biết tên kia có hại ngươi hay không" hoặc không chừng có ý đồ xấu cũng không chừng,Phan Diệp trong lòng âm thầm thêm một câu.

Trong đầu lướt nhanh một hình ảnh Dạ Tuyết thờ gấp trên người Long Thiên Mị,Phan Diệp nghiêng răng kết kết.

Dạ Tuyết làm như không nghe không thấy im lặng đi theo tú bà.Một đường xem như yên tĩnh.

Uyên Ương trì.

Long Thiên Mị đứng quay lưng về phía Dạ Tuyết,ba ngàn sợi tóc đen tựa như tơ lụa nhẹ nhàng khiêu vũ trong gió,thân hình thẳng tắp vững trãi làm ngươi ta có cảm giác an tâm.

Dạ Tuyết nhìn có chút ngây người,không phải vì mê mẩn cảnh đẹp ý vui trước mắt mà bởi vì khi nàng chỉ còn cách hấn vài bước chân hấn chợt quay người lại.

Dạ Tuyết lọt vào đôi màu rắm nắng con ngươi ,đồng tử nàng bỗng co rụt lại..

Đôi mắt đỏ..

..là của ca ca nàng.

Lúc này trên đài cao,nàng không có dịp quan sát kĩ hấn,bây giờ nhìn hấn đứng trước mặt nàng chưa đầy ba bốn bước chân.Nhìn đến đôi mắt nhu hoà tựa như ca ca luôn nhìn nàng kiêu trước tâm nhéo một cái.

"Ca.." Dạ Tuyết thì thào,hốc mắt bỗng có chút ướt át.Không biết nàng rời đi ca và gia gia có hay không ưu thương,có vì nàng mà bỏ bữa,ngã bệnh??

Nghĩ đến đây Dạ Tuyết trái tim tựa như bị người bóp vậy,khó chịu đến mức nàng thở không nổi.

Phan Diệp lúc đầu thấy nàng nhìn chằm chằm Long Thiên Mị lập tức đen mặt,không hồn giận tiến lên định kéo nàng, lại thấy Dạ Tuyết đỏ bừng hốc mắt ngay lập tức giật mình.

Một cảm giác đau lòng lan tràn trong ngực hấn,vì sao "hấn" khóc?Là vì tên kia sao?Hấn âm thầm cười khổ,hấn đây là bị làm sao a? vì sao nơi vị trí trái tim có chút chua chát khổ sở a?

Hấn luống cuống tay chân không biết làm gì mới tốt.Ngay lúc hấn định nắm tay "hấn" kéo đi thì Dạ Tuyết ngẩng đầu,đôi mắt trong trẻo nhìn hấn,cho hấn một cái sáng lạng mỉm cười.

Phan Diệp đứng phồng như tượng đá.

Xong rồi,xong rồi,hấn xong rồi,hấn bị bệnh tim,lúc về nhất định phải nhờ Chu dược sư kiểm tra chút mới được.Trái tim trong ngực hấn đập loạn tựa như bị mất kiểm soát chực nhảy ra khỏi ngực vậy.Lại cảm thấy nơi ngực từng đợt ngọt ngào quần lấy có chút lâng lâng.

"Phong nhi" Long Thiên Mị hoá một tiếng thành công làm Phan Diệp thoát khỏi tâm trạng lâng lâng,trên trán ả ả nổi gân xanh.

Còn Dạ Tuyết trực tiếp cảm giác sau lưng lạnh suru suru.Cái quỷ gì xưng hô.Đại ca,ngươi dám chắc xưng hô ta như thế ổn chứ?Dù sao ta bây giờ cũng là hình dạng nam nhân nha.Dạ Tuyết âm thầm cho Long Thiên Mị quý.

"Long công tử cho mời Kỳ Phong hấn có sự,mời cứ nói thẳng" Dạ Tuyết không nhanh không chậm nói.

"ân,còn phiền vị này công tử lui ra,tại hạ có chuyện rất quan trọng cần nói với Phong nhi" gương mặt Long Thiên Mị tràn đầy nghiêm nghị,sẽ thật đáng tin nếu bỏ qua cách xưng hô trong lời nói.

Phan Diệp nhìn nam nhân trước mặt,hấn (LTM) tựa tiểu phi tiểu nhân hấn (PD) tựa như đang không tiếng động nói "ngươi đúng là mặt dày,theo vào tới tận đây"

Phan Diệp nhìn Dạ Tuyết,lại nhìn Long Thiên Mị,biết hai người thật có chuyện quan trọng nên cũng hợp tác tiêu sái bước đi,nhưng trong lòng thì bốc mùi chưa đỡ đội.

Đi ba bước lại quay đầu nhìn một cái.Long Thiên Mị cười cười mà Dạ Tuyết trực tiếp làm như không thấy đôi mắt uý khuất kia của Phan Diệp.

Người nói một đại nam nhân trang cái gì uý khuất con chó nhỏ hả.

Hào ác hàn.

Dạ Tuyết hắc tuyến nghĩ.

Long Thiên Mị đôi mắt híp lại nhìn Phan Diệp,thu hồi thần sắc bốn cột, sau đó quay sang Dạ Tuyết nở một nụ cười dịu dàng :

"Kỳ Phong công tử,thỉnh" sau đó dẫn đầu đi về phía đình nghỉ mát.Dạ Tuyết im lặng đi theo.

"Thật ra ta luôn ở đây đợi người.Có lẽ tầm hơn hai năm.Cuối cùng người cũng xuất hiện." Long Thiên Mị chậm rãi ngồi xuống ghế, ngừng mang bình tĩnh nói,nhưng có thể nhận thấy giọng hần run run.

"Ồ,lại có gì liên quan đến ta sao?" Dạ Tuyết hứng thú hỏi.

"tất nhiên là có,người là người nắm giữ thiên mệnh."Long Thiên Mị vân đạm phong khinh nói lại làm cho Dạ Tuyết trong lòng bồn chồn

"đó là cái gì vậy?" Dạ Tuyết thắc mắc hỏi.

"đó là một câu chuyện xưa,từ thuở Hồng Hoang khi nhân tộc còn chưa có sức nặng trong tiếng nói,Đại lục này là Ma thú là bá chủ.Đứng đầu là Long tộc.

Sau đó Ma tộc mang quân phá hoại gây chiến nhằm bành trướng các thế lực,muru đồ thống trị muôn loài.

Từ đại thần thú Thanh Long Chu tước, Huyền Vũ ,Bạch Hổ vì bảo vệ chúng con cháu đứng ra nghênh chiến.

Cuối cùng lấy đồng quy vu tận cùng Ma Thần rơi vào chuyển kiếp luân hồi.

Đại chiến Hồng Hoang gây ra cho cả Ma Tộc Và Thú tộc thiệt hại nặng nề.Nhân tộc dựa vào chuyện này nhanh chóng quật khởi.Thế như chẻ tre tiến hành đẩy lui Ma Thú và Ma Tộc.

Cuối cùng lấy hiệp ước hoà hoãn chia cắt Đại Lục thành ba phần,ma thú tấp lui về Sâm Lâm rừng rậm mà Ma Tộc tồn thương đại khí lui về Ma Quật ăn mình.

Mà Dương Phi Ngôn lão tổ tông của nhân tộc từng dự đoán Ma Thần rồi sẽ trở lại,làm cho chúng sinh điên đảo,khiến muôn loài chịu muôn trùng khổ sai.

Tính không sai biệt lắm Ma Thần phỏng chừng đã tiến hành luân hồi được chín chín tám mốt kiếp,chi một kiếp nữa Ma Thần sẽ hồi sinh.Đến lúc ấy chúng sinh lâm than.

Mà Lão tổ tông từng tiên định rằng,nhân tộc sẽ không biến mất,mà sẽ có một người đứng trên vạn người tiến hành hiệu lệnh thiên hạ chống lại Ma Thần. Người đó sẽ nắm giữ sức mạnh khiến tứ đại thần thú quy phục nguyện làm bề tôi.

Người đó cũng sẽ tiến hành luân hồi,mà lão tổ tông đã lập ra Phi Dực Thiên Trì dặn dò con cháu đời đời canh giữ tìm kiếm người mang thiên mệnh.

Sư phụ ta chính là truyền nhân thứ 8 vạn của Lão tổ tông.

Cách đây hai năm,người đã dự đoán rằng người mang thiên mệnh sẽ xuất hiện tại nơi này,người lệnh cho ta mau chóng đến đây để tìm kiếm "hắn" mà người chính là kẻ đó.

Lão tổ tông từng nói "người mang thiên mệnh trải qua không ngừng luân hồi chuyển kiếp, có trí tuệ đúc kết ngàn vạn năm,thông thái và tài năng.Câu đó người để lại ai trả lời được ai là người mang thiên mệnh"

Dạ Tuyết trừng mắt khiếp sợ.Lão tổ tông này đã dự đoán được vạn năm sau nàng xuyên qua sao?

Nhưng đây lại là chuyện gì a?rõ ràng nguyên tác không hề nhắc tới.Và cái gọi là người mang thiên mệnh là nàng trog nguyên tác đã đi đánh cờ với Diêm Vương từ chương ba,vậy cái Thương Lam Đại lục này làm sao a? Rõ là tào lao.Dạ Tuyết nhìn Long Thiên Mị với ánh mắt "người sẽ không có bệnh đi" làm Long thiên Mị sững sốt.Sau đó chợt hiểu ra cười cười.

"vốn dĩ mười năm trước sư phụ ta tiên đoán người mang thiên mệnh ba tháng sau mới xuất hiện,tức là khoảng chừng cuối năm này đi.Nhưng người đó lại chỉ là kẻ có chút kế thừa Thiên Mệnh Mạch,tâm tính lại âm ngoan.Sư phụ thật không biết tìm người đó là nên hay không nên.Cho nên người do dự.

Chỉ là hai năm trước,người nhìn bầu trời lại phát hiện một ngôi sao bên cạnh Bắc Đẩu ánh sáng rực rỡ,âm thầm tính toán lại kinh hi phát hiện là người

mang trong mình Thiên Mệnh Mạch tinh thuần đã trải qua 81 kiếp luân hồi, hiện tại vì nợ nhân duyên với kiếp thứ 81, nên vẫn còn dây dưa ở thế giới khác.

Người lại tính được số mạng ta và người là gắn liền nhau, có mối quan hệ chặt chẽ, cho nên người tức tốc lệnh cho ta đến đây đón người." Long Thiên Mị mị hoặc nở nụ cười.

Dạ Tuyết thân mình hơi run. Người mang một chút Thiên Mệnh Mạch là nữ chủ đi. Chẳng phải cuối năm cũng tức là ba tháng sau nữ chủ Tiết Vân xuyên qua sao. Chẳng trách nàng ta có thể trả lời câu hỏi đó.

Là một người hiện đại, đạo trị quốc bình thiên hạ đơn giản như vậy ai cũng biết hướng chỉ là sát thủ được huấn luyện theo hệ thống.

Nhưng theo nguyên tác thì đâu có cái gì gọi là Ma Thần hồi sinh hay tứ đại thần thú gì nhỉ? Tác giả chỉ nhắc là nữ chủ cùng ba nam chủ trải qua một hồi kiếp nạn, nữ chủ đột phá bản thân lực lượng tìm được cách kết nối đường hầm thời gian mang theo ba nam chủ trở về hiện đại, sống cuộc đời hạnh phúc, đến đó là toàn văn hoàn.

Có lẽ nào ...

Cái gọi là Ma Thần hồi sinh được gói gọn trong hai chữ "kiếp nạn" đó của lão tác giả. Còn cái gọi là đột phá bản thân lực lượng chắc là Thiên Mệnh Mạch thức tỉnh đi. Dạ Tuyết bỗng giật mình nghĩ tới.

Dạ Tuyết trong lòng phun tào tác giả câu huyết lâm đầu.

Kì thực Dạ Tuyết quả nhiên không hổ danh thiên tài IQ200, nàng gần như đã đoán được toàn bộ sự thật.

Nguyên văn trong, Vân Mộng Vũ dù không tinh thuần nhưng đúng là người có Thiên Mệnh Mạch.

Sư phụ của Long Thiên Mị cũng đã tìm đến nàng ta kể toàn bộ câu chuyện.

Đồng thời cầu được trợ giúp. Song nữ chủ lựa chọn bỏ mặc tất cả. Sau khi nghe nhắc đến Thiên Mệnh Lực cường đại, nàng ta âm thầm tính toán xem có thể dựa vào nguồn năng lượng này kết nối hai khối không gian song song được hay không.

Nàng ta giả vờ đồng ý hợp tác giúp đỡ Thương Lam vị diện vượt qua kiếp nạn này, lợi dụng pháp thuật của sư phụ Long Thiên Mị thành công thức tỉnh Thiên Mệnh Lực, thử kết nối đường hầm thời gian, quả nhiên thành công, nữ chủ dứt khoát mang theo nam nhân của mình trở về thời hiện đại.

Nói đùa, nàng không phải thánh mẫu, nàng chỉ quan tâm người nhà của nàng mà thôi, đừng quên những kẻ tại nơi này ngày xưa đã khi nhục nàng như thế nào. Ma Thần thức tỉnh sinh linh lâm than thì lại thế nào? Những thứ đó hoàn toàn không quan hệ với nàng. Cái gọi là Thương Lam vị diện này cũng không hề liên quan đến nàng, vậy vì cái gì nàng phải lâm vào nguy hiểm vì nó chứ. Nói vì sinh linh hảo dễ nghe, bắt quả là làm vật hi sinh thôi. Nàng mới không để người khác chiếm tiện nghi như vậy.

Đáng thương sư phụ Long Thiên Mị, một mảnh chân tâm mong cầu cứu lấy sinh linh khỏi kiếp lâm than, bị nữ chủ xuyên thành đường nàng làm tấm mộc.

Mà tác phẩm dựa theo cái nhìn của nữ chủ, nàng về hiện đại đương nhiên ống kính máy quay sẽ theo nàng trở về hiện đại.

Thương Lam đại lục có gì thì cũng chẳng liên quan gì nàng, và tất nhiên kết cục vị diện này chắc cũng không hay ho gì đi.

Sự thật đúng là như vậy. Ma Thần tái sinh lực lượng cường đại.

Không có sự trợ giúp trong truyền thuyết Thiên Mệnh Mạch, nhân tộc và thú tộc rất nhanh lâm vào hạ phong.

Tứ đại thần thú chặt vật chống đỡ cuối cùng hơi phi yên diệt, mà Thương Lam vị diện nhân tộc bị tàn sát bừa bãi, máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán.

Lấy kết quả Ma tộc thống trị thế giới kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kết nghĩa kim lang

Ra khỏi Vạn Xuân Lâu. Phan Diệp liền thẩu đi lên tựa như thuốc cao dán chó một loại triền lấy Dạ Tuyết không tha.

Nghĩ lại tên kia ánh mắt ý vị thâm trường nhìn hắn, Phan Diệp liền hận không bắt Kỳ Phong nhét vào tay áo của hắn để thị uy.

Liền ngay cả hắn cũng không phát hiện rằng mình đang hình thành ham muốn chiếm giữ Kỳ Phong, mặc cho lúc này trong mắt hắn Kỳ Phong là một tên đoạn tay áo.

Nhìn sang cái tên đang không ngừng huyền thuyên đi bên cạnh, Dạ Tuyết bắt đầu dĩ nhu nhu thái dương đã có chút nổi gân xanh vì tức..

Nàng niệm ba lần thực nữ a~, thực nữ a~, thực nữ a~, đợi bản thân có chút bình tĩnh xao động cảm xúc, Dạ Tuyết lần nữa nhìn sang nam nhân bên cạnh, không nhìn thì thôi, vừa nhìn nộ hỏa khó khăn lắm mới áp chế được bùng lên dữ dội, chỉ thấy nam nhân bên cạnh vừa thấy nàng nhìn sang lập tức tỏa sáng ánh mắt tựa như thú đói

"Kỳ Phong, chúng ta làm huynh đệ kết nghĩa đi, ta huynh ngươi đệ, ta biết bộ dạng ta thật là đẹp mắt sẽ làm ngươi tự ti về ngoại hình của mình, nhưng ngươi yên tâm, ngươi chỉ thua ta thôi, so với người khác ngươi hoàn toàn là Hạc giữa bầy chó."

Khóe miệng Dạ Tuyết khẽ co rút, huyết thái dương nhảy nhót, nàng nghiêng răng nghiêng lợi:

"Không phải hạc giữa bầy chó mà là hạc giữa bầy gà. Còn nữa, cút xa ta ra"

"Êy, đừng quên ta nắm thóp ngươi nhá. Hay là bây giờ ta quay trở lại Dạ gia nói có tên ăn trộm lên vào phủ trộm đồ, ngươi nói, để một tên ăn trộm vào phủ trộm đồ lại an toàn đi ra lồng tóc vô thương, mặt mũi Dạ gia hôm nay xem như quét rác, không chừng khi đó để tránh chuyện này đồn ra ngoài sẽ giết người diệt khẩu ngươi đó nha~"

Không dám phán được thì ta chơi trở mặt, tiểu tử, ngươi chạy không thoát. Phan Diệp đắc ý nghĩ.

"Hừ, ngươi đừng quên, ngươi giúp ta trốn, ngươi là đồng phạm" Dạ Tuyết mặt lạnh không cho là đúng nói.

"Hừ, ngươi nhìn ta như thế này anh tuấn tiêu sái, ai tin ta đi trộm đồ? Với lại chưa kể, nếu ta muốn cái gì từ Dạ gia, lão hồ ly Dạ gia còn không nịnh bợ cung kính chấp tay đưa? Ngay cả... "Đang nói bất chợt Phan Diệp im lặng, hắn dự định thốt ra câu "ngay cả con gái của hắn, ta muốn nhục nhã nàng ta cho một cái từ thể đá xuống thiếp, phỏng chừng hôm nay hắn còn đồng ý đâu" không biết vì sao không muốn thốt ra, hắn không muốn tiểu tử này nghe nói hắn có vị hôn thê, mặc dù chỉ là cái thiếp.

Sau này nghĩ lại chuyện này, hắn vượt một phen mồ hôi lạnh, thật may là lúc đó hắn nhanh trí ngậm miệng, nếu không hôm nay đừng nói ôm nữ nhân của mình trong tay, ngay cả góc áo, nàng cũng sẽ không cho hắn. Tất nhiên đây là nói sau.

Nhìn Dạ Tuyết mang theo một tia tìm tòi nhìn hắn, tỏ vẻ "ngươi nói tiếp a" Phan Diệp chợt dạ, áp ứng trả lời

"Hừ, tóm lại, ngươi không thể không đồng ý."

Dạ Tuyết nhìn trời, ở đâu ra chuyện kết nghĩa kim lang mà cũng bị ép buộc.. Nàng thở dài có chút bất đắc dĩ. Thôi vậy, thừa ra một cái ca ca đau nàng cũng tốt a~

"Kết nghĩa huynh đệ với ngươi ta được gì?" nháy mắt sang lại tâm tình Dạ Tuyết giao hoạt cười cười hỏi.

"Ách.. ngươi chẳng phải có được ta hay sao.. "ngoài dự đoán Kỳ Phong nhận lời một cách dễ dàng như vậy, hắn còn tưởng mình phải một phen nước miếng tung bay cộng dụ dỗ dằn mới thành công, trong phút chốc hắn ngu ngơ không biết nói gì, buộc miệng phun ra một câu như vậy, bất quá vừa thốt ra hắn ngay lập tức hối hận, cái gì mà "có được ta" nghe thật là ái muội.

Con mẹ nó, ta anh tuấn phong lưu tại sao từ lúc gặp tên tiểu tử này lại bay đầu hết vậy chứ.

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của hắn Dạ Tuyết trực tiếp không khách khí cười to, tiếng cười khanh khách như chuông bạc như chiếc lá rơi vào mặt hồ tĩnh lặng gọi lên tầng tầng lớp lớp sóng trong trái tim hắn.. nhìn nụ cười rạng rỡ tựa ánh sáng mặt trời của nàng bất tri bất giác hắn cũng cười, trong mắt hàm chứa một tia sùng nịnh ngay cả chính hắn cũng không phát hiện. Hai người cứ vậy nhìn nhau mà cười.

Dạ Tuyết đâm một đâm vào ngực Phan Diệp cười đến mị hai mắt:

"Đại ca, phải đau sưng tiểu đệ nga, hắc hắc"

Phan Diệp ngây ngẩn xoa xoa lồng ngực nơi bàn tay nhỏ bé kia vừa đánh vào, nơi đó có cảm giác thực ngọt ngào. Ách, hắn không phải là cuồng ngược? phi phi.. mới không phải như vậy. Chỉ là nhu nhu ngực, khóe môi hắn độ cong càng ngày càng lớn.

"Hào, đại ca nhất định đau sưng ngươi" suốt đời suốt kiếp, hắn tại đáy lòng thầm nhủ thêm một câu.

"Ách, đại ca, canh giờ không còn sớm, tiểu đệ phải đi về đây, hẹn gặp lại ngươi sau" Dạ Tuyết nhìn sắc trời về chiều, quay lại nói với Phan Diệp.

"Ta đưa ngươi về" Phan Diệp nói, hắn còn muốn ở thêm chút nữa bên nàng đâu.

"Không cần, chính ta tự đi, hơn nữa ta hãy còn vài việc phải làm. Hẹn gặp lại" nói xong không đợi Phan Diệp dây dưa, trực tiếp xoay người phất phất tay, hòa vào dòng người..

Phan Diệp nhìn theo bóng lưng nàng đến khi nàng đi khuất hắn mới dòi đi ánh mắt.

Hắn quay lưng lại đi về phía Dạ gia. Hắn còn cái hôn lễ chưa giải quyết đâu. Nghĩ một chút gương mặt Kỳ Phong, Phan Diệp cười sáng lạn. Phải nhanh

chóng đẹp cái hôn lễ nhằm chán này mới được,tốt nhất là trước khi Kỳ Phong biết...

Ách,hắn cũng không biết vì sao hắn lại có suy nghĩ như vậy.Trước đó hắn nghĩ,một cái thiệp mà thôi,gia thế nàng ta lão cha muốn lợi dụng vậy hắn thuận nước đẩy thuyền tốt lắm.Nhưng bây giờ hắn chỉ mong nhanh chóng giải trừ hôn ước này.

Hai con người tình cờ chạm mặt,số phận đưa họ kết nghĩa kim lang,lại tách ra ai về nhà nấy,chỉ là từ nay về sau hai số phận sẽ còn tiếp tục dây dưa mãi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hiên Viên Triệt

Sau khi chia tay Phan Diệp,Dạ Tuyết nhanh chóng lượn một vòng các y quán thu mua các loại dược liệu cần thiết chế độc sau đó lững thững đi về.

Lúc ngang qua rừng cây,nàng chợt dừng lại.Vừa rồi nàng không có nhìn lắm đi,trong rừng phát sáng??

Dạ Tuyết thận trọng di chuyển từng bước về hướng có ánh sáng,trong lòng hưng phấn.Sẽ không phải là cái gì quý giá đi.Thứ lỗi cho Dạ Tuyết,chỉ có bạc và mỹ thực mới làm nàng cảm giác hạnh phúc.

Đến gần khu vực,nàng phát hiện đây là một cái tối tăm hang động.Mà trong hang động truyền đến một tiếng..tựa như thú ngâm,còn là rất hưng phấn??

Ngay lập tức Dạ Tuyết làm ra phòng bị,bóng dáng nhẹ nhàng thềm vào hang.

Sau đó ..

..nàng hoá đá.

Chỉ thấy trung tâm hang động,một con Rồng..đứng vậy,liền là Rồng giống hệt trong phim nàng từng xem..thân to lớn,kim vậy,có sừng,hai sợi long tu (râu rồng) không ngừng ngoe nguẩy, đang cố hết sức dùng thân mình vây quanh một đồng kì trân dị bảo,ánh mắt nó híp lại thành một đường chỉ ,về hướng thụ, rất thoả mãn,thình thoảng lại thở ra một tia rồng ngâm rất nhẹ.

Hào giống ôm người yêu sau đó miễn nguyện cười ngốc nghếch nha.

Trong hang động bỗng nhiên xuất hiện nhân loại hơi thở làm con rồng đang chìm trong thoả mãn bảo bối bùng tỉnh,thần sắc cảnh giác nhìn nàng, tiềm thức hiện lên câu các tộc trưởng nói" nhân loại là cái âm hiểm người,thân thể yếu ớt tựa cỏ cây,nhưng đầu óc mưu mô xảo quyệt,lại rất tham lam Trăm ngàn lần cẩn thận nếu gặp phải".Bản năng thân mình càng thít chặt trước mắt bảo bối.

Mà Dạ Tuyết lúc này tâm trạng cực kì hưng phấn kích động.

Nàng trừng lớn mắt sau đó..tiến lại gần nó,hoàn toàn quên mất rằng trước mặt nàng là một con vật vô cùng nguy hiểm,chỉ cần nó há miệng một ngụm,nàng sẽ không còn thấy được mặt trời ngày mai.

Chỉ là trực giác nói với nàng,kim long sẽ không làm hại nàng.Mà nàng,cũng tin như vậy.

Bước đến trước mặt nó,nàng là như vậy nhỏ bé,Dạ Tuyết đưa tay vuốt lấy đầu nó.Một đầu mao nhưng mềm mại tựa tơ lụa,ấm áp,cảm giác vào tay yêu thích không thôi.

Từ nhỏ nàng liền thích rồng,hỏi vì sao nàng thích,chính là có một lần gia gia kể,rồng có thể hô phong hoán vũ,mà Dạ gia chúng ta liền là một con rồng,Hắc Bạch Song Long.

Lúc đó nàng ước ao có thể mua được một con rồng về cưỡi khắp nơi.Gia gia chỉ cười cười.

Cho đến sau này khi nàng dần lớn lên biết rồng chỉ là sản phẩm tưởng tượng của loài người nàng vẫn thích rồng,đó là cái thích ghi vào tận trong lòng đi.

Kim Long đang định phát ra một tiếng gầm đe dọa để tên nhân loại bé nhỏ kia biết đường rút đi lại cảm nhận được một thứ mềm mại sờ sờ mặt mình.

Một nữ hài tầm 11,12 tuổi,vô cùng nhỏ bé trước mắt hắn,không phải hét chói tai,cũng không phải ánh mắt đỏ lên tham lam khi nhìn thấy hắn.

Mà nàng tựa hồ rất yêu thích bộ lông hắn.Vuốt hoài không buông.Mà hắn hảo kì lạ,cũng không ghét nàng vuốt như vậy.

Chỉ thấy nữ hài trên mặt nở nụ cười thoả mãn sờ sờ hắn bộ lông,trong mắt là như vậy sạch sẽ,không hề thấy một chút gì tham lam đến đồng bảo bối của hắn,rồi rầm một chút, hắn cũng liền mặc kệ nàng. Chỉ là cảm giác bàn tay kia sờ loạn trên mặt cũng thật là thoải mái.

Giữa lúc hắn đang đang rồi rầm đuối nàng đi hay không thì bàn tay mềm nhũn kia lại sờ râu hắn. Một dòng điện tê rần chạy khắp thân thể

Nơi đó là...

Hắn khó chịu gầm nhẹ một tiếng, lại khoan khoái thở phì phì. Nàng hướng hắn tỏ tình?

Được rồi, nể tình nàng như vậy thơm, như vậy mềm mại, mà mình cũng không ghét, sẽ thu nàng đi.

Cứ như vậy, Dạ Tuyết không hề biết là cái hành động vuốt vuốt râu kia trong lòng tộc lại là hướng đối phương tỏ tình, mà mình cũng nhận được một cái thích bám nàng lâu công từ hôm nay, sờ chán chê mới giật mình một cái, nàng đây là đang vuốt một con rồng nha.

Thu hồi bàn tay, lại phát hiện kim long chính đang nhìn nàng, bất mãn gầm nhẹ một tiếng, sau đó cúi đầu mình vào tay nàng cù cù.

Dạ Tuyết ngạc nhiên nhìn con vật đang nằm trong lòng nàng, đầu của nó một vòng tay nàng ôm không hết, đừng nói chỉ là thân đang khoanh mấy vòng trên đồng bảo bối kia. Nó đây là muốn nàng vuốt ve?

Dạ Tuyết lại lấy tay luồn vào bộ lông mượt mà của nó chải chải, thấy nó thỏa mãn ngâm một tiếng, khép mắt lại... ngủ.

Nàng hết chỗ nói rồi.

Aizz, quên đi, đây là rồng đó nha, nàng cũng không định chọc một con rồng nổi điên, ai biết khi nào hướng nàng cần một ngụm.

Hơn nữa nàng hảo thích bộ lông của nó. Xem ra hôm nay là không thể về nhà, còn là để mai tính đi. Tạm thời nàng đang "thương tâm" chắc không ai tìm nàng.

Thế là cũng cúi người, hướng về phía bộ lông mượt mà kia nằm xuống.

Nàng không biết mỗi con rồng khi nàng vừa nằm trên người nó, đôi tay mềm mại ôm lấy đầu nó, còn có... kia thật thơm mùi thảo dược xông vào mũi nó, khuôn mặt lạng lẽ đỏ.

Nhân loại quả nhiên là không biết xấu hổ, khi dễ Long.

Vừa mới tỏ tình đã hướng trên người nó dựa vào, chỉ có vợ chồng mới có thể dựa vào nga~

Ách, Dạ Tuyết nếu biết con rồng này đang nghĩ gì khẳng định học máu, nàng chỉ xem nó là một con thú vô cùng dễ thương yêu thích mà ôm có được không?

Dạ Tuyết mơ màng đang ngủ chợt cảm nhận một đôi tay cứng cáp hữu lực vòng qua eo nàng, lôi nàng vào một vùng ấm áp, theo bản năng tiến đến cạ cạ nơi đó, thỏa mãn kêu một tiếng như mèo kêu sau đó ngủ tiếp. Để lại mỗi nam nhân, tâm vừa ngọt lại ngứa loay hoay cả đêm.

Sáng hôm sau Dạ Tuyết tỉnh dậy, phát hiện mình đang... nằm gọn trong vòng tay một người, nhìn độ cứng cáp đây là tay nam nhân đi, rất bình tĩnh ngửa đầu, sừng sốt thấy một đôi kim đồng cũng đang nhìn nàng.

Dạ Tuyết giật giật thân mình ý đồ tránh né vòng tay, không ngờ nam nhân lại ôm nàng chặt hơn.

"lão bà" Một tiếng hô làm hai người ngây ngẩn.

Kim Long là vì nhớ đến mẫu hậu từng nói nam nhân sẽ gọi tức phụ là lão bà. Đây là hắn tức phụ nha. Nghĩ vậy khoe miệng giương lên một độ cong tuyệt mỹ.

Mà Dạ Tuyết trực tiếp hỗn độn trong gió. Cái gì vậy? hang động chỉ có hắn và nàng, hắn đang gọi ai a?

Không đúng, còn một con rồng. Nàng giật mình đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy con rồng đâu cả. Còn nam nhân này là ai?

"ngươi... là ai?" nàng dè dặt hỏi.

"ta là Hiên Viên Triệt" ngừng một chút, bên tai lạng lẽ đỏ tiếp thêm một câu:

"lão công của ngươi." thành công lời được Dạ Tuyết ngoài khét trong sống.

"Ngươi là Hiên Viên Triệt?" nàng trừng lớn mắt hỏi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Lão bà,người khi dễ ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dạ Tuyết lúc này hoàn toàn ngây người,nàng không có nghe nhầm đi.

Hiên Viên Triệt.Long tộc.Long tộc.Kim Long.

Giờ phút này nàng cũng không có kị vì sao hần nhìn ra nàng không là nam nhân.Hần gọi nàng lão bà chứng tỏ hần đã biết nàng là nữ.Nhưng tất cả những điều đó cũng không quan trọng bằng hần nói hần tên Hiên Viên Triệt.

Nói vậy đây là Thiếu chủ Long tộc Hiên Viên Triệt.Hậu cung chi nhất của nữ chủ Vân Mộng Vũ.

Không phải một năm sau hần mới ra khỏi Phi Long Thiên Cung dạo nhân gian rồi theo nguyên tác gặp gỡ nữ chủ sao??? Dạ Tuyết trong lòng hò hét.

Thế thì hần ở đây lại là chuyện gì??

Nàng đánh giá từ trên xuống dưới một lượt.

Chỉ thấy hần thân cao 1m8 đã ngoài,bạch y bao lấy thân hình hoàn mỹ,kim sắc tóc dài phi vũ trong gió,đôi mắt long lanh tựa bảo ngọc,kim đồng con người càng làm cho gương mặt hần xuất khí.

Quả nhiên là nam chủ.

Nam tử đứng đó tựa như trích tiên lẳng lẳng nhìn nàng..sau đó..chỉ thấy mặt hần lặng lẽ trôi lên hai rặng mây đỏ cúi đầu nhìn chân vẽ vòng tròn dưới đất y hệt nàng dâu mới về nhà chồng vậy.Chỉ kém cần khăn tay nữa là y hết.

Khoé mắt Dạ Tuyết giật giật. Trong đầu không tự giác hiện lên một đoạn văn như thế này:

"chỉ thấy hần một thân bạch y không nhuộm khói lửa nhân gian,kim sắc tóc dài tựa thác nước đỏ xuống bờ vai rần ròi.Đôi mắt thâm trầm như nhìn thấu tận linh hồn người khác,lại hờ hững lạnh nhạt giống như không có gì có thể lọt vào đôi kim đồng tuyết mỹ ấy.Hần đứng đó,long uy bề ngễ,không ai có thể bỏ qua sự tồn tại của hần.Sự xa cách như có như không khiến người khác e ngại tiếp cận.Duy chỉ đối với thiên hạ trước mắt đôi mắt lạnh lẽo đó phiếm một tia ôn nhu,sự ôn nhu đó tựa như dòng nước ấm khiến người không kim nổi trầm mê.Thiên hạ nép vào lòng hần,hần ôm lấy nàng,nhu tình ấm áp.Thiên hạ của hần danh vì Vân Mộng Vũ"

...sau đó..Dạ Tuyết lẻ mắt nhìn kẻ đang bán manh trước mắt, không ngừng đỏ mặt nhìn trộm mình,bỗng nhiên Dạ Tuyết rất muốn cho Hiên Viên Triệt quỳ.

Cái quý gì mà đôi mắt lạnh nhạt bề ngễ,cái gì mà thâm trầm,cái gì mà xa cách hờ hững..lừa quý đầu.Lão tác giả chết tiệt. Tiểu nàng dâu ngưng ngưng trước mặt nàng là chuyện gì đây.Vì sao khi đứng trước nữ chủ "ngon lành cảnh đào" nhường ấy,đứng trước nàng lại thành con chó nhỏ cầu được quan tâm đây?? Có cần cách biệt vậy không???

Dạ Tuyết bốn mươi lăm độ ngẩng đầu nhìn trời ưu thương.

Nguyên văn trong,Hiên Viên Triệt đứng là một năm sau mới ra khỏi Phi Long Thiên Cung lịch lãm nhân gian,sau đó gặp nữ chủ lấy thân mình thử độc,cảm thấy thú vị,một nữ tử nhân loại yếu đuối lại có thể ngoan độc với bản thân mình như vậy.Hần nghĩ dù sao cũng là đi tiếp xúc nhân loại chỉ bằng đi theo nàng càng thú vị hơn không phải sao?Thế là hần đi theo nàng,dần dần bị cảm động bởi ý chí và sự thông minh của Vân Mộng Vũ.

Nhưng là ..trước đó hần cũng đã đi ra khỏi Phi Long Thiên cung một lần,mục đích là tâm bảo.Long tộc đòi đòi yêu thích bảo bối rực rỡ long lanh.Sau đó tựa như Dạ Tuyết gặp trong hang động vậy,hần vây quanh thoải mái với đồng bảo bối.

Sau đó tìm cách mang đồng bảo bối về,vì quá hưng phấn nên quên sử dụng liễm tức thực ần dấu khí tức.Bởi vậy rất nhanh tung tích hần bị lộ, giữa đường hần gặp một đám nhân loại chặn đường. Trong đó có hai người đã đến đó cấp chiến sĩ.

Một Hiên Viên Triệt 15 tuổi,so với tuổi thọ 1000 năm của long tộc quả thật Hiên Viên Triệt tựa như cái ấu long vậy.Cho nên 15 tuổi,Hiên Viên Triệt mới là cam cấp Long kị sĩ.

Rất nhanh hần bị đám người hạ thiết kế rơi vào hạ phong,hơn nữa xem chút bị ti bi nhân loại khế ước,nhờ miếng ngọc bội của Long Vương mới thoát một kiếp.

Sau lần đó tiểu Hiên Viên Triệt đối với nhân loại hoàn toàn là hờ hững,không tò mò không thương hại hay bất cứ thứ gì. Thậm chí ần ần có tia hận ý.Nhân loại ti bi tham lam,cướp được bảo bối còn không tha cho hần mơ tưởng khế ước Long tộc thiếu chủ để nắm giữ Long Cung.

Cứ thế hết hai năm hần luôn trụ tại Phi Long Thiên Cung.Sau đó theo ý chỉ ,long tộc thiếu chủ đòi đòi phải lịch lãm nhân gian.Hiên Viên Triệt lại lần nữa đặt chân trên thế giới nhân loại.Bất quá quá khứ ngu xuẩn bị nhân loại vây khốn khiến tâm lý hần thay đổi,từ tiểu Hiên Viên triệt ngây thơ,trở thành lạnh lẽo.

Sau gặp Vân Mộng Vũ, nhìn thấy nàng vì cứu một nam nhân (là nam chủ Hách Liên Kỳ bị thương đó mà) mà lấy thân mình thử độc nhất thời trái tim thất vọng về nhân loại bị gõ một chút, nàng so với nhân loại khác không giống nhau, nàng là như vậy thiện lương nữ tử..Do đó quyết định quan sát nàng nhiều hơn mới đi theo đi.

Mà nay đâu? Dạ Tuyết xuất hiện. Tiểu Hiên Viên Triệt 15 tuổi nhìn nữ hài khuôn mặt mặc dù dịch dung thành nam tử, nhưng làm sao tránh được đôi mắt của hắn. Nữ hài đôi mắt là như vậy trong trẻo, hắn có thể thấy được tận cùng đáy mắt một mảnh thanh minh, không che giấu, không tham lam, lấp liếm..

Hơn nữa...

Hơn nữa nàng lại..tò tính với hắn, mà hắn lại không ghét nàng mềm mềm mại mại đôi tay dịu dàng chải chải lông hắn, thân thể nàng vừa mát lại thơm mùi thảo được nhân nhặt, hảo thích, bởi vậy, hắn ôm nàng ngủ cả đêm, tất nhiên do đó không có chuyện tìm cách mang bảo bối trở về Phi Long Thiên

Cung sơ suất lộ khí tức bị đuổi giết chặt vật.

Cho nên trước mắt nàng lúc này hoàn toàn là tiểu Hiên Viên Triệt mới bước ra đời, ngây ngô đơn thuần nha. 😊)

Mà Dạ Tuyết đương nhiên không biết những thứ này, giờ nàng đang chửi lão tác giả xối xả trong đầu đây.

*lời tác giả: tiểu Hiên Viên Triệt sẽ không đơn thuần, hắn sau này sẽ là đối tượng tất cả hậu cung của Dạ Tuyết liên hợp lại hớ hắn, bởi vì chiếm quá nhiều sự chú ý của Dạ Tuyết từ dưới đất lên đến trên giường =))) bằng cái gương mặt bán manh kia. ^^ p/s là Hiên Viên Triệt ít tuổi nhất trong số nam nhân của Dạ Tuyết nha.

Cho nên chỉ có thể nói Dạ Tuyết này con Bướm Bướm đã phiến bay cái kịch tình của cuốn truyện rồi.

* ý là hiệu ứng bướm bướm vỗ cánh ý, làm thay đổi quỹ tích sự việc lẽ ra phải xảy ra làm nó chệch hướng quỹ đạo vốn có.

Hiên Viên Triệt nhìn tiểu tức phụ của mình gương mặt thay đổi liên tục, lo lắng lớp dịch dung sẽ bị vỡ mất thôi, hắn nho nhỏ lên tiếng, giọng hắn êm dịu tựa như tiếng đàn violon:

"lão bà, người đừng nhìn nha, mặt người vụn vụn sắp nứt rồi kìa" Hiên Viên Triệt thề, hắn nói câu này là cỡ nào trong sáng, không mang chút thâm ý nào.

Nhưng vào tai Dạ Tuyết lại biến thành :

"nhìn xem, nhìn xem, gương mặt xấu xí vụn vụn, đã xấu còn đóng vai ác." =)))

Ngay lập tức nàng xù lông:

"quan người chuyện gì, hảo hảo im lặng đứng đó cho ta suy nghĩ một chút"

Dạ Tuyết còn đang quanh quẩn cái kịch tình trong đầu chợt ngác nhiên phát hiện này giờ không thấy tên kia mở miệng mới ngẩng đầu lên tìm kiếm bóng dáng, lại phát hiện hắn đứng đằng kia, cách nàng chừng bốn năm bước chân, đôi mắt trong veo ừ ừ, lông mi buông xuống, môi mím chặt nhìn như con chó nhỏ bị bỏ rơi. nhất thời làm Dạ Tuyết cảm thấy đầu mình cảm cái báng bốn chữ thật to "ăn hiếp con nít"..khoé miệng co giật khó nhọc thốt ra một từ..

"người..."...không sao chứ? không lẽ lúc này nàng to tiếng khiến hắn thương tâm? Nghĩ vậy trong lòng nàng không khỏi dâng lên một tia thương tiếc.

Nàng đang định cất bước lại gần hắn thì bên tai thoảng qua một câu tựa muỗi kêu lại làm nàng trượt chân ngã nhào ra đất.

"lão bà...người...người...khi dễ ta" kèm theo đôi mắt mẩn nước nhìn nàng ury khuất.

Dạ Tuyết run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lướt qua, bỏ lỡ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dạ Tuyết nhìn chiếc kim sắc vòng tay trên tay mình, rất là bất đắc dĩ.

Ai nói cho nàng biết là Long cũng có thể biến thành cái dạng này không?

Hiên Viên Triệt nằm trên tay Dạ Tuyết thoả mãn cọ cọ. Hắn bây giờ chính là nằm trong tay nàng nha.

-----ta là phân cách tuyến-----

15 phút trước đó:

"không được,ngươi theo ta làm gì?" Dạ Tuyết nhú mày hỏi.

"lão bà,ngươi sờ cũng sờ,ôm cũng đã ôm,ngay cả...ngay cả râu ta ,ngươi cũng đã vuốt..hức,chớ không phải ngươi không chịu trách nhiệm với ta?

Ngươi không thể bỏ rơi ta nha" Hiên Viên Triệt kim đồng mắt trần đầy không thể tin cùng uỷ khuất,giống như nàng dám gặt đầu,hắn sẽ trực tiếp rơi lệ,nằm lăn ra đất ăn vạ..

Ách,đó là vì ta không biết ngươi là nam chủ.Dạ Tuyết ghen hờn.

Hào có cảm giác nàng là đang đồ tể từ khi để cô nương nhà lành.Dạ Tuyết sờ sờ mũi.

"không được,ta không thể mang nam nhân về nhà",mang một con rồng càng không thể.Dạ Tuyết nghĩ thầm

"không sao,chuyện nhỏ.." dứt lời một trận kim quang chói mắt khiến Dạ tuyết không thể không nheo lại mắt.

Đến lúc mở ra,lại phát hiện không thấy bóng dáng Hiên Viên Triệt đâu cả.Đang định mở miệng gọi hắn thì lại có cảm giác trên tay mình có cái gì đó cọ cọ vào.

Cúi đầu vừa nhìn nàng lập tức sững sốt.Trên tay nàng là một chiếc vòng màu vàng,quần hai vòng trên cổ tay,mà cái thứ đang cọ cọ tay nàng là một cái đầu rắn nhỏ,đôi mắt tròn tròn,long lanh,háo mạnh.

Chớ không phải là.....

Không để Dạ Tuyết kịp phán đoán,chiếc vòng kia đã làm sáng tỏ vấn đề cho nàng.

"hương tử,vi phu nằm đây nha,vi phu sẽ bảo vệ tốt nương tử"

"Bảo vệ sao...?" Dạ Tuyết thì thào.

Chưa từng có ai nói với nàng câu này.

Kiếp trước,nàng vì bảo vệ nụ cười của ca ca và gia gia,cũng như cơ nghiệp Dạ gia liều mình trả giá.

Chưa có ai nói với nàng sẽ bảo vệ nàng,bởi vì nàng quá mạnh mẽ.

Nàng là Mị,là Ám Dạ Đế Vương.Là Diêm Vương của giới hắc đạo.Một nhân vật có thể một tay che giữ tất cả bầu trời như vậy,cho dù là bất cứ ai cũng sẽ không dậy nổi tâm tư rằng một người như thế cần bảo vệ.

Mà bây giờ,chi là một nam nhân xa lạ,lại nói với nàng câu mà nàng vẫn thường nghe những người khác nói cùng người yêu.

Bất giác,Dạ Tuyết có điểm ghen tị cùng nữ chủ.

Nàng ta có được một nam nhân như vậy yêu nàng..

Lại nhìn kim sắc con rắn nhỏ trên tay,nhìn không được đưa bàn tay còn lại ve vuốt,mềm mềm,lạnh lạnh.Theo đó đầu con rắn nhỏ cũng dúi vào ngón tay nàng cọ cọ lấy lòng..

Nhìn con rắn nhỏ mắt long lanh nhìn nàng tâm nàng cũng theo đó nhuyễn ra.

Thôi vậy,dù sao bây giờ nữ chủ còn chưa có xuyên qua,nàng đây không tính là cướp hậu cung của nàng ta đâu nhỉ.Dạ Tuyết lẩm bẩm.

Dạ gia.

Buổi tối,tại khách phòng

"ngươi nói Dạ gia chấp nhận lui hôn?" Phan Diệp giọng mang nghi ngờ hỏi Khôn quân gia.Lão hồ ly kia lại muốn gì?

Bất quá vừa khéo,hắn cũng đang muốn tìm cách xoá cái hôn sự này đây.

"bẩm thiếu gia,vốn nô tài đã nắm chắc trong tay mọi chuyện,không ngờ tam tiểu thư lại xuất hiện,nàng nói ba câu đã khiến Dạ gia chủ lui hôn.Nô tài cũng không rõ làm sao." Khôn quân gia cười khổ.Nha đầu kia thật sự là...

"thật thú vị, không phải nghe nói tam tiểu thư Dạ gia chỉ là một nữ tử nhu nhược, trầm nghe ngàn thuận theo lời Dạ lão hồ ly sao?" Phan Diệp không tự chủ nhớ tới Kỳ Phong, thông minh, lém lỉnh, nhanh trí mà còn uyên bác nữa. Không biết giờ này "hắn" đang làm gì. Có tường hấn (PD) không?

"thiếu gia, thứ lão nô nói lời này, tam tiểu thư không đơn giản, thiếu gia, nếu không mai người lại gặp Dạ gia chủ một lần, tam tiểu thư dường như không là vật trong ao..."

Phan Diệp nhíu mày.

"ta nhưng rất tò mò nhân vật tam tiểu thư này. Đi, chúng ta đi xem xét một phen"

Phan Diệp ra đến cửa, chợt dừng bước, quay lại hỏi:

"hàng ta ở nơi nào?"

"bẩm, tam tiểu thư ngụ tại Trúc Viên ạ"

Phan Diệp phất phất tay áo, thi triển khinh công phóng lên nóc toà biệt viện, sau đó nhẹ nhàng mũi chân di chuyển trên nóc nhà không một tiếng động.

Trúc Viên.

Dạ Tuyết về đến Dạ gia đã là buổi tối giờ Thân, tiếp tục sự nghiệp chui lỗ chó, trèo cửa sổ vào phòng.

Vào phòng, nàng hướng bên ngoài nói:

"chuẩn bị cho ta một phần nước ấm, mang vào đặt lên bàn"

"vâng, tiểu thư" nha hoàn vâng mệnh.

Nàng hướng vào bên trong phòng tìm ngâm một cọng Trường thảo, lấy lại giọng nói, khi hướng ra ngoài nước ấm đã được chuẩn bị.

Nàng lại từ trong tay áo lấy ra một chiếc bình, nhỏ một giọt chất lỏng vào chậu nước, hoà tan, sau đó vốc một vốc bắt đầu rửa mặt. Đây là dung dịch tẩy mặt nạ nàng tự điều chế.

Thoáng chốc, khuôn mặt trung tính đã được thay thế bằng một gương mặt băng nữ nhân lạnh nhạt nhưng kiều diễm.

Nàng lại lấy một chiếc lọ khác đổ ra tay xoa xoa, vuốt vuốt lên mặt, tức thì gương mặt kia độ tinh xảo từ mười giảm xuống còn ba bốn. Dạ Tuyết hài lòng bắt đầu thay y phục.

Nàng đã quên mất mỗi cái vòng tay hãy còn cuộn hai vòng trên tay nàng, cho nên cũng bỏ qua mỗi con rồng đỏ mặt, đôi mắt to tròn long lanh hình như rất quân tử nhắm lại, nhưng nếu nhìn kĩ lại thấy hé ra hai cái kẽ, kim đồng con người lưu luyến nhìn cảnh xuân trước mắt. 😊))))

Cùng lúc đó.

Phan Diệp đứng trên nhánh cây ngoài khuôn viên, đưa mắt nhìn xung quanh.

Một mảnh xanh biếc trúc rì rào dưới ánh trăng quả thật vô cùng mộng ảo.

Phong lướt qua kẽ lá như có như không âm thanh tự nhiên vui tai.

Hắn đang mãi hưởng thụ khung cảnh thì "cạch" một tiếng kéo hắn nhìn lại nơi phát ra tiếng động.

Cửa mở ra, một thiếu nữ từ trong phòng bước ra, nàng vận một thân màu xanh ngọc, trên tà váy thêu đồ án lá trúc xanh

Theo từng bước nàng di chuyển, làn váy thướt tha nhuốm ánh trăng như phát ra từng đợt phát sáng đánh vào thị giác.

Phan Diệp nhìn dung mạo của thiếu nữ, có thể coi là thanh tú, không nổi bật, cũng không xấu xí, nhưng không hiểu sao... nhìn gương mặt bình thường kia hắn lại tìm thấy một tia quen thuộc.

Hắn vò vò đầu. Sao cứ có cảm giác giống giống Kỳ Phong? Hắn đây không phải là tường Kỳ Phong, tường đến ảo giác??? Không lẽ hắn thật sự là một tên có xu hướng đoạn tay áo??

Phan Diệp tiểu tử đứng trên tán lá đang rất rối rắm về xu hướng giới tính của mình, lại nghe được bên dưới thiếu nữ "dịu dàng yếu đuối" ra lệnh cho nha hoàn bên cạnh mang một phần áo khoác cho nàng. Nàng muốn thưởng ánh trăng.

Không tự giác nhìn nàng thêm một lần.

Giọng Kỳ Phong trầm hơn, ấm hơn, không thanh thúy lại nhu nhược như nàng. Nghe vào lòng có cảm giác lảng động, mà nàng thì có cảm giác vương vấn rồi tan đi.

Hắn thăm so sánh hai người. Sau đó lại ngẩn ra, tại sao hắn cứ luôn nghĩ về Kỳ Phong, nghĩ đến hình ảnh "hắn" tự tin mỉm cười, tự tin trả lời câu hỏi của Vạn Xuân Lâu.

Hắn xong rồi, hắn nhận mệnh. Hắn đây là bị đoạn tay áo a~.

Phan Diệp nhận mệnh xu hướng giới tính của mình ảo não, nhưng trên môi lại lau một nụ cười rạng rỡ, cảm giác thông suốt được tình cảm của mình, hắn lại nhìn xuống thiếu nữ bên dưới. Hắn cứ có cảm giác quen thuộc với nàng, lại lắc đầu, chắc là nhìn nàng lạnh nhạt giống Kỳ Phong, mà mình quá nhớ "hắn" nên mới trong gà hoá cuốc đi. Lắc lắc đầu, hắn nhún chân lắc mình biến mất.

Dạ Tuyết nghi hoặc nhìn lại vị trí lúc này Phan Diệp đang đứng. Vừa rồi có người tại đó??

Lại nhìn xung quanh, không có bất kì động tĩnh gì. Có lẽ nàng quá nhạy cảm.

Cứ như vậy, Phan Diệp chìm trong hạnh phúc vì phát hiện được cảm giác đối với Kỳ Phong, phi thân phóng đi mà không hề biết, người hắn tâm tâm niệm niệm hôm nay gần mình trong gang tấc, còn bị mình dự định lui hôn. Hai người cứ như vậy lướt qua nhau, bỏ lỡ nhau.

Mà Dạ Tuyết càng không biết, qua đêm nay, nàng chính thức trở thành tên "đoạn tay áo" phải truy đuổi vào vòng tay mình trong mắt vị đại ca kết nghĩa của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ*, *Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Nữ chủ xuyên qua

Thời gian thấm thoát.

Trúc Viên.

Dạ Tuyết ngừng đầu nhìn trời...nàng đã đến nơi này được ba tháng.

Ba tháng nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Chung quy nàng cũng đã xem như chấp nhận mình đã không thể lại về Trái Đất.

Ba tháng này, nàng cầm đầu này mò chế tạo độc dược và nghiên cứu vài loại vũ khí lạnh thời này nói chung trôi qua cũng không quá nhàm chán.

Mà nàng cũng không tính là cô đơn đi, dù sao Hiên Viên Triệt luôn ngồi tại trên tay nàng bán mạnh lăm nững các loại mỗi ngày, khiến nàng tâm cũng mềm theo.

Chưa kể, những lúc ra khỏi Dạ gia liền bị Tiêu Diệp dính lấy.

Chính là hôm nay...

Sáng sớm Dạ Tuyết đang nằm dài bên cửa sổ, một bên chọc tiểu Hiên, một bên nhìn từng bông tuyết rơi trên bãi cỏ thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập từ xa truyền vào.

Ba tháng này nàng nhờ vào dược liệu và rèn luyện, kĩ năng kiếp trước xem như đã lấy được tám chín phần. Thân thể độ mềm dẻo tuy vẫn không bằng được nàng thân thể ở kiếp trước nhưng cũng không tính quá yếu. Dù sao nàng cũng tự rèn luyện theo hệ thống nha.

Lục Y từ xa nhanh chân bước đến, còn chưa thấy người đã nghe giọng thanh thúy vang lên:

"tiểu thư, người biết không, hôm nay nô tì đi ngang qua Cẩm Tú viên, thấy rất nhiều nha hoàn vây quanh tại đó, gắng hỏi mãi mới biết đêm qua đại tiểu thư và tứ cô nương gây gỗ, nghe đầu lão gia muốn gả đại tiểu thư cho Liễu Thư Hi đại thiếu gia phủ Học sĩ, mà tứ cô nương ái mộ Liễu đại nhân nơi này ai ai cũng biết. Hôm qua tứ cô nương nghe tin vội vã đến Cẩm Tú Viên gây một trận. Đại tiểu thư bị tứ cô nương không cẩn thận đẩy xuống hồ, đến giờ còn chưa tỉnh.."

Nhìn Lục Y thướt tha hồng y là lướt đi tới, trên mặt là vẻ vui sướng khi người gặp họa, trong đầu Dạ Tuyết có suy nghĩ:

"xem ra ngày lành là muốn kết thúc a~. Cũng tốt, lâu không hoạt động thân mình sắp rỉ sét rồi."

"ân, người lựa chọn vài món đồ đưa qua chỗ đại tiểu thư, chuyển lời mong đại tiểu thư sớm tỉnh."

"ah...tiểu thư,người..?" Lục Y về mặt không hiểu,chẳng phải trước giờ tam tiểu thư luôn mặc kệ đại tiểu thư sống chết không đoái hoài sao?

Nhìn về mặt Lục Y biến ảo,nàng cũng đoán được nàng ta nghĩ gì.Xem ra nguyên văn trong thù hận giữa Dạ Tuyết và nữ chủ cũng không thiếu công lao của nàng ta đi.

Phải nói là Dạ Tuyết lại lần nữa đoán đúng.Nguyên văn trong khi nữ chủ xuyên qua,Vân thị lấy có không có nha hoàn lạnh lợi hầu hạ,rút Lục Y sang,nguyên chủ không biết còn cầu xin Dạ gia chủ,dù sao Lục Y là lớn lên cùng nàng,gìu chuyển đi nàng là không nỡ,huống chi là chuyển sang Vân thị.

Nàng lo Vân phu nhân sẽ hành hạ Lục Y. Nàng đâu biết Lục Y sớm đã một chân hai thuyền.

Nàng hành động như vậy chẳng những không làm nàng ta cảm động,trái lại khi biết mình không thể chuyển đến Cẩm Tú Viên,trong tâm còn oán hận Dạ Tuyết huy đi tiền đồ của nàng.

Mà Lục Y cũng là kẻ khôn khéo,vài lần gặp nữ chủ nàng ta đã nhận ra nữ chủ thay đổi trở nên tự tin và lạnh lợi,đoán đoán nữ chủ sẽ càng ngày càng lợi hại,cho nên nàng ta đã nhanh chóng ôm bắp đùi nữ chủ.

Để tỏ lòng trung thành nàng ta ở Trúc Viên giám sát hoạt động của Dạ Tuyết,nhất nhất báo cho Nữ chủ, để thảo lấy niềm vui của nữ chủ nàng ta không ít lần tiết lộ những bí mật của Dạ Tuyết.Bao gồm nàng thích Hạ Dật Phong.

Thật mỉa mai.

Dạ Tuyết khép mắt che đi ánh mắt lạnh như băng của mình."Lục Y,ngươi đã phản bội ta ,đừng trách ta hảo hảo" chơi" với ngươi".

Nàng mở mắt,nhìn Lục Y nhoen miệng cười,nụ cười làm Lục Y đang thao thao bất tuyệt kể tình hình Cẩm Tú Viên chợt dừng lại, im bặt,sau lưng có cảm giác lạnh lẽo,nàng ta hoảng sợ cúi đầu.Trong lòng lại không ngừng vận vẹo.Dạ Tuyết,sẽ có một ngày ta đâm lên ngươi.

Xem ra tối nay nữ chủ xuyên qua.Chi là không phải nói bị biểu ca hạ xuân được hoan ái mà từ sao?Bây giờ lại thành roi xuống hồ?Nhưng tính toán thời gian thì hôm nay đúng là ngày nữ chủ xuyên qua nha.

Thôi kệ,cái gì lí do nữ chủ xuyên qua chả được,chung quy cuối cùng kết quả là xuyên qua là ok.Bỗng dưng Dạ Tuyết có hơi mong đợi nha.

Mình có nên giúp nàng ta xuyên qua nhanh hơn không ta,chẳng hạn cho Vân Mộng Vũ một dao? Dạ Tuyết hưng phấn rung đùi nghĩ nghĩ.

Quên đi, lỡ không đúng giờ "hoàng đạo" nữ chủ Vân Mộng Vũ ngủ rồi mà Tiết Vân còn chưa có chết ở thế kỉ 21,không xuyên qua được,lúc đó nàng biết tìm ai để khóc,khó khăn lắm mới có "đồ chơi" xuyên qua để mình ngoạn,nơi nào huy đi được.

Có lẽ nàng nên hảo hảo hưởng thụ những canh giờ thanh bình cuối cùng quý giá này.

Dạ gia...cũng nên náo nhiệt rồi.

Dạ Tuyết không biết sự xuất hiện của nàng lần nữa thay đổi kịch bản.Nguyên trong giờ phút này,hôn sự Dạ Tuyết đã được định đoạt.Trong một lần họp gia chủ sự, nữ chủ sẽ bị biểu ca nhìn trúng, thiết kế hạ xuân được hoan ái mà chết.

Nhưng Dạ Tuyết từ hôn làm cho cuộc họp gia chủ sự đó cũng đi theo không có,lại làm Dạ gia chủ đánh chủ ý lên Vân Mộng Vũ,mới dẫn đến tứ cô nương Dạ Tiểu Tiểu tìm đến gây gỗ,gây nên cái chết của Vân Mộng Vũ.

Từ đó vốn dĩ nên là biểu ca nữ chủ Tô Nghi là người nữ chủ Tiết Vân khai đao đầu tiên khi xuyên qua đổi thành Dạ Tiểu Tiểu.

Tất nhiên đây là nói sau.

Cẩm Tú Viên.

Trên chiếc giường bằng gỗ chạm khắc tỉ mỉ tinh xảo,một bóng dáng yếu ớt nằm run rẩy co giật trên giường,trán nàng từng giọt mồ hôi lăn theo khuôn mặt trái xoan tuyệt mỹ,khuôn mặt đỏ bừng,mày liễu nhũ lại đau đớn cho thấy chủ thân thể đang vô cùng khó chịu bị cơn sốt hành hạ.Hồ nước mùa đông,thân thể nữ tử làm sao chịu được.Chưa kể thân thể nàng trải qua bị đánh đập,cắt xén thức ăn càng yếu ớt không chịu nổi.

Một lát sau,thân thể kia ngừng run rẩy,gìu phút này nếu có ai trong phòng sẽ phát hiện ngực nữ tử đã không còn phập phồng,trái tim nàng cũng không còn nhảy nữa.

Nhưng ngay sau đó,mí mắt nữ tử giật giật,lông mi cong vuốt rung rung,sau đó mạnh mẽ mở ra,lại bị ánh sáng ngọn nến chói mắt vội nhắm lại.

Lần nữa mở ra,đôi mắt kia đã trở nên thanh lãnh u tĩnh,phiếm một tia sát ý và oán hận,còn có thật sâu thẳm vọng.

Nữ tử khó khăn di chuyển thân mình ngồi dậy,cổ họng khô nóng.

Một nha hoàn nghe động tĩnh nhanh chóng tiến vào hành lễ,đội giao phó.

"mang cho ta chén nước" nữ tử khó nhọc lên tiếng,gọng khàn đục.

Nha hoàn vâng dạ lui ra ngoài,lát sau bưng vào một chén nước,hai mắt đỏ hoe xem nàng.Không giấu được nỗi lo lắng nức nở nói:

"tiểu thư,người không sao chứ,Tú nhi thật lo cho người."

"ta không sao,vất vả người,lui ra đi" uống một hớp nước cảm giác cổ họng không còn khô khốc,nữ tử khép mắt nói.

Nha hoàn tên Tú Nhi lo lắng nhìn nàng sau đó cúi người lui ra.

Mà nữ tử sau đó yên tĩnh nhắm mắt lại,nếu để ý tay nàng có thể thấy nàng đang ắn nhấm đau đớn.

Nữ tử này chính là nữ chủ Tiết Vân,kim bài đặc công thế kỉ 21.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tiết Vân

Cầm Tú Viên.

Sau khi cơn đau hơi lắng xuống, Tiết Vân nằm trên giường bắt đầu suy xét mọi chuyện.

Nàng không hiểu có chuyện gì xảy ra,chẳng phải nàng bị Thiên đệ phản bội,đường cùng tự sát hay sao?

Nàng nhớ rõ nàng tự tay rút ngòi bom mini,cảm giác thân thể tan vỡ thành từng mảnh khi ý thức còn chưa biến mất.Cảm giác đau đớn tận cùng.

Nghĩ đến Thiên đệ,trái tim nàng một mảnh lạnh băng.

Nàng và Thiên là cùng cha khác mẹ.Cả hai lớn lên cùng nhau,nàng luôn yêu thương hắn.

Nàng vì muốn hắn có một cuộc sống an lành như những đứa trẻ khác nên cố gắng làm nhiệm vụ,lại bất hạnh không được đi theo con đường này.Con đường máu tanh độc địa như thế hãy để nàng đứng ra gánh vác đi.Đệ đệ của nàng chỉ cần vui vẻ cười mỗi ngày như những đứa trẻ khác là được.

Không ngờ đệ đệ lại cấu kết cùng kẻ thù nàng dồn nàng vào đường cùng.

Đệ đệ nàng luôn yêu thương chia sẻ vào nàng cười vang nói rằng :

"tì,người cũng có ngày hôm nay à?người không phải thích thể hiện lắm sao?người không phải luôn tự cho là đúng sao?người xem ta như thằng ngu nghiêm nhiên kế thừa toàn bộ gia sản lão cha để lại,người lại tỏ vẻ thánh mẫu ban ân với ta?Người nói muốn cho ta một mảnh trời bình yên?Làm một thanh niên bình thường?Thật nực cười,thật ngấy tho,tì,người phải biết chúng ta sinh ra trong thế gia như thế nào?người muốn ta sống an ổn,nhưng những thế lực ngầm có cho phép ta như vậy an ổn không?Người không cho ta học cách tự bảo hộ bản thân lại thích nuôi nhốt ta như hoa trong nhà kính,kết quả đầu?khi người mĩ tư tự nghĩ người bảo hộ ta tốt lắm,ta bị người ta truy sát,đến nỗi bị tổn thương căn cơ,từ nay trở đi sẽ không lại có thể sinh hoạt vợ chồng,người nói là người lo cho ta?người có thể thế nào lo cho ta?người nói à?" nói đến những lời cuối Tiết Thiên đã cơ hồ là gào to lên.Đôi mắt hắn tràn ngập tơ máu cùng hận ý.

Tiết Vân nhìn đệ đệ mình gần như điên cuồng chỉ xuy một tiếng cười lên:

"Thiên,người đừng tìm cách giảm bớt đi sự căn rứt rằng người phản bội ta,phản bội người thân duy nhất của người.Ta bảo hộ người mười lăm năm đổi lại phát súng chia vào đầu,thật tốt à"

Tiết Vân vừa nói vừa lui lại phía sau một bước,nàng nhanh như cắt đưa tay vào vớ dài trên chân móc ra một trái mini rocket,rút ngòi cười gằn:

"Thiên,người phản bội ta, mặc dù vậy ta cũng chỉ có người này một người đệ đệ sao có thể nỡ để người chặt vật nơi trần thế một mình đâu? chúng ta cùng lên đường làm bạn đi."

Phút cuối cùng trước khi ý thức rơi vào mông lung,nàng nhìn thấy vẻ mặt vụn vụn của Thiên đệ cùng với sự hoảng loạn của kẻ thù.

Thật tốt.

Bất cứ kẻ nào phản bội nàng,nàng sẽ không bỏ qua.Cho dù là người...Tiết Thiên.

Một cơn đau đớn ập tới khiến linh hồn nàng đang dần tan rã lần nữa thanh tịnh. Mở mắt ra nàng đã ở đây.

Đây là đâu? nhìn cách bày biện và trang trí phòng chừng là cổ đại xa xưa, không lẽ nàng xuyên không?

Bỗng dưng một loạt kí ức thống khổ như thủy triều ủa vào đầu óc Tiết Vân khiến mặt nàng trắng bệch.

Nàng cắn đôi môi dưới đến bật máu, mùi máu tươi rỉ sét làm nàng thanh tịnh một chút.

Tầm một phần chung đi qua, cơn đau cũng giảm bớt. Nàng nhắm lại cơn ngơ không rõ cảm xúc.

Tiếp nhận tất cả kí ức của nguyên thân thể, nàng xem như rõ ràng hoàn cảnh hiện tại của mình

Nàng thật sự xuyên không.

Trong kí ức nguyên thể chỉ có hai thứ là nhục nhã và oán hận.

Quả thật nàng không sao tưởng tượng được nguyên chủ có thể sống cúi đầu hơn mười năm như thế..

Tất cả cảm xúc trong lòng nguyên thể là chết lặng, cam chịu cùng thống khổ..

Duy chỉ có oán hận là hừng hực.

Trong đó mãnh liệt nhất là một cô gái tên Dạ Tuyết, tam tiểu thư, đích nữ đương gia chủ mẫu, chỉ có điều bà ta qua đời cũng hơn mười năm rồi.

Là nàng ta (DT) cướp đi tất cả của nàng (VMV). Rõ ràng nàng là đại tiểu thư lại phải làm lùi chui rúc nơi tầng cuối xã hội, mà nàng ta lại hưởng hết mọi sung sướng đích nữ Dạ gia.

Nàng hận mẫu thân vì sao chỉ là cái thân phận nô tì thấp hèn để nàng ta sinh ra cũng thấp hèn như thế.

Nàng hận Dạ gia chủ, đã đón nàng về Dạ gia chỉ vì ả tiện nhân nãi nãi lại không cho nàng vào gia phả.

Nàng hận trên dưới Dạ gia mười năm nhục nhã khi dễ nàng.

Nàng là đại tiểu thư, vì cái gì phải chịu những thứ đó? Là nàng ta (DT) cùng với ả hồ ly nương nàng ta. Nếu không phải năm đó vì nương nàng ta gả qua, lão phu nhân đã không đuổi mẹ con nàng ra khỏi phủ, nàng sẽ không chật vật nơi đầu đường như vậy.

Mãnh liệt hận ý làm cho Tiết Vân suýt chút không kìm chế được sát khí. Nàng vội vàng điều chỉnh tâm tình, một lúc sau, hận ý mới sơ sơ được ép xuống.

Tiết Vân đứng dậy bước đến bên bàn trang điểm, nhìn mình trong gương đồng, tuy có hơi gầy, nhưng ngũ quan lại vô cùng tinh tế. Da thịt trắng trẻo. Nàng sờ sờ lên mặt mình, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào trong gương cười cười..

"Người yên tâm, ta sử dụng thân thể người, tất nhiên thù mới nợ cũ cùng nhau tính hết"

"Dạ Tuyết sao? ta sẽ từ từ đùa từ người.. Dạ gia trên dưới một kẻ ta cũng sẽ không bỏ qua.. Dạ Tiểu Tiểu.." Tiết Vân nỉ non, cơn ngơ xẹt qua một tia thị huyết.

Trúc Viên

Hách..xì.

Dạ Tuyết xoa xoa vai, một nhớ hai chữ ba ồm. Đây là có người nhớ thương nàng sao? Ha... sẽ không phải là nữ chủ đi... nghĩ vậy Dạ Tuyết không tìm không phẩy cười rộ lên.

Tiêu Hồn đứng trên thân cây gần đó biểu cảm không thay đổi.

Hắn luôn cảm giác mình bỏ lỡ cái gì.

Lần trước thiếu phu nhân ra cửa, đến Vạn Xuân Lâu, hắn đi theo, ẩn thân gần đó, chẳng hiểu sao đến lúc thiếu phu nhân đi vào hậu viện của Vạn Xuân

Lâu, hắn lại bị kẹt vào một không gian xa lạ.

Có ai đó bày kết giới trong hậu viện. Hắn tìm rất lâu cũng không thể tìm được đường ra.

Đến khi hắn tìm được cách ra khỏi kết giới đã là ba ngày sau đó. Ngay lập tức chạy về Dạ phủ tiếp tục bảo vệ thiếu phu nhân. Cũng may thiếu phu nhân không bị việc gì.

Chỉ có điều,hắn luôn có cảm giác kì lạ,thiếu phu nhân thường hay ngồi lẩm bẩm một mình,hắn không biết được thiếu phu nhân lẩm bẩm gì.(Dạ Tuyết nói chuyện với tiểu Hiên đó mà)

Ba tháng qua thiếu phu nhân hình như rất thân cận với một nam nhân tên Tiêu Diệp,mà theo điều tra của Tự Bảo Trai thì nam nhân này tên Phan Diệp,độc đinh đích thiếu gia phủ thừa tướng.

Hắn đã hướng Các chủ báo cáo nhưng hình như phía Các chủ tình hình hơi dây dưa nên Các chủ chưa tự mình đến được..

Cũng là,ả nữ nhân kia vẫn chưa buông tha cho Các chủ,ngay cả một Các chủ yếu ớt như vậy cũng không buông tha,quả nhiên độc nhất lòng dạ đàn bà..khụ khụ.

Ta nói Tiêu Hồn tiểu tử.hơn 90% đọc tác phẩm này là chị em phụ nữ,ngươi muốn chết không toàn thân hay sao?.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Lần đầu giao phong

Sáng hôm sau,Dạ Tuyết dậy sớm,bừng bừng hưng phấn mang theo Lục Y đi qua Cẩm Tú Viên.

Nàng muốn xem thử cái gọi là kim bài đặc công của thế giới này có bằng được so với sát thủ của Dark dưới tay nàng hay không.

Hảo mong đợi nha.

Dạ Tuyết vừa đi vừa nói chuyện cùng Lục Y.

"Vân là mây,Vũ là mưa mà Mộng là mơ mộng,Vân Mộng Vũ trong mộng cũng mây mưa thất thường,ân,cái tên quả thật thâm thúy.Tên ta có phải hay không quá đơn giản Tuyết rơi trong đêm??"

Lục Y định đầu một đàn quạ đen cạc cạc bay qua...cái quý gì phân tích.

Tiêu Hồn : "... " phu nhân,ngươi quả nhiên không phải nhân vật tầm thường. Ân,Nếu vậy tên hắn thì sao ta?

Hắn còn đang vương bận thắc mắc thì bên dưới Dạ Tuyết âm kếm dương sai phun ra một câu :

"Ah,vậy người tên Tiêu Hồn nghĩa là linh hồn ăn muối tiêu à" sau đó vuốt vuốt cằm một bộ dáng,ta thật tài giỏi.

Nàng là bồng dung nhớ đến cái tên này,bởi vì cuối cuốn sách có nhắc đến một nam nhân danh gọi Tiêu Hồn quỳ bên cạnh mộ Dạ Tuyết một ngày một đêm,ánh mắt đau đớn.

Hơ hơ,có gian tình nha.

Tiêu Hồn : "... " trán nổi gân xanh, khoé mắt giật giật.

Trong lòng có hàng ngàn con ngựa giẫm nát trái tim non nớt của hắn.

"Tên ta không phải như vậy cất nghĩa".Hắn gào thét trong lòng.

Ngẩng mặt nhìn trời ưu thương.Các chủ,tên người đặt cho ta bị thiếu phu nhân xuyên tạc.Hảo thương tâm.

Vừa đặt chân vào Cẩm Tú Viên,đã nghe một giọng nói thanh thúy nhưng phiếm hân ý của một nữ tử.Ngay lập tức Dạ Tuyết hai mắt phát sáng.

Ân, có vẻ như nữ chủ đã bắt đầu ra tay chinh đồn nha hoàn trong Cẩm Tú Viên nha.

Còn kịp có kịch hay để coi.

Nàng dùng chân sửa sang lại tâm tình hưng phấn ,đoan một gương mặt mười phần lạnh nhạt bước vào.

Tiêu Hồn: "... " phu nhân,ngươi thay đổi sắc mặt thật là mau.

"Bản tiểu thư lặp lại lần nữa,nơi này không cần nô tài, chỉ cần Thuý Linh hầu hạ ta là được."

"nhưng thưa tiểu thư ..."

"cút" một giọng nói lạnh lẽo đánh vào tâm thần người khác.

Nha hoàn quỳ dưới đất run một cái vội vàng lui ra ngoài.

Gặp Dạ Tuyết bước vào vội quỳ xuống thỉnh an.

"tam tiểu thư"

"ân,ngươi lui xuống đi"

Vân Mộng Vũ nghe thấy có người hô tam tiểu thư chợt giật mình,hận ý tuôn trào mãnh liệt.Tam tiểu thư.Dạ Tuyết??Đưa tay ngọc lên vuốt vuốt ngực,bình ổn trái tim đang đập dữ dội,

Khoé môi vênh lên.Ta còn chưa tìm tới ,ngươi đã tự đưa lên cửa ni.Bất quá,hiện tại cho ngươi chết lại tiện nghi ngươi.Ta sẽ hảo hảo giày vò ngươi.Nhắm mắt lại,mở mắt ra đã là một Vân Mộng Vũ nhu nhược.

Hiện tại nàng thân cô thế cô,chưa thể trực diện xử lí Dạ gia,vậy cứ nhẫn nhịn thêm một thời gian,gây dựng thế lực của mình, sau đó sẽ trả tất cả vốn lẫn lãi.

Dạ gia,một cái ta cũng sẽ không bỏ qua. Đẩy mắt một mảnh thâm trầm lại rất nhanh biến mất.

Bất quá,có một cái nhất định phải nhỏ.Thì phải là thù phạm giết chết Vân Mộng Vũ.Dạ Tiểu Tiểu.Mạng đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa không phải sao?

Dạ Tuyết bước chân vào phòng,một bạch y thiếu nữ bước ra,khuôn mặt tái nhợt,nhu nhược nhưng đôi mắt lại loé lên hàn quang và tính kế.

Nàng đánh giá một chút.Chỉ thấy Tiết Vân à không,từ nay trở đi nàng là Vân Mộng Vũ một thân bạch y phiêu lãng như tiên tử,tay áo thêu đồ án hoa sen tỉ mỉ,tóc dài được vấn lên cao lộ ra vàng trán thông minh,không son phấn sấn lên một thân khí chất lạnh nhạt càng tô điểm thêm sự xinh đẹp của nàng.

Chắc chắn,nữ chủ có khác,vừa lên sàn,các nhân vật đều âm thầm màu sắc.Aicha,dù sao nàng là đến thăm bệnh nha,bị sắc đẹp mê hoặc suýt tí quên.

"đại tỉ,nghe nói ngươi bị rơi xuống hồ,ta đây có ý đến nhìn ngươi nha"

"tam muội,ngươi có lòng." Vân Mộng Vũ yếu ớt nói.

Dạ Tuyết nghe giọng nói ngọt tận xương tủy bỗng dừng nhớ đến câu "ngon từ thịt ngọt từ xương" của Ajinomoto.

Cảm giác da gà rơi đầy đất.Ồi chào,nam chủ quả nhiên là đám biến thái,thích thể loại bạch liên hoa như thế này.

Xoa xoa tay,Dạ Tuyết cười đến sáng lạn.

"đại tỉ nói quá,chỉ là vài phần nhân sâm thôi,khổ phòng muội vẫn còn nhiều lắm.Mẫu thân năm xưa để lại cho muội không ít."Dạ Tuyết bỗng dừng ác thú vị nhắc đến.Không phải ngươi hận nhất là nương ta sao?Không phải trang yếu ớt Bạch liên hoa sao?Ta cho ngươi trang,xem thử ngươi trang được đến lúc nào?

Quả nhiên gương mặt Vân Mộng Vũ biến sắc,thoáng chút vận vẹo,đôi mắt xẹt qua sát khí, nhưng rất nhanh mắt nhắm mắt tích,tựa như cảm xúc vừa rồi không phải nàng ta vậy.

"thì ra là vậy a~ mẫu thân quả thật rất yêu thương tam muội." Vân Mộng Vũ cúi đầu rất ưu thương nhưng đáy mắt lại là phần hận.Vì cái gì nàng ta có được mẫu thân tốt như vậy.Mà nàng mẫu thân lại mặc kệ nàng tự sinh tự diệt như vậy đâu?

Dạ Tuyết hưng phấn,ân,Bạch liên hoa bắt đầu phát ra hoa sen thuần khiết đây.

"Mới không có như vậy,mẫu thân mất từ khi muội sinh ra,không như tí được mẫu thân yêu thương lớn lên,muội rất hâm mộ đại tỉ nha." Dạ Tuyết khề đưa tay vào đùi bấm một cái,ngay lập tức đôi mắt đỏ lên,nước mắt tràn mi rất tội nghiệp nhìn Vân Mộng Vũ.

Hừ,diễn kịch mà thôi,ngươi muốn diễn ta sẽ diễn chung với ngươi cho rôm rả.

Vân Mộng Vũ cắn răng,trong đầu xẹt qua hình ảnh một phụ nhân son phấn lòe loẹt,ngày ngày bám theo Dạ gia chủ hoàn toàn mặc kệ nàng sống chết ,đôi mắt loé lên âm độc.

Vân thị cũng không phải thân sinh mẫu thân của nàng (Tiết Vân),nguyên chủ hận nàng ta (Vân thị) như vậy,thì nàng (TV) sẽ thay nàng (VMV) từ từ đòi nợ.

Đệ đệ nàng tự tay nuôi lớn còn có thể quay ngược lại cắn nàng một cái, ai đảm bảo vị tiện nghi mẫu thân kia sẽ không đâm nàng một dao sau lưng đây?

"muội muội đừng quá thương tâm" đưa tay xoa xoa trán, mảy liễu nhíu lại, yếu đuối thốt ra một câu.

"muội muội đã dùng điểm tâm chưa? Cùng ta dùng điểm tâm, ân?" Nghe có vẻ là một đại tỉ quan tâm muội muội bất quá ý nghĩa bao hàm là "ta còn chưa ăn sáng, người nếu hết việc thì rút đi"

Dạ Tuyết cười thâm, ân, đây là đuôi khéo? vậy nàng cũng không trì hoãn nữa. Dù sao đã thăm dò được một hai không phải sao?

Nữ chủ quả nhiên là nữ chủ, bất quá...nàng khề nhếch môi, kim bài đặc công thế kỉ 21 Tiết Vân...ân, có lẽ bằng A cấp sát thủ của Dark dưới tay nàng.

Sát thủ của Dark phân chia cấp bậc rất rõ ràng.

Dựa vào thực lực, và tiềm năng cũng như độ hoàn mỹ khi hoàn thành nhiệm vụ chia làm : X-C-B-A-S-SS-SSS-SSSS.

Khi đạt được SSSS nghĩa là đạt được yêu cầu trở thành một trong tứ hộ vệ của Dark.

Cũng có thể là do mới xuyên qua còn chưa có dung hợp được hoàn toàn thân thể Vân Mộng Vũ đi.

Sát khí khi nghe nô tì hô tam tiểu thư toát ra tuy rất nhanh được thu liễm, nhưng không thoát được cảm giác của nàng.

Hừ, thật buồn cười, nàng cho tới thời điểm này chưa hề có bất kì dính líu nào đến Vân Mộng Vũ, Tiết Vân này vừa xuyên qua còn chưa biết rõ một hai đã đối nàng nổi lên sát tâm, nực cười.

Nếu đã không an phận vậy cũng đừng trách nàng.

Dạ Tuyết hơi thấp giọng:

"muội đã dùng xong điểm tâm mới qua nhìn đại tỉ, nay thấy tỉ dần tốt lên vậy muội cũng không tiện quấy rầy, mong tỉ mau chóng hảo lên." Nói xong nàng hơi phúc thân sẽ đi ra ngoài.

Vân Mộng Vũ nhìn theo bóng lưng Dạ Tuyết có chút đăm chiêu.

Bất quá, nàng còn có sự phải giải quyết nì..

"Dạ Tiểu Tiểu...ngươi chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi địa ngục của mình chưa?" Vân Mộng Vũ ni non, giọng lạnh đến cực điểm. Nàng liếm liếm khoé môi nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Mười bước xuân cung

Dạ gia, An Viên.(nơi ở của Dạ Tiểu Tiểu)

Dạ Tiểu Tiểu đi đi lại lại trong tiểu viện của mình tâm thần hoảng hốt.

Nàng bỗng rùng mình nhớ lại tình cảnh lúc sáng nàng đi theo Vũ di nương thăm Vân Mộng Vũ.

Khoảnh khắc nàng ngẩng đầu nhìn nàng ta, lọt vào một đôi mắt lạnh thấu xương.

Đó là một đôi mắt lạnh lẽo tốt cùng, nàng (VMV) nhìn nàng (DTT) tựa như nhìn một người chết vậy khiến nàng thoáng có cảm giác sợ hãi lan tràn, sau đó lại thay bằng ngập trời phẫn nộ.

Tiền nhân trước giờ luôn cúi gầm mặt mặc nàng khi dễ nay cũng dám nhìn nàng như vậy.

Bất quá, dù sao lúc ấy cũng có gia chủ tại nên nàng chỉ có thể im lặng, đại tiểu thư thì sao chứ, chẳng phải ngay cả gia chủ cũng không thèm để ý đến nàng ta, cho dù nàng có làm cho nàng ta chết đuối, phỏng chừng cùng lắm là bị cấm túc nửa tháng a.

Nghĩ đến đây Dạ Tiểu Tiểu chợt xuy một tiếng cười lên. Có lẽ nàng nghĩ quá nhiều.

"hừ, tiện nhân, đến cùng là mạng đại, như vậy nhưng không có chết."

Chợt nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Vân Mộng Vũ,Dạ Tiểu Tiểu vừa hận lại vừa ghen tị,sớm muộn cũng có ngày nàng sẽ hủy đi gương mặt nàng ta.

Đúng là mẹ nào con nấy chuyên đi quyến rũ người khác nam nhân.

Gương mặt Dạ Tiểu Tiểu thoáng vặn vẹo.

Cầm Tú Viên.

Vân Mộng Vũ cầm trong tay đồng được liệu Thủy Linh đi mua về nở nụ cười quý dị.

Thủy Linh nhìn thấy nụ cười của chủ tử run lên một chút.Nàng có cảm giác sau khi rơi xuống hồ chủ tử thay đổi,nàng đi theo hầu hạ chủ tử cũng được gần mười năm,mặc dù trước đây chủ tử rất nhu nhược,nhưng cũng đối xử rất tốt với nàng.

Bây giờ chủ tử trở nên không giống như vậy,tổng cảm giác âm lãnh quý dị lại mười phần xa cách.

Bất quá chủ tử như thế nào cũng là chủ tử,nàng làm tốt bốn phận là được.

Nghĩ vậy Thủy Linh quay người đi ra ngoài.Nàng không biết nàng vừa xoay người đi Vân Mộng Vũ đã đẩy cửa ra nhìn theo nàng ánh mắt chìm chìm.

"Thủy Linh,ngươi trăm ngàn đừng làm ta thất vọng..."Vân Mộng Vũ mấp máy môi,sau đó lại quay lưng vào phòng.

Nàng muốn chế "Mười bước xuân cung".Dạ Tiểu Tiểu không phải thích nam nhân sao.Nàng là đại tỉ đưa cho tứ muội một phần đại lễ cũng là.

"Mười bước xuân cung" tác dụng như tên,đi một bước ngứa ngáy khắp người,hai bước toàn thân nóng bỏng,năm bước dục hỏa đốt người,mười bước lửa dục công tâm.Đi đủ mười bước có thể "một đêm thượng mười".

Hi vọng người sẽ thích món quà này của ta nga của ta tứ muội.Nàng khoe môi cong cong,rõ ràng dung nhan động lòng người,khả nụ cười lại làm người ta toàn thân rét lạnh.

Buổi tối.

Vân Mộng Vũ thay một thân hắc y bó sát người lộ ra đường cong hoàn mỹ,dựa vào sự che chở của bóng đêm nhanh chóng ẩn mình vào bóng tối,nàng dựa theo trí nhớ tìm đến An viện-nơi ở của Dạ Tiểu Tiểu.

Lắc mình vào phòng,Vân Mộng Vũ nghe được tiếng nước chảy,Dạ Tiểu Tiểu đang tắm rửa,thật là cơ hội trời cho.

Không một tiếng động đánh ngắt Dạ Tiểu Tiểu,Vân Mộng Vũ thả một nhúm "Mười bước xuân cung" vào lư hương,lại châm hỏa,ngay lập tức một mùi hương lay động lòng người tỏa ra.

Lại nhét vào miệng Dạ Tiểu Tiểu một viên thuốc.Đây cũng là mị dược,kết hợp với "Mười bước xuân cung" khiến cho được hiệu càng mãnh liệt hơn.

Xong đâu đấy Vân Mộng Vũ dựa lưng vào cửa nhìn ra ngoài,tầm một khắc sau,trong phòng, Dạ Tiểu Tiểu bắt đầu thở gấp mị mị,nhìn thấy một tốp binh lính đi tuần đang lại gần ,Vân Mộng Vũ hít một hơi thật sâu,cổ ý đề thanh âm xuống sau đó hướng bên ngoài hô..

"người đâu, có thích khách" sau đó nhanh chóng phóng lên trần nhà nằm im trên thanh ngang.

Đám binh lính còn đang thông thả đi đằng xa,nghe được tiếng la vội vã chạy về phía phòng Dạ Tiểu Tiểu.Tên cầm đầu đứng ngoài cửa cất tiếng:

"Tiểu thư,ngươi không việc gì chứ ạ?".Đáp lại hắn là một tiếng nữ tử thốt khổ rên rĩ.Tên lính cả kinh sợ Dạ tiểu thư xảy ra việc thì mình không tránh được tao ương chi hô một tiếng

"hô tài thất lễ" sẽ xông vào.Sau đó mười lăm tên lính còn lại cũng bước vào phòng.

Trong phòng là một mùi hương rất dễ chịu,bọn lính không hẹn mà cùng nhau hít hít,thật thơm.

"tiểu thư,ngài không việc gì đi?" tên lính dò hỏi,không được đáp lại,hắn trực tiếp dẫn người vào tìm thích khách.

Bỗng dung tên lính cảm thấy cả người nóng lên,cảm giác hưng phấn,hắn nhìn bên cạnh huynh đệ của mình cũng mơ mơ màng màng thầm kêu không tốt,định lui lại,không ngờ sau tấm bình phong một tiếng nữ tử rên rĩ tràn ra triệt để làm hắn mất đi lí trí.

Mười sáu gã đàn ông hai mắt đỏ lên che kín dục vọng từ từ vén màn đến gần giường lớn nơi phát ra tiếng rên rĩ.

Sau đó..trong phòng truyền ra từng đợt nữ tử hoặc la lớn phấn khích,hoặc cười lẳng lơ,các giọng nam nhân gầm nhẹ khác nhau,màn trường lay

động, mười bảy con người xúm lại thành một đoàn hỗn loạn.

Vân Mộng Vũ nằm trên xà nhà mắt lạnh nhìn tất cả. Dạ Tiểu Tiểu, chết trong sự hoan ái với nhiều nam nhân như vậy ngươi khả miễn nguyên?

Chỉ là cái cổ đại nhân ti tiện nhưng lại được ném bài danh thứ ba độc được thể kỉ 21, ti tiện nghi ngươi.

"Mười bước xuân cung" là mị được cao cấp, trong một trăm loại độc có trong bảng xếp hạng thế giới ngấm bài danh thứ ba đủ thấy được lực của nó mạnh mẽ cỡ nào, nó cũng là hàng cấm tại thế kỉ 21, bởi vì dùng nó để giết người quá hoàn hảo.

Người trúng độc sẽ hoan ái đến chết, sau khi chủ thể chết đi, nhiệt độ trong cơ thể giảm xuống khiến cho thành phần dược liệu hòa tan vào mạch máu hoàn toàn biến mất.

Cho dù ngươi có phân thân xác đó ra thành nghìn mảnh sau đó thí nghiệm phản ứng hóa học thì cũng đừng hòng tìm ra bất cứ manh mối gì.

Tuy là hàng cấm, bắt quá, nằng là ai a~ kim bài đặc công bài danh thứ nhất, những thứ hỗ trợ hoàn thành nhiệm vụ nằng đều được học bài bản. Bao gồm cách chế tạo ra.

Môi mọng khẽ mở:

"hoan nghênh ngươi đến với địa ngục Dạ Tiểu Tiểu." nằng phui phui tay, xoay người rời khỏi phòng.

"Vĩnh biệt"

Sáng hôm sau.

Cả Dạ gia hỗn loạn, nguyên nhân Tiểu tiểu thư chết bất đắc kì tử trong phòng, bên cạnh là xác mười sáu nam nhân đã không có hơi thở.

Dưới sân nhà là loạn thất bát tao quần áo, còn có khắp nơi chất nhầy, cho thấy đêm qua "chiến trường" có bao nhiêu kịch liệt.

Vũ di nương ôm lấy Dạ Tiểu Tiểu một thân dày đặc những vết hôn ngân xanh tím, còn có nhiều vết cào vết cắn trên thân thể khóc chết lên chết xuống.

Dạ gia chủ không vui nhú nhú mày, không kiên nhẫn để lại một câu chôn cất nằng tử tế, chuyện này không ai được truyền ra ngoài sau đó phát tay áo bỏ đi.

Thật sự làm cho nhân tâm lạnh lẽo. Dạ Tiểu Tiểu dù chỉ là thứ xuất, nhưng cũng là thân sinh nữ nhi của hấn, vậy mà..

Dạ Tuyết nhìn trên đất đồ vật vương vãi, lại hướng bên trong bước vào, chợt nằng dừng lại tinh tế ngửi ngửi.. sau đó chân mày cau lại.

mùi này là..

Dạ Tuyết không dấu vết liếc nhìn Vân Mộng Vũ "nhu nhược" dựa vào người Thủy Linh bên kia, dường như quá độ kinh hách với chuyện này. Vân thị một bên an ủi nữ nhi một bên hướng Vũ di nương vui sướng khi người gặp họa cười cười.

Dạ Tuyết đáy mắt hiện lên một tia quang mang, nữ chủ a nữ chủ.. quả nhiên là kẻ ghi hận mà. Ngay cả đồ chơi kia mà ngươi cũng dùng, quả thật là tâm lí vụn vụn.

Dạ Tuyết đương nhiên biết "thứ đồ chơi" kia là gì, tuy mùi đã tiêu tán không ít, nhưng là nằng vẫn ngửi được a~.

Nữ chủ đã khai đao, Dạ gia sắp náo nhiệt rồi nga... nằng có chút hưng phấn cong cong khóe môi.

Không phải nằng lãnh tình, nhưng dù sao đây cũng là thế giới của một cuốn tiểu thuyết. Kịch tình nhất định diễn biến như vốn dĩ của nó. Chỉ khi nào liên quan đến nằng, nằng mới nhúng tay.

Chưa kể Dạ gia cũng chẳng phải cái gì hay ho, chuyện ác ngấm làm không thiếu, nằng đây sẽ không can thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Nam Cung Chu Khắc

Dạ Tuyết không biết là nàng cùng một nhà ba người vừa rời khỏi,nữ chủ Vân Mộng Vũ vừa lững thững đi tới.

Hôm nay Vân Mộng Vũ đi ra ngoài nhìn một chút xem có người nào thích hợp tin tưởng để chỉ định đứng ra giúp nàng một tay khởi thế lực hay không,chi là không biết vì sao lại đi ra tới tận mép rừng như vậy.

Bất quá nàng cũng không thêm để ý,ngược lại có ý định đi vào rừng một chuyến tìm thêm vài loại dược liệu.

Những lần trước giết đi đám ti tiện kia vẫn chưa thoả mãn được thù oán trong lòng nàng.

Tất cả Dạ gia trên dưới đều biết nàng bị bắt nạt,bao gồm phụ thân đại nhân "đáng kính" của nàng, nhưng không một ai đứng lên vì nàng ra mặt,lại lấy im lặng làm thái độ ngầm cho phép cho nên những kẻ ti tiện kia mới dám can quấy như vậy.

Trong mắt xẹt qua âm ngoan cùng tàn bạo,khoé miệng lại giương lên.Nàng một kẻ cũng không tha,đặc biệt là ti tiện nhân Dạ Tuyết.

Nàng nở nụ cười tuyệt mỹ dưới ánh mặt trời,hai má hồng nhuận,khoé môi câu lên,có cảm giác băng sơn mỹ nhân tan chảy,lay động lòng người.

Nam Cung Chu Khắc đứng trên hành lang tầng hai biệt viện gần đó nhìn thấy chính là một màn mỹ nhân cười dưới ánh mặt trời như vậy, trong nháy mắt thất thần.

Thật là đẹp.

Dường như ánh mắt hắn quá chăm chú nên Vân Mộng Vũ nhạy cảm phát hiện ra,đưa một ánh nhìn mang theo tìm tòi nghi hoặc sang.

Chỉ thấy một nam tử phong lưu nho nhã chậm chậm bước đến gần nàng,môi thụy chung treo một nụ cười ấm áp làm người khác tâm sinh hảo cảm.

Nam nhân mở miệng,trong giọng mang theo ôn nhu nhã nhặn.

"cô nương,nơi này hoang vu hiểm trở,vì sao lại tại nơi này chạy lung tung?vạn nhất ma thú bắt ngờ tập kích hậu quả đây.."

Vân Mộng Vũ nhìn trước mắt nam nhân mặc tơ tằm y phục,khuôn mặt anh khí tuấn tú,một đôi mắt xéch mười phần mỉa mai hoặc phụ trợ mảy kiếm mạnh mẽ,bạc môi treo một cái nụ cười thân thiện, một thân cao quý nhàn nhã,khí chất cao quý, trong lòng không khỏi bay nhanh tính toán.

Ngoài mặt lại đứng tiêu chuẩn tiêu thư khuê các nở nụ cười nhẹ,giọng nói ngọt ngào lan toả tựa như mưa chú rơi vào trong lòng Nam Cung Chu Khắc.

"tiểu nữ tử là đang muốn vào rừng để tìm dược liệu luyện đan,trên người vẫn có độc dược phòng bị,phổ thông ma thú là không làm gì được ta.Cảm ơn công tử đã khuyên nhủ." Vân mộng Vũ có ý nói ra thân phận y dược của nàng.

Nam nhân này không tầm thường,trực giác nói cho nàng biết nam nhân này xuất hiện là vì nàng,cho nàng.

Nếu Tiêu Hồn hoặc Nguyệt đứng nói này,cả hai sẽ giật nảy mình khi nhận ra đây là nhị hoàng tử Nam Cung Chu Khắc,đối thủ một mắt một còn của tam hoàng tử Nam Cung Hàn.

Giờ phút này Nam Cung Chu Khắc si mê nhìn Vân Mộng Vũ.

Dạ Tuyết hoàn toàn không ngờ việc nàng "cuốn" đi Hiên Viên Triệt tương lai có Long tộc làm hậu thuẫn cho nữ chủ, lại khiến kịch tình quân tự động bỏ nhiệm hậu thuẫn khác cho nàng ta,hơn nữa trong nguyên tác, tương lai người này còn là thái tử Thiên Long đại lục.

Bất quá nếu nàng biết phỏng chừng cũng chỉ cảm khái hào quang nữ chủ cường đại mà thôi.

Nghe đến dược liệu và luyện đan bốn chữ,ánh mắt Nam Cung Chu Khắc xẹt qua một tia ý tứ không rõ ràng lại rất nhanh điều chỉnh tốt, ánh mắt càng trở nên ôn nhu.

"một mình cô nương đi vào rừng như vậy rất nguy hiểm,tại hạ vừa hay có việc đi vào rừng,không biết cô nương vừa lòng hay không nếu tại hạ đưa ra đề

ngợi chúng ta kết bạn đi cùng?"

Vân Mộng Vũ cười nhạt trong lòng bất quá ngoài mặt lại bay nhanh đỏ bừng hai má.

Nàng e ngại liếc nhìn Nam Cung Chu Khắc tựa như khó xử việc này khiến

Nam Cung Chu Khắc chợt ngửa ngáy trong lòng. Ánh mắt hần thâm thúy lên.

"cô nương đừng hiểu lầm,thứ thật tại hạ vừa nhìn thấy cô nương đã thương, tại hạ chỉ muốn chung đường bảo vệ an toàn cho cô nương,ra khỏi rừng chúng ta lập tức cách biệt."Nam Cung Chu Khắc mang theo giọng nói thấp thỏm nhìn Vân Mộng Vũ.Trong mắt là một mảnh thâm tình.

Vân Mộng Vũ nhìn đôi mắt đó chợt giật mình.Nàng đã thề sẽ không lại tin tưởng ai,nhưng trước mắt nam nhân cho nàng cảm giác trái tim nhộn nhạo..

"vậy tiểu nữ từ xin đa tạ công tử" Vân Mộng Vũ ngại ngừng nói,lại thấy được nam nhân ánh mắt sáng rõ,nàng vui vẻ cúi đầu để không quá xấu hổ..bỏ lỡ nam nhân trong mắt một mảnh hồ hững lạnh lẽo.

Nàng ta là y dược sư,trong lai không chừng là mối trợ lực không nhỏ.Không ngờ hôm nay đi loanh quanh lại nhặt được cái tiện nghi lớn.Nam Cung Chu Khắc trong lòng trầm nghĩ.

Vân Mộng Vũ không ngờ rằng nàng nói ra thân phận y dược của mình để chiếm sự coi trọng của nam nhân lại vô tình làm biến chất sự thương thức kinh diễm của nam nhân thành tính toán.

Nam nhân thôi,có người sinh ra đã tính kế,không ngừng tính kế,hắn sẽ yêu,sẽ sủng ái,cung chiều đối phương nhưng lại dựa trên cơ sở thu được ích lợi đối phương mang lại,đồng thời không ảnh hưởng đến lợi ích của hắn.Nếu người mất đi giá trị lợi dụng,người sẽ chẳng là gì cả.

Bất quá Vân Mộng Vũ là ai a?Nàng là nữ chủ có hào quang chói lọi,trước nàng mọi tính toán sẽ biến thành si mê,tất nhiên đây là nói sau.

Cùng lúc đó.Dạ Tuyết mang ba người ra khỏi phụ cận rừng rậm, vào thành.

Dạ Tuyết vừa đi vừa tính toán một chút kế hoạch của mình.

Nàng dự định gây dựng một Dark thứ hai tại Thiên Long đại lục.Dù sao giống như trong nguyên tác nữ chủ ý nghĩ cũng không sai,có thể lực của mình làm việc cũng thuận tiện hơn hẳn,còn có thể đương làm hậu phương hậu thuẫn cho mình.

Chưa kể còn cái Ma Thần tào lao gì đó.Nàng mang sứ mệnh vậy thì ngay từ bây giờ gây dựng sức lực để sau này có thể sử dụng cũng tốt.

Quyết định xong nàng lựa chọn mua một căn tứ hợp viện rộng rãi, có rất nhiều phòng ốc,lại có một khoảng đất trống rộng rãi có thể dùng để luyện tập,phía sau là chân núi còn có một hồ nước nóng thiên nhiên thuận tiện sau này cho các thành viên sinh hoạt.

Vị trí địa lí cũng rất thuận lợi,phía sau là núi Vu Sơn,một bộ phận nhỏ của Lâm Sâm rừng rậm,cho nên ít người lui đến,ở đây kiến tạo thế lực là vô cùng lí tưởng.

Sau khi giải quyết xong tiền bạc khế đất,Dạ Tuyết giao quyền quản lí cho Khung Khiếu.

"ngươi quản lí nơi này,đội Khung Duệ mang nhân về lại hảo hảo phân chia một chút."

"là,chủ nhân"

Nàng giao ra một lượng lớn ngân phiếu,sau đó kẻ vào tai Khung Duệ giao phó một việc.

Mùi thảo dược trên người Dạ Tuyết tản ra xông vào mũi Khung Duệ,kèm theo hương khí phun ra từ môi Dạ Tuyết bên tai khiến mặt Khung Duệ bỗng đỏ bừng,ngay cả tai cũng đỏ.

Hắn nghe cẩn thận dặn dò sau đó tâm thần bối rối gật đầu.

"nhớ kĩ,ta cần khoảng 100 trẻ mồ côi không cha không nương,sức khoẻ ổn định,năng động và nhanh nhẹn.Ta sẽ đưa cho ngươi một bản rèn luyện,ngươi căn cứ vào đó thực hiện,mang theo cả muối muối của ngươi tham gia." dừng một chút Dạ Tuyết tiếp tục:

"Dưới tay ta không có phế vật"

"đã biết,chủ nhân.Ta sẽ không làm ngài thất vọng." Khung Duệ ánh mắt mang theo nhàn nhạt tự tin.

Dạ Tuyết nhìn thiếu niên mỉm cười.

"ân,ta tin tưởng ngươi" đương nhiên ngươi sẽ hoàn thành vô cùng xuất sắc.

Khung Duyệt tâm run lên. Giờ phút này có một thứ mầm mống được gieo vào trong tim hắn, dần dần lớn lên, một ngày nào đó bùng bùng sức sống khiến hắn cười khổ không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Kiếp này nguyện là nàng hậu phương

Trên đường.

Ra khỏi tiểu viện, Dạ Tuyết chợt phát hiện một sự thật phũ phàng, kiến thế lực cần rất nhiều bạc nhưng là nàng rất nghèo a.

Tuy nói nàng có thể luyện đan đưa Như Ý đi bán, nhưng nhiều quá sẽ dẫn đến người khác nghi ngờ, theo dõi thậm chí rùm beng sang nhiều chuyện.

Nàng không sợ nhưng ngại phiền phức nha.

Nữ chủ trong nguyên tác là cung cấp đan dược cho Hạ Dật Phong- vị hôn phu của nàng ta mới không dẫn đến nghi ngờ, còn giúp hắn mở rộng thêm tài phú. Mà nàng không có sự trợ giúp của hắn a~.

Haizz, mệnh nữ phụ mà.

Dạ Tuyết xoa xoa đầu tiểu Hiên trên tay, vừa đi vừa nghĩ vãn vơ.

Bỗng nàng dừng lại cước bộ, từ từ nào, nàng có cảm giác nàng vừa nghĩ ra cái gì đó.

Dạ Tuyết cúi đầu nhìn chiếc vòng kim sắc trên tay, nháy mắt nắm được ý nghĩ xẹt qua, khoé miệng giương lên một nụ cười rục rờ.

aha..nàng thế nào quên mất đồng bảo vật, và quá trời vàng bạc trong hang động gấp tiểu Hiên đây.

Nghĩ đến đồng vàng bạc từ từ bay vào trog tay sau đó Dark sẽ từ từ gây dựng nên, Dạ Tuyết khoé môi sẽ không khép lại được.

Nhất thời nàng nhìn tiểu Hiên như thế nào cũng thấy thật xinh đẹp, thuận mắt.

Hiên Viên Triệt đang thích ý nhắm mắt cho Dạ Tuyết vuốt ve, thỉnh thoảng cảm nhận được làn gió lạnh lẽo thổi qua.

Kim đồng con ngươi trừng lớn, cảm giác vầy rỗng muốn dựng ngược. Hình như có ai đang tính kế hắn thì phải.

Hắn nghi hoặc nhìn quanh lại không nhận thấy điều gì bất thường nhẹ nhàng thờ ra một cái. Chắc là hắn quá đa nghi.

Lại cọ cọ một chút vào tay Dạ Tuyết, Hiên Viên Triệt ngẩng chiếc đầu nho nhỏ lên, đôi mắt long lanh chính nhìn khuôn mặt Dạ Tuyết suy tư, không ngờ đúng lúc nàng cúi đầu xem hắn cười đến tuyệt mỹ.

Bình thường Dạ Tuyết nhìn hắn cười như vậy hắn chắc chắn vô cùng cao hứng khả hôm nay hắn có cảm giác kim vầy dựng đứng.

"Nhìn nụ cười của nương tử như thế nào cũng có cảm giác gian tặc bán quốc cầu vinh cả." Hiên Viên Triệt nghĩ thầm.

Dạ Tuyết mà biết suy nghĩ của tiểu Hiên lúc này, phỏng chừng chút áy náy sẽ biến thành phần nộ. Ngươi mới bán nước cả nhà ngươi đều bán nước.

"tiểu Triệt a~~~~" Dạ Tuyết tận lực kéo dài âm cuối. Vào trong tai Hiên Viên Triệt quả thật "kinh hồn tán đả"

"..." Hiên Viên Triệt rung mình một cái, thật sự là cảm giác vầy rơi đầy đất nha. Dù vậy hắn vẫn ngẩng đầu nhìn nàng. Kim đồng con ngươi chớp chớp.

Dạ Tuyết nhìn Hiên Viên Triệt một bộ ngây thơ mười phần không khỏi có chút chột dạ. Hào có cảm giác mình gạt con nít. Dạ Tuyết sờ sờ mũi.

"Hiện tại ta cần một lượng lớn của cải để dựng thế lực, nhưng ta lại không có quá nhiều bạc như vậy, ngươi xem." Dạ Tuyết đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm Hiên Viên Triệt khiến da đầu hắn run lên.

Bất quá..thì ra là nàng đánh chủ ý lên bạc của hắn. Thật ra nhìn nàng vừa đi vừa cảm thê giao dịch thờ dài hắn đã biết nàng cần bạc, nếu nàng không nói, hắn cũng sẽ cho nàng.

Long tộc quả thật thích vàng bạc bảo vật, nhưng hắn so với những thứ đó còn thích nàng hơn, huống chi trong Phi Long Thiên Cung bảo vật chất đồng.

Nếu nàng cần,mình về Long Cung một chuyến mang ra một ít đổi lại nụ cười mãi nguyên của nàng cũng không sai.

Bất quá phải nhân dịp này đòi chút lợi ích mới được.

Kim đồng con người loé qua một tia giao hoạt Dạ Tuyết lại không thấy được.Nàng còn đang nước miếng tung bay thuyết phục đây.

Long Vương ,Long Hậu nếu biết đưa con mình chưa được tức phụ vào tay cùi chỏ đã hướng bên ngoài quả còn định mang bảo vật đổi lấy nụ cười của tức phụ không chừng bị khí thẳng đến dậm chân a.

Hiên Viên Triệt cỡ nào thông minh,hơn ba tháng ngồi bên cạnh Dạ Tuyết,hắn tận mắt nhìn thấy sự thông minh nhanh nhạy và trí tuệ của nàng.Biết chuyện thiên mệnh,biết nàng cần gây dựng thế lực, cần bạc để làm nhiều chuyện.

Hắn nhìn nàng dần dần trưởng thành, trong tâm vui vẻ.Đồng thời cũng sinh ra một cổ kiêu ngạo.Đây là tức phụ của hắn,người hắn chọn nha.

Dạ Tuyết đang không ngừng nói chuyện lại không biết mỗ con rồng đang tự yy tận đâu đâu.Mỗi miệng mới hỏi một câu.

"cho nên tiểu Triệt,có thể cho ta vay sao?" Nàng là nói vay,không nói cho luôn,nàng biết tính thích tầm bảo của Long tộc,có thể nói coi bảo như mạng a.Nàng cũng không muốn tiểu Hiên buồn.Nếu không được nàng sẽ nghĩ biện pháp khác vậy.

"hào."

Ngoài ý muốn thế nhưng Hiên Viên Triệt lại không nghĩ ngợi đồng ý ngay lập tức.

"bất quá đổi lại ba điều kiện."

Dạ Tuyết khoé mắt giật giật,trực giác cho nàng biết phỏng chừng điều kiện không thật hay ho.Nhưng dụ hoặc kiến thiết Dark quá lớn,tiểu Hiên sẽ không hại nàng,điểm này nàng chắc chắn.Dạ Tuyết suy nghĩ một chút sẽ đồng ý.

Sau đó,vào một ngày đẹp trời,mở mắt ra thấy mình nằm trong lòng ngực một lỗ thân trên nam nhân chính đang nhìn nàng cười hề hề.. Dạ Tuyết sẽ không ngừng hối hận về quyết định ngày hôm nay.

Có tiền,có nhân,còn thừa lại là vũ khí.

Hừ..cái gì chứ về cái này miễn bàn qua lại,thời đại này tuy thô sơ bất quá nguyên vật liệu lại đầy rẫy.Nàng sẽ chế tạo vài vũ khí nóng như bom chẳng hạn.

Có lẽ trước hết nàng nên tìm chỗ tiêu thụ mớ đan dược thu một chút trước đã.

Dù sao hiện tại ngoài cho tiểu Hiên xem như kẹo ăn cũng không có làm gì khác.Trong Trúc Viên hiện tại Đan dược chất đồng rỏi.

Nếu người khác mà biết đan dược trân quý bị Dạ Tuyết người này cho sủng vật ăn như ăn đường phỏng chừng sẽ xúm lại tẩu tử nàng.

Phá gia chi tử mà.

Đan dược cấp càng cao càng khó luyện,thiên kim khó cầu.Nếu không đan dược sư đã không như vậy trân quý.

Người ta tranh sứt đầu mẻ trán mới hân hoan mua được một viên trung cấp đan dược,thậm chí là cấp thấp đan dược cũng một phen giành giật..

Mà nàng lại xem như điểm tâm cấp sủng vật.

Quả thật người so với sủng vật tức chết người mà.

Dạ Tuyết hớn hờ vui vẻ cười đi trên đường,lại không hề biết toàn bộ hành tung của mình đều không thoát được một đôi mắt trà con người của một nam nhân từ y đứng trên lầu hai Nhất Vị quán-từ lâu nổi tiếng nhất kinh thành

Bên cạnh nam tử là hai hộ vệ đứng nghiêm túc.

Ám Nhất và Ám Nhị nghi hoặc nhìn chủ tử.

Lần đầu tiên sau năm năm ánh mắt chủ tử ngoài lạnh băng cự nhân ngàn dặm phiếm nhu tình.

Chiến sĩ tu tập trải qua sự tu bổ của chiến khí không những thân thể rắn chắc tráng kiện mà ngũ quan càng thêm nhạy bén.Cho dù khoảng cách hai tầng lầu cũng không ngăn trở được ánh mắt của ba người.

Theo ánh nhìn của chủ tử hai người chỉ thấy một gã "nam tử" thân hình nhỏ nhắn nhanh nhẹn đi trên đường, ngoài ra không thấy gì hơn.

Hai người nhìn nhau đều thấy sự mê man trong mắt đối phương. Chủ tử nhìn chăm chăm tên tiểu tử kia làm gì a?

Mà vị nam nhân xuyên tử y kia lại phảng phất không để ý đến sự nghi hoặc của ám vệ, ánh mắt chưa từng một giây rời khỏi hình bóng kia.

Khuôn mặt không có gì thay đổi nhưng tay nắm trường kiếm bên hông lại siết chặt, các ngón tay thon dài đâm sâu vào da thịt lòng bàn tay tố cáo tâm tình không bình tĩnh của hắn lúc này.

Đôi đồng tử màu trà ấy dõi theo từng cử động của bóng dáng đi bên dưới, ánh nhìn thật sâu ôn nhu, trong đó kèm theo một tia kích động, vui sướng, mừng rỡ.

Là nàng. Quả thật là nàng.

Tuy gương mặt hơi thay đổi nhưng dáng người nhỏ bé mặc nam trang kia, nhất là ánh mắt sáng trong tựa như hắc thạch kia đã khắc sâu vào lòng hắn suốt trăm năm.

Hắn bầu bạn bên mộ nàng, nhiều lúc muốn đi chung xuống hoàng tuyền tìm nàng nhưng lại lo sợ không có ai vì nàng xén cỏ, không ai vì nàng tưởng nhớ, nên hắn cố nén lòng một mình nơi nhân gian.

Trải qua trăm năm thiên địa luân chuyển thế giới đổi thay, Ma - Nhân loạn chiến.

Hắn nơi thâm sơn cùng cốc bồi nàng thẳng cho đến ngày viên tịch.

Này nhất thế hắn hối hận nhất đó là quên mất nàng, mà nàng lại vì hắn rời đi nhân thế.

Trước khi nhắm mắt hắn chỉ ước một điều.

"nếu có kiếp sau, ta vĩnh viễn không nhường nàng vì ta roi một giọt lệ."

Mở mắt ra lại phát hiện mình quay trở lại trăm năm trước, thời điểm năm năm sau khi gặp nàng tại vọng Thiên Nhai.

Cảm tạ thần Phật ứng thuận lời khẩn cầu của hắn. Hắn thế đời này sẽ là nàng hậu phương. Nhường nàng vui vẻ an ổn cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sự thật

Hạ Dật Phong ánh mắt gắt gao dính vào bóng dáng nhỏ xinh kia cho đến khi bóng dáng ấy hoàn toàn mất hút.

Nhắm mắt lại khôi phục tâm tình, hắn chợt nghĩ đến một gương mặt khác.

Khoảng cách nữ nhân kia tìm đến mình cũng không còn xa đi. Đến lúc ấy hắn có thể đến Dạ gia thấy nàng.

Nghĩ đến kiếp trước Vân Mộng Vũ đến gặp hắn tự xưng là tiểu cầu nhi, mặc dù là tiềm thức yêu thích tiểu cô nương mang tên tiểu cầu nhi trong giấc mộng năm năm kia, sau lại nghe nàng nói nàng đợi hắn ngày ngày trên đỉnh Thiên Nhai muốn bù đắp quãng thời gian năm năm chờ đợi của nàng, nhận định nàng là vị hôn thê.

Nhưng cuối cùng hắn nhận ra lòng hắn có bóng hình người khác. Đó là một thiếu nữ khí chất lạnh nhạt xa cách, riêng đôi mắt lúc nhìn hắn lại sáng ngời rạng rỡ.. không biết từ khi nào cô nương bé nhỏ ấy lại đi vào lòng hắn..

Lúc đó hắn do dự, giữa tiểu cầu nhi suốt năm năm hiện lên trong mộng của hắn, và.. cô gái luôn chăm chú hắn, yên lặng nhìn hắn từ xa, hắn không rõ cảm giác đối với nàng là gì, bởi vì nàng giấu rất kỹ, mấy lần tìm tòi đều không có kết quả, gương mặt nàng luôn bình tĩnh vô ba, nàng trầm lặng, ít nói.

Hắn chỉ nhìn thấy gương mặt xinh đẹp lạnh nhạt kia tan vỡ duy nhất một lần khi Vân Mộng Vũ giới thiệu hắn là vị hôn phu của nàng.

Lúc đó hắn nhìn thấy trong đáy mắt trong suốt của nàng là thật sâu không thể tin, đau lòng, hoảng hốt, cô đơn, thất vọng, nhiều cảm xúc đan xen. Hắn rất nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Có lẽ lúc đó nàng oán trách hắn quên lời hẹn ước năm nào, chưa xót cho bản thân chờ hắn năm năm đổi lại là lời giới thiệu đau thấu tim như vậy.

Cô gái ngốc nghếch đó cuối cùng cũng không nói ra nàng là người cứu hắn.

Không, có lẽ nàng không muốn hắn vì chuyện năm xưa khó xử giữa nàng và Vân Mộng Vũ đi. Tiểu cầu nhi của hắn thiện lương như vậy. Kiếp trước hắn bị mù mới để vuột mất nàng.

Nàng vẫn đứng phía sau hắn như vậy, âm thầm quan tâm hắn.

Cho đến khi nghe Vân Mộng Vũ nói nàng sắp gả cho Phan Diệp, đích tử thừa tướng đương triều, hắn mới giật mình phát hiện thật ra trong ánh mắt hắn vốn dĩ tồn tại nàng từ rất lâu, hắn cảm giác mình thật có lỗi với tiểu cầu nhi, nhưng con tim hắn rõ ràng đã nghiêng về bóng hình khác. Nàng im lặng, nàng dịu dàng, tất cả cử chỉ của nàng hắn đều nhớ rõ.

Vân Mộng Vũ rất tài năng, hắn không phủ nhận điều này, cũng rất thương thức.

Khi hắn nghe nàng nói nàng là tiểu cầu nhi, sâu trong lòng hắn thật ra có chút mất mát, lúc ấy hắn không biết tia mất mát ấy là gì, nhưng bây giờ hắn đã rõ, hắn không mong đợi Vân Mộng Vũ là tiểu cô nương đó, hoặc có thể nói, ...hắn mong đợi người cứu hắn là người khác..

Hắn gặp Vân Mộng Vũ, nói tiếng xin lỗi với nàng, phí nàng năm năm chờ đợi. Nhìn gương mặt nhỏ thoáng ảm đạm buồn thương của Vân Mộng Vũ, hắn có chút áy náy, nhưng càng nhiều là vui vẻ thờ phào, hắn đã có thể quang minh tìm nàng, đứng trước mặt nàng với thân phận một nam nhân mà không phải là tì phu kẻ cho nàng nghe người hắn ái là nàng..

-----phân cách tuyến hồi ức-----

Kiếp trước.

Vân Mộng Vũ cúi đầu, khí tức u buồn từ trên người nàng lan ra. Nàng nhẹ giọng hỏi

"Là tam muội sao?"

"uh, Mộng Vũ, ta có lỗi với nàng. Ta không biết từ khi nào, trong lòng ta đã tràn ngập đều là nàng hình ảnh. Ta biết nàng (VMV) đợi ta phí hoài năm năm thanh xuân, nhưng ta không có tình cảm với nàng, hoặc có thể nói, tình cảm ngày xưa theo những lần phát độc năm năm trước ta đã triệt để quên mất. Nàng yên tâm, ta sẽ giới thiệu cho nàng một người tốt hơn ta. Nàng sẽ hạnh phúc." Ánh mắt hắn ôn nhu nhìn nàng (VMV) nhưng sâu trong mắt chỉ là bình thản, không hề vẩn vương chút tình cảm nào.

Vân Mộng Vũ nhìn thấy hắn khi nhắc đến Dạ Tuyết không tự chủ nở nụ cười thì trong lòng trào ra cảm giác không cam lòng. Các ngón tay xinh đẹp bấu vào nhau dưới bàn không ngừng giào lấy lẫn vấy. Một lúc sau, dường như đã có quyết định. Nàng nở nụ cười khô, đứng dậy đỡ lấy bình rượu hướng hắn rót đầy một cốc.

"nếu huynh đã trong lòng có tâm trung, vậy ta cũng chỉ có thể chúc phúc cho huynh. Tam muội là cô gái tốt, hai người ở cùng nhau, huynh phải nhường nhịn muội ấy nhé. Ta kính huynh một cốc rượu, chúng ta quen nhau thông qua một cốc rượu, nay ta dùng một cốc rượu để tiễn đi đoạn tình cảm này." Ngón tay xẹt qua vành cốc, rất nhanh dôi đi. Nàng đưa cốc đến trước mặt hắn.

"chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu mà." Hạ Dật Phong cười cười, không mấy may nghi ngờ nâng cốc uống cạn.

Vân Mộng Vũ lại nói, nàng (Dạ Tuyết) đang hẹn gặp mặt vị hôn phu của mình trong rừng. Điều này sao có thể, nàng là của hắn. Hắn quay lưng dùng khinh công phóng đi để vuột mất ánh mắt vụn vẹo của Vân Mộng Vũ phía sau.

Vân Mộng Vũ nhìn theo bóng lưng Hạ Dật Phong cắn răng, chà chà chân, đôi mắt u ám. Nàng xuất ra truyền âm ngọc bài hướng nó giao phó gì đó, giọng lạnh lẽo.

"theo kế hoạch, tìm cách truyền tin vào Dạ phủ nói Hạ Dật Phong đang gặp nguy hiểm, đừng làm người khác nghi ngờ sau đó dẫn tiện nhân kia đến điểm hẹn."

Ngắt truyền âm ngọc bài, Vân Mộng Vũ nhìn lên bầu trời.

"Hạ Dật Phong, nếu ta không có được, đừng mong bất cứ ai có được, nếu không thuộc sở hữu của ta, vậy người không cần phải tồn tại."

Sâu trong mắt là một tia cô đơn. Vân Mộng Vũ chợt nhớ đến ngày hai người gặp nhau, nàng vì tiếp cận hắn để hợp tác bán đan dược mà hướng người hắn sai một cốc rượu. Dưới ánh mắt của ám vệ nàng bình tĩnh tự tin đưa ra đề nghị, lại thấy được trong mắt hắn lóe qua sự thú vị, nàng biết nàng thành công. Sau hai người hợp tác với nhau, hắn thông thạo, hắn thông minh, nàng đều nhìn thấy, đặt ở hiện đại, với tài năng kinh doanh của hắn cộng thêm ngoại hình, hắn tuyệt đối sẽ là đối tượng được truy đuổi, chúng tinh phường Nguyệt.

Sau đó, nha hoàn Lục Y lại vô tình kể một câu chuyện về hẹn ước năm năm của ả tiện nhân kia. Ngay lập tức trong đầu nàng hiện ra một kế hoạch. Lúc đó nàng chỉ muốn lợi dụng triệt để Hạ Dật Phong, và xóa bỏ đi tính nghi ngờ của hắn. Tuy hai người hợp tác nhưng hắn luôn đề phòng nàng chặt chẽ. Vả hay có chuyện này quả thật là đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi.

Sau đó, quả nhiên nàng thành công trở thành vị hôn phu của hắn. Sôi đá nước chảy cũng mòn, huống chi nàng là con người, trái tim nàng không bằng

sát,hắn hướng nàng ôn nhu chăm sóc làm nàng dần dần chìm đắm.

Sau đó,một tiếng thâm tình ní non tiều cầu nhi làm nàng vỡ mộng.

Hắn không yêu nàng,người hắn yêu là tiều cầu nhi của hắn.

Nàng .chỉ là thể thân,đáng buồn thay vị trí thể thân này lại là chính nàng tự chọn lấy.

"Hạ Dật Phong,vĩnh biệt" ngửa đầu uống hết cốc rượu còn lại,Vân Mộng Vũ thả chiếc cốc xuống đường.Chiếc cốc vỡ tan thành từng mảnh,như lòng nàng lúc này.Chi là nàng không thừa nhận nàng đau lòng vì biết được người hắn yêu không phải là nàng.

Mà lúc này,Hạ Dật Phong đang dùng khinh công bay nhanh đến điểm hẹn của

Dạ Tuyết,hắn không biết hắn sử dụng nội công làm độc phát tác nhanh hơn.

Bất chợt hắc y nhân từ bốn phương tám hướng xông ra bao vây lấy hắn,chừng ba mươi mấy người.Thực lực cam cấp chiến sĩ,có một cái đạt tím cấp,phòng chừng là thủ lĩnh.

Hạ Dật Phong cười nhạt,bằng thực lực tím tôn đỉnh phong của hắn,đừng nói chỉ có một cái tím cấp,chứ ba cái bốn cái hắn vẫn đủ sức giúp bọn hắn rửa cổ.Rất nhanh hắc y nhân đẩy đưa với nhau,hắn còn phải giải quyết nhanh đám này để đến gặp nàng.

Đột nhiên hắn nhận ra chiến khí (nội lực) của hắn đang dần thoát đi.Hắn cả kinh.Đây là chuyện gì?Hắn trúng thoát khí tán?Nhưng lúc nào?Hắn chợt nhớ cốc rượu Vân Mộng Vũ đưa cho hắn,không lẽ là nàng?Nhưng vì sao?

Hắc y nhân không để cho hắn có thời gian suy nghĩ,nhanh chóng nhào lên,trên người Hạ Dật Phong dần dần xuất hiện vết thương,đỏ thẫm y bào màu tím của hắn.Hạ Dật Phong chặt vật tránh né.Chiến khí thoát đi hầu như không còn chút gì.Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên tẩm độc xé gió lao về phía hắn.

Đúng vào lúc này một bóng dáng mềm mại nhào vào trước ngực hắn.Chỉ nghe người phía trước đau đớn "um" lên một tiếng,sau đó ngã vào lòng hắn,máu trên lưng nàng như những đóa hoa dần nở rộ đâm vào mắt hắn.Hắn trừng mắt muốn nứt ra,vẫn lên những tia máu,lần đầu tiên trong đầu luôn nhanh nhạy của hắn là một mớ hỗn loạn,lo sợ,càng nhiều là đau đớn.

Người đến chính là Dạ Tuyết.Nàng nhận được tin Hạ Dật Phong gặp nguy hiểm,vội vàng chạy đến đây,vừa vặn thấy mũi tên lao vào hắn,không kịp đầu óc nghĩ ngợi,thân thể đã làm ra phản ứng,nàng nhào vào hắn đỡ cho hắn mũi tên.

Nàng .không muốn hắn chết.

Cuộc đời nàng từ nhỏ không trải qua tình thương của bất cứ ai,duy nhất một lần nàng cảm nhận được lòng người ấm áp là năm nàng tám tuổi,là hắn cho nàng chút ấm áp đó..

nàng.không muốn chút hơi ấm này cũng theo mẹ nàng tan biến trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nàng đánh cược thành công

Cùng lúc đó,Vân Mộng Vũ cùng Nam Cung Chu Khắc đã vào đến một phần ba khu rừng

Lần này nàng cần một lượng lớn dược liệu để luyện một số lớn đan dược.

Thiên Long đại lục luyện dược sư vô cùng thừa thớt,bởi vì học nhận biết được các dược liệu không phải chuyện dễ dàng,có người mất mười năm mới mài nhập môn,có người cả đời cũng chỉ có thể dừng chân tại y lý.vì lẽ đó,ở đây nghề y dược rất có địa vị.

Nhưng những điều đó cũng không làm khó được nàng,dù sao đệ nhất đặc công cũng không phải chỉ để nói chơi.

Đan dược rất giá trị,nàng có thể lợi dụng điểm này thu được một khoản tài phú không nhỏ để tạo nên thế lực của mình.

Có thể nói thân phận dược sư của mình hiện tại là một con dao hai lưỡi,một khi bị lộ ra thân phận dược sư dồi lấy sẽ là được người người coi trọng hoặc là bị dòm ngó đuôi giết.Thất phu vô tội,hoài bích có tội,huống chi hiện tại thực lực nàng không đủ để tự vệ.

Trước mắt nàng cần phải trở nên mạnh mẽ để không ai có thể lay chuyển được nàng.

Nàng cần phải tìm được một người có tiền có thế để hợp tác.

Hiện tại nàng có nghe được vài tin tức khá tốt, chẳng hạn, thiếu chủ Phong Tuyết sơn trang hiện đang có mặt tại đây. Có lẽ hẳn là sự lựa chọn tuyệt vời.

Trong đầu Vân Mộng Vũ nhanh chóng hình thành một kế hoạch.

Nàng có lòng tin là nàng sẽ thành công hợp tác cùng vị thiếu chủ đó. Dù sao tiền đến tay cũng không có ai ngu mà từ chối phải không?

Chỉ cần đưa ra chút lợi ích nhỏ cho hắn, hẳn nàng sẽ thu được một kết quả không tệ.

Tuy nhiên, cũng không thể tính đến phương án dự phòng trường hợp Hạ Dật

Phong không đáp ứng. Như vậy, ai sẽ là ứng cử viên thay hắn??

Nàng không dấu vết đánh giá nam nhân đi phía trước vì nàng mở đường.

Trực giác cho nàng biết thân phận người này có lẽ không tầm thường. Khí chất ung dung, tao nhã lại lịch sự. Chưa kể hẳn lại là tín cấp chiến sĩ.

Nếu có người này làm hậu thuẫn, kế hoạch của nàng có thể dễ dàng hơn một chút.

Nhưng.. kiếp trước bị chính người thân hãm hại, nàng bây giờ thật sự không thể lại dễ dàng tin một người.

Nhận được tầm mắt của nàng, Nam Cung Chu Khắc quay lại nở một nụ cười âm áp.

Hắn tiến lên hai bước, đứng trước mặt nàng hỏi.

"tiểu thư làm sao vậy?"

"ta không sao, ta tên là Vân Mộng Vũ, công tử có thể bảo ta Mộng Vũ" Vân Mộng Vũ xả ra một nụ cười, khoé mắt cong cong, hai má hồng hồng, ánh mắt sáng lên, mong đợi nhìn hắn.

"Mộng Vũ.. ần, cái tên thật nhẹ nhàng, rất hợp với cô nương. Ta là Nam Cung Chu Khắc. Mộng Vũ có thể gọi là Chu Khắc hoặc là Khắc ca ca." Nam Cung Chu Khắc nhìn nàng dịu dàng nói.

Họ Nam Cung..

Trong lòng Vân Mộng Vũ khẽ động.

Khoảng thời gian vừa qua nhờ Thủy Linh, nàng cũng biết được không ít thông tin về đại lục này.

Trong đó họ Nam Cung là họ hoàng tộc, ở nơi này chỉ có hoàng tộc Thiên Long đại lục mới có thể dùng.

Quả nhiên thân phận không tầm thường, chỉ có điều, nàng cũng không rõ Nam Cung Chu Khắc là vương gia vẫn là hoàng tử.

Vân Mộng Vũ cho dù hiện tại trong lòng nàng đang không ngừng suy nghĩ, ngoài mặt cũng là e lệ ngoan ngoãn gọi một tiếng Khắc ca ca.

Nam Cung Chu Khắc nhìn vào gương mặt của cô gái nhỏ trước mặt, nghe cô gái nhỏ hô một tiếng Khắc ca ca trong lòng tràn ra cảm giác kì lạ.

Đĩ vắng ai nghe tên hắn cũng nhanh chóng bày ra vẻ lấy lòng, cho dù che giấu tốt lắm cũng không thể giấu được sự mê luyến cùng tham lam trong đáy mắt.

Nhất là nữ nhân, không ít kẻ tìm trăm phương ngàn kế leo lên giường hắn để có được danh hoàng tử phi.

Chỉ có nữ nhân trước mắt này nghe tên hắn không biểu hiện gì về tham lam, ngược lại lại e thẹn ngây thơ như nai nhỏ khiến tim hắn ngứa ngáy.

Cô nương này thật đặc biệt, nhất là đôi mắt trong suốt sạch sẽ.

Hắn nhìn nàng thật lâu để tìm ra chút biến hoá nào đó trên gương mặt nàng, nhưng trước sau như một hắn vẫn chỉ nhìn thấy nàng ngại ngùng gương mặt.

Lúc này từ trên tầng hai nhìn xuống thấy nàng một mình cất bước, khí chất của nàng đặc biệt xa cách, nàng lạnh nhạt đứng đó làm người ta e ngại tiếp cận, cứ ngỡ nàng sẽ là người tính tình lạnh nhạt.

Không ngờ ngay sau đó, nàng lại nở nụ cười rạng rỡ, âm áp như ánh mặt trời, tựa như khí chất lạnh nhạt trước đó không phải của nàng vậy.

Lạnh nhạt cùng âm áp, hai mặt đối lập lại cố tình tồn tại trong cùng một thân thể nhỏ bé. Hơn nữa còn hết sức hài hòa.

Vì hiếu kì nên hắn đã tìm cách tiếp cận nàng để làm rõ. Cho nên mới có một màn hai người cùng đi vào rừng hôm nay.

Mà bây giờ hắn lại nhìn thấy một biểu hiện khác của nàng. Có phải hay không nàng còn cất giấu nhiều biểu hiện khác nữa? Hắn thật sự muốn thấy thêm nhiều biểu hiện của nàng.

Nam Cung Chu Khắc không biết Vân Mộng Vũ là vì vừa xuyên qua không lâu, tuy đã nắm vài thông tin cơ bản của Thiên Long đại lục nhưng cũng không rõ đến mức hoàng gia có những vị nào, tên gì. Cho nên Vân Mộng Vũ ngoài biết hắn là thuộc hoàng tộc, cũng không biết hắn là hoàng tử, không phản ứng khi nghe tên hắn cũng là bình thường.

Mà cái mà hắn nghĩ nàng ngại ngùng, đơn giản là nàng khép hờ đôi mắt cúi xuống đầu che giấu đi sự hưng phấn khi biết thân phận của hắn là người trong hoàng tộc.

Nam Cung Chu Khắc đưa tay vén một loạn tóc tung bay trong gió của Vân Mộng Vũ. Khi hắn mở miệng định nói gì đó thì..

Vút...

Một mũi tên phá không bay đến.

Nam Cung Chu Khắc nhú mày vững vàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Vân Mộng Vũ né đi mũi tên đang lao tới.

Nam Cung Chu Khắc một tay ôm Vân Mộng Vũ, một tay cầm trường kiếm, hai mắt quan sát bốn phía, một tiếng "soạt" hết sức nhỏ vang lên, không cần nghĩ ngợi Nam Cung Chu Khắc nhẹ nhàng mang theo Vân Mộng Vũ để khí dịch chuyển đến một vị trí khác.

Vừa xong nhìn lại, tại vị trí hai người vừa đứng một loạt mũi tên từ khắp phía xò xiên trên mặt đất.

Nam Cung Chu Khắc nhấn lại mày kiếm. Hắn hộ Vân Mộng Vũ tại phía sau mười phần đề phòng nhìn xung quanh.

Đúng lúc này sáu hắc y nhân hiện thân. Một tên hô to:

"nhị hoàng tử, đi chết đi" dẫn đầu mang kiếm chém tới, theo sau là những hắc y nhân còn lại.

Mà Vân Mộng Vũ chân động, đôi phương cư nhiên là nhị hoàng tử. Ánh mắt nhìn hắn dần xen một tia mừng rỡ. Nam nhân này hoàn toàn phù hợp yêu cầu của nàng.

Không biết có phải nàng trông quá yếu ớt, phòng chừng cũng không nên trò trống gì hay không mà đám sát thủ không ai để ý đến sự tồn tại của nàng tất cả chuyên tâm đối phó với Nam Cung Chu Khắc.

Đúng lúc này, hai mũi tên xé gió hướng Nam Cung Chu Khắc lao đến. Một trước một sau

Nam Cung Chu Khắc đang đỡ mũi tên phía trước, không hề hay biết sự tồn tại của mũi tên đang hướng hắn phóng tới phía sau.

Vân Mộng Vũ cắn răng, thế giới này y học không phát triển bằng hiện đại, nếu trúng tên, không biết có thể hồi phục không.

Nàng rất nhanh làm ra lựa chọn.

Nàng biết nam nhân này có hảo cảm với nàng, tuy rằng ý cười còn chưa đạt đến đáy mắt.

Nhưng nhà đế vương vốn tính đa nghi, chung quy so với những nữ nhân khác, xuất phát điểm của nàng cao hơn không ít.

Nếu như cần đổ chút máu để hoàn toàn nắm lấy nam nhân, nàng không ngại đổ một ít.

Nghĩ vậy, Vân Mộng Vũ nhanh chóng nhào về phía Nam Cung Chu Khắc.

Nàng đánh cược. Được ăn cả ngã về không. Mũi tên này nàng đỡ thay cho hắn, nếu nàng không tính sai, hắn nhất định không để nàng nguy hiểm.

Tất cả chỉ xảy ra trong vòng vài giây.

Nam Cung Chu Khắc chỉ cảm thấy sau lưng bị một bàn tay nhẹ đẩy khiến hắn hướng về phía trước.

Dùng kiếm xé mũi tên trước mặt làm hai, ánh mắt hắn âm trầm quay lại nhìn hướng Vân Mộng Vũ.

Không lẽ nữ nhân này cùng với đám sát thủ là một phe?

Như vậy.. ánh mắt loé qua một tia khát máu.

Lại thấy một màn làm hắn ngưng hô hấp, người phía sau đau đớn ngã nhào xuống đất, trên lưng nàng cắm một mũi tên. Mùi máu tươi lan toả.

Tìm hần giờ phút này như bị ai bóp.Nàng cứu hần.Hần nhưng lại nghi ngờ thậm chí loé ra sát ý với nàng.

Vân Mộng vũ cấn răng nhin xuống đau đón nhìn khuôn mặt thay đổi liên tục của Nam Cung Chu Khắc,thở phào nhẹ nhõm.

Nàng biết nàng đánh cược thành công.

Nam nhân này từ nay sẽ là của nàng.

Trước khi ngất đi Vân Mộng Vũ mỉm cười thoả mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ta bị bệnh rồi..bệnh tương tư

Cùng lúc đó.

Hoàng cung.

Một bạch y thiếu nữ yên lặng nằm trên chiếc giường điều khắc tinh mỹ.Hô hấp nàng nhẹ nhàng,khoé môi hơi vương một nụ cười ngọt ngào,dường như nàng đang chìm trong mộng đẹp.

Một tiếng "chi nha"..phá tan không gian tĩnh lặng.

Cánh cửa phòng được mở ra,một bóng dáng bước vào.

Nam Cung Chu Khắc nhìn thiên hạ đang nằm trên giường,con ngươi nhuốm một tia nhu tình.

Hắn sinh ra nơi hoàng cung thâm sâu lạnh lẽo.Từ nhỏ đã phải học cách sống sót trước những âm mưu quỷ kế nơi hoàng cung "ăn thịt người" này.

Hắn được học làm cách nào để lợi dụng một cách triệt để để kẻ có khả năng mang lại lợi ích cho mình.Cũng như học cách mang trên mình chiếc mặt nạ hoàn hảo nhất.

Và cũng bởi vì vậy,hắn trở nên cô độc,luôn phải sống với một nhân cách hoàn toàn khác với bản chất của mình khiến hắn mệt mỏi.

Nhân sinh lạnh lẽo,ta không dám lên người át người dẫm lên ta.Chà đạp lẫn nhau,lợi dụng lẫn nhau,dần dần tâm tính hắn trở nên chai sạn.Không yêu ai mà cũng không cần ai yêu.

Tính toán,tính toán lại tính toán....không ngừng tính toán lẫn nhau.. dường như hắn đã quên mất thật tâm với người khác nó tròn méo như thế nào,bởi vì hắn chưa bao giờ thật tâm..

Mà nàng..

Hắn nhìn gương mặt an tường của nàng,nhẹ đưa đôi tay thon dài chạm vào ,khẽ khắc hoạ từng đường nét ngũ quan của nàng.

Hắn và nàng chỉ vừa mới quen nhau,trong khi hắn đang tính toán lợi dụng nàng,nàng lại vì hắn đỡ một mũi tên trí mạng

Một nữ tử như nàng cần bao nhiêu can đảm để làm như vậy?hay vốn dĩ nàng chỉ nghĩ bảo vệ cho hắn?

Vuốt ve khuôn mặt non mịn của nàng,hắn cúi người,đặt một nụ hôn nhẹ vào trán.

Ghé mắt góc chần cho nàng,Nam Cung Chu Khắc mới nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa khép lại,nữ tử trên giường mắt đẹp liền mở ra,trong đôi mắt là một mảnh tĩnh lặng, hờ hững.

Trong mắt loé lên ý cười,nàng đỡ cho hắn một mũi tên xem như không vô ích.

"Nam Cung Chu Khắc-nhị hoàng tử...hahaha...vì sự trợ lực đầy quyền lực này,ta sẽ lại lần nữa dẫm lên tất cả,tựa như kiếp trước bước lên vị trí Nữ vương."

Vân Mộng Vũ thần sắc có chút vận vẹo điên cuồng,sâu trong đáy mắt là tham vọng,kiêu ngạo cùng dã tâm bùng bùng bốc cháy.

Tuyết Liên động,

Nam Cung Hàn gương mặt đen thui nhìn Hiên Viên Triệt nắm chặt tay Dạ Tuyết đi tới đi lui.

Tên tiểu bạch kiếm này là ai?

Vì sao hắn không nhận được bất kì thông tin nào về hắn từ Tiêu Hồn?

Nhìn cách hai người hồ động với nhau rõ ràng không phải quen biết ngày một ngày hai.

Vì sao đến tận bây giờ Tiêu Hồn chưa hề báo cáo bất kì điều gì về hắn?

Xem ra Tiêu Hồn làm việc không hiệu quả.

Nếu Tiêu Hồn biết được suy nghĩ của Nam Cung Hàn giờ phút này hắn sẽ hô to oan uổng.

Hắn nhìn chằm chằm phu nhân cả ngày lẫn đêm có được không.

Đừng nói nam nhân,chi cần có người tiếp cận hắn cũng sẽ chi tiết báo cáo lại.

Nhưng nếu đối phương không lộ mặt,hắn làm sao mà biết được.

Lần này quả thật Nam Cung Hàn đã nghi oan cho Tiêu Hồn.

Một cái Tiêu Hồn chứ mười cái Tiêu Hồn cũng không tra được Hiên Viên Triệt chính là cái vòng tay nằm trên cổ tay Dạ Tuyết.

Chưa kể,hắn chỉ có thể từ xa thủ hộ,nào có cơ hội lại gần tra xét.

Dĩ vãng có một lần,hắn nghe thấy tiếng nói chuyện từ trong phòng Thiếu phu nhân tâm đột nhiên chùn xuống.

Rõ ràng chỉ có một mình thiếu phu nhân bước vào căn phòng,thế nhưng lại truyền ra tiếng nam nhân.

Hắn nhẹ nhàng lại gần,còn chưa nghe được gì đã bị một chiếc dao găm bay vút ra làm giật mình.Vội đề khí tránh thoát.

Khả làm cho hắn âm thầm kinh hãi là:

"Thiếu phu nhân vậy mà phát hiện ra hắn."

Cũng may hắn khinh công không tệ,mới miễn cưỡng thoát đi sự tìm kiếm của thiếu phu nhân.

Nhưng từ đó về sau,hắn cũng không dám lại lỗ mãng đến gần thiếu phu nhân nữa.

"vật nhỏ,tuyệt liên đã hái,chúng ta nên về đi thôi" Nam Cung Hàn mở miệng.

Dứt lời,thân hình chợt loé,Dạ Tuyết đã vững vàng nằm trong lồng ngực vững chắc của Nam Cung Hàn.

Hắn đề khí phóng vút đi.Để lại Hiên Viên Triệt trừng lớn mắt đứng đó.Chợt hoàn hồn Hiên Viên Triệt dậm chân nhanh chóng đuổi theo.

"trả lão bà cho taaaaaaa" tiếng gào thét của tiểu Hiên Viên Triệt vang vọng bốn phương tám hướng Tuyết son.

Người nào đó khoé môi khinh câu.Hừ,dám tranh với ta,ngươi còn non lắm

Tể tướng phủ.

Màn đêm buông xuống.

Trong một toà biệt viện nằm phía Nam phủ tể tướng,có một căn phòng giờ phút này vô cùng yên tĩnh.

Ngon nền lập loè khắc hoạ một bóng dáng nam nhân trên tường.

Giờ phút này nam nhân kia đang ngồi thẩn thờ nhìn vật gì đó trên bàn.

Thần thái hết sức chăm chú.

Nam nhân nhìn vật đó đến xuất thần.

Khoé môi hắn treo một nụ cười,nà đôi tay với những ngón tay thon dài đang dịu nhẹ di chuyển trên đó

Động tác ôn nhu tường như sờ vật gì đó dễ vỡ vậy.

Một con gió khẽ thổi qua,một góc trang giấy bay phấp phới,nam nhân vội vã đè lại.

Thì ra vật trên bàn là một bức tranh ,chính xác hơn là một bức hoạ vẽ một người.

Trên bức hoạ hé ra khuôn mặt của một nam nhân.Đôi mắt "hắn" vô cùng sáng trong tựa như hắc thạch,ba nghìn tóc đen đồ dài trên bờ vai,loà xoà trước ngực."Hắn" mặc trường bào xanh ngọc thêu đồ án lá trúc khiến "hắn" trở nên dịu mắt.Môi đỏ như son,chiếc mũi khéo léo ,...

Nam tử trong tranh nở nụ cười xinh đẹp.

Bên cạnh là một câu thơ..

"Duyên một khắc mắt ta chỉ biết

Phận là người trọn kiếp chẳng dời"

(p/s: thơ con cóc của tác giả)

Nếu Dạ Tuyết có ở đây,nàng sẽ nhận ra người trong tranh không ai khác, chính là nàng.Tất nhiên dưới dạng nam tử.

Phan Diệp nhìn bức tranh,có chút run run khom người đặt lên đôi môi kiêu diễm trong tranh kia một nụ hôn nhẹ.

Hắn trở lại Tể Tướng phủ đã được mười ngày.Dường như tất cả đã trở lại quỹ đạo vốn có của nó,duy nhất một điều,trái tim nay có người ngự trị.

Nghĩ đến những ngày ở bên "hắn",Phan Diệp cảm thấy thật sâu hoà niềm.

Đã lâu lắm rồi không gặp được "hắn", đối với Phan Diệp mà nói,đây quả thật là một sự dày vò cả thể xác và tinh thần.

Phan Diệp-hoa hoa công tử, đích tử phủ thừa tướng,phong lưu tiêu sái, thân thể vương vấn vạn bụi hoa.

Đó là những gì người ta nghĩ về hắn khi nhắc đến.

Bất quá cũng chỉ là nguy trang che mắt Hoàng tộc.

Những nữ nhân cùng hắn có tiếp xúc mà thế gian đồn đại đa số là gái hồng trần(gái lầu xanh).

Thế gian chỉ biết hắn ra vào kĩ viện đề hoang dâm vô độ.

Không ai biết những nữ nhân đó đa số là tử sĩ của Diệp phủ.

Dù sao đế vương đa nghi,tất nhiên sẽ lo bóng lo gió có kẻ tạo phản, huống chi trong tay phụ thân hắn nắm giữ 1/3 số binh lính Thiên Long đại lục.

Chỉ cần có chút khả nghi,hoàng tộc với phương châm "thà giết lầm còn hơn bỏ sót" chắc chắn sẽ ra tay với Tể tướng phủ.

Cho nên,hắn phải thể hiện để Đế vương thấy rằng,hắn-đích tử thừa tướng phủ là kẻ yêu mĩ nhân không yêu giang sơn.

Cưới một nữ nhân có xuất thân thương nhân một phần lí do cũng xuất phát từ việc che mắt người khác, ngấm tở rõ bản thân đối với việc khuếch trương thế lực không có lăm mư cầu.

Mà lí do chọn Dạ Tuyết cũng rất đơn giản,bởi vì nàng ta là một phế vật.

Một phế vật có xuất thân thương nhân,một thân phận thấp hèn đến tột cùng,có một thê tử như vậy tất nhiên là không dậy nổi trợ giúp cái gì.

Quả nhiên Nam Cung Liệt hay tin rất vui sướng hưởng phụ thân của hắn chúc mừng.

Nguyên kế hoạch vốn là như vậy.Sau khi cưới nữ nhân kia,nếu nàng an phận,hắn sẽ hộ nàng một đời không lo nghĩ.

Mà bây giờ,kế hoạch thay đổi,bởi vì hắn gặp được Kỳ Phong.

Trải qua thời gian,Phan Diệp đã nhận mệnh mình đối với huynh đệ của mình động chân tâm.

Dường như không có bất kì trở ngại tâm lí nào,thậm chí còn có chút vui vẻ,ngọt ngào.

Quan trọng là..

So với kết phu thê cùng nữ nhân Dạ gia kia,phòng chừng tin tức hắn thích nam nhân một khi lộ ra ngoài hắn hoàng đế sẽ càng hoan nghênh mặt sau,đồng thời dẹp hẳn mối lo ngại đối với Diệp phủ.

Quả thật là trời cũng giúp hắn

"một ngày xa cách tựa tam thu" Phan Diệp thu hồi suy nghĩ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ni non..

"Kỳ Phong, đệ biết không.. ta bị bệnh rồi .."

"bệnh.. tương tư.."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quân Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hách Liên Kỳ lên sà

Nam Cung Hàn một đường bế Dạ Tuyết phóng về phía trước,gió gào thét bên tai.

Dạ Tuyết ngẩng đầu nhìn gương mặt góc cạnh,như chạm khắc của nam tử,môi mỏng mím nhẹ , mặt nạ bạc che khuất hơn nửa khuôn mặt,nàng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt sáng ngời tinh anh.

Cũng không giãy giụa,dù sao với thực lực của hắn?nếu đánh tay ngang hắn nhưng là thắng tuyệt đối.

Nàng cũng không cảm nhận được sát khí từ hắn,vậy an ổn là tốt nhất.

Có phương tiện di chuyển tiện nghi ngu mới không chiếm.

Về phần tiểu Hiền,hắn tìm không thấy chắc sẽ về Dạ gia thôi.

Nghĩ vậy,Dạ Tuyết nhắm mắt lại,hơi giãy nhẹ tìm một tư thế thoải mái hơn,thờ nhẹ ra một hơi bắt đầu đi tìm chu công.

Mà Nam Cung Hàn đang phóng đi,chợt nhận ra bé trên tay mình hơi xê dịch thân mình,sau đó thả lỏng cơ thể thì cúi xuống nhìn,hắn ngạc nhiên khi thấy bé nhắm mắt ngủ ngon lành...0.0

Hắn dở khóc dở cười,nằm trên tay người lạ mặt cũng có thể ngủ?? Đây là cỡ nào vô tâm vô phế?

Bất quá nàng ngủ chứng tỏ nàng tin tưởng mình không hại nàng đi.

Nghĩ vậy trog mắt hấn là tràn đầy sùng nịch cùng dịu dàng.

Hấn thả chậm cước bộ, thu liễm khí tức tìm một cành cây rậm rạp vững chắc nhẹ nhàng đáp xuống. Ôm lấy thiên hạ trên tay ngồi xuống.

Hấn ngẩng đầu lên vừa vặn thấy Hiên Viên Triệt hoá thân thành kim long bay vút qua vừa bay vừa gào thét “lão bà“. Khẽ nhú lông mày.

Kim Long?

Tên tiểu bạch kiểm luôn hô to hô nhỏ vật nhỏ “lão bà” là Kim Long?

Trong ánh mắt loé qua một tia ý tứ. Bất quá nhìn xuống Dạ Tuyết, ánh mắt lại vô cùng ôn nhu.

‐Ta mới mặc kệ là Kim Long vẫn là Bạch Long, vật nhỏ, nàng chỉ có thể là của ta”

Đưa tay vào túi áo, hấn lấy ra một bình dược thủy, đổ vào tay, sau đó vuốt nhẹ lên khuôn mặt nàng.

Khuôn mặt nam tính dưới tác dụng của thuốc dần tan rã, hé ra một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Hấn say mê nhìn nàng, ngón tay vuốt nhẹ qua làn môi, khom người, bạc môi nhẹ nhàng đáp xuống đôi môi mê người kia, nhẹ nhàng khắc hoạ đường nét làn môi nàng.

Ân, thật ngọt, hết như hấn suy nghĩ. Có chút tham lam mút mút đôi môi ngọt ngào kia.

Bàn tay hạnh kiểm xấu không tự giác di chuyển khắp nơi.

Thiên hạ phát dục tốt lắm, những đường nét cơ bản đã hình thành. Nơi cần lồi đã lồi, lõm đã lõm.

Hấn có chút không không chế, nụ hôn dần lan xuống cổ, xương quai xanh.

Dạ Tuyết đang trong giấc ngủ chợt có cảm giác có cái gì ẩm ướt lướt qua tai, qua cổ nàng, nhột nhột, thỉnh thoảng còn phun nhiệt khí thì khó chịu hơi hơi né đi, lại không nhận được trần ra rên rỉ nhỏ.

Nam Cung Hân nghe giọng Dạ Tuyết khe khẽ than thở thì lí trí dần dần mờ đi. Trong ánh mắt những điểm đỏ dần hội tụ.

Bất quá, ngay sau đó hấn mãnh dừng lại. Thở dốc.

Không được.

Nàng còn quá nhỏ.

Hấn cắn răng kìm chế xao động trong lòng.

‐Chết tiết“. Hấn gầm nhẹ một tiếng

Chỉ là hôn thôi mà đã nổi lên phản ứng. Hấn khi nào thì tự chủ trở nên như vậy yếu kém.

Cười khổ. Nàng quả nhiên là khắc tinh của hấn. Đặt nàng xuống thân cây, cởi áo bào bao nàng chặt chẽ. Thiết lập một cái kết giới bằng chiến khí sau đó nhún chân phóng đi.

Hấn nhớ không lầm gần đây có một con suối đi.

Hấn cần nước lạnh.

Nam Cung Hân không biết hấn rời đi nàng chưa đến một khắc, lại vô tình khiến cho tình địch nhiều thêm một tên. Nếu biết, hấn thả cần răng chịu đựng cũng sẽ không đi tắm nước lạnh.

Dạ Tuyết hồn nhiên không biết có một nam nhân vì nàng suýt nghẹn chết.=))) Nàng bị tiếng gầm của Hiên Viên Triệt trên trời làm cho tỉnh lại.

Hiên Viên Triệt bay đi bay lại trên không hô to “lão bà” nhưng không nhận được đáp lại. Ánh mắt đỏ lên.

Nam nhân kia mang hấn lão bà đi nơi nào? Không lẽ là trở về Dạ gia? Nghĩ vậy hấn hoá thân về nhân hình, phóng nhanh về phía Dạ gia.

Hiên Viên Triệt không biết Nam Cung Hàn lúc bế Dạ Tuyết,hắn dùng chiến khí bao lấy tai nàng nên nàng không nghe được gì.

Mà vừa mới Nam Cung Hàn đi quá vội chỉ kịp thiết lập kết giới quên mất việc này nên Dạ Tuyết mới nghe được tiếng gọi của hắn tỉnh dậy,mà hắn lại phóng về Dạ gia.

Hai người cứ như vậy bỏ qua nhau.

Kết quả,Dạ Tuyết mở mắt ra thấy trời đã về chiều.Mà nàng nằm cheo leo trên một cành cây.

Nàng mở to mắt trong đầu một đồng dấu chấm hỏi.

Tên nam nhân kia vì sao lại mang nàng đặt ở đây a?

Hơi mím môi lại chợt nhận ra môi hơi tê,chớ không phải nàng ngủ mê bị kiến cắn?Nam nhân xấu xa.Lại đặt nàng nơi rừng rậm thế này.

Dạ Tuyết đứng dậy vurun vai lại phát hiện trên người khoát một chiếc trường bào màu đen.

Một mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt lan ra.

Dạ Tuyết giật mình.Là của nam nhân kia? Nhưng hắn đâu a? Không lẽ có việc gấp gì sao?

Dạ Tuyết nhìn xuống dưới đất,ước lượng độ cao,thả mình,lộn một vòng an toàn tiếp đất.

Nàng định hướng một chút.Dựa theo tính chất hướng sáng và hướng nước của thực vật,nhìn hướng của những bộ rễ Dạ Tuyết men theo hướng đó bước đi.Hắn là gần đây phải có suối đi.

Đi được một đoạn Dạ Tuyết chợt nghe xoạt một tiếng,sau đó là tiếng thú ngâm khỏ sở.

Dạ Tuyết trog lòng căng thẳng.

Thú dữ?

Ma thú?

Còn là cái gì nguy hiểm hơn?

Nàng thận trọng bước nhẹ tới nơi phát ra tiếng vang,hé mắt nhìn vào.

Một con bạch hổ thống khổ gẫy dựa trong đồng máu.Thình thoảng tràn ra từng tiếng thú ngâm.

Hình như là không phải bị thương,có lẽ trúng độc,độc phát tác đi.

Mà vết máu kia có lẽ là quá đau đớn nên lỏng lộn đâm vào thân cây gần đó ,bị những vết gẫy bén nhọn đâm trúng mới chảy máu đi.

Nhìn vết máu trên nửa ghân cây gần đó cùng với vết thương trên bụng của bạch hổ Dạ Tuyết càng chắc chắn giả thuyết của mình.

Nhận thấy khí tức nhân loại đến gần,Bạch hổ suy yếu ngược mắt nhìn Dạ Tuyết.

Trong đôi mắt là nồng đậm áp lực cảnh giác cùng tuyệt vọng.

Nhân loại đối với ma thú tuyệt đối là ti bị,xấu xa,tham lam.

Bạch Hổ nhìn Dạ Tuyết bước đến gần mình nhắm mắt nhận mệnh.

Có lẽ chết đi cũng là một loại giải thoát.

Không cần sống không bằng chết mỗi tháng khi độc phát tác nữa.

Dạ Tuyết nhận ra khí tức buông xuôi của Bạch hổ không khỏi cảm thấy mềm lòng.Chắc nó nghĩ mình đến hại nó đi.

Bạch hổ nhắm mắt hồi lâu không thấy động tĩnh nghi hoặc mở mắt ra,lại nhìn thấy một khuôn mặt gần sát vào mặt mình.

Mùi thảo dược từ người nàng truyền đến làm Bạch Hổ tham lam hít một hơi.

Ma thú, nhất là thần thú đối với thảo dược rất là yêu thích,vì vậy ngừi được mùi dược thảo từ Dạ Tuyết Bạch hổ cũng quên mất nàng là nhân loại, hơi

rướn thân người về phía nàng người người.

Dạ Tuyết mò mò trong tay áo,lấy ra một lọ thuốc giải độc.

Thuốc này có tên Bách Nguyên Đan.

Là đan dược nàng lấy nguyên liệu chế thuốc giải độc thế kỉ 21 luyện đan theo phương pháp nơi này,lấy tên Bách Nguyên Đan.Chữa trăm loại độc.

Cho viên thuốc vào mồm bạch hổ,nàng lại lấy ra một lọ thuốc bột,nàng xé tay áo ngoài nhẹ phui sơ bụi bặm xung quanh vết thương, sau đó rắc thuốc bột lên.

Lại xé một vòng chiếc váy ngoài bao kĩ lại vết thương

Cũng may trang phục ở nơi này mặc một lần ba bốn lớp nàng mới có thể không lo mà xé ,nếu không phỏng chừng phải hi sinh cái áo khoát của nam nhân kia a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Có thứ cảm xúc tên gọi.. cảm động

Sau khi băng bó xong cho Bạch Hổ,cắt đi các lọ dược,Dạ Tuyết ngồi xuống bên cạnh,đưa tay vuốt ve đầu nó

Bạch hổ cũng ngoan ngoãn hưởng thụ đôi tay mềm nhẹ của nàng.

Dạ Tuyết bây giờ mới có dịp nhìn kĩ.

Đây là một con Bạch hổ chưa đến kì thành thực.

Một đôi mắt to manh manh nhìn nàng,tròng mắt xanh lơ tuyệt đẹp,mũi hồng hồng ,bộ lông trắng muốt,mềm mại,chưa trưởng thành nhưng những đường nét thân hình lượn sóng đã hiện ra.

Dạ Tuyết nhìn Bạch Hổ chột nghĩ đến nguyên văn trong,hình như là nữ chủ cũng cứu một con bạch hổ,mà con Bạch Hổ đó lại là vương của thú nhân quốc Hách Liên Kỳ.

Aizza,đúng là mệnh nữ phụ mà,nữ chủ người ta tùy tiện cứu một con hổ cũng lượm được vua của một bộ tộc.

Người ta còn lấy thân trả ơn,đưa nguyên hậu thuần thú nhân bộ tộc làm của hồi môn.

Còn nàng a~,cũng cứu Bạch Hổ, lại chỉ là một con Bạch Hổ chưa trưởng thành, mà nàng ,cũng chỉ có thể vuốt ve bộ lông mềm mại của nó xem như là tiền công.

Hào thiên vị,lão tác giả chết tiệt.

Thật ra,Dạ Tuyết không biết rằng,con Bạch Hổ đang nằm dưới chân nàng chính là nam chủ Hách Liên Kỳ.

Mà nam chủ Hách Liên Kỳ đúng là hôm nay lẽ ra sẽ gặp phải Vân Mộng Vũ vào rừng hái thuốc cứu.

Nay Dạ Tuyết sấm một cước vào kịch tình đang trước,khiến mắc xích kịch tình bị đứt gãy cho nên tất nhiên kịch tình đằng sau cũng theo đó tan thành mây khói.

Nguyên tác vốn quỹ tích như thế này,Vân Mộng Vũ sau khi giải quyết xong đám giặc cướp từ chỗ Khung Duệ sẽ lại không để ý đến chuyện gì nữa ung dung vào rừng tìm thuốc,lại gặp được Hách Liên Kỳ phát độc gây dựa trong rừng.

Vân Mộng Vũ vốn dĩ định không để ý nhắc chân sẽ bước đi,không hiểu sao trong lòng dường như có âm thanh nói với nàng rằng..

“Cứu hần,cứu hần,ngươi sẽ thu được thứ tốt..”

Nhất thời Vân Mộng Vũ chân chừ, đã nghĩ, dù sao cũng không vội,hay là cứ cứu đi, ma thú nơi này vốn dĩ không giống với Địa Cầu, có lẽ có trí tuệ.

Không chừng mình giúp một chút sau này sẽ thu hoạch được không sai.

Cho nên nữ chủ tay giúp Hách Liên Kỳ.Nhưng bởi vì không có sẵn thuốc giải độc nên chỉ có thể giúp hắn ép ra tám phần.

Còn hai phần vẫn là Hách Liên Kỳ trở về bộ tộc nhờ các trưởng lão giúp hắn ép ra.

Tuy nhiên Hách Liên Kỳ vẫn xem Vân Mộng Vũ như ân nhân cứu mạng,tại bộ tộc dưỡng bệnh một thời gian sẽ biến thành nhân hình trở lại nhân giới đi tìm Vân Mộng Vũ.

Sau đó thì thuận lý thành chương,dưới hào quang ngời ngời của nữ chủ,Hách Liên Kỳ rất nhanh quỳ dưới váy trở thành hậu cung chi nhất của nữ chủ.

Chỉ có thể nói,Vân Mộng Vũ không hổ danh kim bài đặc công,chỉ bằng trực giác đã làm một vụ làm ăn vô cùng lợi hại.Nhờ vậy mà sau này,nàng ta có hẳn một bộ tộc thủ nhân làm hậu thuẫn.

Mà đời này,vì Dạ Tuyết nắm tay trên Khung Duệ,cho nên Vân Mộng Vũ vượt mất Khung Duệ,lại gặp phải nhân vật được kịch tình đại nhân bỏ sung thay Khung Duệ- Nam Cung Chu Khắc.

Hai người đồng hành vào rừng.Sau đó nàng ta lại đỡ một mũi tên cho Nam Cung Chu Khắc lâm vào hôn mê,bị đưa về phủ Nhị hoàng tử .

Cho nên nàng ta cũng đã bỏ lỡ cơ hội gặp gỡ và giúp đỡ Hách Liên Kỳ.

Mà Dạ Tuyết hồn nhiên không biết là nàng lại lần nữa cuốn mất hậu cung của nữ chủ.

Giờ phút này nàng đang tiếc hận tại sao số mình không hảo bằng nữ chủ,cứu một con hổ cũng có thể là vương một bộ tộc a??

Đang suy nghĩ miên mang, bất chợt,nàng cảm nhận được có cái gì ẩm ướt trong lòng bàn tay,cúi đầu nhìn.

Thì ra là Bạch Hổ duỗi cả thân hình chưa đến một mét của mình vào chân nàng,lưỡi không ngừng liếm lòng bàn tay lấy lòng.

Nhìn Bạch Hổ thân mình mềm mại cuộn thành một đoàn nhưng màu trắng bên chân, nhất thời tâm nàng mềm nhũn,ôm cả thân hình nó vào lòng.

Hách Liên Kỳ ngẩng đầu nhìn người đang ôm cả thân mình hắn vào lòng.

Đó là một cô gái tuyệt sắc khuynh thành,mi như hoa,đôi mắt xinh đẹp tĩnh lặng tựa hồ nước mùa thu,khuôn mặt với đường nét tinh xảo hé ra quỳnh mũi,đỏ mọng môi son.

Trên người nàng mùi thảo được thoang thoang lan toả khiến hắn không tự chủ hướng về phía nàng tham lam hô hấp.

Trong đáy mắt nàng là vô tận ôn nhu,dường như chỉ có ảnh ngược của hắn,nàng dịu dàng ôm hắn vào lòng,động tác mềm nhẹ sợ ảnh hưởng đến vết thương nơi bụng.

Không biết nàng cho hắn sử dụng đan dược gì nhưng cảm giác đau đớn sống không bằng chết lúc trước đã được thay bằng cảm giác thanh lương lan toả khắp thân thể ,khiến hắn không tự chủ thả lỏng cơ thể mặc nàng bài bố.

Thậm chí hắn có cảm giác nếu được nàng ôm hoài như thế này có bao nhiêu hảo a.

Nhất là mùi thơm trên người nàng,không có mùi chán ghét giống những nhân loại hắn đã từng gặp.

Hách Liên Kỳ không biết rằng,trong lòng hắn lúc này đang hình thành suy nghĩ sẽ ở bên nàng dài lâu.

Cùng lúc đó,

Nam Cung Hàn sau khi ngâm nước lạnh,dập được 1/3 dục hoả trong người cấp tốc trở lại vị trí đặt Dạ Tuyết, lại thấy nơi đó trống rỗng,nhất thời trong lòng lạnh lẽo.

Vật nhỏ đã đi đâu?

-”Không lẽ là tên Kim Long kia đã mang nàng đi?”

Hắn ngay lập tức tự hỏi.

Không đúng,kết giới của hắn nhìn từ bên ngoài vào không thấy gì cả,ngay cả khí tức cũng không lộ ra được.

Chỉ có thể là người từ bên trong bước ra.

Như vậy cũng có nghĩa là nàng tự rời đi.

Chết tiệt, Lâm Sâm rừng rậm nguy hiểm trùng trùng, nàng một nữ nhân không có chút chiến khí lại chạy lung tung, lỡ gặp phải ma thú thì như thế nào.

Càng nghĩ trong lòng càng hoảng loạn.

Hắn chợt nghĩ đến năm xưa, hắn mẫu phi cũng chợt biến mất như vậy, khi mẫu phi được đưa về chỉ còn hơi thở thoi thóp đứt quãng căn dặn hắn không được dùng máu giải độc cho bà, sau đó là cơ thể mẫu phi trong lòng hắn dần lạnh như băng.

Nghĩ đến vật nhỏ sẽ giống mẫu phi một dạng, rời đi hắn, đôi mắt hắn đỏ lên, cảm giác trái tim bị ai bóp nghẹt.

Hắn bắt đầu kinh hoàng đi tìm, trong lòng sớm đã rồi tung một mảnh.

Trong khi đó, Dạ Tuyết đang tính toán như thế nào rời khỏi nơi này, nàng không có kinh công như nam nhân kia, càng không phải Rồng để có thể bay trên không.

Đây là Lâm Sâm rừng rậm, nàng không biết gì về ngôi rừng này, nhưng trong tác phẩm có nhắc đến độ nguy hiểm tuyệt đối là kinh khủng.

Nữ chủ Vân Mộng Vũ không ít lần xem chết trong này, nhờ có Long Uy của Hiến Viên Triệt và uy áp của Vương Thú nhân Hách Liên Kỳ nàng ta mới thoát khỏi tay Tử Thân một vài lần.

Eo ôi, ngay cả nữ chủ có hào quang cường đại người gặp người thích hoa gặp hoa nở cùng mẹ ruột là tác giả còn chật vật như vậy, nàng một cái pháo hôi phỏng chừng là chết không kịp ngáp a.

Nàng còn đang nghĩ làm cách nào để rời đi chợt nghe được một tiếng quen thuộc gọi nàng.

- "Vật nhỏ.."

Không biết có phải nàng ảo giác hay không, tiếng gọi xen lẫn lo lắng bi thương, sợ hãi cùng hấp tấp.

Gọi nàng là "vật nhỏ" cũng chỉ có một người.. là nam nhân kia.

- "Ta ở đây.." Dạ Tuyết hô to.

Nàng vừa dứt lời, tiếng gọi kia liền im bặt.

Nàng sợ hãi không nghe rõ mở miệng định gọi thêm lần nữa thì bất chợt, tán lá trước mặt rung lên.

"xoạt" một tiếng, một thân ảnh bay vút ra gắt gao ôm nàng vào lòng.

- "Nàng đi đâu? Nàng rốt cuộc đi đâu??" thanh âm run rẩy.

Mùi Long Tiên Hương quấn quanh chớp mũi khiến Dạ Tuyết ngây ra.

Lại chợt nhận ra thân ảnh cao lớn đang ôm nàng dường như đang run nhè nhẹ.

Bên tai nàng, tiếng tim đập loạn lên của hắn như đánh vào lòng nàng một chút.

Lưng áo ướt đầm mồ hôi..

Hắn đi tìm nàng sao?

Giờ phút này có một cảm giác tên gọi là cảm động lượn qua suy nghĩ của nàng.

Nàng vòng tay qua lưng hắn, ôm chặt trấn an hắn.

Cũng đã quên bèn việc hắn bỏ lại nàng một mình trên cây.

Tâm Sự tác giả: hôm qua có người inbox msg trong wattpad của ta hỏi ta edit truyện này từ nguồn nào.

Ta xin nói rõ tất cả mọi truyện đăng trên profile Tiểu Thư Kiều Kỳ (kenzylisa) đều là ta tự viết, vì ảnh hưởng ngành học tiếng trung nên ta sử dụng lượng từ Hán Việt hơi nhiều, nhưng đây không phải truyện edit nhá. :D

cầu cmt a~, truyện đã đi được 3/5 kịch tình. Có ai có góp ý gì để giúp ta viết truyện hoàn thiện hơn không. Chẳng hạn văn phong, ngôn ngữ, cũng như tuyến

các nhân vật.

Thanks trước nga.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Một đêm không yên tĩnh

Dạ Tuyết yên tĩnh nhu thuận cho Nam Cung Hàn ôm lấy.

Một lúc sau, con xao động trong lòng lắng xuống, hân mới kéo nàng ra, đôi mắt nhu hoà nhìn nàng, giọng khàn khàn:

- "Vật nhỏ, từ nay không cho phép tự ý rời đi nữa, có biết không?"

Hân từ trong tay áo lấy ra một miếng ngọc bội khắc văn kì bí đặt vào đôi tay mềm mại của nàng, xúc cảm mát lạnh nơi bàn tay khiến hân có chút tham luyến nắm giữ, nhưng rất nhanh hồi phục.

- "Đây là truyền âm ngọc bài, nếu có việc hãy dùng ma hạch đặt vào, khi đó ta sẽ đến bên cạnh nàng"

Dạ Tuyết mới lại nhìn miếng ngọc bội trong tay, cái này nghe chức năng có vẻ giống điện thoại di động ở hiện đại nha.

- "ta đã quán chú hơi thở của ta vào nó, nàng chỉ cần khởi động là được"

Hân nắm lấy tay nàng hướng dẫn tỉ mỉ. Mà Dạ Tuyết hưng phấn bùng bùng nhìn trong tay truyền âm ngọc bài, khoé miệng nhẹ vênh.

Không khí xung quanh hai người trở nên vô cùng hoà hợp.

Chính là có kẻ đang rất là gai mắt phong cảnh hài hoà "ấm áp" ấy.

Hách Liên Kỳ đôi mắt màu xanh lơ chuyển vòng vòng sau đó loé lên một tia giao hoạt.

Ngay lập tức hân nằm phục xuống đất bắt đầu rên rỉ, móng vuốt cũng bắt đầu loạn xạ cào cào. Vết thương bị động, máu rỉ ra.

Mùi rỉ sét của máu tươi hoà tiếng rên khê đau đớn của động vật khiến Dạ Tuyết chú ý.

Nàng sực nhớ đến con thú bị thương nằm trên đất.

Quay lại nhìn quả nhiên thấy nó run rẩy thân mình cuộn lại thành một đoàn.

Nhất thời nàng đau lòng.

Nữ nhân đối với thú vật đáng yêu, manh manh thường không thể kiềm chế mà yêu thích, huống chi bạch hổ cũng không bình thường đáng yêu.

Cho nên Dạ Tuyết vừa thấy cử động của Bạch hổ, trong lòng phát toan.

Sự tò mò và hứng thú về "bà con" truyền âm ngọc bài của chiếc điện thoại di động ở hiện đại cũng trôi đi hết bảy tám phần.

Vội vàng bế nó vào trong lòng, nàng cẩn thận tránh đi vết thương đang chảy máu.

- "công tử, chúng ta về thôi" Dạ Tuyết chợt nhớ ra mình vẫn chưa biết hân là ai.

- "Nam Cung Hàn. Vật nhỏ, nhớ kĩ, tên ta Nam Cung Hàn."

- "Hàn công tử"

- "Gọi Hàn"

- "Ách,..." nghe thân mật quá vậy.

Hân nhìn nàng đợi chờ câu trả lời.

Hân nhưng là nhớ rõ tin tức Tiêu Hồn báo cáo về, nàng gọi một tên nam nhân khác hảo thân mật đâu.

Ân, là Phan Diệp đi.

Đôi mắt hắn thâm sâu nhìn nàng, Dạ Tuyết rất là bất đắc dĩ.

-“Hàn..”

-“Tốt. Chúng ta đi về..” Nam Cung Hàn tiến lên một bước, đang định bế nàng lên.

Chợt ánh mắt vô tình có ý đảo qua tiểu Bạch Hổ đang “làm tổ” trong lòng Dạ Tuyết. Mà kiếm không dấu vết xoắn lại.

Nơi mềm mại đó hắn còn mới sờ qua một lần, súc sinh kia lại có thể nằm tựa lên đó.

Hắn trầm nghĩ: “Tàng da lông trắng muốt kia nếu lột ra đủ làm cho vật nhỏ cái áo choàng không nhĩ.”

Bạch Hổ cảm nhận được ánh mắt không hảo ý của Nam Cung Hàn nhất thời đôi mắt ngọc bích xẹt qua một tia ý tứ.

Lập tức đổi thành ý cười nhe nhẹ, hắn cố ý làm thân mình run lên, chiếc đầu nhỏ hướng về nơi cao ngất mềm mại kia cọ cọ, thân hình lui thành một đoàn trước ngực Dạ Tuyết.

Nam Cung Hàn ánh mắt bốc lửa, súc sinh còn dám dựa vào? Đó là lãnh địa của hắn. Ánh mắt nhìn bạch hổ chợt biến đổi.

Dạ Tuyết nhận ra khác thường của tiểu Bạch Hổ, lại có cảm giác độ ẩm xung quanh chợt giảm xuống thì hơi khó hiểu.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh lại nhận ra nam nhân bên cạnh nàng quả thật là cái hằm băng nga.

Thấy hắn nhìn chằm chằm bạch hổ loé lên thâm trầm, Dạ Tuyết lui lại một bước.

Nam nhân này vì sao lại có địch ý với tiểu bạch hổ?

Bất quá nàng sẽ không cho phép hắn làm tổn thương nó.

Động tác của nàng làm Nam Cung Hàn cười khở, đường đường là Các chủ người người sợ hãi lại gây thơ ghen tỵ với một con súc sinh. Aizz. Uy phong của hắn a~

Lắc lắc đầu hắn tiến lên ôm cả nàng cùng tiểu bạch hổ dùng khinh công bay đi.

Bên này Hiên Viên Triệt sắp điên rồi.

Hắn trở lại Dạ gia phát hiện ra nơi nào có thân ảnh Dạ Tuyết. Rốt cuộc nam nhân kia mang hắn lão bà đi nơi nào?

Hắn lại lần nữa dùng khinh công bay đi tìm kiếm nàng.

Một đêm không yên tĩnh.

Cùng lúc đó.

-“đã tạ Khắc ca ca đã đưa muội về nhà” Vân Mộng Vũ âm thanh dịu nhẹ mang theo một chút ngọt ngào.

-“nàng ngủ ngon, ngày mai ta sẽ đến thăm nàng” Nam Cung Chu Khắc ánh mắt mềm mại, đưa tay xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Mộng Vũ ôn nhu nói.

-“vậy ta ở đây chờ huynh đến” Vân Mộng Vũ nhu thuận lên tiếng, nụ cười vô cùng mãn nguyện, rõ ràng là biểu hiện của một tiểu nhân nhi đang ngập tràn trong bể hạnh phúc. Bất quá trong lòng nàng lúc này lại là một mảnh thanh minh.

Từ hạp viện.

Khung Duyệt đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng vàng vạc treo trên thiên không.

Ánh trăng dát trên người hắn một tầng ngân sắc khiến ngũ quan của hắn trở nên mờ mịt.

Cánh cửa thư phòng phát ra một tiếng “chi nha”. Một thân ảnh từ trong bóng tối xuất hiện.

Người bước vào là Khung Khiếu.

-”Duệ nhi,tình huống hiện tại thế nào?Nhân đã tìm đủ chưa?thiếu gia có cản dận gì hay không?”

-”cha,mọi chuyện đang tiến hành ổn định.Nhân đã tìm đủ,ta đã cho người chuyển cáo cho thiếu gia tình trạng hiện tại.Có lẽ rất nhanh sẽ nhận được chỉ thị mới từ ngài.”

-”ân,thiếu gia là ân nhân của cả nhà ta,con nhất định không được để sai sót nhường thiếu gia thất vọng.” Khung Khiếu giọng nói mang theo một tia biết ơn và kính ý.

-”đã biết thưa cha,con nhất định khuyh tẫn mọi lực lượng hoàn thành sứ mệnh thiếu gia giao phó” Khung Duệ kiên định trả lời.

Ngược ánh trăng mà đứng,hai thân ảnh một già một trẻ dường như đặt thành chung một nhận thức.

“không thể phụ sự kì vọng của thiếu gia cho dù thân này có tan xương nát thịt.”

Dạ Tuyết không biết trong vô tình,hậu phương của nàng đang dần hình thành và tương lai không xa sẽ giúp ích cho nàng không ít.

Tất nhiên đây là nói sau.

Vạn Xuân Lâu.

-”báo cáo Lâu Chủ,dựa theo phân phó của tiểu chủ tử,tất cả mọi thứ đang tiến hành hết sức thuận lợi.Thứ tiểu chủ tử yêu cầu rất nhanh sẽ được đưa đến.”

-”ân,chiếu theo yêu cầu nhanh chóng tìm ra thứ tiểu chủ tử cần đi.”

-”rõ” người kia cung kính hô sau đó xoay người lui ra ngoài.

Long Thiên Mị đứng dậy,thong dong di chuyển ra ban công Vạn Xuân Lâu,hắn chấp hai tay sau lưng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Người mang Thiên Mệnh..

Tiểu chủ tử quả nhiên không đơn giản.

Hắn chợt nhớ lại ngày ấy,tại đình nghị mất Uyên Ương trì.

Thân ảnh nhỏ nhỏ hơi gầy đứng sững tại trước mặt hắn,trong đáy mắt người đó là cả một hồ sâu tĩnh lặng.

Rõ ràng “hắn” (DT) so với hắn (LTM) quả thật yếu đuối không chịu nổi.

Nhưng lại tạo cho hắn cảm giác tiểu chủ tử sâu không lường được.

Sau khi nghe xong về Thiên Mệnh,giương mặt “Hắn” cũng không có quá nhiều biến đổi,vẫn nhàn nhạt tự tin nhìn hắn.

-”trước mắt ta cần vài thứ,ngươi hãy cho người đi tìm.”

-”là thứ gì xin chủ tử nói rõ”

Dạ Tuyết liếc hắn một cái,người này từ lúc này đã khẳng khẳng hướng nàng gọi chủ tử.

Sửa thế nào cũng không được,nàng cũng lười cùng hắn chấp nhặt,chỉ là một cái danh xưng mà thôi,hắn yêu gọi như thế nào thì gọi vậy.

-”ngươi đã bao giờ nghe đến một thứ chất lỏng màu đen,có mùi hắc bao giờ chưa?”

-”chất lỏng màu đen,có mùi hắc? chưa nghe bao giờ,chủ tử có gì cản dận?”

-”trước mắt ngươi hãy cho người đến khu vực Lưu Sa,phía đông nam Lâm Sâm rừng rậm,dựa theo cách thức ta đưa cho ngươi tiến hành thu thập thứ đó cho ta.Về cách thức lát nữa ta sẽ đưa ngươi”

-”nhớ kĩ phải bịt kín và tránh di chuyển dưới ánh nắng trực tiếp.”

-”đã rõ chủ tử,bất quá,thứ này lại là cái gì ?”

-”Ờn,là một loại ma thuật thủy,ngươi cứ nghe theo là được,thu thập càng nhiều càng tốt.Về tác dụng ngươi rất nhanh sẽ thấy”

-”Đã biết,chủ tử” Long thiên Mị cung kính hoán một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quân Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nhất

“Ma thuật thủy” thực chất chính là dầu thô,một thứ nhiên liệu quan trọng trong tương lai.

Ở thế giới hiện đại nó được ví như là “vàng đen”.

Nếu thế giới cổ đại,ai nắm giữ trong tay vũ khí bằng sắt ai là bá chủ thì ở hiện đại người nào nắm trong tay sản lượng dầu thô cao,người đó có thể nắm trong tay mạch máu kinh tế thậm chí thao túng cả chính trị.

Dạ Tuyết vẫn nhớ rõ thứ “vàng đen” này sau này được nữ chủ Vân Mộng Vũ trong một lần bị kẻ thù truy đuổi lọt vào Sa Hải,phát hiện ra mỏ dầu thô này,mà nó hầu như còn nguyên vẹn.

Sau đó ,với sự trợ giúp của Hạ Dật Phong,số dầu thô này trực tiếp trở thành nguyên liệu quan trọng để nâng ta nổi danh cả tứ quốc. “Thiên Hoả nữ vương”

Tất nhiên đối lại là sự diệt vong của cả hoàng tộc Sa Kì quốc.

Thật châm chọc làm sao khi mà số dầu thô ấy vốn dĩ là nằm trong Sa Hải thuộc sở hữu Sa Kì quốc,cuối cùng lại trở thành bùa đòi mạng của cả một hoàng gia kèm theo hàng ngàn người dân Sa Kì.

Dạ Tuyết cho Long Thiên Mị trước hết đi khai thác mỏ dầu đó một phần để cứu lấy mạng mấy nghìn người trong tương lai,mặt khác chính là trực giác mách bảo trong một ngày nào đó nàng cần nó.

-”Nhất,ta cho ngươi điều tra về Hạ Dật Phong đến đâu rồi?”

Trong căn phòng lờ mờ ánh sáng le lói từ ngọn nến lập lòe.Một giọng thanh lãnh của nữ tử vang lên.

Từ trong bóng tối truyền ra âm thanh của nam nhân.Tuy rằng âm vực có chút khàn khàn,song rất dễ nhận ra đây là giọng một nam nhân trẻ tuổi.

-”bẩm chủ tử, đã điều tra xong Hạ Dật Phong,thiếu chủ Phong Tuyết son trang,tài phú khổng lồ,bóng râm của Hạ gia bao trùm tứ quốc,hầu như huyết mạch kinh tế của bốn quốc gia đều hiện hữu Hạ gia. “

-”Hiện tại Hạ Dật Phong đang ngụ tại Văn Lâu,cũng là gia sản thuộc Hạ gia”

-“....”

-“....”

Nam nhân tên Nhất nói ra một loạt thông tin về vị thiếu chủ Phong Tuyết son trang.

-”tốt,ngươi có thể nghỉ ngơi” giọng nữ tử thâm thúy lần nữa phát ra.

-”Đã biết” trong ánh sáng lờ mờ,hé lộ ra đường nét ngũ quan của nam nhân.Đường nét anh tuấn,nhưng khoé mắt lại mang theo tia âm lãnh nhưng người không thoải mái.Ấn đường phiếm sát khí,cho thấy nam nhân thường xuyên tiếp xúc máu thịt, chết chóc.

Nếu Dạ Tuyết ở đây,nàng sẽ nhận ra đây chính là kẻ kiếp trước một mũi tên xuyên qua tim,trực tiếp lấy mạng nàng.

Nếu nàng nhìn thấy hần hẩn nàng sẽ vạn phần kinh hãi,trung khuyến số hai,sau nam phụ Khung Duệ đã đến bên nữ chủ.

Dạ gia 500 mạng cũng sắp trở thành cát bụi trong biển lửa.

Căn phòng lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Trong phòng, trước gương đồng một thân ảnh nữ tử ngồi đó, ánh nến mờ ảo chiếu một nửa gương mặt non mềm trắng trẻo của nàng, nơi ánh sáng yếu ớt không chiếu tới, bóng đêm che khuất đi nửa gương mặt không rõ cảm xúc của nàng ta.

Vân Mộng Vũ liếm nhẹ khoé môi. Hạ Dật Phong sao? Ân, một con môi vô cùng tốt, bất quá, nàng tin tưởng mỗi câu nàng thả ra tuyệt đối khiến hần cắn câu-đan được.

Nếu có người hỏi trên Thương Lam vị diện, thứ có giá trị nhất là gì tất cả mọi người đều sẽ không cần suy nghĩ trả lời ngay: đan dược.

Sở dĩ đan dược trở nên giá trị như vậy trước hết bởi vì sự thừa thót đến đáng thương của dược sư.

Thêm vào đó là công dụng thần kì của đan dược.

Đan dược càng cao cấp độ quý báu của nó càng tăng cao. Nhưng hiệu quả cũng tuyệt đối nâng cao rõ rệt.

Thử nghĩ, người khác tu luyện ba bốn năm, thậm chí mười năm cũng khó có thể mại nhập lam cấp chiến sĩ, thế nhưng chỉ cần 1 viên tăng khí đan, việc thăng cấp trở nên quá dễ dàng.

Bất quá giá của nó thì quả thật là tịn trên mây.

Cho nên không phải ai trong cuộc đời cũng có cơ hội ném thử đan dược.

Cho nên, Hạ Dật Phong nàng chắc chắn hần sẽ cắn câu. Nếu có thể khiến hần cam tâm đứng về phía mình, ủng hộ mình, kế hoạch có lẽ dễ dàng hơn so với mình nghĩ.

Thế kỉ 21, nàng là Mẫu Đơn nữ vương, nhiệm vụ của nàng không ít lần liên quan đến câu dẫn nam nhân, trong ứng ngoại hợp với đồng đội hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên nàng biết cách làm như thế nào để hấp dẫn đồng thời thao túng nam nhân theo ý mình.

Trăm trận trăm thắng.

Đó là nàng, Mẫu Đơn nữ vương.

Lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Vuốt ve khuôn mặt mũi lệ có thể xem là khuynh thành của mình, Vân Mộng Vũ nở một nụ cười hài lòng.

Dung mạo này so với kiếp trước càng khiến nàng hài lòng.

Trong muôn loài hoa, mẫu đơn vi vương, do đó nàng cực yêu thích mẫu đơn, cũng lấy nó làm danh xưng.

Nàng cảm thấy không ai so với mình thích hợp hơn với danh xưng Mẫu Đơn nữ vương này.

Kiếp trước nàng quả thật hết như danh dung-nữ vương. Nàng thao túng tất cả các nhân vật cao tầng quỳ dưới làn váy nàng.

Mà nàng kiếp này tại nơi này cũng sẽ tựa như kiếp trước, đắm trên thiên hạ.

Nàng, đột nhiên có một ý nghĩ kì lạ. Nàng xuyên qua nơi này phải chăng có ý nghĩa nào đó?

Nếu như lí do nàng xuyên qua là để đứng đầu thiên hạ đâu?

Nàng là kim bài đặc công thế kỉ 21, nàng xinh đẹp, mũi mạo, hơn hết nàng là người hiện đại.

Những kẻ nơi này chẳng qua là những người cổ đại mê muội ngu xuẩn.

Chỉ cần chút thủ thuật họ sẽ tin tưởng và tôn kính ngay.

Nàng biết, nơi này thực tế có chút giống với cổ đại ở địa cầu, họ mê muội nghĩ rằng những hiện tượng thiên nhiên như gió, lửa, nước, sấm sét... là quyền lực siêu nhiên của những vị thần.

Nhất là lửa.

Nàng chợt nghĩ,nếu nàng lợi dụng thứ gì đó có khả năng bốc cháy dữ dội, đại biểu cho nàng,có khi nào họ sẽ cung phụng nàng đâu?

Nàng chợt nghĩ đến hoả dược.Thời cổ đại thứ nhiều nhất chính là Lưu Huỳnh và vài phụ gia chế tạo bom.

Nếu có dầu thô thì tốt rồi.Nàng tiếc nuối suy nghĩ.Không có thứ gì bốc cháy vượt qua dầu thô.

Dầu thô thường nằm sâu dưới nhiều lớp địa chất,xuất hiện nhiều nhất là tại sa mạc hoặc trên biển khơi.

Mà theo nàng biết,hình như Thiên Long đại lục không có sa mạc.

Có lẽ nàng nên thám thính một chút về tứ quốc nơi này.

Ngày mai nàng sẽ đi gặp một chút Phong Tuyết sơn trang thiếu chủ.

Nhẹ phát tay.Ngọn nến lập loè trong phòng tắt ngấm,chi để lại một làn khói xanh không cam lòng biến mất lan dần ra trong không khí.

Nhất nhìn căn phòng hôn ám,ngọn nến đã tắt,cả căn phòng chìm vào im lìm, đôi mắt phức tạp.

Hắn là sát thủ tự do,cũng xông ra một mảnh thiên địa trên giang hồ danh xưng Nhất Dao.Bởi vì hắn luôn giết người bằng một đao cắt cổ.

Nhớ ngày đó,hắn chặt vật chạy trốn khỏi sự truy sát của kẻ thù,mà lọt vào Dạ gia.

Mặc dù hắn ẩn thân rất kĩ nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện bởi mùi máu tươi.

Chính lúc đó, nàng xuất hiện.

Thanh thoát và lạnh nhạt,đó chính là cảm giác trong nháy mắt của hắn về nàng.

Hắn có chút nghi ngờ nhìn xung quanh căn phòng.Cách bài trí bố cục này xem ra là phòng của nữ nhân.

Thì ra trên đường chạy trốn hắn đã chui vào phòng nàng.

Trong căn phòng hôn ám.Hắn cẩn thận quan sát nàng.

Thật đẹp,nàng tựa như đoá hoa mẫu đơn cao quý lại phảng phất thanh lãnh tựa tuyết liên.

Một nữ tử vô cùng mỹ mạo ,nhưng đáng tiếc hôm nay nàng phải chết.

Tay hắn sờ vào dao găm bên hông, đúng lúc hắn tiếc nuối chiếc cần cổ non mềm kia sắp tách rời thân thể nàng, hắn chợt thấy nàng ưu nhã ngồi xuống.

-”ta khuyên ngươi đừng lộn xộn.Ngươi hít vào một lượng lớn độc dược của ta,càng cử động độc phát tác càng nhanh chóng” một giọng thanh thanh pha chút băng tuyết vang lên phá lệ quý dị.

Hắn kinh hãi dừng lại động tác.Hắn trúng độc?Là khi nào?

Ngẩng mặt cẩn thận nhìn thiếu nữ trước mắt.Chỉ thấy nàng như có như không nụ cười nhẹ nhìn hắn.

-”muốn sống?”

-“...”

-”làm người của ta,ta cứu ngươi,bao gồm đám phế vật ngoài kia”

-“....phế vật..?””hắn nhìn thật sâu vào mắt thiếu nữ trước mắt,trog ánh mắt nàng không hề có một tia gọn sòng,hay sợ sệt gì,một mảnh lạnh băng.

Thậm chí hắn có cảm giác nếu hắn không đồng ý,không cần thiết bị truy sát,nàng sẽ tự tay giết hắn.

-”đúng vậy,phế vật..” nàng cười khê nhìn hắn.

-”quyết định cho nhanh,ta ghét nhất nhân dấy dục..”

-”hảo”hắn sâu kín nhìn nàng nói.

Chỉ thấy nàng quay lưng lại,mở cửa phòng bước ra ngoài,tầm một khắc sau,cửa phòng lần nữa mở ra

Nàng đi đến bên cạnh hắn vút xuống đất mười lăm cái đầu ,khuôn mặt dữ tợn,dường như trước khi chết là không thể tin,sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Đến cùng là sợ cái gì khiến ngũ quan của họ trước khi chết lại đáng sợ như vậy?

Đó..nhưng là sát thủ Diêm Tự Các.

-”như hến,từ nay người là người của ta” nhét vào môi hấn một viên đan dược.

-”đây là lục phẩm giải độc đan”

Tròng mắt hấn đột nhiên co lại.

Đan dược...

Lần nữa nhìn thẳng vào nàng.Ánh mắt hấn có chút thay đổi.

Nữ tử này..

.....không đơn giản.

Nàng, rõ ràng thấp bé hơn hấn,khả hấn có ảo giác nàng lúc này,là đang từ trên cao nhìn xuống hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Huyết khế

Dạ Tuyết một đường được Nam Cung Hàn mang về Dạ gia.

Trong lòng ôm chặt một con Bạch Hồ chưa thành thực.

Bạch Hồ nhu thuận nằm trong lòng nàng,thoả mãn ngửi mùi dược thảo.

Thỉnh thoảng cọ cọ vào nơi nào đó mềm mại..đôi mắt xanh lơ híp lại hưởng thụ.

Khuôn mặt Nam Cung Hàn dưới lớp mặt nạ bạc đen như mực,hấn nén cảm xúc mang con súc sinh chết tiệt đá ra khỏi lòng vật nhỏ.

Tự trấn an,chi là một con súc sinh, không cần để ý.Vật nhĩ thích sủng vật thì để nàng giữ cũng được.

Nếu Nam Cung Hàn biết con súc sinh nhìn qua vô hại,manh mãnh như thế này thực chất là một nam nhân cùng hấn không sai biệt lẩn,hấn sẽ không bình tĩnh như vậy.

Đến nơi trời đã hoàn toàn tối.

Bởi vì tình hình bên Hoàng cung có biến nên Nam Cung Hàn cũng không thể ở lại lâu.

Chỉ nhẹ hôn lên trán Dạ Tuyết ,sau đó dưới ánh mắt trừng lớn của nàng khoan khoái nở nụ cười dùng khinh công phóng đi.

Mà Nam Cung Hàn không biết hấn vừa xoay người thì một đạo thân ảnh thành linh xuất hiện ôm chặt lấy Dạ Tuyết thì thoả.

-”Lão bà”

Hiên Viên Triệt bay loạn xạ tìm kiếm Dạ Tuyết cả buổi chiều nhưng không thấy,cuối cùng đành lui thủi trở về Dạ gia lần nữa.

Nếu nàng vẫn chưa về,có lẽ hấn sẽ vòng một vòng nữa đến Tuyết sơn tìm đi.

Không ngờ vừa đặt chân hạ xuống Dạ gia lại bất ngờ cảm giác được khí tức của Dạ Tuyết.

Hấn mừng rỡ lao đến, vừa nhìn thấy nàng, không kịp nghĩ ngợi đã ôm nàng vào lòng.

Sau một lúc hần mới nhẹ đẩy Dạ Tuyết ra, trên mặt giấu không hết vẻ mệt mỏi.

Nhìn thật lâu Dạ Tuyết, xác định nàng không có việc gì mới nhẹ nhõm thở ra.

Sau đó ánh mắt nhìn đến trên cổ nàng một vết hôn ngân rất nhạt thì kim đồng mắt thoáng co rụt.

Nếu không phải gần trong gang tấc, nhất định hần cũng không nhận ra.

-”đây là...”

Hiên Viên Triệt đôi mắt biến ảo. Hần là nhân loại kia làm. Đáng giận nhân loại.

Nam nhân nhân loại kia nhường hần có cảm giác áp bách, có lẽ cấp bậc cao hơn hần.

Hiên Viên Triệt cúi đầu nhìn khuôn mặt khuynh thành không có dấu vết dịch dung của Dạ Tuyết, vừa vặn chạm phải ánh mắt khó hiểu của nàng.

Nhìn thấy hình ảnh mỗi mình mình trong đáy mắt nàng, Hiên Viên Triệt mím môi, tựa hồ ở quyết định điều gì đó.

Một lát sau, ánh mắt hần trở nên kiên định.

Lão bà là của hần.

Hần chợt đưa tay nắm lấy tay nàng, nở một nụ cười sùng nịch.

Luôn bị quả bỏ qua một bên từ nãy đến giờ Hách Liên Kỳ híp mắt.

Khí tức này là Long tộc? Nhìn đôi mắt chăm chú vào nữ nhân kia, phỏng chừng quan hệ với nhân loại này không đơn giản.

Nữ nhân nhân loại này lại có quan hệ không tầm thường cùng Long tộc?

Đúng lúc này, môi mỏng Hiên Viên Triệt chợt nhẹ thốt ra vài từ..

Hách Liên Kỳ nghe thấy sắc mặt khê biến.

Đây là...

Hách Liên Kỳ ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Triệt, chỉ thấy đôi mắt hần ôn nhu dịu dàng nhìn nhân loại, khoé môi như có như không một nụ cười thoả mãn..

Nụ cười đó, ánh mắt đó ..rõ ràng là dành cho nữ nhân yêu thương của mình.

Mà hần đối với này đó cũng không xa lạ, hần đã từng thấy phụ vương nhìn mẫu thân như vậy.

Hách Liên Kỳ khiếp sợ, đồng thời nhìn sang Dạ Tuyết.

Tuy nói hần đối với ơn cứu mạng của nàng là cảm kích, vốn định quay về tộc dưỡng thêm, lại nhất thời thú vị mới thay ý niệm đi theo nàng.

Nếu hần đoán không sai, có lẽ tên Long tộc kia cũng xảo xảo có cơ duyên với nhân loại này như hần đi.

Nhưng ..sử dụng Huyết khê đồng nghĩa với nửa cái mạng mình là do người khác quyết định thì....quá thật ngu xuẩn.

Hách Liên Kỳ không biết, rất nhanh sau đó hần sẽ gia nhập tập đoàn ngu xuẩn sử dụng Huyết khê ràng buộc này. Tất nhiên là ở tương lai.

Hách Liên Kỳ lựa chọn làm lơ cảm xúc khó chịu khi thấy nàng bị Nam Cung Hàn ôm vào lòng mới đổi ý đi theo Dạ Tuyết.

Hần không thừa nhận, hần có cảm giác ham muốn kề cận nàng.

Hiên Viên Triệt nhìn Dạ Tuyết đầy sùng nịch.

Sau đó hần nhắm mắt lại, miệng thì thầm một dòng chú ngữ mà Dạ Tuyết nghe không rõ, dường như rất cổ xưa.

Chú ngữ vừa dứt, hào quang chợt thịnh.

Giữa mi tâm Hiên Viên Triệt xuất ra một giọt máu màu vàng, giọt máu đó nhanh chóng tiến vào mi tâm Dạ Tuyết sau đó biến mất, không để lại bất kì dấu vết gì.

Hách Liên Kỳ một bên chấn động.

Kim Long!!!!

Kim long, chúa tể của Long tộc, máu màu vàng, là thuốc dẫn trường sinh, nếu không phải Long tộc quá cường hãn, phỏng chừng sẽ nhanh chóng tuyệt chủng bởi sự săn giết của loài người.

Ngay khi giọt kim huyết nhập vào mi tâm Dạ Tuyết, dưới chân hai người, một đồ án khắc văn hết sức cổ xưa cũng đồng thời hiện lên.

Dạ Tuyết chưa kịp nhìn kĩ đã thấy trong đầu xuất hiện một âm thanh. Giọng nói này là của Hiên Viên Triệt.

“Ngô Long tộc Hiên Viên Triệt, lấy máu vì dẫn lập khế ước với nữ, vì nữ vì chủ, từ nay sinh tử chẳng rời.”

Dạ Tuyết đôi mắt mở to.

Khế ước? còn là Huyết khế??

Đây là chuyện gì? Nguyên tác cũng không có nhắc đến Hiên Viên Triệt sẽ cùng nhân loại khế ước nha.

Ngay cả khi trở thành hậu cung của nữ chủ, Hiên Viên Triệt cũng chưa bao giờ có ý định sẽ sử dụng khế ước ràng buộc với Văn Mộng Vũ.

-“Tuyệt nhi, mau lập lại” Hiên Viên triệt âm thanh truyền đến.

Dạ Tuyết chưa kịp hoàn hồn, ngây ngốc làm theo.

-“Ngô Dạ Tuyết, lấy máu vì dẫn, thiết hạ khế ước cùng nữ, từ nay sinh tử chẳng rời.”

Ngay sau đó, một giọt huyết đỏ tươi từ mi tâm Dạ Tuyết xuất ra, nhập vào mi tâm Hiên Viên Triệt.

Đồng thời đồ án dưới chân cũng biến mất. Mà kim quang xung quanh hai người cũng vô tung vô ảnh.

Nhất thời Dạ Tuyết nhận ra trong đầu nàng nhiều thêm một vài thứ, thêm cả một tia không hiểu ràng buộc kì lạ giữa nàng và Hiên Viên Triệt.

-“thật tốt, lão bà, từ nay ngươi ở đâu ta cũng có thể cảm nhận được vị trí của ngươi.”

Dạ Tuyết:“...”

Cùng lúc đó. Long Cung

Long Vương ngọc bội tùy thân bên hông chợt phát ra ánh sáng.

Hắn kinh ngạc lấy ra nhìn, vừa nhìn hai mắt bốc lên hỏa diễm.

Huyết Khế.

Triệt nhi bị Huyết khế, là cùng nhân tộc Huyết khế, đây là chuyện gì?

Không lẽ hắn gặp phải nhân loại cao thủ bị vây khốn?

Nghĩ đến đây, Long vương tràn ra sát khí.

Long tộc kiêu ngạo từ tận cốt tủy. Nếu khế ước với nhân loại không hợp ý sẽ lựa chọn tự bạo.

Triệt nhi của hắn.

Không được. Hắn phải đi xem.

-“Nếu Triệt nhi có chuyện gì, nhân tộc-đại khai sát giới.” giọng nói của Long vương lạnh như băng quanh quẩn trong điện.

Trên ngai vàng Long vương sớm đã không thấy bóng dáng.

Nếu Long Vương Long Hậu biết con trai mình vì biết hành tung của một nhân loại lựa chọn Huyết khế, cấp bậc khế ước cao nhất của Long tộc cũng như ma thú, sinh tử tương tủy, ngươi sinh ta sinh, ngươi tử ta tuyệt không thể sống hắn sẽ tức giận đến nổ đom đóm mắt.

Văn Lâu tầng thứ 5.

Trong thư phòng yên tĩnh. Ngọn nến lập lòe, thỉnh thoảng phát ra tiếng tách tách trong không gian.

Hạ Dật Phong cúi đầu nhìn hình ảnh thiếu nữ trong tranh, ở nàng toát ra một vẻ đẹp lạnh nhạt nhưng lại ôn nhu, tay không tự chủ men theo từng nét vẽ khẽ chạm.

Sắp rồi, hân sắp gặp lại nàng.

- "Tuyệt nhiên, kiếp này ta sẽ không để nàng rơi bất kì giọt nước mắt nào nữa."

Hạ Dật Phong tất nhiên không biết Dạ Tuyết cho dù kịch tình có lặp lại cũng sẽ không đau lòng vì hân nữa, bởi vì nàng đã sớm không phải là tiểu cô nương năm xưa hẹn ước cùng hân trên đỉnh Thiên Nhai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lịch sử muốn tái diễn? hân không cho phép

Sáng hôm sau.

Ánh mặt trời đầu tiên len lỏi vào thư phòng.

Trên chiếc giường gỗ, một thân ảnh thon dài tuấn tú yên tĩnh say ngủ.

Nam nhân thân hình thập phần hoàn mỹ, màu trắng áo sơ mi mỏng như ẩn như hiện cơ ngực rắn chắc.

Nam nhân ngủ mười phần không yên.

Mây kiếm nhú lại gần như chạm vào nhau, môi mỏng trắng bệch.

Trên trán, từng giọt mồ hôi nối tiếp nhau chảy dài.

Hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, móng tay cơ hồ đâm sâu vào da thịt hân, thế nhưng đang chìm trong "thống khổ, gãy gục", nam nhân lại hầu như không cảm giác được đau đớn.

Bắt chợt cánh mi đen dày kia thật mạnh mở ra, đồng tử hơi co lại, sâu trong mắt là một cổ bi thương, thống khổ.

Đôi mắt đen của nam nhân mất tiêu cự nhìn hoàn cảnh xung quanh, ở lúc xác định được hoàn cảnh hiện tại của mình, mà hết thảy vừa hồi chỉ là mơ.

Nam nhân đôi mắt đỏ ửng, xen lẫn từng tia máu, khoé mắt thậm chí có chút ướt át.

Hân cố nuốt giọt nước mắt nóng hổi trên mi ngược vào lòng, tự trấn an trái tim đập kịch liệt vì giấc mơ vừa rồi.

Hân mơ một con ác mộng, quay ngược trở lại kiếp trước, hân chỉ có thể trở mắt nhìn mũi tên đâm vào tim nàng, nàng mềm nhũn tựa vào lòng hân, cơ thể dần lạnh như băng.

Không có chuyện gì, kiếp này, hân tuyệt không để nàng có chuyện gì.

Hai tay lần nữa nắm thật chặt, con ngươi loé lên kiên định.

Hạ Dật Phong mặt không cảm xúc vuốt ve trên tay bội kiếm lạnh như băng.

Lưỡi kiếm sắc lẹm loé ra hàn quang màu xanh, thân kiếm phản chiếu một đôi mắt đen như hắc động, không có một tia tình cảm dư thừa nào.

Hạ Dật Phong một bên lau kiếm, một bên hồi tưởng lại những sự việc ở kiếp trước.

Dựa theo trí nhớ về kiếp trước, hân là hôm nay Vân Mộng Vũ sẽ tìm cách gặp hân.

Tra kiếm vào vỏ. Đặt kiếm lên bàn, Hạ Dật Phong chậm chậm bước đến bên cửa sổ.

Từ trên tầng hai Văn Lâu không mục đích nhìn xuống đường.

Tại lúc ánh mắt hần phát hiện thân ảnh Vân Mộng Vũ, tròng mắt vốn hắc, lại hắc thêm một chút, không có một tia sáng nào

Vân Mộng Vũ hôm nay vận một bộ màu trắng y phục, làn váy phủ thêm lụa mỏng màu hồng nhạt, mái tóc dài được điểm tô bởi một cây trâm gỗ giản dị.

Nàng mang theo Nhất đã cải trang thành một người bình thường tìm đến nơi Hạ Dật Phong đang ngụ.

Hai người một trước một sau di động, Đến trước cửa Văn Lâu, Vân Mộng Vũ như nghĩ đến điều gì chợt dừng lại, hướng Nhất ngoắc nhẹ ngón tay, Nhất ngay lập tức đi nhanh đến.

Vân Mộng Vũ ghé vào tai Nhất dặn dò chút gì đó, lại phát tay, Nhất lui lại, xoay đầu đi về hướng ngược lại.

Mà Vân Mộng Vũ tiếp tục hướng về phía cửa chính Văn Lâu bước đi.

Trên môi nhàn nhạt nụ cười nhẹ nhàng.

Một bạch y nữ tử nhan sắc tuyệt đẹp, nụ cười trầm tĩnh khí chất lãnh ngạo khiến cho phần lớn nam tử ngoài đường phải ngoái đầu nhìn lại như si như mộng.

Nàng ta không hề biết nhất cử nhất động của mình toàn bộ đã lọt vào một đôi mắt sâu thẳm đen sạm lạnh lẽo..

Khoé môi nhếch một nụ cười châm chọc sắc bén.

Vân Mộng Vũ, người đã đến.

Còn có...kê kia.

Nhìn đến Nhất đang cải trang thành một người bình thường y hệt kí ức trong kiếp trước, ánh mắt hần vốn lạnh lẽo ngay lập tức đỏ bừng phần hần, sâu trong đáy mắt bay nhanh một tia tàn khốc.

Hạ Dật Phong khép hai mắt lại, lạnh nhạt chờ Vân Mộng Vũ đang hướng bên này đi qua.

Quả nhiên hết như kiếp trước, Vân Mộng Vũ nhấc làn váy chậm chậm bước đến gần Hạ Dật Phong, trên tay nàng là một tách trà.

Theo kịch bản cũ, tách trà kia sẽ vì một “tai nạn nho nhỏ” sái cả vào người hần, sau đó nữ tử kia sẽ mường phần áy náy nói với hần rằng “công tử, người không có sao chứ?”

Mà hần sẽ vì đôi mắt đỏ bừng, to tròn ngấn nước của nàng ta tương tự với một đôi mắt nào đó hần từng nhìn thấy, mà bỏ qua không truy cứu.

Sau khi về nhà, cả người ngựa ngầy khó chịu, tất cả các dược sư đều bó tay, sau đó có dược sư khuyên hần nên tìm người hạ độc thương lượng xem sao.

Hần hồi tưởng một chút xem ai là người có khả năng hạ độc, trong đầu bay nhanh một vài gương mặt, chợt dừng lại trước một gương mặt nữ tử.

Ánh mắt loé lên một tia thú vị, nữ tử này vô thanh vô tức có thể hạ độc hần, hần là trong nước trà, nhưng lí do đâu?

Hần nén ngựa ngầy khó chịu đi đến Văn Lâu tầng hai, quả nhiên có một người đang đợi hần ở đây.

Nàng không nhìn hần, chỉ nhàn nhạt nói.

-”công tử, ngài tới chậm” rõ ràng vô cùng chần chẫn hần sẽ đến.

Nàng từ từ quay lại nở một nụ cười mê người.

-”công tử có hứng thú cùng ta làm một bút giao dịch hay không?”

-----kết thúc hồi tưởng-----

Chính vào lúc Vân Mộng Vũ sắp đến trước mặt Hạ Dật Phong, Âm Nhất và Âm Nhị tiến lên một bước, ánh mắt cảnh cáo nhìn nàng.

Vân Mộng Vũ trong lòng âm thầm cắn răng.

Ở đâu chui ra hai cái hộ vệ?

Không phải Hạ Dật Phong buổi sáng thường ngồi một mình, không cho phép ám vệ theo sau hay sao?

Bất quá, ngoài mặt lại tỏ vẻ vô cùng sợ hãi.

Một đôi mắt to tròn hơi ngập sương khiến người ta tâm sinh đau lòng.

Kiếp trước, hắn cũng là vì nhìn thấy đôi mắt này, có cảm giác giống một ai đó hắn đã từng thân thuộc, mà hắn không tài nào nhớ ra được mới chú ý đến Vân Mộng Vũ.

Mà kiếp này, nhìn lại một màn hoa lê đài vũ trước mắt, hắn cố đè nén cảm xúc xông lên đi đào ra đôi mắt đang nhìn hắn kia.

Hắn cúi đầu nhìn trong tay tách trà chậm rãi nở một nụ cười trào phúng.

“Tiền kiếp muốn tái diễn? hắn- không- cho -phép”

Cùng lúc đó, Dạ Tuyết cũng đang di chuyển trên đường.

Hôm nay nàng cần mua vài thứ nguyên liệu cần thiết để rèn vũ khí.

Nàng đã cho Long Thiên Mị tìm gấp khoảng 20-30 thợ rèn lành nghề.

Cũng đã đưa cách chế tạo vài món vũ khí tự động hoạt động theo cơ năng do nàng phát minh ra cho Long Thiên Mị, hắn sẽ có an bài thoả đáng.

Nếu không có gì biến đổi, dưới tay Dark sẽ có một lượng lớn vũ khí hiện đại.

Mãi suy nghĩ, nàng không để ý trước mặt một đoàn xe ngựa đang tiến lại gần, mãi đến khi có người la lên.

-”tiểu cô nương, cẩn thận.” nàng mới giật mình ngẩng đầu nhìn. Vừa nhìn liền toát mồ hôi.

Chỉ thấy một đoàn kỵ sĩ đang lấy tốc độ như tên bắn lao về phía nàng, quá bất ngờ, Dạ Tuyết ngưng hô hấp quên cả phản ứng, nhưng bản năng sát thủ lại rất nhanh quyết định thay cho đầu óc của nàng.

Nàng khụy hai chân, đang định dùng sức lấy đà lộn qua con ngựa đầu tiên sau đó mượn lưng ngựa chạm đất thì lại rơi vào trong một lồng ngực vững chắc.

Nàng cảm nhận thân mình rời khỏi mặt đất, vòng eo mảnh khảnh bị một cánh tay rắn rỏi hữu lực ôm một cái, sau đó cả thân người nàng sa vào một vùng ấm áp.

Bản năng khiến Dạ Tuyết đưa tay túm lấy vạt áo trước mặt, nép chặt vào khuôn ngực cứng cáp kia.

Ngay lập tức, hô hấp của nàng tràn ngập một mùi bạc hà thanh nhã.

Kaka, nữ nam xuất hiện. Mọi người đoán xem là ai nga. =))))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Anh hùng cứu mỹ nhân

Sau khi ổn định thân hình, Dạ Tuyết mới đưa mắt nhìn lên, không nhìn thì thôi, vừa nhìn ngay cả nàng cũng không khỏi than một tiếng. “hào soái a”

Kiểm chế muốn đưa tay chạm vào gương mặt hệt như ảnh đế kia. Dạ Tuyết âm thầm phỉ nhổ bản thân háo sắc.

Kaka, cô đại mỹ nam nhiều như mây nga, ngay cả ngoài đường tùy tiện cũng có thể đụng độ một cực phẩm soái ca như thế này..

Dạ Tuyết nhìn chăm chăm khuôn mặt nam nhân như muốn đào một cái lỗ đến.

Nhận được ánh nhìn “nóng bỏng” của thiên hạ trong lòng,nam nhân như có thần giao cách cảm cúi xuống,bốn mắt chạm vào nhau.

Bởi vì nam nhân dùng sức ôm nàng nhảy lên không trung trước khi đoàn kị sĩ va phải nàng.

Cho nên, hiện tại tình huống là hai người từ đất phóng lên cao,sau đó chiến khí màu tím từ trên thân nam nhân nhanh chóng tràn ra, hóa hình thành một đôi cánh phía sau lưng hắn.

Nam nhân đẹp như trích tiên,không nhiễm khói bụi,trong lòng ôm một nữ nhân thanh tú.

Nàng không phải đẹp khuynh quốc khuynh thành,nhưng lại khiến người ta có cảm giác nhìn qua một lần lại không thể rời mắt.

Tuấn nam ôm mỹ nữ.

Anh hùng cứu mỹ nhân.

Khung cảnh đẹp như tranh vẽ..

Bất quá tại thời điểm này, bụi bay mịt mù chả ai có tâm tư thưởng thức màn này trừ một kẻ đang há hốc mồm trên lầu căn nhà gần đó,miệng hân hoan có hơi quá độ nên có xu hướng khó khăn khép lại.. đôi mắt hắn không nháy một cái trừng chăm chăm khung cảnh dưới đường,hắn có cảm giác nhìn thấy quý đội mồ hướng hắn gửi nụ hôn gió.

Sau khi đoàn kị sĩ vượt qua,nam nhân vỗ nhẹ đôi cánh bằng chiến khí sau lưng từ từ hạ xuống,

Hai người xoay một vòng trên không trung,người nhìn ta,ta nhìn người,trong mắt của cả hai chỉ có nhau...

“Chao ôi,ngôn tình cũ chuối thường có cảnh anh hùng ra tay tương trợ mỹ nhân,bay trên không trung,xoay một vòng,hoa hòe bay đầy trời,sau đó sét đánh cái “bùm” hai người bốc khói..khụ,nhảm,hai người nhất kiến chung tình,vừa hay chẳng phải là đây sao?”

Dạ Tuyết nhìn nam nhân đôi mắt lấp lánh nghĩ.

Tất nhiên, ..

Nếu thay đổi tiếng la hét chửi bới xung quanh thành tiếng chim hót,bụi bặm mịt mù bởi vó ngựa kia thành lá rơi,hoa rụng..khung cảnh này muốn bao nhiêu lãng mạn có bấy nhiêu lãng mạn.

Chỉ là..

Sự thật thường phủ phàng.

Dạ Tuyết dời đôi mắt từ khuôn mặt nam nhân kia nhìn xuống khung cảnh dưới đường.

Thật sự là tình hình bên dưới loạn thành một cục,đám kị sĩ đi qua va chạm lung tung làm hàng hóa rơi vãi đầy ra đất,có những thứ dễ vỡ trực tiếp “trở về với cát bụi”, xung quanh dân chúng ồn ào,có than khóc,lại có chửi bới bọn “vô nhân đạo”trong thành cười ngựa.

Nàng lại nhìn tình cảnh “anh hùng cứu mỹ nhân” trong màn bụi bặm của mình sao mà khác một trời một vực so với truyện ngôn tình cảm giác trên trán chảy xuống ba vạch đen.

Quả thật là pháo hôi nữ phụ thì đừng trông mong cái gì mà.Dạ Tuyết trong lòng âm thầm thở dài ngao ngán.

-“nàng không sao chứ?” đúng lúc này, trên đầu vang lên một âm thanh dịu nhẹ, thanh mát ôn nhu như nước,cắt đứt dòng suy nghĩ của Dạ Tuyết.

Nàng giật mình cười gượng hai tiếng,thì ra hai người đã chạm đất từ lâu,mà nàng mãi suy nghĩ nên hai tay còn bấu víu lấy vạt áo nam nhân.

-“..ta không sao..aha..phiền công từ cho ta xuống đất” ngượng ngùng,nàng còn đang nằm trong lòng hắn đâu.

-“nàng thật không sao chứ?” nam tử giọng mang vài phần lo lắng hỏi,có lẽ thấy nàng ngây ra,hắn sợ tiểu cô nương bị kinh hách.

-“cảm tạ,tiểu nữ đã tốt lắm.” Dạ Tuyết giả dựa khỏi sự ôm ấp của nam nhân, hơi cúi người cảm tạ,nhìn hắn thêm một lần,nói.

-“nếu không có việc,tiểu nữ xin phép đi trước” nói xong,nàng xoay người lẩn vào đám đông.

Dạ Tuyết không biết,sau lưng nàng,nam nhân kia đôi mắt đẹp lướt nhanh một tia ngoài ý muốn,mang theo chút hứng thú,chút quyến luyến nhìn theo nàng bóng lưng nàng.

Lúc này,Tuyệt tỷ vô tâm vô phé của chúng ta là đang vừa đi vừa suy nghĩ.

-”nam nhân vừa rồi quả thật rất đẹp trai nga..” nhớ lại khuôn mặt mười phần ôn nhuận như ngọc kia nhìn mình,mình còn bị người ta ôm lấy thì trên má lạng lẽ thêm hai rặng mây đỏ.

Cũng không phải nàng đối với hắn có cái gì cảm giác đặc biệt.

Chỉ là nàng tại thế kỉ 21,ngoài gia gia và ca ca là hai cái nam nhân ra,hầu như nàng không hề tiếp xúc với bất cứ ai khác phái cả,cho nên thân mật tiếp xúc như vậy nàng là có chút ngượng ngùng.

Chưa kể ...đối phương còn lại một đại soái ca.

Bất quá,là một người hiện đại, cho dù nàng chưa từng nói yêu đương cùng ai nhưng ảnh đế,nam thần,siêu mẫu... hằng ngày phơi mặt trên ti vi vô số,poster quảng cáo thì dán vô tội vạ khắp nơi,bước chân ra đường là thấy trai đẹp,tự nhiên sẽ tạo ra hệ thống miễn dịch với soái ca cho nàng.

Đối với nàng,trai đẹp chỉ có tác dụng để ngắm, ngoài ra không hơn chút nào.

Và lại,căn bản là nàng cũng không quên mình đang định phải làm gì.

Nàng còn phải đi đặt lượng lớn nguyên vật liệu làm vũ khí đâu.Nhanh một chút Dark sẽ cường đại nhanh hơn một chút.

Gần đây,nàng có cảm giác có cái gì đó vô cùng nguy hiểm đang âm thầm tung bóng đen đến Thương Lam vị diện này.

Mặc dù chỉ là trực giác,không chắc sẽ chuẩn,có khi là nàng nghĩ nhiều..

Nhưng mà,..

Thà tưởng lầm còn hơn bỏ sót.Nàng cứ chuẩn bị tốt nhất,nếu không có gì thì tốt,ngược lại cũng sẽ không bị quá shock.

Nghĩ vậy bước chân nhanh hơn.

Về sự tiếp xúc thân mật với nam nhân.

Dạ Tuyệt trực tiếp bỏ qua Hiến Viên Triệt,đơn giản là nàng nghĩ hắn cũng không tính là nam nhân đi,hắn là một con kim long đầu.

Nếu Hiến Viên Triệt biết tiểu nương tử của mình không xem mình là nam nhân,chắc là phải tức hộc máu.Hắn không ngại coi cho nàng nghiệm nha.

Mà đối với sự ôm ấp của Tiêu Diệp,Dạ Tuyệt lựa chọn làm ngơ,dù sao đó là huynh đệ của nàng,chưa kể,người ôm hắn là nam nhân tên Kỳ Phong,mặc dù là nàng nhưng cũng không phải là nàng (Dạ Tuyệt vẫn chưa biết Phan Diệp là vị hôn phu huyệt của mình.Tiêu là họ mẹ của hắn)

Còn đối với Nam Cung Hàn,Dạ Tuyệt càng là vạn phần không để vào lòng,nam nhân này cho nàng cảm giác quá nguy hiểm và mạnh mẽ,mặc dù đối với nàng là vô tận ôn nhu,nhưng làm cho nàng cảm giác hắn xem nàng như thú cưng một loại đối xử,nhưng nàng trong lòng có chút không thoải mái.Cho nên ôm ấp của hắn Dạ Tuyệt một chút cũng không suy nghĩ nhiều,xem như là cam chịu thấp bé trước cường giả đi.

Nàng cũng không phải sợ hắn,nàng tự tin mình có thể vô thanh vô tức trong vòng một nốt nhạc giết hắn bằng độc dược của nàng.

Nhưng nàng lại không muốn liên lụy đến phiền phức,nếu nhìn một chút mà thành thoi cả đời,nàng sẽ nhìn,ở đời cơ được dẫn được là quân tử nga.

Cùng lúc đó.

Trên tầng hai lầu,lầu Như Tiêu kinh hãi vạn phần nhìn xuống dưới đường.

Hắn đưa tay xoa xoa hai mắt,xoa xoa rồi lại xoa xoa,đôi mắt đã đỏ vẩn lên tơ máu,mà khuôn mặt hắn thì y hệt nuốt phải một con ruồi.

Này,này..ai nói cho hắn biết ,vừa rồi một màn “tuần nam ôm mỹ nữ “ kia là gì vậy?và người vừa mới ôm nữ nhân kia là ai a?

Nếu không phải vừa mới tên kia còn đang đứng bên cạnh hắn nói chuyện cùng hắn,hắn tuyệt không tin một màn anh hùng cứu mỹ nhân kia là bằng hữu của hắn làm.

Bằng hữu của hắn nhưng là Cung Hạ Ngọc đó..

Cung Hạ Ngọc-chiến thần Chu Huyền quốc.

Được mệnh danh “Vua mặt cười”, khuôn mặt của hắn vẫn nhã, ôn nhuận hết như tên của hắn, Hạ Ngọc..

Tại Chu Huyền quốc, Cung Hạ Ngọc đi liền với những danh hiệu như “tao nhả”, “ôn nhu”, “trăm trận trăm thắng”, “tài đức song toàn”, bla bla..

Nhưng.. là bằng hữu từ nhỏ cùng lớn lên của hắn, hơn ai hết hắn (Liễu Như Tiêu) hiểu hắn (Cung Hạ Ngọc) là một kẻ vô tình nhất trên đời.

“Ngoài nóng, trong lạnh”.. đó là bốn từ hình dung về Cung Hạ Ngọc.

Người ta luôn nhìn thấy hắn hướng người khác cười một cách dịu dàng, nhưng không ai biết, sau gương mặt cười ấy là một ánh mắt rét lạnh, một nội tâm băng giá, một trái tim sắt thép.

Quan trọng là.. Cung Hạ Ngọc đặc biệt bài xích nữ nhân nhà.

Còn nhớ có lần trắc phi của Hoàng đế muốn cài người vào phủ làm tai mắt, đưa ý đề nghị hoàng đế luận công ban thưởng nữ nhân cho hắn.

Kết quả là một trận tình phong huyết vũ.

Cung Hạ Ngọc không nói một lời cho người giết sạch mười nữ nhân chưa kịp đặt chân vào phủ kia.

Thậm chí hắn còn chặt đầu mười nữ nhân kia đóng gói gửi cho Trắc phi.

Trắc phi nhận được phần “lễ” của hắn vừa sợ vừa tức ói máu nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ai kêu hắn là Cung Hạ Ngọc - chiến thần Chu Huyền quốc, được lòng dân hơn cả vua đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Cung hạ ngọc

Tứ quốc nhìn bề ngoài bình yên, nhưng thật ra cũng là sóng ngầm mãnh liệt.

Thiên Long đại lục bởi vì có bình chương thiên nhiên Lâm Sâm rừng rậm, nên gần như tách ra khỏi nguy cơ chiến tranh.

Nhưng ba nước còn lại thì không may mắn như vậy, lấy thế chân vạc, ba nước kiềm hãm nhau. Nhưng sự thật là Chu Huyền quốc chính là kẻ nắm đầu trong ba nước, bởi vì Chu Huyền quốc có chiến thần Cung Hạ Ngọc.

Lấy một địch trăm, chỉ mới 21 tuổi nhưng đã đạt tít cấp chiến sĩ. Trên chiến trường càng là thời thế sinh anh hùng. Cho nên, nếu không phải Thiên Long đại lục mơ hồ có ma thú làm phòng ngự, tứ quốc cũng sẽ không phải là cục diện như bây giờ.

Mà kẻ làm nên điều đó chính là chiến thần Cung Hạ Ngọc.

Mà giờ phút này, vị chiến thần đó đang đứng dưới đường mười phần lưu luyến nhìn theo nữ nhân vừa rời khỏi kia.

Một màn như vậy, trong mắt người khác, là nam nhân thâm tình vọng theo người thương, nhưng rơi vào mắt Liễu Như Tiêu, kẻ biết bộ mặt thật của Cung Hạ Ngọc thật sự nói không nên lời quý dị.

Được rồi, đừng dọa trái tim bé nhỏ của hắn có được hay không?

Cung Hạ Ngọc mãi cho đến khi thân ảnh kia hoàn toàn mất hút trong tầm mắt mới xoay người lững thững bước vào nhà trọ.

Ôn nhu trong ánh mắt đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại lạnh nhạt cùng vô cảm.

Bước vào phòng, Cung Hạ Ngọc nhìn bằng hữu của mình nhìn mình như thấy quỷ có chút mặc danh kì diệu.

Nhưón mi, hắn (CHN) hướng hắn (LNT) hỏi.

-"thế nào?"

-"Ách,.. không.. không.. vừa rồi là..?" Liễu Như Tiêu có chút lú lờlắt bấp hời.

-“..?Người muốn hỏi gì?” Cung Hạ Ngọc thần sắc kì quái nhìn Liễu Như Tiêu. Bình thường không phải thao thao bất tuyệt? Như thế nào hôm nay lại nói lấp?

-”Ách,nữ nhân vừa rồi...?” Liễu Như Tiêu gian nan nuốt một ngụm nước bọt.

-”Ân,không quen,người giúp ta tra một chút” nhắc đến cô gái nhỏ vừa rồi,nồng đậm hứng thú cùng một tia không rõ tình ý tràn ra trong đôi mắt màu nâu sẫm mê người kia.

Hôm nay hần vốn dĩ định đến Các điểm tham gia buổi đấu giá tứ quốc,vì còn chưa đến thời gian đấu giá,nên hần mang theo bằng hữu của mình đến nơi này ngắm phong cảnh thưởng trà.

Không nghĩ lại nhìn thấy một tiểu thân ảnh tung tăng đi trên đường.

Gương mặt nàng không có gì đặc biệt,ngoại hình có phần thanh tú ,nhưng cũng chỉ là thanh tú.

Ngại hình như vậy,ngoài đường tùy tiện trà cũng là một bó lớn.

Hần chú ý nàng bởi vì cước bộ của nàng,rất nhẹ nhàng.

Hần không tra được dao động chiến khí trên người nàng.

Nàng không phải là chiến sĩ.

Phát hiện này làm hần có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì,dưới đường người chật như nêm cối,hần là hôm nay có họp chợ đi,nhưng nàng lại tựa như đi vào chốn không người,lướt trái lướt phải,nhẹ nhàng len lỏi qua lại giữa dòng người rất tự nhiên.

Cho nên,hần có chút thú vị dõi theo tiểu thân ảnh dưới đường,lại thấy nàng chợt dừng lại,như đang suy nghĩ gì đó rất nghiêm túc.

Đến nỗi có một đoàn kỵ sĩ đang tiến tới nàng cũng không hay biết.

Nếu bị đoàn kỵ sĩ kia va phải,một là mất mạng,hai là bị thương không thể nghi ngờ.

Kia nhưng cũng không phải thông thường ngựa.Là cấp ba ma thú La Hãn Mã.

Hần từ đầu cũng chỉ nghĩ hần là nàng sẽ chú ý đến rồi né đi,vì dù sao động tĩnh của hơn hai mươi con La Hãn Mã thật sự là không nhỏ.

Cho nên hần cũng chỉ ung dung nắm lên tách trà chuẩn bị đưa vào miệng.

Không ngờ lại phát hiện,tiểu thân ảnh kia quá nhập thần căn bản không hề phát giác ra nguy hiểm.

Bàn tay trắng nõn thon dài nắm tách trà có chút căng thẳng ngay cả chính hần cũng không biết.Hai mắt chăm chăm nhìn tiểu thân ảnh bên dưới.

Ngay khi dưới đường có tiếng hô “tiểu cô nương cẩn thận”,hần thấy nàng ngẩng đầu lên,lại ngậy ra không biết phản ứng như thế nào thì trong đầu một đạo lo lắng bay qua.

Sau đó..

Thân thể không tự chủ làm ra phản ứng,chén trà rơi xuống đất tách ra làm đôi,nước trà văng tung tóe trên sàn.

Mà hần, đã phi thân từ tầng hai xuống đất,một phen lăm tiểu thân hình kia vào ngực,đề khí phóng lên trên không.

Khi lăm nàng vào ngực,cảm nhận được người trong lòng thân thể cứng lại một chút, hần có chút buồn cười,nhưng ngay sau đó hần lại nhận thấy nàng thả lỏng ra,ngược lại nàng lại bình tĩnh giương mắt nhìn hần.

Một đôi mắt sáng rực rỡ,và..có chút nóng cháy?? nhìn hần.Đôi thủy ngươi to tròn,đen láy,xinh đẹp,lanh lợi..

Hình như đôi mắt nàng có chút không hợp với khuôn mặt thanh tú hết sức bình thường này.Hần mang theo tìm tòi ánh mắt nhìn xuống dưới tai nàng,tìm kiếm dấu vết dịch dung,lại ngoài ý muốn cái gì cũng không thấy.

Hần mỉm cười. Thuật dịch dung của nàng rất cao tay.Chỉ trách hần từ nhỏ đối với thảo dược vô cùng mẫn cảm.Tuy gần như không có mùi nhưng hần vẫn

tinh tế ngửi được hương Dịch Thảo-một thành phần quan trọng làm màu da của dung dịch dịch dung vương trên mái tóc nàng.

Khi hấn đang miên man suy nghĩ,lại không ngờ tiểu thân ảnh cũng ngậy ra nhìn hấn,sau đó mặt nàng trồi lên hai rặng mây đỏ,nhìn hết sức đáng yêu.Cung Hạ Ngọc chỉ cảm thấy trái tim cứ như là mất tự chủ,vô kiểm soát đập loạn xạ cả lên.

Nhắm che dấu tiếng trái tim mình đang đập ầm ầm trong lồng ngực,hấn cất tiếng hỏi dời đi sự chú ý của nàng.

Lại không ngờ,làm tiểu cô nương giầy giữa muốn rời đi vòng tay hấn.Điều này làm hấn kinh ngạc không thôi.

Cung Hạ Ngọc ngoài mặt ôn nhuận,nhưng trong lòng lại có chút buồn bực.

Hấn là lần đầu tiên gặp phải tình trạng ôm người trong lòng,ngược lại bị người ta né tránh nhanh chóng rời đi.

Hấn cũng không phải kẻ tự ki,nhưng khuôn mặt này đúng là rất sát nữ nhân.Hề là nữ nhân sẽ trong vòng ba giây mê mẩn hấn.Thế nhưng tiểu hài nhi kia lại không có chút nào bị hấn mê hoặc đến.

Nhìn thân ảnh nàng càng đi càng xa,thậm chí còn không một lần quay lại nhìn,trong lòng Cung Hạ Ngọc nói không nên lời mắt mát.

-----kết thúc hồi tường-----

Liễu Như Tiêu vạn phần kinh hãi nhìn người trước mặt.

Này,sẽ không là..đi..??

Không đâu,haha,chắc là hấn suy nghĩ nhiều đi.Cái quý gì mà Diêm Vương biết yêu,đi gặp quý,hấn mới không tin.

-”ngươi cần điều tra nàng ta làm gì a?” tâm tình hơi bình phục,Liễu Như Tiêu trở nên vô cùng tò mò.

Cung Hạ Ngọc ý vị thâm trường liếc hấn một cái,trực tiếp làm cho da đầu Liễu Như Tiêu tê dại.

Hấn như thế nào quên mất tính tình âm tình bất định như nữ nhân tới kỳ nguyệt sự của vị tôn thần này a.

-”Aha,xem như ta chưa hỏi a,ta cái này giúp ngươi điều tra nga..” Liễu Như Tiêu chân chó xoa xoa tay cười đến chân thành.

Cung Hạ Ngọc ném một cái ánh mắt “xem như ngươi thức thời” khiến Liễu Như Tiêu âm thầm dậm chân.

Nếu không phải vì thêm rượu do Cung Hạ Ngọc cất,nhất thời dạ dày làm chủ lí trí,chui vào phủ hấn trộm một bình,lại bị hấn “chộp” tại hằm(rượu) phải làm nô bộc cho hấn,hấn mới không cần nịnh nọt tên mặt cười lòng dạ diêm vương này a..

huhu,cái miệng hại cái thân.Hấn đường đường là hoàng tử Chu Huyền quốc lại đi theo hấn làm nô bộc vì một cái bình rượu.

Ngẫm lại mà thấy buồn thay cho hấn a..Chỉ có thể trách do rượu của Cung Hạ Ngọc ủ quá ngon,hấn không cưỡng lại được a.

Đúng vậy,đường đường là hoàng tử,rượu nào hấn không nếm qua,cố tình yêu chết cái vị do Cung Hạ Ngọc ủ..bởi vậy mới lén lút đi trộm nha..

Kết quả,ôi thôi..trộm gà không thành còn mất nắm gạo,phải đi làm cu li cho tên Diêm vương mặt cười kia.

Rượu ngon không uống quả thật có lỗi với đời..vì vậy,để không có lỗi với đời,hấn đi theo Cung Hạ Ngọc để có rượu uống.

Liễu Như Tiêu âm thầm biện hộ cho mình một cái lí do “chính đáng”.Hấn mới không cần thừa nhận mình là vì rượu của Cung Hạ Ngọc mới theo đuôi hấn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Si tình hấn gặp rắc rối nữ

Trong lúc Dạ Tuyết đang tung tăng trên đường đựng độ mỹ nam,thì tại Văn Lâu không khí vô cùng nặng nề.

Thực khách vây xung quanh kẻ dòm người ngó,chỉ trò bàn tán.

Trung tâm vòng vây,là tam nam nhất nữ.

Nữ tử thanh thoát ôn hoà đứng đó,nàng cắn cắn phiền mỗi một bộ lễ chã chực khóc khiến nam nhân xung quanh đau lòng không thôi.

Mà nam nhân tất không để ý đến,ung dung bắc chân ngồi thưởng trà.

Trước mặt là hai hộ vệ đang lãnh khuôn mặt chặn ngang nữ tử.

Khung cảnh hảo quý dị.

Mà lúc này,nữ chủ Vân Mộng Vũ bị vây vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Kế hoạch của nàng là để Nhất lên vào phòng ngủ của Hạ Dật Phong thả một chút dược,dược này không màu không mùi,cũng không có độc tính.

Cho dù thử bằng châm bạc cũng không có phản ứng.

Mà nàng phụ trách làm cho trà có hoà tan dược đổ vào người Hạ Dật Phong,tất nhiên dược trong nước trà cũng không hề có độc tính,màu hay mùi vị.

Cho nên nàng cũng không sợ điều tra liên lụy lên trên người nàng.

Nhưng một khi hai thứ này kết hợp với nhau, dược có trong nước trà và dược kia sẽ phản ứng gây nên ngứa ngáy vô cùng,càng khắc chế càng ngứa.

Kế hoạch định sẵn tốt lắm,nhưng không ngờ đến phút cuối lại bị lật thuyền trong mương

Có hai ám vệ ở đây,nàng không có khả năng đến gần Hạ Dật Phong.

Mà nàng càng vạn vạn không ngờ lại còn ở phía sau.

Đúng lúc không khí đang căng thẳng,một tên ám vệ bước vào ghé vào tai Ám Nhất nói gì đó.

Chỉ thấy Ám Nhất khuôn mặt thoáng trầm xuống,sau đó xoay người ghé vào tai Hạ Dật Phong nói nhỏ.

Hạ Dật Phong con người đen như mực,tĩnh lặng không một gợn sóng như có như không nhìn về Vân Mộng Vũ.

Sau đó nhỏ giọng phân phó Ám Nhị gì đó.Ám Nhị nhận lệnh đi ra ngoài.

Vân Mộng Vũ trực giác cảm thấy không ổn,trong lòng ần ần bất an.

Không đợi Vân Mộng Vũ tưởng nhiều lắm,Ám nhị đã trở lại.

Đi theo phía sau là hai ám vệ,hai người đang kiểm chế một nam nhân thoát nhìn vô cùng bình thường kéo vào trước mặt Hạ Dật Phong.

Mà Vân Mộng Vũ từ lúc nhìn thấy nam nhân kia,khuôn mặt thoáng tái nhợt,nhưng nàng vẫn bình tĩnh đứng đó.

Chỉ là hai tay bên hông lại nắm chặt đến bật máu.

Ám Nhị tiến lên một bước,đá vào đầu gối nam nhân khiến hắn khụy cả người quỵ xuống dưới sàn.

Nam nhân hai mắt đầy tơ máu.

Đều nói đầu gối nam nhân có vàng.Trên quỳ vua, dưới quỳ cha,quỳ mẹ.

Nay bị ép quỳ trước mặt bần dân thiên hạ ,Nhất tâm tình có chút hồng mắt.

Hắn muốn đứng lên nhưng lại bị ghì chặt xuống.

Vân Mộng Vũ khuôn mặt tái mét nhìn nam nhân bị trói quỳ trước mặt.

Nhưng nàng cũng không dám làm gì,chỉ có thể cố gắng trấn tĩnh.

-”chủ tử,người này đột nhập vào phòng chủ tử,bị phát hiện đương trường bỏ trốn nhưng không thoát.Lục soát trên người tìm được một bao dược khả nghi,thỉnh chủ tử định đoạt.”

Nói xong cung kính hai tay dâng bao dược lên trước mặt Hạ Dật Phong.

Hạ Dật Phong nhìn bao dược,lại nhìn Nhất,sau đó nhìn đến tâm thần hoảng hốt Vân Mộng Vũ,khoé môi nhếch lên độ cung tàn nhẫn.

-”dược này là gì?tác dụng? ai sai người đến hại ta? “ Hạ Dật Phong thanh âm bình thản nghe không ra hi nộ.

Nhất không dấu vết liếc qua Vân Mộng Vũ, mím môi không trả lời.

-”dùng hình” lại một câu bình thân.

Ngay lập tức Âm Nhất hoà Âm Nhị xoay người bước ra ngoài.

Một lát sau, hai người xuất hiện, trên tay cầm một bàn kẹp tay.

Không nói một lời, Âm Nhất tiến lên nắm chặt tay Nhất (Đao), Âm Nhị nhanh chóng luồn bàn kẹp vào.

Nhất (Đao) khuôn mặt không có gì thay đổi, nhưng mồ hôi tuôn ra trên trán, cộng với cả người căng cứng đã cho thấy hắn đang cố gắng chịu đựng hình phạt.

Tuy nhiên hắn vẫn không hé răng.

Không biết vì điều gì, nhưng hắn không muốn.. nàng (VMV) bị tổn thương.. cho dù đổi lại là mạng sống của hắn.

Nhất nhìn về phía Vân Mộng Vũ ánh mắt có một tia không rõ ràng tình ý, mà Vân Mộng Vũ đang phiền táo chết đi được, nơi nào để ý đến những chuyện này.

Hạ Dật Phong không nói lời nào.

Cho dùng hình vốn dĩ cũng không phải mục đích để tên kia khai ra Vân Mộng Vũ.

Hắn rất rõ ràng, kiếp trước Nhất Đao là trung khuyển của Vân Mộng Vũ.

Kiếp trước hắn (ND) cũng chết thực thê thảm, nhưng là chuyện mãi tận sau này, vì tìm một đường sống cho Vân Mộng Vũ tại Sa Hải mà cam nguyện trầm vào cát lún làm bàn đạp cho Vân Mộng Vũ mượn lực giẫm lên vượt qua hố cát đi.

Mà hắn.. lúc này dùng hình chẳng qua là muốn phé đi đôi tay đã từng giương cung bắn Tuyết nhi kia mà thôi.

Ngay từ đầu hắn (ND) đã bị hắn (HDP) phán tử hình.

Mà Vân Mộng Vũ hắn không vội, hắn còn cần nàng làm môi giới để đường đường chính chính gặp Tuyết nhi đâu.

Nhìn Nhất, Hạ Dật Phong có chút khâm phục, hắn đã cho người bồi thêm “Nhuyễn cân tán”, đau đớn có thể nói được phóng đại trăm lần ngàn lần, tựa như gân cốt bị ngâm trong nước sôi ninh đến như ra, mà hắn vẫn không hé răng.

Lại nhìn thấy tình ý từ trong đáy mắt hắn (ND) khi nhìn Vân Mộng Vũ nhất thời Hạ Dật Phong hiểu rõ.

Chẳng qua hiểu rõ rồi thì chỉ cảm thấy trào phúng và châm chọc, đáng thương thay si hán gặp rắn rết nữ.

Nhìn xem, không thấy Vân Mộng Vũ bình tĩnh vô ba đứng tại kia sao? Hạ Dật Phong thậm chí còn nghi ngờ Vân Mộng Vũ đang tìm cách khiến cho Nhất Đao từ nhanh hơn để tránh làm hỏng việc lớn của mình.

Phải nói là Hạ Dật Phong trải qua một kiếp xem như hiểu Vân Mộng Vũ.

Quả thật Vân Mộng Vũ đang tính toán làm như thế nào hạ kịch độc lên Nhất để tránh bị hắn khai ra.

-”đem ra ngoài cho ma thú ăn đi” Hạ Dật Phong vẫn giọng bình thân phân phó.

-”là” Âm Nhị hô. Sau đó lôi kéo Nhất (Đao) đã huyết nhục mơ hồ hai tay đi ra ngoài.

Nhất Đao từ bên người Vân Mộng Vũ đi qua, ánh mắt lưu luyến tham lam nhìn khuôn mặt nàng.

Chỉ tiếc, nếu hắn biết suy nghĩ của Vân Mộng Vũ giờ phút này, phỏng chừng chết không nhắm mắt.

Vân Mộng Vũ chỉ có chút tiếc nuối một chút, con cò còn chưa lợi dụng hết giá trị đã để vuột mất.

Nàng không một chút cảm thấy có lỗi hay mang chút áy náy nào.

Đối với nàng mà nói, lẽ ra hắn (ND) đã từ từ rất lâu rồi.

Là nàng cứu hắn một mạng nên bây giờ vì nàng từ là trả lại mạng cho nàng mà thôi.

Không có gì to tát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Buổi đấu giá phong ba (1)

Sau khi gặp gỡ hai người Cung Hạ Ngọc và Liễu Như Tiêu, rồi đi thời điểm Dạ Tuyết liền ném hai người ra sau đầu.

Người lạ mà thôi, ngang qua đời thoáng đến lại thoáng đi, nàng không quá bận tâm.

Nàng nhanh nhẹn di chuyển đến lò rèn lớn nhất tại kinh thành.

Vật liệu làm vũ khí thì cũng chỉ có thể đặt mua tại những nơi như vậy.

Dù sao trình độ luyện kim nơi này cũng không phải tốt nhất, tất cả các công đoạn đều được xử lý bằng sức người, không phải máy móc như hiện đại.

Bước ra khỏi lò rèn, nàng mỉm cười nở nụ cười. Xem như giải quyết được vấn đề trước mắt, nàng cũng yên tâm một chút.

Sờ sờ túi bạc bên hông, Dạ Tuyết đau lòng không thôi... mua xong lượng lớn vật liệu, bạc của nàng cũng đã vơi gần hết.

Bạc của ta a~ hảo đau lòng.

Dạ Tuyết vừa đi vừa rầu rĩ làm thế nào mới có bạc đây, bạc không mua được tất cả nhưng tất cả phải thông qua bạc mới mua được a..

Chợt nàng thả chậm cước bộ nghiêng tai lắng nghe hai nam nhân đang vừa đi vừa tám hừng hờn sau lưng nàng.

-”uy, người biết không, chiều nay Các Điểm sẽ diễn ra buổi đấu giá ba tháng một lần giữa tứ quốc.” nam nhân A nói

-”biết sao không, nghe nói lần này vật phẩm rất quý giá” nam nhân B trả lời

-”nếu trog tầm tay ta cũng muốn mua một thứ về làm bảo bối.” nam nhân A giọng nói kèm theo một tia ao ước.

-”thôi đi người, đấu giá đi xem náo nhiệt thì được, muốn mua ta với người không kham nổi đâu.” nam nhân A biểu môi châm chọc, cũng có chút không cam lòng.

-“...”

-“...”

Buổi đấu giá...

Dạ tuyết hai mắt bỗng sáng rực. Quả thật trời cũng giúp nàng a. Nàng rất muốn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Lập tức nàng cất bước đi theo phía sau hai nam nhân. Lí do vì sao à? Thứ cho nàng, đã xuyên qua khá lâu, nhưng cũng không có” ăn chơi “đến mức đường nào cũng biết. Không có người dẫn đường, nàng sẽ tổn không ít thời gian vô ích đi tìm đâu.

Một đường nghe hai người trò chuyện, Dạ Tuyết cũng thu lượm được một số thông tin có ích khác nữa.

Đây là buổi đấu giá ba tháng một lần, cũng giống như phiên họp chợ ở hiện đại, chỉ có điều quy mô lớn hơn nhiều, là ngày tứ quốc trao đổi.

Tất nhiên đối tượng tham gia cũng không giới hạn. Ai cũng có thể tham gia đấu giá hoặc gửi bán. Danh tính của người gửi bán sẽ được hoàn toàn bảo mật.

Người sẽ không cần lo lắng có người truy sát đoạt bảo, điều này cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho buổi đấu giá lần nào cũng diễn ra hết sức phong phú, muôn hình vạn trạng đồ vật đấu giá, nếu được cam đoan danh tính mình không ai biết vậy thì thử một lần vận may, biết đâu kiếm được kha khá.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, mọi người cũng không mong gửi bán một vật phẩm sau đó tán mạng dưới đao nha... dù sao bạc cũng không đổi được mệnh a.

Mà Dạ Tuyết đánh chủ ý chính là gửi bán đan dược.

Thời gian tiến hành buổi đấu giá chính là buổi chiều.

Bất quá hai nam nhân kia lại quyết định buổi sáng vào trước tìm chỗ ngồi,nếu không buổi chiều cũng không có thừa chỗ cho họ a.

Họ cũng không phải hoàng tộc hay thương nhân mà có phòng riêng,chỉ có thể chen chúc tại đại sảnh,cũng may đại sảnh khá lớn nên nếu chịu khó đi sớm cũng sẽ có một vị trí tốt quan sát vật phẩm.

Tất nhiên có không ít người” ý tưởng lớn gặp nhau” cùng bọn họ.

Cho nên khi Dạ Tuyết bước vào liền nhìn thấy trong đại sảnh có không ít người hoặc đứng, hoặc ngồi hoặc đi lại quan sát.

Một đường đi theo,đến cửa Dạ Tuyết cũng không theo hai nam nhân kia vào đại sảnh mà đi chậm chậm quan sát.

Dạ Tuyết nhìn vào khu vực có tấm bảng đề ba chữ to Giám Bảo Các ở bên trái,thì hướng phía đó đi tới.

Thời điểm nàng đặt chân vào Giám Bảo Các vừa vặn không có người nào.Dạ Tuyết âm thầm quan sát một chút nơi này,nhìn bên ngoài có vẻ giống như một quầy thức ăn nhanh tại hiện đại,trên bàn đá đặt một thông cáo về trình tự,thủ tục cũng như quy tắc, cách thức tham gia đấu giá.

Ngoài ra ,bên cạnh còn có một catalogue về các vật phẩm đã được giám định và thứ tự xuất hiện trong buổi đấu giá.

Dạ Tuyết đưa tay cầm một trương (tờ giấy) chăm chú nhìn,nội dung cũng là giới thiệu sơ lược món hàng,tác dụng,một hình minh họa và giá khởi điểm...rất giống tờ rơi tại hiện đại,nhưng lại sinh động như thật,nàng biết đây là tác dụng của chiến khí,cũng giống như đạo sư vẽ bùa dùng linh khí vậy.Quả thật rất thu hút tầm nhìn.

-”Tiểu cô nương,ngươi cần giúp gì hay không ?” Một lão giả từ bên trong đi ra,chợt thấy Dạ Tuyết đứng trước cửa thì bước lên hai bước, đánh giá cô gái nhỏ trước mắt ,sau đó lên tiếng nói.

-”Đa tạ,ta muốn gửi đồ để bán,xin hỏi phải làm gì?” Dạ Tuyết bình tĩnh ngẩng đầu nhìn nhìn lão bá gật đầu đáp.

Dạ Tuyết đương nhiên biết lão giả âm thầm quan sát nàng từ nãy đến giờ,chỉ là địch không động,ta không động,nàng cũng không quá quan tâm,hắn là người nào đó trực thuộc công tác của buổi đấu giá đi.

-”Không biết tiểu cô nương cần gửi bán cái gì?”

Sắc mặt lão giả không có chút biến hóa nào, ngày thường người tới gửi bán cũng không ít,lại thêm một cái tiểu cô nương cũng không ra cái gì to tát.

Nhất là hôm nay theo thường lệ ba tháng một lần đấu giá ,mỗi lần trước khi buổi đấu giá tiến hành, người đến đây gửi bán càng không thể thiếu.

-”Một chút đan dược,có thể sao?” Dạ Tuyết không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

-”Là đan dược gì?lấy ra xem một chút.” Trong mắt lão giả hiện lên vẻ hứng thú.

Nghe thấy lời nói lão giả,Dạ Tuyết sờ sờ trong tay áo một chiếc túi,nắm môi sau đó trả lời.

-”số lượng hơi nhiều,chỗ này có hạn định số lượng vật phẩm gửi bán không?”

Khuôn mặt vô ba của lão giả nhúc nhích..”rất nhiều”??

Trong mắt lão giả,tiểu cô nương này hẳn là tiểu thư nhà nào đó trong kinh thành,được gia chủ ban cho một ít đan dược mới đi bán đi,cũng không quá chú tâm hay phản cảm, khách hàng là chủ , ông cũng không lo vật trao đổi phẩm chất kém làm mất uy tín sản giao dịch,bởi vì thông qua giám định,nếu chất lượng không đạt yêu cầu có thể từ chối nhận đấu giá, nhưng giờ nghe Dạ tuyết nói vậy,nhất thời lão giả có chút không hiểu được thân phận của nàng.

Bất quá gừng càng già càng cay,mặc dù đoán không ra thân phận của nàng,nhưng ngôn ngữ đã có chút mang theo kính ý,cũng không quá đột ngột thay đổi khiến người tâm sinh phản cảm

-”tiểu cô nương,mời người đi theo ta” lão giả liếc nàng một cái,sau đó xoay người bước vào trong.Dạ Tuyết không nhanh không chậm đi theo.

Bước vào trong,lão giả hướng vào phía trong vỗ một vỗ,lập tức có người mang một chiếc khay bằng ngọc ra ngoài.

-”tiểu cô nương,ngươi cho đan dược vào đây,tự động sẽ có phân tích thành phần và chất lượng cũng như phẩm cấp của đan dược” lão giả nói

Dạ Tuyết nhìn chằm chằm vào khay ngọc,đây là một khối ngọc hình vuông dài chừng 3 tấc (30cm) rộng 2 tấc (20cm) chiều cao tầm 0,5 tấc (5cm),trên

có một khối tròn,có lẽ là nơi giám định đan dược.

Nàng từ trong tay áo lấy ra một chiếc túi nhỏ.

Lão già nhìn thấy chiếc túi thì khuôn mặt thoáng đổi.

Cần khôn túi.

Lão lại nhìn một chút tiểu cô nương,rất cuộc cô nương này là ai?cần khôn túi nhưng không phải vật tầm thường,cả kinh thành cũng không có quá mười cái,vẫn là chỉ có gia chủ mới có.

Bởi vì cách chế tạo nó hết sức phức tạp,cần có da thú cao cấp,còn là loài hung hãn nhất trong các loài ma thú sống tại sâu bên trong Lâm Sâm rừng rậm Huyết Ngưu,lại cũng cần phải có một luyện khí sư cấp bậc cao đồng thời tốn không ít ma hạch mới có thể chế tạo ra.

Cho nên,độ quý của nó không cần nói cũng biết.

Lúc này lão già suy đoán phải chăng tiểu cô nương này là con cháu ẩn tộc ra ngoài lịch lãm,nếu không cũng không có thể xuất ra cần khôn túi a.

Dạ Tuyết không thêm đề ý sự biến hóa trong mắt lão già,nàng nhanh chóng đồ ra đan dược.

Nhìn thấy đan dược không ngừng tuôn ra,lão già lần nữa thất kinh..

Này..số lượng này...có phải hay không rất khủng bố?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Buổi đấu giá phong ba (2)

Nàng cũng không thêm đề ý sắc mặt của ông ta theo số lượng đan dược càng ngày càng tăng nhanh chóng biến đổi.

Từng viên đan dược màu vàng óng ả,bề mặt nhai mịn,nhìn là biết chất lượng cực phẩm nhanh chóng chạy theo vòng xoay lọt vào vòng tròn giám định.

Dạ Tuyết đề ý thấy một vầng sáng màu trắng xoát qua từng viên đan dược,sau đó trên bảng sẽ hiện lên chất lượng và định giá.

Giống máy nhận dạng mã vạch ở hiện đại.

Mà lão già chỉ cảm thấy hoa mắt,ánh sáng vàng kim từ khu vực định chất lượng vật phẩm dấu hiệu của đan dược cực phẩm không ngừng lóng lánh tràn ra hào quang.

Số lượng kinh người đan dược kia thế nhưng toàn bộ đều là cực phẩm.

Theo một viên đan dược hoàn mỹ cuối cùng rơi xuống lần một vòng sau đó theo vòng xoay chạy vào nơi giám định,một vòng sáng đan dược cực phẩm phát ra..lão già bỗng nhiên hoàn hồn.

Ánh mắt nhìn Dạ Tuyết đã hoàn toàn thay đổi,mang theo ngọn lửa nóng rực.

Lão già cung kính hướng Dạ Tuyết lên tiếng.

-”tiểu cô nương,bởi vì số lượng đan dược quá lớn,ta không thể tự ý quyết định,ngài chờ một lát,ta sẽ lập tức thông báo đại quản sự,thỉnh cô nương thư cho vài phút,tốt sao?”

-”không vấn đề” Dạ Tuyết không sao cả trả lời.

Lão già trong lòng âm thầm gật đầu,ngay lập tức sai người châm trà,còn mình thì hướng vào bên trong thật nhanh di chuyển.

Tầng 4 Diêm Tự Các.

“cốc cốc..”

-”vào đi” âm thanh lạnh lùng không một chút tình cảm vang lên.

Nếu Dạ Tuyết ở đây sẽ nhận ra ngay giọng nói này là của kẻ chuyên hướng mình một tiếng “vật nhỏ” hai tiếng “vật nhỏ” Nam Cung Hàn.

Bất quá hiện tại là Nguyệt.

Hắn ngồi nơi đó, bên dưới mặt nạ bạc đôi mắt đẹp nhắm lại nghỉ ngơi. Làn môi khô gọi hơi mở.

“chỉ nha..” cánh cửa mở ra, một nam nhân bước vào. Hơi cúi thân mình sau đó tiến lên đứng bên cạnh hắn nhẹ giọng báo cáo.

-”Các chủ, thiếu phu nhân hiện đang ngồi bên dưới.”

-”ân, người đi sắp xếp một chút”

Dứt lời Nguyệt im lặng, màu bạc mặt nạ trong bóng đêm sáng lên ánh bạc ngân.

-”vâng” Tiêu Hồn xoay người đi ra cửa.

Lão giả bước vào trong, đang định sử dụng truyền âm ngọc bài liên lạc với tổng quản Các Điểm thì một giọng nói đột ngột vang lên làm lão giả hoảng hốt suýt chút vút luôn truyền âm ngọc bài xuống đất.

-”ta sẽ giải quyết chuyện này.”

-”Tiêu.. Tiêu Hồn đại nhân.”

Tiêu Hồn từ trong bóng tối bước ra.

-”Người không cần xen vào.”

-”vâng, Tiêu đại nhân” lão giả hết sức cung kính trả lời.

Cùng lúc đó,

Vân Lâu, Vân Mộng Vũ mặt đầm đìa đáng yêu, trông mắt rung rung nhìn chăm chăm Hạ Dật Phong hết sức uỷ khuất.

-”công tử làm thế này là có ý gì?”

Chỉ thấy xung quanh Vân Mộng Vũ là Ám Nhất, Ám Nhị cùng hai ám vệ khác vây thành vòng tròn.

-”người tiếp cận thiếu chủ có mục đích gì?” Ám Nhất lên tiếng hỏi.

-”ta..ta chỉ là muốn mời công tử một tách trà mà thôi.” Vân Mộng Vũ âm thanh yếu ớt mang theo nước nỡ nói.

Người xung quanh bàn tán, phỏng đoán, duy không có người đứng ra giúp Vân Mộng Vũ.

Trong lòng Vân Mộng Vũ lúc này âm thầm ảo não, chết tiệt, nàng không ngờ Nhất lại vô dụng đến như vậy, chỉ là đặt chút được vào phòng mà cũng bị bắt gặp.

Vân Mộng Vũ lần này là nghi oan cho Nhất, tiền một kiếp Nhất hoàn thành rất tốt chuyện này.

Kiếp này Hạ Dật Phong trọng sinh, mang theo trí nhớ kiếp trước, cho nên ngay từ đầu đã đề phòng nàng.

Thêm vào đó, bởi vì vô tình nhìn thấy nàng phân phó gì đó cho Nhất mới sinh nghi mà cho người lặng lẽ theo dõi, nhờ đó mới “tóm” được hắn.

Cho nên hết thấy hết thấy đã lệch khỏi quỹ tích vốn có của nó.

Hạ Dật Phong trông mắt nhọt nhọt, vô bi vô hi, tựa như một cái đầm sâu không đáy nhìn thẳng vào Vân Mộng Vũ làm đáy lòng nàng phát run.

Phút chốc Vân Mộng Vũ chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh lẽo lui từ chân lên đến tận đầu.

Ánh mắt của hắn bình tĩnh vô ba khiến nàng có cảm giác mình bị lột sạch tất cả bản chất phơi ra ngoài ánh sáng.

Rốt cuộc vì sao hắn lại dùng đôi mắt này xem nàng?

Ám Nhất hừ lạnh,đang định mở miệng thì..

-”Hạ thiếu chủ,có thể nể mặt ta lần này,để nó chuyện lớn hoá nhỏ,chuyện nhỏ thành hư vô được không?” một giọng nam nhân trầm ấm vang lên.

Hạ Dật Phong ngừng động tác cầm tách trà ngừng đầu về phía âm thanh phát ra.

Một nam nhân ngược ánh sáng bước vào,trên mặt treo một nụ cười như gió xuân.

Hạ Dật Phong mày nhíu lại.

Nhị hoàng tử?

Vì sao hần lại đến đây?

Quay đầu ra hiệu cho Ám Nhất lùi lại một bước,Hạ Dật Phong nhìn người đang bước về phía mình

Sau đó,Hạ Dật Phong quay sang Vân Mộng Vũ,nheo lại ánh mắt.

Kiếp trước ,không có nhân vật này trong cuộc sống của Vân Mộng Vũ.

-”Nhị hoàng tử có ý gì?” hần nhàn nhạt mở miệng

Chẳng lẽ việc hần trọng sinh làm thay đổi vài chuyện?

Nếu như vậy,liệu có ảnh hưởng gì xấu đến Tuyết nhi của hần không?

-”vị tiểu thư này là người quan trọng của ta,chắc giữa hai người có gì đó hiểu lầm,Hạ thiếu chủ nể mặt ta bỏ qua lần này được không?”

-”người quan trọng?”

Hạ Dật Phong cười lạnh,kĩ nữ muôn đời không bỏ được tật câu dẫn nam nhân.

Vân Mộng Vũ a Vân Mộng Vũ,tiền một đời ngươi xoay qua chuyển lại giữa ba người đàn ông,không đúng là bốn người.

Ngoại trừ ta ngay từ đầu bị ngươi lừa dối nhằm lẫn tiểu cầu nhi, khiến ta phụ nàng một kiếp,thậm chí còn khiến nàng đánh mất tính mạng.

Hách Liên Kỳ,Hiên Viên Triệt,Nhất Dao,Khung Duệ..

Kiếp này lại thêm một Nhị hoàng tử..trông lai là Đế Vương Thiên Long đại lục.

Bất quá không quan hệ,ta sẽ từ từ vặt từng cánh chim hậu thuẫn của ngươi,cho ngươi sống không bằng chết,thoả nổi hận kiếp trước ám toán ta liên lụy Tuyết nhi.

-”nếu Nhị hoàng tử đã lên tiếng,Hạ Dật Phong tất nhiên sẽ bán cho người mặt mũi,bất quá..” hần dừng một chút,sau đó nhếch môi

-”đối với kẻ âm mưu tiếp cận ta không rõ lí do chính đáng.ta rất phản cảm”

-”từ nay trở đi,hễ là cửa hàng của Phong Tuyết son trang sẽ không giao dịch cùng vị tiểu thư này.”

Hạ Dật Phong vân đạm phong khinh buông ra một câu nói sau đó hơi gật đầu mang theo đoàn người Ám Nhất Ám Nhị bước đi.

Nam Cung Chu Khắc ánh mắt vi ám

Là một kẻ sống lâu trong Hoàng cung,hần đọc được trong ánh mắt và lời nói của Hạ Dật Phong sự đối địch,còn có ..hận ý.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hần là nhận được tin báo từ ẩn vệ nói Vũ nhi gặp phiền toái,mới nhanh chóng bước đến.

Kết quả gặp được Phong Tuyết son trang thiếu chủ..và còn có vẻ Vũ nhi đã đất tội nhân vật này.

Hần quay sang nhìn Vân Mộng Vũ lại thấy được nàng đang ngây ra.

Vân Mộng Vũ lúc này thật sự khiếp sợ.

Vì cái gì kẻ kế hoạch rất hoàn hảo đột nhiên vỡ lở?

Thêm nữa lời kia của hần có ý gì?

Chỉ cần là gia sản của Phong Tuyết son trang sẽ không giao dịch với nàng?

Như vậy kế hoạch lớn của nàng phải làm sao?

Vân Mộng Vũ trong lòng loạn thành một đoàn.

Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai nàng khiến nàng thoát khỏi dòng miên mang suy nghĩ.

-”nàng không sao chứ?” Nam Cung Chu Khắc nhẹ giọng hỏi. Bàn tay nhẹ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng.

-”đừng sợ, mọi chuyện có ta”

Vân Mộng Vũ lắc đầu, thuận theo tay Nam Cung Chu Khắc tựa vào lòng hắn.

Phải rồi, nàng nhưng còn một cây đại thụ hoàng tộc này đây.

Nhất định nàng sẽ giẫm trên thiên hạ, bao gồm hắn-Hạ Dật Phong.

Vân Mộng Vũ tựa vào lồng ngực Nam Cung Chu Khắc, trong lòng toàn bộ đều là tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Buổi đấu giá phong ba (3)

Tiêu Hồn bước chân vào gian phòng, vừa ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh ngồi trên bàn chính đang nhìn chăm chăm về phía mình.

Hắn rũ xuống mi mắt. Bước đến một bước đứng trước mặt nàng.

Đây là lần đầu tiên hắn chính diện đánh giá thiếu phu nhân.

Hắn biết đây là hình dạng sau khi dịch dung của nàng, nên cũng không nhiều để ý.

Bất quá, đôi mắt kia ngược lại lại vô cùng rạng ngời.

Hắn nhìn vào mắt nàng, sau đó hơi dừng một chút, mày khẽ nhíu.

Đôi mắt này..

Hắn đã từng thấy!

Nhưng ở đâu thấy nhất thời hắn lại không nhớ được.

-”ngài hảo, tại hạ họ Tiêu, là người quản lý ở nơi này, tại hạ đã nghe người báo lại về trường hợp của tiểu thư.”

-”ngươi hảo.” Dạ Tuyết đứng dậy, hơi gật đầu.

Tiêu Hồn đưa tay ra làm một cái thủ thế ý bảo Dạ Tuyết cứ ngồi xuống.

Đội nàng an toạ, hắn mới rút khay ngọc nhìn một chút thông tin trên đó.

-”Nơi này tổng cộng 302 viên đan dược. Trong đó ngũ phẩm 103 viên, lục phẩm 99 viên, thất phẩm 68 viên, còn lại là 32 viên đan dược tứ phẩm.”

Tiêu Hồn không nhanh không chậm nói tiếp. Tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng cũng không kìm được kinh ngạc.

Đan dược cấp bậc cao nhất thế nhưng đạt đến thất giai, hơn nữa toàn bộ đều là cực phẩm.

Cho dù là thân phận của hắn tại “nơi đó” thất giai đan dược cũng thuộc hàng “xa xỉ”.

Không bàn đến chất lượng, một viên “phá giai đan” thất giai giá định mức không dưới vạn lượng hoàng kim.

Cho dù là vậy, người ta cũng phải tranh nhau sút đầu mẻ trán mới có thể sở hữu.

Mà nơi này có đến 68 viên??

Còn đều là cực phẩm đan dược??

Hắn tuy biết thiếu phu nhân sẽ luyện đan, lại không ngờ cấp bậc của thiếu phu nhân lại cao như vậy.

Hắn là đại dược sư.

Các chủ xem ra đã nhặt được bảo vật.

Tiêu Hồn không biết thật ra hiện tại Dạ Tuyết cũng đã luyện được đan dược bát cấp, thậm chí là cửu cấp, thập cấp.

Bất quá, nhìn vị lão giả trước đó thất kinh ánh mắt, Dạ Tuyết nghĩ nghĩ hay là thôi đi. Nàng cũng không có ý định rước phiền phức vào thân.

Đan dược nơi này đại bộ phận hoàn toàn trùng khớp với thuốc Đông Y và Trung Y ở Địa Cầu.

Mà nàng, kẻ được mệnh danh người thừa kế cây gậy và con rắn của Esculap, Đông Y và Trung Y nàng nói hai không ai dám nói một.

Nàng không đơn giản tự cao tự đại hay ảo tưởng sức mạnh bản thân mà là nàng thực sự có năng lực đó.

Trong năm năm sống trong tổ chức tiến hành ma luyện chém giết lẫn nhau. Kẻ trụ lại cuối cùng mới có quyền sống sót.

Để sinh tồn ở những nơi rừng thiêng nước độc, nàng buộc phải học nhận biết, phân loại và điều chế bất kì loại thảo dược nào trong thiên nhiên.

Nàng - có thể được xem là kẻ được thiên nhiên ưu ái và đào tạo.

Không ít lần nàng được những bình chương thiên nhiên bảo hộ khỏi những đối thủ khác, cũng như những thảo dược thiên nhiên cứu mạng nàng trong những lần nguy cấp.

Không ai so với nàng thấu hiểu thiên nhiên. Bao gồm địa hình, khí hậu, địa chất, thực vật, động vật...

Từng loại thảo dược, từng công dụng của chúng trải qua hàng trăm lần cứu người cũng như lấy mạng người, đối với nàng đã ăn sâu vào từng thớ thịt, từng mạch máu.

Luyện đan đối với nàng mà nói, chỉ khó ở giai đoạn làm quen với lò đan, và trình tự các bước, bởi vì nàng chưa từng làm trước đây.

Bất quá cũng không làm khó được nàng.

Hiện tại nàng đã sử dụng lò đan trôi chảy thuận lợi, cũng như vững vàng các bước luyện đan.

Tiêu Hồn một bên bày đan dược một bên nêu giá trị.

Dạ Tuyết tất nhiên không biết những suy nghĩ trong lòng Tiêu Hồn.

Trong mắt nàng bây giờ chỉ có một chữ “bạc”. Thậm chí hai mắt còn loè loè toả sáng, chỉ kém roi nước dãi nữa mà thôi.

Hai má Dạ Tuyết vì hưng phấn mà đỏ ửng lên. (Mặt nạ dịch dung trong suốt nên những phản ứng cơ thể vẫn thể hiện ra)

Nam Cung Hàn từ căn phòng gần đó nhìn thấy khoé môi vểnh lên.

- “tiểu thư, bởi vì số lượng đan dược quá lớn, nên chúng tôi có ý định sẽ mua lại 2/3. Bởi vì toàn bộ đều là cực phẩm nên Các Điểm sẽ thu mua với giá gấp ba so với những nơi khác. Còn lại đấu giá, ý ngài thế nào?”

Tiêu Hồn giọng nói trầm trầm, quanh năm không nhiều cát lời nên âm thanh có phần khàn khàn.

- “tốt” Dạ Tuyết không quá nắm chắc giá cả nơi này, nhưng hắn là người nam nhân này sẽ không vì chút lợi ích mà đắc tội với một gã có khả năng là dược sư như nàng đi. Vì vậy nàng không chút do dự gật đầu.

Mà Tiêu Hồn nhìn nàng ánh mắt cũng có phần tán thưởng, hắn tất nhiên sẽ không “ăn bớt” của nàng.

Nàng là thiếu phu nhân mà Các chủ nhận định, tương lai Ám Dạ Các cũng gần như là của nàng, chưa kể Các chủ còn ở phòng bên cạnh đâu.

Cùng lúc đó,

Nam Cung Chu Khắc nắm lấy bàn tay nhỏ trắng nõn như ngọc của Vân Mộng Vũ, hân nhin vào mắt nàng.

-”Vũ nhi, mặc kệ có chuyện gì, ta đều sẽ bảo vệ nàng thật tốt.”

-”Khắc ca ca” Vân Mộng Vũ khuôn mặt cảm động hoán một tiếng. Trong lòng lại lạnh nhạt không một gợn sóng.

-”hôm nay tại Các Điểm có buổi đấu giá ba tháng một lần giữa tứ quốc, Vũ nhi có muốn tham gia hay không?”

-”buổi đấu giá tứ quốc?” Vân Mộng Vũ ngẩng đầu lên hỏi.

-”ân, vừa vặn còn thời gian chúng ta nhanh chóng chuyển bước.”

Nam Cung Chu Khắc nhẹ dặt tay Vân Mộng Vũ bước đi. Hai người hướng về Các Điểm.

Nhà ta đang có đám cưới, bận việc hơi nhiều, nên tạm dừng viết truyện.

Mọi người thông cảm nga.

Chúc đại gia ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Buổi đấu giá phong ba (4)

-”Có thể nhanh chóng an bài đấu giá không?” . Dạ Tuyết hướng Tiêu Hồn hỏi.

-”Có thể, vừa vặn buổi chiều hôm nay có buổi đấu giá đặc biệt giữa tứ quốc ba tháng một lần, đến lúc đó sẽ đem chúng tham gia đấu giá, không biết vị tiểu thư này nghĩ như thế nào?” Tiêu Hồn đứng chuẩn mực trả lời.

Bình thường Các Điểm tất nhiên cũng có những buổi đấu giá nội.

Nhưng hàng hoá lại không trân quý bằng buổi đấu giá giữa tứ quốc.

Dù sao cho dù Thiên Long đại lục có hùng mạnh như thế nào thì cũng không thể có tất cả những bảo vật của tam quốc còn lại được.

“Rác của người này có khi là bảo vật của người kia“. Trao đổi bán đấu giá cũng vì thế mà thiết lập.

Nghe được câu đó của Tiêu Hồn, Dạ Tuyết cũng không có ý kiến gì, liền gật đầu đồng ý.

Tiêu Hồn đặt bàn tính trong tay xuống bàn, lập tức có người bước đến cẩn thận thu hảo.

Hân nhin nàng, đưa tay hướng ra ngoài làm một động tác thỉnh, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Dạ Tuyết đứng lên, cất bước theo sau.

-”Nếu tiểu thư ở buổi đấu giá gặp được đồ vật có hứng thú, thỉnh tham gia đấu giá, vật đấu giá thành công sẽ được đưa xuống hậu trường, đến lúc đó sẽ thanh toán tổng thể.”

-”Bán đấu giá đơn được theo lệ thu 10% phí thủ tục, không biết tiểu thư còn có vấn đề gì nữa không?” Tiêu Hồn dừng cước bộ ôn nhuận hỏi.

Dạ Tuyết mỉm cười có chút tùy ý :

-”Cứ như vậy đi, tin tưởng ngài cũng sẽ không bắt nạt cô gái nhỏ như ta.”

Nghe được lời nói của Dạ Tuyết, Tiêu Hồn ánh mắt loé loé, trong lòng cũng phát ra cung kính hơn.

-”Đa tạ tiểu thư tin cậy, ta nhất định tận tâm tận lực, ngày sau nếu cần gửi bán, hi vọng tiểu thư nhớ đến nơi này.”

-”Đó là đương nhiên.” Dạ Tuyết cười cười.

Nàng đương nhiên sẽ còn tiếp tục quay lại, trong túi càn khôn vẫn còn cả núi đan dược chất đống càn năng đầy mạnh tiêu thụ đâu.

Tiêu Hồn đang đi phía trước chợt dừng lại, rút ra từ trong tay áo một tấm thẻ màu đen.

Bên trên khắc đồ án mạn đà la đỏ tươi như máu phá lệ điểm lệ trên nền màu đen của tấm thẻ.

-”Đây là thẻ khách quý, xét thấy đan dược của tiểu thư thuộc loại vật giao dịch cao cấp. Tiểu thư có thể nhận lấy thẻ này.”

-”Sau này khi tiểu thư đến nơi này giao dịch sẽ chỉ mất 5% phí giao dịch, bên cạnh đó sẽ có phòng chuyên chúc dành riêng cho tiểu thư”

Tiêu Hồn chậm rãi giải thích. Mà Dạ Tuyết hãy còn đang sẫm soi cái thẻ trên tay này.

Âm thầm gật đầu, chính sách thu hút khách hàng rất tốt. Tấm thẻ này chẳng những là vật trung gian giao dịch mà còn đại diện cho tiền tài, địa vị, mặt mũi.

Có hẳn phòng chuyên chúc, đó không đơn giản là một căn phòng xa hoa hay phục vụ hoàn mỹ, mà nó còn là thước đo thân phận.

Thử hỏi trên đời này mấy ai thoát khỏi tính khoe mẽ.

Vị chủ nhân đứng đằng sau tổ chức này rất tinh tế và thông minh khi lựa chọn đánh sâu vào tâm lý hám danh, hám phận của con người.

Ở hiện đại đây là một trong những thường thức cơ bản mà bất cứ thương nhân nào cũng biết.

Nhưng đó là dưới điều kiện văn hoá được đúc kết từ hàng ngàn hàng vạn năm mới chất chiu được những tinh hoa này.

Mà đây là cổ đại lạc hậu, thế nhưng lại có người đi trước thiên hạ như vậy quả thật khiến người ta nể phục.

Nam Cung Hàn nếu biết được Dạ Tuyết là đang ở khen hẳn phỏng chừng cười tít mắt không thấy tổ quốc đi.

Dạ Tuyết đi theo phía sau Tiêu Hồn, vừa đi vừa nhìn xung quanh quan sát bên dưới đại sảnh.

Lúc này sảnh đã bắt đầu có người trật tự an vị.

Tiêu Hồn dẫn nàng dừng trước một cửa phòng.

-”Đây là phòng chuyên chúc dành cho tiểu thư, thỉnh.”

-”ân, đa tạ Tiêu quản lý”

Dạ Tuyết khách khí gật đầu sau đó đi vào phòng. Tiêu Hồn đi theo vào trong.

-”khi có vật vừa ý, tiểu thư trực tiếp hô giá vào nơi này, âm thanh đã được đặc thù xử lý, sẽ không có ai nhận ra giọng tiểu thư” Tiêu Hồn chỉ vào một tấm ngọc huyền phù giữa phòng. Nói chính xác hơn là bằng chiến khí lơ lửng giữa không trung.

-”nếu không có việc gì khác, ta xin phép cáo lui”

-”ân”

Tiêu Hồn ngẩng đầu sâu kín nhìn vào mắt nàng một cái, sau đó bước ra khỏi phòng.

Khép lại cánh cửa, hẳn trầm ngâm suy nghĩ.

“Đôi mắt đó, rất giống một người..nhưng người đó là ai??”

Haizz, nhất thời không suy nghĩ ra được, dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa, Tiêu Hồn vội vàng đi về phía bên trong hội trường đấu giá, phải nhanh chóng báo cáo tình hình cho Các chủ mới được.

Dạ Tuyết quan sát căn phòng, nơi này giống như một không gian tách biệt, trôi bên trên đại sảnh, vị trí của nàng là ở trung tâm, gần như có thể nhìn trọn vẹn diễn biến buổi đấu giá.

Ân, vị trí không sai.

Trong căn phòng kê một bộ ghế khoác da thú mềm mại,nàng lười nhác nằm xuống nhìn ra bên ngoài.

Căn phòng hẳn là được trịnh khí sư gia cố đặc biệt nên từ bên trong có thể nhìn toàn bộ bên ngoài,nhưng bên ngoài lại không nhìn được bên trong.

Trên bàn còn có không ít trái cây.Dạ Tuyết hít mắt bắt đầu “xử lý” chúng.

Nàng không biết toàn bộ hành động của nàng một chi tiết nhỏ cũng không lọt khỏi tầm mắt một người đang đứng tại một căn phòng gần đó.

Nam Cung Hàn chăm chú nhìn tiểu nữ nhân đang thích ý nhấm nháp hoa quả đôi mắt lộ ra nồng đậm sùng nịch,xua thế nào cũng không tan.

Đúng vào lúc này,cửa đại sảnh bước vào hai người khiến Dạ Tuyết chú ý.

Mà vốn đang quan sát nhất cử nhất động của nàng,Nam Cung Hàn cũng theo ánh mắt nàng chuyển xuống đại sảnh.

Nhìn đến hai thân ảnh kia nhất thời Nam Cung Hàn hít mắt.

Chiến Thần Cung Hạ Ngọc? Hoàng tử Liễu Như Tiêu?

Hắn quay sang nhìn vật nhỏ ánh mắt ngạc nhiên cùng với một tia không rõ ngại ngần trong lòng không ngừng vang lên hồi chuông cảnh báo.

Vật nhỏ làm thế nào lại biết hắn?Nhìn ánh mắt nàng rõ ràng là không phải đây là lần đầu hai người thấy nhau.

Dạ Tuyết ngạc nhiên khi nhìn thấy hai kẻ vừa bước vào.

Đó chẳng phải..

Nhớ đến màn anh hùng cứu mỹ nhân trước đó,Dạ Tuyết khuôn mặt hơi hơi nóng lên.

Lại nhìn đến hắc hướng lão giả đưa ra tấm thẻ màu vàng thì ngạc nhiên.

Không phải thẻ màu đen sao?Nàng cứ nghĩ thẻ khách quý đồng loạt đều màu đen chứ?

Xem ra còn có phân chia cấp bậc dựa theo màu sắc,bởi vì nàng vừa nhìn thấy có hai ba người trên tay cầm thẻ màu xanh và màu đỏ..

Dạ Tuyết nắm tấm thẻ màu đen trên tay có phần suy tư..Nga,thẻ của mình cấp bậc gì ta?

Nam Cung Hàn nhìn khuôn mặt đầy dấu chấm hỏi của nàng khi nhìn tấm thẻ trên tay của Cung Hạ Ngọc bên dưới là đã đoán được nàng nghĩ gì.

Hắn gọi lên một độ cung tuyệt mỹ trên khoé môi.

Nàng tò mò cũng phải thôi.Tấm thẻ màu đen kia là vì nàng tạo ra,căn phòng đó cũng là chuyên dành cho nàng.Đương nhiên không thể giống người khác được

Hắn còn cố ý cho gọi trịnh khí sư bày trịnh để hắn có thể nhìn cảnh vật bên trong căn phòng đầu.

Mà tấm thẻ màu đen đó còn có ý nghĩa ngầm là khẳng định thân phận Các chủ phu nhân nha.Cho nên đương nhiên cũng chỉ có nàng được sở hữu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Buổi đấu giá phong ba (5)

Cung Hạ Ngọc vừa bước chân vào đại sảnh liền chú ý có một tầm mắt đặt trên người mình.

Hắn bất động thanh sắc dò xét một lượt xung quanh,sau đó tập trung nhìn về phía phòng Dạ Tuyết,ánh mắt lạnh lẽo.

Hắn ghét có người nhìn mình.Bởi vì mười người hết chín người nhìn hắn là sắc nữ,một người còn lại là tính toán leo lên giường hắn.

Cho nên đối với ánh nhìn chăm chú của nữ nhân, hắn hoàn toàn phản cảm.

Thậm chí còn có chút chán ghét.

Hắn mắt lạnh nhìn về nơi phát ra ánh mắt,tất nhiên nơi đó nhìn từ bên ngoài vào cũng chỉ là một khoảng không.

Phòng đặc biệt?Lẽ nào là thế lực lớn nào đó?

Không chờ hắn phát hiện ra điều gì,tầm nhìn kia đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nếu người ta đã thôi “nhìn” hắn,vậy hắn cũng không hà tất phải chạy theo vấn đề này làm gì.

Cơ bản là hắn lười phản ứng.Quay đầu đi nơi khác,hắn nheo mắt nghiền ngẫm:

-”không biết tiêu cô nương lúc này có tham gia buổi đấu giá này không a? “

Trong lúc đó,trong phòng chuyên dụng,Dạ Tuyết cho vào miệng quả mọng vừa nhai vừa âm thầm biểu môi,nàng chỉ tò mò tầm thế của hắn thôi làm gì phải trùng mắt với nàng chứ.

Cung Hạ Ngọc không biết người hắn đang tâm tâm niệm niệm đang nhìn hắn đâu.

Đội Liễu Như Tiêu làm xong thủ tục bán đấu giá hắn dẫn đầu hướng về vị trí của mình.

Mà Dạ Tuyết cũng chẳng biết mình bị Cung Hạ Ngọc xếp vào hàng sắc nữ

Nam Cung Hàn mang theo dò xét nhìn theo bóng dáng Cung Hạ Ngọc đi đến phòng chuyên dụng dành cho Chu Huyền quốc.

Hắn khẳng định hai người biết nhau,nhưng là từ lúc nào mới được?

Chết tiệt,đào hoa của vật nhỏ từng cái từng cái liên tục xuất hiện,người người thân phận đều không tầm thường,ngay cả hắn không xem đối phương vào đâu cũng phiền chết với chuyện tình địch “tre già măng mọc” kiểu này nha.

Hắn nghiền răng nghiền lợi nhìn thân ảnh nhỏ xinh đang lười biếng, nằm dài ra ghế lột hoa quả gặm cắn kia.

Hoà không biết phát vào đâu khiến khuôn mặt hắn đen như mực thậm chí vắt ra nước,nhiệt độ trong phòng trực tiếp đóng băng,mà mùi chua thì bay loạn xạ.

Đúng lúc này cánh cửa phát ra hai tiếng gõ nhẹ,Tiêu Hồn ngoài cửa lên tiếng.

-”các chủ”

Nam Cung Hàn hít một hơi,đề xuống mùi chua đã xông lên tận họng âm trầm nói.

-”vào đi.”

Tiêu Hồn nghe hai chữ lạnh lẽo có cảm giác bị xối một chậu nước đá từ đầu xuống chân.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân nổi gai ốc,bản năng ẩn vệ không ngừng gào thét kêu hắn chạy đi,bên trong rất nguy hiểm,cố tình các chủ bên trong lại kêu hắn vào.

Nuốt khan một ngụm nước bọt.Hắn anh dừng hi sinh bước vào phòng.

Vừa bước chân vào phòng liền rơi vào đôi mắt bùng bùng hoá diễm.Mà nhiệt độ phòng thì trực tiếp trở thành hàn băng.

Được rồi,hai tầng băng hoá,hắn là tra tấn hắn đâu.Các chủ đây là làm sao a?

Được rồi, theo Các chủ từ năm người chín tuổi,bây giờ đã gần hai mươi, người đủ quyền lực làm cho khuôn mặt vạn năm không thay đổi của Các Chủ biến đổi cũng chỉ có một nhân vật đang ở phòng chuyên dụng đặc biệt kia.

Chỉ là vì sao khuôn mặt Các chủ lại đen thui như thế kia nha.

Đáng thương Tiêu tiểu tử,năm cũng trúng đạn.

Người nào đó bị dấm chua xông lên não không có nơi phát tiết,mà hắn xem như xui xẻo chọn đúng lúc Nam Cung Hàn uống dấm gõ cửa.

Chỉ có thể nói.Tiêu Hồn: người-xong-đời.

Nuốt khan ngụm nước bọt lần hai Tiêu Hồn né đi ánh nhìn “tình thương mến thương” của Nam Cung Hàn cất giọng báo cáo.

-”Các chủ,tổng cộng 302 viên đan dược cực phẩm,thần đã cho người an bài đấu giá 1/3 chúng,còn lại ẩn theo số tiền đấu giá gấp ba tính toán.Mời các chủ phân phó”

-”302 viên?” Nam Cung Hàn ngoài ý muốn kinh ngạc nhìn Tiêu Hồn.

Sau đó nhếch môi, ân, quả không hổ danh vật nhỏ của hắn.

Một cổ tâm tình tên là tự hào bất chợt xuất hiện trong suy nghĩ của hắn.

Đây là nữ nhân hắn chọn nha. Nếu không phải nàng còn quá nhỏ, ngay cả tuổi cập kê cũng chưa tới, hắn hận không thể ngay lập tức bắt nàng trở lại nhét vào phạm vi mình có thể luôn nhìn thấy.

Mà Tiêu Hồn lúc này cảm nhận được nhiệt độ trong phòng tăng thêm rõ rệt tâm tình nhảy nhót.

Hê hê, thành công dời đi lực chú ý của Các chủ, phải chăng đại biểu hôm nay hắn có thể tránh một kiếp?

Không đợi Tiêu Hồn vui sướng được bao lâu, hắn lại nhận được một tầm mắt lạnh suru suru đặt trên người mình.

Tiêu Hồn buồn bực, hôm nay tâm tình của Các Chủ sao lại bất định như vậy a? Không lẽ tới tháng?

Ách..phi..phi.. Cái quý gì mà tới tháng, Các chủ biết còn không lột da hắn ra.

Tiêu Hồn chợt dạ trộm liếc mắt Nam Cung Hàn đang ngồi trước mặt, nuốt ngụm nước bọt thứ ba.

Tuyệt đối không thể để Các chủ biết suy nghĩ vừa rồi của hắn, nếu không cửa Ma Vực đón chào hắn a.

Nam Cung Hàn nhìn bộ dạng lăm lăm lét lét nhìn trộm mình của Tiêu Hồn, chỉ biết hắn đang ở nói xấu mình, không biết nội dung là gì nhưng hắn là chẳng tốt đẹp gì đi.

Kéo kéo làn môi, Nam Cung Hàn mở miệng.

-”quặng đồng tại Thủ Vĩ còn chưa có báo cáo, nơi đó đang thiếu người, người đến đó giúp đi.”

Tiêu Hồn âm thầm kêu rên.

Mỏ đồng tại Thủ Vĩ vừa mới phát hiện mười ngày nha, đừng nói báo cáo, ngay cả bắt đầu khai thác sợ cũng chẳng được bao nhiêu.

Đây là đây hắn đi đào đất đâu. Hắn là ẩn vệ được không? Tiêu Hồn trong lòng âm thầm cắn khần tay roi lệ, ngoài mặt lại cung kính thưa “vâng.”

Đại sảnh lần nữa bước vào bốn người. Ba nam một nữ. Nam nắm tay nữ đi phía trước, hai nam còn lại đi phía sau.

Nam nhân dịu dàng như suối, mà nữ nhân thanh lãnh (thanh cao lạnh nhạt) như Tuyết Liên, đẹp không sao tả được.

Hai người song song bước vào nhất thời làm đại sảnh xôn xao từng tiếng bàn tán.

Dạ Tuyết từ trong phòng nhìn xuống, dừng lại vài giây trên mặt nam tử, sau đó hoàn toàn đặt chú ý vào nữ tử bên cạnh.

Vân Mộng Vũ..

Nói vậy vị bên cạnh hắn là nam chủ Hạ Dật Phong?

Chiều theo thời gian hắn là lúc sáng hai người đã nhận thức đi, buổi chiều Hạ Dật Phong gặp nữ chủ trên đường mới đưa ra lời đề nghị đi chung đến đấu giá hội.

Nữ chủ còn thành công hợp tác bán đan dược với vị thiếu chủ Phong Tuyết sơn trang này nha.

Ân, không hổ danh nam chủ, hảo soái. Dạ Tuyết nhìn lại nam tử âm thầm gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Buổi đấu giá phong ba (6)

Vân Mộng Vũ khoát tay Nam Cung Chu Khắc bước vào sảnh.

Ngay lập tức đại sảnh xôn xao lên.

-”xem,nữ tử kia đẹp quá nga,hệt như tiên nữ,chao ôi ta phải lòng nàng rồi” nam nhân A nói.

-”đồ ngu,không nhìn thấy hoa đã có chủ sao?cẩn thận nam nhân của tiên nữ cắt lưỡi ngươi” nam nhân B đập nam nhân A một cước khinh bỉ nói.

-”thật là kim đồng ngọc nữ,hai người đẹp đôi quá đi” nam nhân C cảm thán.

-”nữ nhân kia là ai?đó chẳng phải nhị hoàng tử sao?quan hệ của họ là gì a?” người qua đường D chỉ chỉ vào hai người hỏi.

-”kia hình như là Nhị tiểu thư của Dạ gia hay sao ấy,nghe nói sắc nước hương trời quả không sai a” người qua đường E vuốt cằm nghĩ ngợi.

-“....”

-“....”

Vân Mộng Vũ đi bên cạnh Nam Cung Chu Khắc thu hết những lời bàn tán vào tai,khoé môi khẽ nhếch.

Nàng hưởng thụ sự chú mục từ xung quanh.

Nhìn xem,cho dù là ở Trái Đất vẫn là ở Thương Lam vị diện lạc hậu này,nàng-Mẫu Đơn nữ vương luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Chợt,Vân Mộng Vũ đình chỉ bước chân,ánh mắt sắc bén nhìn về hướng phòng Dạ Tuyết.

-”eo,không hổ danh đặc công nha,trực giác rất bén nhạy.”

Dạ Tuyết khoé môi nâng lên,nàng vừa rồi nhìn chăm chú nàng ta (VMV) tầm ba mươi giây thì bị phát hiện,kết quả không sai,nhưng với Dark mà nói,thật sự là không đáng kể.

Với độ nguy hiểm của những nhiệm vụ Dark thực hiện mà bị đối phương nhìn chăm chăm tận ba mươi giây mới phát hiện phỏng chừng cái mạng chực cái cũng không đủ mất.

Phải biết vận tốc của viên đạn là 715m/s.Chỉ cần loi là chừng ba đến năm giây là đủ để có một tấm vé du lịch một chiều không khứ hồi xuống Suối Vàng uống trà với ông bà rồi.

Làm nhiệm vụ mà để tay súng bắn tia nhắm mình tận ba mươi giây mới phát giác ngay cả tư cách vô Dark cũng không đạt.

Chưa kể 715m/s đó là vận tốc của bốn khẩu súng được công nhận nguy hiểm nhất trên thế giới.

Còn súng qua tay nàng cải tiến,vận tốc cao nhất có thể đạt đến 945m/s.Ba mươi giây đó có thể lấy được mười cái mạng Vân Mộng Vũ.

“Có lẽ do đặc điểm chiến khí của căn phòng,ngăn cản các giác quan của con người chăng?”

Dạ Tuyết nhìn một chút kết cấu căn phòng, có điều suy nghĩ.

Nếu quả thật như vậy,có lẽ nàng nên chú ý một chút khắc phục điểm này trong quá trình chế tạo vũ khí cho Dark sắp thành lập.

Vân Mộng Vũ khó hiểu thu hồi tầm mắt,vừa rồi nàng cảm giác được có một ánh nhìn mang theo đánh giá cùng với nghi vấn tò mò đảo qua trên người nàng.

Vừa nhìn lại thì tầm mắt đó đã biến mất.

Rốt cuộc là ai ở quan sát nàng?vẫn là nói nàng suy nghĩ nhiều đâu?

Nam Cung Chu Khắc đưa ra tám thẻ màu vàng,đội xác nhận,sau đó nắm tay Vân Mộng Vũ vào phòng dành cho Hoàng gia Thiên Long.

Vân Mộng Vũ đôi mắt lần nữa nhẹ đảo qua hướng Dạ Tuyết sau đó xoay người sóng vai Nam Cung Chu Khắc bước đi.

“Có lẽ mình quá khản trương rồi”, Vân Mộng Vũ tự cười bản thân quá khản trương,vừa mới bị vụ Hạ Dật Phong kích thích nên đâm ra bất an lung tung.

Nghĩ đến Hạ Dật Phong,Vân Mộng Vũ đôi mắt xẹt qua tia âm ngoan.

Nàng-Vân Mộng Vũ nhớ kĩ nỗi nhục ngày hôm nay,sẽ có ngày nàng khiến hắn quỳ dưới váy nàng cầu xin tình yêu.

Cửa lớn Các Điểm lần nữa xôn xao, bước vào là một đoàn người, dẫn đầu là một công tử văn nhã ôn nhuận như ngọc, cả người tản ra hơi thở mùa xuân.

Dạ Tuyết ngoài ý muốn lần nữa nhìn thấy thân ảnh của Long Thiên Mị.

Kể từ hôm giáp mặt tại Vạn Xuân Lâu ấy về sau nàng không thấy tăm hơi hắc đầu, chỉ thỉnh thoảng nhận được báo cáo của hắc đầu về tình hình khai thác “vàng đen” cho nàng.

Dạ Tuyết chú ý đến tấm thẻ màu lam trên tay hắc đầu.

Vạn Xuân Lâu tính ra là một thế lực lớn tại Thiên Long đại lục, ngang hàng với Diêm Tật Các.

Như vậy màu lam hắc đầu là dành cho các thế lực lớn trên giang hồ.

Đại sảnh rất rộng, sức chứa có lẽ tầm 500-1000 người, hiện tại chật kín, bốn góc trên cao treo bốn viên Dạ Minh Châu cỡ lớn khiến đại sảnh sáng như đang đứng dưới ánh Mặt Trời.

Trong phòng nàng cũng có một viên, tại góc phòng còn có đặt một lư hương nhỏ chậm rãi tản mát ra hương khí.

Mấy thứ này nhìn qua tuy rằng không quá thu hút, nhưng trên thực tế mỗi một kiện đều là tinh phẩm, giá trị xa xỉ.

Chẳng hạn lư hương kia, bên trong đang đốt chính là “Thư thảo”, rất có lợi cho sức khỏe có tác dụng xua tan mệt mỏi cũng như tăng khả năng tiếp thu chiến khí từ môi trường bên ngoài vào cơ thể.

Tất nhiên chỉ có một số đối tượng nhất định được hưởng chế độ này nhưng không thể không công nhận dụng tâm kín đáo của kẻ đứng đầu Diêm Tật Các.

Phải biết hầu hết những người ngồi trong phòng chuyên dụng thân phận đều không tầm thường.

“Thư thảo” xem như là một loại thảo dược quý, lại phục vụ cho họ như vậy hắc đầu sẽ khiến các thế lực lớn vô cùng hài lòng đồng thời nó cũng ngầm phản ánh sự hùng hậu tư bản của Diêm Tật Các.

Theo một đạo chiến khí đánh vào chiếc chuông phát ra âm thanh đinh đương vui tai, đấu giá hội chính thức bắt đầu.

Bởi vì hôm nay là buổi đấu giá giữa tứ quốc, nên số lượng hàng hoá rất nhiều, mở đầu là những vật phẩm của các lính đánh thuê (dòng binh đoàn) gửi bán.

Đại đa số đều là da lông ma thú cùng một ít có đặc thù tác dụng dược phẩm, phòng hộ phục linh tinh, hơn nữa đánh ra giá cả cũng không phải rất cao.

Thẳng đến lúc bán đấu giá sư lấy ra một thanh Hàn quang kiếm sau, phòng đấu giá trung không khí mới dần dần sôi nổi.

Sau khi trải qua một phen tranh đoạt, Hàn quang kiếm cuối cùng được phòng đấu giá số 2 lấy chín mươi vạn lượng bạc trắng mua xuống.

Toàn bộ trong quá trình, Dạ Tuyết không thú vị nhìn từng kiện từng kiện vật phẩm được mang lên bán đấu giá đài sau đó được mua đi.

Nàng nhàm chán theo thói quen xoa xoa cổ tay phải định vuốt đầu Hiên Viên Triệt, sau đó dừng một chút, nàng cười khổ.

Nàng đã quên tiểu Triệt đã đi được một ngày rồi.

Thói quen quả thật đáng sợ nha, mỗi ngày có hắc đầu bên làm bạn, nàng đã quên rồi sự tồn tại của hắc đầu.

Bây giờ bỗng dưng xa rồi, mặc dù biết chỉ vài ngày hắc đầu sẽ trở lại, nàng vẫn có chút không thói quen cũng như có cảm giác nhớ nhung hắc đầu.

Aizz..Dạ Tuyết thở dài.

Tiểu Triệt, người mau trở lại a~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Buổi đấu giá phong ba (7)

Dạ Tuyết không có thời gian rối rắm về Hiên Viên Triệt lâu lắm, bởi vì ngay sau đó nàng đã bị một vật phẩm mà nhân viên công tác bung lên hấp dẫn toàn bộ lực chú ý.

Đặt ở trên khay bán đấu giá là một viên đá to chừng một nắm tay trẻ con, nó mặt ngoài phủ một lớp thân nhiên màu bạc khiến viên đá bóng loáng, ónh nhuận vô cùng.

Mà cái làm cho người ta chú ý nhất chính là, viên đá lại trong trạng thái nửa trong suốt, thỉnh thoảng phát ra ánh sáng bàng bạc, mà bên trong phảng phất có cái gì đó giống chất lỏng ở lưu động.

Dưới ánh sáng của Dạ Minh Châu, viên đá càng trở nên rực rỡ đầy màu sắc, trông rất đẹp mắt.

Bán đấu giá sư đợi mọi người thưởng thức đủ vẻ xinh đẹp của viên đá mới bắt đầu giới thiệu lai lịch :

-"Đây là một linh đánh thuê trong một lần săn ma thú lạc vào một hang động, bên trong tìm được vài món bảo bối, viên đá này là một trong số đó."

-"Bất quá sau khi Các Điểm tra xét lại phát hiện tác dụng không rõ ràng, có thể đương (dùng làm) vật phẩm trang sức, giá tiền nghi 1000 lượng bạc."

Bán đấu giá sư giới thiệu làm cho trong đại sảnh nhiều nhân bị viên đá thu hút lập tức buông tha cho trả giá ý định, dù sao không ai chê bạc nhiều.

Tuy rằng nơi này nhân phần lớn là tài đại khí thô, nhưng bạc cũng không phải sỏi đá, bỏ ra 1000 lượng bạc mua về một viên đá làm vật trang sức, kia cũng không khỏi có điểm ngốc a.

Cho nên trong khoảng thời gian ngắn, trừ bỏ một ít nữ nhân rải rác trả giá, còn lại mọi người phần lớn là nhìn náo nhiệt đồng thời âm thầm chờ mong kiện bán đấu giá phẩm tiếp theo xuất hiện.

Nữ nhân đối với những vậy trang sức là không thể cưỡng lại sức mê hoặc, cho nên không ít người tham gia trả giá. Ngược lại viên đá cũng không đến nỗi bị vắng vẻ.

Nhưng là lúc này Dạ Tuyết ánh mắt lại tăng lên hai phần hứng thú, nàng nhìn viên đá nhẹ nhếch miệng.

Nàng tất nhiên biết lai lịch của viên đá kia, nó căn bản không phải là cái gì trang sức, mà viên đá bên trong cũng xác thực có chất lỏng tồn tại, hơn nữa này chất lỏng có có thể giải trừ hết thủy độc tố công hiệu.

Này nhưng là khó gặp một quả Linh Khí tàng đá nha.

Trời đất bao la, nơi này nhân lấy tu tập chiến khí làm gốc, tất nhiên trong không khí linh khí là tràn ngập, mà viên đá này chính xác là hấp thụ linh khí trong thiên địa khiến trung tâm viên đá bị biến đổi

Qua hàng ngàn năm, theo linh khí không ngừng tắm bổ, phần trung tâm của viên đá dung hoà cùng linh khí hình thành nên dung dịch bên trong.

Mà dung dịch này có thể làm dung môi hoá giải tất cả độc dược

Trong nguyên tác, viên đá này tại đấu giá hội hôm nay là được nam chủ Hạ Dật Phong mua xuống tặng nữ chủ Vân Mộng Vũ. Sau đó được nữ chủ sử dụng để giải độc cho Hách Liên Kỳ nga.

Trong đầu chợt nghĩ ngợi một chút, ánh mắt Dạ Tuyết nổi lên một tia trêu đùa.

Nói thật, nàng cũng không quá cần viên đá này, căn bản trên thế giới này không có độc nàng không giải được, chẳng qua là cần nhiều thời gian hay ít để chế giải được mà thôi.

Bất quá a

Nàng nhưng là không ngại cho nữ chủ một ít phiền toái đâu, dù sao hiện tại rất buồn chán, đúng không?

Dạ Tuyết nghịch ngợm cười, mà nụ cười này không ngoài dự liệu rơi vào tầm mắt Nam Cung Hàn.

Hắn nhìn nàng cười bất giác cũng nở nụ cười nhẹ, trong mắt tràn đầy đều là ôn nhu.

Nàng thích viên đá kia? nam Cung Hàn dời lực chú ý xuống đại sảnh.

Xác thực rất đẹp, bất quá lại là chất lượng tầm thường viên đá, nếu vật nhỏ thích đá nhiều màu sắc, vậy sau này thu thập nhiều một chút cho vật nhỏ đi.

Dạ Tuyết không biết có người vì nàng nhìn nhiều thêm hai giây viên đá kia mà sau này các loại đá quý lớn nhỏ không ngừng được đưa đến cho nàng.

Bất quá đây là nói sau.

Mà cùng lúc đó, đại sảnh bước vào ba người, bắt quá bởi vì đấu giá hội đang chú ý sự tranh giành trả giá viên đá của vài nữ nhân nên cũng không ai chú ý đến bên này.

Mà dẫn đầu ba người là một nam nhân anh tuấn, bắt quá hàn khí trên người hắn lại vô cùng thâm trầm, một đôi mắt hắc như mực hết như một cái động không đáy nhìn chăm chăm lên đài mà mục tiêu dĩ nhiên là viên đá nhỏ kia.

Một trong hai nam nhân đi bên cạnh hắn hướng lão giả nơi góc phòng ngoắc ngoắc. Lão giả lập tức không chậm trễ đi qua.

Chỉ thấy nam nhân đưa ra một miếng Ngọc bội hình kì lân, bên trên khắc hai chữ Phong Tuyết cho lão giả, lão giả lập tức khom mình làm động tác thỉnh về một góc, sau đó xoay người bước đi, ba nam nhân nhanh chóng theo sau.

Nếu Dạ Tuyết nhìn thấy miếng Ngọc bội kia nàng sẽ nhận ra miếng ngọc bội này y hệt miếng ngọc bội mà vị Phong ca ca kia đưa cho nàng năm nàng tám tuổi, bắt quá miếng ngọc bội ca ca kia cho nàng là màu bạc, bên trên chỉ có một Phong tự, màu bạc là ngọc tuyết thân, mà miếng ngọc bội nam nhân kia đưa ra lại là màu lục nhạt.

Người đến chính là Hạ Dật Phong, sau khi giải quyết Vân Mộng Vũ, hắn cấp tốc đi đến nơi này, lại ngoài ý muốn có chút rắc rối nên đến chậm.

Trọng sinh có trí nhớ kiếp trước, hắn đương nhiên biết viên đá kia lai lịch và công dụng như thế nào, hắn tất nhiên sẽ đoạt vào tay bắt quá sẽ không lại tiện nghi cho ả tiện nhân Vân Mộng Vũ kia.

Mà trên tầng hai, đồng dạng phòng khách quý, Long Thiên Mị híp đôi mắt phượng tuyệt đẹp nhìn viên đá.

Hắn chợt nghĩ đến tiểu chủ nhân, tiểu chủ nhân hắn là sẽ thích viên đá này đi, còn nhớ lần trước gặp nhau tại Uyên Ương đình tiểu chủ nhân nhìn chăm chăm từ ngọc của mình đâu.

Nghĩ đến gương mặt kia, trong mắt hắn loé lên một tia không rõ tình tự, ân, quyết định thủ viên đá này tặng cho tiểu chủ nhân đi.

Và, trong lúc vô hình, một viên đá bị ba nam nhân cấp nhớ thương, hơn nữa đối tượng tặng lại là cùng một người, mà người đó hiện tại còn đang cười nham hiểm, tính toán một lát như thế nào nâng giá “âm” nam chủ Hạ Dật Phong một phen đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Buổi đấu giá phong ba (8)

- “2000 lượng bạc”

- “2300 lượng bạc”

- “2800 lượng bạc”

Không ngừng có người ra giá, mà hầu hết là nữ nhân. Đôi khi cũng có vài giọng nam nhân chủ yếu là có ý định mua về lấy lòng nữ nhân của mình, bắt quá thực thừa thớt.

- “...”

- “...”

- “...”

Đang lúc mọi người cảm thán một viên đá không có gì tác dụng nhưng giá lại không thấp thì:

- “100000 lượng bạc” Long Thiên Mị lên tiếng.

Toàn trường im lặng.

Oa~ một viên đá tầm thường có nhân ra giá 100000 lượng bạc, phải chăng là cái gì bảo vật nhưng họ không biết rồi?

Đại sảnh thoáng im lặng bỗng muốn vỡ tung ra vì những lời bàn tán.

Rất nhiều người ôm tâm tư xem kịch vui cũng bắt đầu do dự có nên tranh đoạt hay không. Biết đâu đây lại là một bảo vật?

Bán đầu giả sư nhạc muốn hồng rồi.Phải biết món hàng bán ra nhưng là trích 10% thù lao cho hần nha.

Hần còn chưa thoát ra trận vui mừng thì một giọng khác lại khiến hần trừng lớn mắt.

-”130000 lượng bạc” một giọng nữ thanh thúy vang lên,mặc dù đã thông qua thiết bị biến đổi giọng nói khiến âm vực trầm hơn song cũng không khó tưởng tượng giọng chân thật là như thế nào dễ nghe.

Dạ Tuyết híp mắt nhìn qua,đây là phát ra từ phòng Vân Mộng Vũ nga~..hần là nữ chủ đi.

Các phòng chuyên dùng cho khách quý của Các điểm được thiết kế đặc biệt khiến khách nhân có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài xem toàn cảnh,bất quá không thể xuyên qua tường chắn để xem xét bên trong.

-”180000 lượng bạc” Dạ Tuyết lười biếng nhấp môi một ngụm căn quả táo một ngụm hô giá.

Dạ Tuyết đoán không sai,người vừa ra giá đúng là Vân Mộng Vũ.

Một khắc nhìn sơ qua viên đá tim nàng bỗng dưng loạn nhịp.

Nơi nào đó trong đầu nàng không ngừng muốn nàng mua xuống viên đá đó.

Nàng cảm giác đây là thứ tốt rất có ích cho nàng trong tương lai.

-”200000 lượng bạc” Vân Mộng Vũ lần nữa ra giá.

-”250000 lượng bạc” Dạ Tuyết cười sáng lạng.

-”300000 lượng bạc” Vân Mộng Vũ âm thầm cắn răng.

Nam Cung Chu Khắc thấy Vân Mộng Vũ liên tục nâng giá không khỏi ngạc nhiên.

Một viên đá mà thôi,lại lịch lại không rõ,nàng cần gì phải bỏ ra nhiều bạc đến vậy?

-”nàng thích viên đá này à?” Nam Cung Chu Khắc quay sang Vân Mộng Vũ ôn nhu hỏi.

-”Khắc ca ca,viên đá thật đẹp,ta vừa nhìn đã thấy thích,chỉ có điều..có lẽ hay là thôi đi,gia quá cao ngược lại mang vào cũng không thoải mái.” Vân mộng Vũ cô nén cảm giận nở nụ cười, mặc dù vậy nụ cười của nàng lại hết sức tự nhiên chân thành không có gì miễn cưỡng.

Nếu nàng lại tặng giá không khỏi rước lấy sự nghi ngờ của hần.

Dạ gia không nhỏ,tài sản kếch sù nhưng nàng cũng không được sủng a.

Nếu nàng có quá nhiều bạc chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.

Người khác có thể không nhưng Nam Cung chu Khắc là người Hoàng Tộc,“thà giết lầm còn hơn bỏ sót“.

Nàng không thể mạo hiểm.

Thêm vào đó..nếu tiếp tục tăng giá có khả năng nàng không kham nổi giá tiền a..

Mặc dù không ít lần bán đan dược nhưng số tiền lại không khả quan mà nàng cũng không dám mình mực trưng đảm bán ra quá nhiều.

Dù sao tại nơi này dược sư là đối tượng hoặc là vạn chúng chú mục hoặc là vạn người truy tung.

Nơi này lại không có pháp chế quản lí,nắm đầm là quyền lực.

Với chút sức lực của nàng bây giờ,nếu lộ ra nàng có thể luyện chế đan dược thất cấp không khéo sẽ dẫn lửa thiêu thân

Trong quá khứ không ít dược sư gặp nạn , bị ám sát ,cướp đoạt.

Một người hai người nàng có thể đối phó,nhưng trăm người ngàn người đâu?Sức hấp dẫn của đan dược thất cấp là không thể chối từ

Đạo lí châu châu đá voi sờ sờ ra đó nàng cũng không tưởng mình bị vướng vào.

Hiện tại 500000 lượng bạc là của nàng cực hạn,mà người ra giá dường như còn có thể tiếp tục tăng giá.

Vân Mộng Vũ nhìn viên đá dưới bực nội tâm vận vẹo.

-”nếu nàng thích ta sẽ tặng cho nàng” Nam Cung Chu Khắc nhẹ giọng.

Nghe vậy,tim Vân Mộng Vũ chọt đập nhanh.

Đúng vậy!

Nàng không thể mua.. nhưng nếu hần mua cho nàng đâu?Vân Mộng Vũ nhanh chóng tính toán.

Vân Mộng Vũ mừng rỡ trong lòng,ngoài mặt lại là ngại ngùng khó xử.

-”không cần đâu,Khắc ca ca,muội chỉ là thích thôi,ngược lại muội cũng không thể khiến huynh hoa nhiều bạc như vậy đi”

Nam Cung Chu Khắc mỉm cười.

Nàng đúng là một nữ tử thiện lương,nếu là người khác ngược lại đã nhào vào lòng hần làm nũng đòi hần mua cho được.

Nàng rõ ràng rất thích viên đá đó lại lo nghĩ cho hần tốn bạc mà từ chối.

Nghĩ đến đây ánh mắt hần càng nhu hoà.

Hần hướng bên ngoài mở miệng.

-”500000 nghìn lượng bạc”

Mọi người ngay lập tức ồ lên.

Bán đấu giá sư đã bắt đầu hưng phấn đến mức run rẩy.

-”500000 lượng bạc,còn lại ai tăng giá không?” bán đấu giá sư kích động.

-”501000 lượng bạc” Dạ Tuyết tiếp tục đùa dai.

-”600000 lượng bạc” Nam Cung Chu Khắc trả giá.

Mọi người đều rơi vào tình lặng theo từng lần tăng giá.

Mà Dạ Tuyết không nhanh không chậm theo đi lên,lại hết lần này đến lần khác mỗi lần hô giá chỉ hơn 1000 lượng.

Mà Nam Cung Hần ban đầu có ý định mua viên đá cho nàng,nhưng nhìn nàng có ý tứ “hờ” ai đó hần lại tạm dừng ý định thủ xuống.

Theo biểu hiện của vật nhỏ,hần là chủ nhân căn phòng kia đã “đắc tội” với nàng đi.

Hần nhìn sang phòng đang cùng Dạ Tuyết hô giá.

Hoàng tộc?Nam Cung Chu Khắc?Nhị hoàng huynh?

Không vật nhỏ không có khả năng biết nhị hoàng huynh,như vậy...

Hần là nữ nhân đi cùng nhị hoàng huynh?

Mặc kệ là ai,chọc đến vật nhỏ xem như chọc đến hần.Nghĩ đến đây,ánh mắt hần lạnh như băng.

Vân Mộng Vũ đang ngồi đầy cỗi lòng mong chờ cật đến tay bỗng dựng toàn thân lạnh buốt,lông tơ dựng đứng.

Nàng nghi hoặc đề phòng nhìn xung quanh lại cái gì cũng không nhìn ra.

Vân Mộng Vũ không biết mình vừa bị một nhân vật vô cùng nguy hiểm ghi nhớ một chút.

“1 vạn lượng bạc”

Không đợi Dạ Tuyết lần nữa trêu đùa,lầu hai,một phòng khách quý hô giá khiến mọi người rung động.

-”một..một ..vạn lượng,còn ai ra giá nữa chẳng?” bán đấu giá sư cảm giác mình đang nằm mơ,run giọng hỏi.

Mà Nam Cung Chu Khắc bên này theo hướng giọng nói nhìn qua,phát hiện đó là phòng chuyên dụng của Phong Tuyết sơn trang thì trầm mặc,ánh mắt có chút do dự,...

-”2 vạn lượng” Long Thiên Mị lười biếng xoa xoa cằm cát tiếng.

Hạ Dật Phong ánh mắt mỉa mai.

Vạn Xuân Lâu??

Kiếp trước dường như không có người này tham gia đấu giá ngày hôm nay đi..

Hắn nhìn Âm Nhất ý bảo hắn tiếp tục.

-”3 vạn lượng” (Nam Cung Chu Khắc)

-”5 vạn lượng” (Hạ Dật Phong)

-”8 vạn lượng” (Long Thiên Mị)

Tiếng hô liên tục vang lên, giá tăng không ngừng, mọi người nghe giá chỉ cảm thấy đau lòng thay cho chủ hồ giá.

Không cần thử thách trái tim nhỏ bé của họ như vậy được không?

Mà đúng vào lúc này, cửa phòng Long Thiên Mị có tiếng gõ cửa.

Hộ vệ của hắn ngay lập tức xoay người tiến ra mở cửa.

Một nhân viên mặc trang phục của Các điểm trao cho hắn một tờ giấy gấp lại làm bốn.

Hộ vệ nhận nó sau đó khép cửa lại, trở lại bên cạnh Long thiên Mị hai tay cung kính dâng lên.

Long Thiên Mị tò mò cầm lên tờ giấy mở ra, nội dung tờ giấy khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

Đôi mắt xẹt qua một tia sáng rọi, lại nhanh chóng biến mất.

-”ngươi ở đây, không cần đấu giá nữa” Long Thiên Mị hướng hộ vệ dặn dò, còn mình thì đứng dậy ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Buổi đấu giá phong ba (9)

“Cốc cốc”

-”Vào đi”

Long Thiên Mị nghe được một giọng nữ trong trẻo thanh mát thì hơi ngạc nhiên.

Nữ nhân?

Phản ứng đầu tiên của hắn là nhầm phòng, hơi khựng lại, hắn cho tay vào ngực lôi ra một mảnh giấy gấp làm tư, mơ hồ có thể nghĩ được thoang thoang mùi thảo dược.

“không cần theo giá làm gì, ngươi tới phòng thứ năm bên phải gặp ta.

Kỳ Phong”

Hắn nhìn lại nội dung trên mảnh giấy trong tay, lại quay sang nhìn lại căn phòng, ừ, đúng là nơi này, không sai nha!!!

Không lẽ tiểu chủ nhân dẫn nữ nhân đi theo?

Nghĩ đến điều này Long Thiên Mị trong lòng xẹt qua một tia khó chịu lại rất nhanh vô tung vô ảnh khiến hắn cũng không thể nhận thấy.

“chi nha”

Đúng vào lúc Long Thiên Mị đang rối rắm thì cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra, khiến hắn có chút trở tay không kịp cứ như vậy cùng Dạ Tuyệt bốn

mắt nhìn nhau.

Đập vào mắt hắn là một gương mặt nữ nhân thanh tú.

Hắn nhìn nàng một lượt,sau đó ôn hoà cất tiếng chào hỏi.

-”ngươi hảo,ta đến tìm người tên Kỳ Phong.”

-”Ân,“ Dạ Tuyết gật đầu,tránh qua một bên ý bảo hắn có thể vào.

Đi ngang qua người Dạ Tuyết,Long Thiên Mị sâu kín nghĩ được mùi thảo dược rất nhẹ,gióng hệt tiểu chủ nhân.

Hắn khẽ nhíu mày,nhưng cũng không nói gì mà nhanh chóng bước vào phòng.

-”Ngươi là ai? Kỳ Phong ở nơi nào?” hắn nhìn khắp căn phòng,xác định không còn ai nữa thì nghi hoặc hỏi.

Ở người ngoài hắn không gọi là tiểu chủ nhân mà trực tiếp gọi tên.

-”ta là ai? chẳng phải trên giấy đã viết rõ tên ta rồi sao?” Dạ Tuyết nhướn mày nhìn mảnh giấy trên tay Long Thiên Mị.

-”ngươi...!!!?” Long Thiên Mị kinh ngạc.

-”ân?lạ lắm sao?” Dạ Tuyết nheo mắt không sao cả, lững thững đi đến ghế ngồi xuống nhìn hắn.

Mà giờ phút này Long Thiên Mị lâm vào một trận ngây ngốc.

Nữ nhân này nói mảnh giấy là nàng viết?

Nữ nhân này ...là Kỳ Phong?

Khoan đã!

Nói như vậy tiểu chủ nhân là nữ nhân??

Trong đầu Long Thiên Mị lúc này hết như có một đàn ngựa không ngừng chạy,loạn cả lên.

Hắn giật gật khoé môi không xác định hỏi

-”tiểu chủ...nhân?”

-”ân” Dạ Tuyết buồn cười nhìn nam nhân như trích tiên trước mặt há hốc mồm thờ đốc.

-”người là..” Long Thiên Mị nuốt một ngụm nước bọt.

-”nữ nhân” Dạ Tuyết cười tủm tỉm gật đầu tiếp lời hắn.

-”Bất quá gương mặt này cũng không phải là của ta,nên ngươi không cần đề ý” Dạ Tuyết tùy ý nói,cũng mặc kệ Long Thiên Mị còn chưa thoát được tin tức động trời đôi mắt mang đầy ý cười nhìn xuống đại sảnh.

Đầu giá vẫn đang tiếp tục nha.Kịch hay là phải xem đến cuối nha.

Long Thiên Mị hồi phục tinh thần,lấy lại bình tĩnh nhìn chằm chằm Dạ Tuyết.

Một lúc sau,sau khi tiếp nhận sự thật tiểu chủ nhân là nữ nhân,trong lòng hắn có một cảm giác rất kỳ lạ,ân ân có chút thờ phảo và vui vẻ mà chính hắn cũng không biết lí do là gì.

Hắn rất tự nhiên ngồi xuống ghế,lại vô tình cố ý ngồi gần sát Dạ Tuyết một chút.

Ánh mắt như dính chặt vào nàng,di thể nào cũng không ra.

Sâu trong đó còn có cái gì đó nóng bỏng bắt đầu khởi động lóc xoáy.

Dạ Tuyết đang tập trung cao độ xem kịch vui hoàn toàn không thấy được những hành động nhỏ của Long thiên Mị.

Nhưng Nam Cung Hàn từ lúc Long Thiên mị gõ cửa phòng đến lúc hắn ngồi gần nàng đã gắt gao nhìn không chớp mắt.

Hành động này của Long Thiên Mị không thể nghi ngờ làm người nào đó trực tiếp đập vỡ vai giấm.

Ánh mắt hần nổi lửa nhìn chăm chăm Long Thiên Mị mỗi khi nói chuyện như có như không kẻ sát vảnh tai của nàng.

Chỉ có thể nhìn hai người nói chuyện rất thân cận mà không thể nghe được nội dung, mà một trong hai người còn là đối tượng mình đề ý...

Chưa kể “tình địch” còn là đối thủ ngang hàng với hần Long Thiên Mị-Vạn Xuân Lâu!!

Đây quả thật là giết người không thấy máu!!!

Nếu có ai ở trong căn phòng sẽ thấy được mỗi một giây trôi qua sát khí trong mắt Nam Cung Hàn càng nặng.

Hần không thể đập cửa xông vào giết tên nam nhân kia.

Vật nhỏ là của hần!!!

-“ta biết lai lịch viên đá đỏ,ngươi không cần tiếp tục đấu giá” đừng quên hiện tại bạc của ngươi nhưng là của ta nga, nhiều bạc như vậy mua thứ không cần thiết ta sẽ đau lòng a~

Tất nhiên câu sau là Dạ Tuyết tự nhủ trong lòng,không nói ra lời.

Long Thiên Mị ngoài ý muốn nghe câu trả lời của Dạ Tuyết.

-“Đó là một viên Linh thạch,bên trong có dung dịch trị trăm độc,nhưng lại không thể trị dứt cở độc.” Dạ Tuyết không nhìn Long thiên Mị mà nhìn xuống viên đá.

Linh thạch???

Hần tự nhận mình đi theo sư phụ đi khắp nơi lại cũng không biết được lai lịch của viên đá đỏ,như vậy,tiểu chủ nhân làm sao mà biết?

Nếu Dạ Tuyết biết được suy nghĩ của Long Thiên Mị hần sẽ phiền cái xem thường,làm sao nàng biết ? tất nhiên là đọc sách biết rồi!!!

Đại sảnh.

-“2000 lượng hoàng kim” (Hạ Dật Phong)

Nam Cung Chu Khắc nhìn nhìn viên đá,lại nhìn hướng phòng Hạ Dật Phong lâm vào trầm tư.

Vũ nhi đã đắc tội với vị thiếu chủ trẻ tuổi kia,hần hiện tại vây cánh còn chưa cứng cáp,thêm vào đó tài lực của Phong Tuyết sơn trang là không tầm thường.

Hần mưu đồ việc lớn,nếu phải đối đầu với lực lượng kinh tế hùng hậu như vậy ..mộng ngai vàng của hần quả thật khó càng thêm khó.

-“Vũ nhi,vật kia là thiếu chủ Phong Tuyết sơn trang muốn,hần vừa bán ta một mặt mũi,hiện tại nếu tiếp tục đi xuống là ai giành được cũng trở nên khó xử,chi bằng ta bán hần một chút sĩ diện,như vậy không chừng hiểu lầm giữa nàng và hần cũng buông lỏng đôi chút.”

Vân Mộng Vũ “thâm tình” nhìn Nam Cung Chu Khắc rất hiểu chuyện nhẹ gật đầu.

-“Vũ nhi hiểu,Khắc ca ca,cũng là ca ca nghĩ tốt cho mọi.” nàng nhẹ dựa vào ngực Nam Cung Chu Khắc mềm nhẹ trả lời.

Ở góc độ hần không thấy đôi mắt mạt qua một tia trào phúng,châm chọc.

Nam Cung Chu Khắc a Nam Cung Chu Khắc,ngươi nghĩ ta là con nít vẫn là đầu óc ngu si nữ nhân đâu?tuy tiện bịa ra lí do như vậy?Còn không phải là ngươi ngại đắc tội với Hạ Dật Phong sao..

Bất quá..

Vân Mộng Vũ híp mắt nhìn hướng căn phòng Hạ Dật Phong.

Xem ra tên thiếu chủ này địa vị không nhỏ, thông minh tài giỏi, tính tình lại lãnh đạm lạnh nhạt,người như vậy rất khó lợi dụng.

Thế nhưng nếu nàng làm cho hần yêu nàng, quý dưới váy nàng đâu?

Vân Mộng Vũ âm âm cười cười.

Còn về viên đá,tuy trực giác mãnh liệt kêu gào nàng mua nó,nhưng nàng lại không nhìn thấy viên đá này ngoài bề ngoài đẹp để có cái gì đặc biệt.

Áp chế tia cảm giác tức nuôi và mát mát trong lòng,nàng dựa hẳn vào lòng Nam Cung Chu Khắc nhu thuận để hẳn ôm ấp.

-”1000 lượng hoàng kim,còn ai ra giá nữa chẳng?” đầu giá sư hoàn toàn đi vào giấc mộng giọng khàn khàn hỏi.

-”1000 lượng hoàng kim lần 1.”

-”1000 lượng hoàng kim lần 2.”

-”1000 lượng hoàng kim lần 3.”

-”thành giao” đầu giá sư thở phào,hôm nay hẳn nhận được kích thích thật sự lớn lắm.

Cứ như vậy,hết như nguyên tác,viên đá rơi vào tay Hạ Dật Phong.

Chỉ là vốn dĩ hẳn chỉ tồn có 1 vạn lượng bạc, hiện tại với sự phá đám của Dạ Tuyết cùng Long Thiên Mị lại hoa mất 1000 lượng hoàng kim để viên đá thuộc về mình.

Bất quá với gia sản phú khả địch quốc của Phong Tuyết son trang,số bạc này chẳng qua là hạt cát trong đại dương mà thôi.

Mà Nam Cung Hàn thì mãi để ý tình hình “ấm áp” bên trong phòng cũng vút ý định lấy xuống viên đá lên tận chín tầng mây từ lúc nào.

Dù sao vật nhỏ tở về cũng không phải thích thú viên đá mà là ôm tâm tư “hó” đôi phương đi.Sau này để ý một ít đá quý đẹp để tặng vật nhỏ là được.

Cao trào đầu giá cứ như vậy kết thúc.

lời tác giả:

Được rồi,cam đoan chương sau là kết thúc vụ đầu giá dài đằng đẳng này nga.:3

-có ba vấn đề cần thông báo:

- 1.là sau vụ đầu giá này, miếng ngọc bội của mẫu thân Dạ Tuyết lên sàn,thân phận nữ chủ (DT) dần hé mở,Tiêu Hồn lại là ai cũng sẽ được bật mí.
- 2.là về cuốn truyện,truyện không đi sâu vào vấn đề chiến khí hay tu tập nên cái gì thăng cấp cái gì tu luyện có thể vút vào xó,đó chỉ là phụ trợ cho kịch tình mà thôi.
- 3.là về vấn đề H của truyện.Nam chủ của tất cả các truyện ta viết đều là nam sạch nga,sạch cả trong kiếp trước. Truyện này về cuối mới có H ,lĩ do thì các nàng cứ theo dõi sẽ biết nga.
- 4.được rồi,tiếp tục cầu góp ý thôi.hiha

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Buổi đầu giá phong ba (10)

Sau còn ra rất nhiều vật phẩm quý giá nữa,cũng nhận được khá sôi nổi cạnh tranh đầu giá, nhưng khí thế lại trầm thấp hơn hẳn một bậc so với đầu giá viên đá vô danh lúc này.

Nhiều người không khỏi tặc lưỡi phán một câu.”Vật có quý giá cũng không bằng nụ cười mỹ nhân a”

Hiển nhiên mọi người đã quy Hạ Dật Phong vào hàng nam nhân si tình đầu giá đoạt trang sức lấy lòng mỹ nhân.

Trên cơ bản về mặt nào đó phải công nhận ý nghĩ của mọi người cũng không sai a.

Xác thực là vì mỹ nhân-Dạ Tuyết.

Dạ Tuyết nhàm chán chờ đợi đan dược của mình ra lò cần cần trong tay quả ngọt.

Được rồi,nàng đã ăn hết ba đĩa trái cây,số lượng không nhỏ,phỏng chừng buổi tối có thể miễn đi một bữa cơm a.

-”Tiếp theo là một vật phẩm đặc biệt đã được chúng tôi quyết định thêm vào vào phút cuối,thiết nghĩ sẽ khiến mọi người vô cùng hứng thú : đan dược “

Bán đấu giá sư thần bí hề hề nói.

Vốn sau khi đấu giá tiến vào giai đoạn cuối, mọi người đều chuẩn bị đứng dậy ra về, nghe được lời của bán đấu giá sư tất cả đều dừng lại động tác ngăn ra.

Vẫn còn đấu giá Đan dược?

Còn là đan dược hấp dẫn mười phần?

Mọi người bị bán đấu giá sư gọi lên sự tò mò,tâm đều bị treo lên,những người đã rời chỗ cũng lục tục trở lại an vị.

Sau khi để mọi người một chút thời gian ổn định,nhìn một lượt đại sảnh,hài lòng thu được rất nhiều tầm mắt nóng bỏng của mọi người, liền nói ra tên của Đan dược chuẩn bị mang ra đấu giá:

-” Kế tiếp muốn đấu giá tổng cộng mười viên đan dược, năm viên Ngũ cấp tinh tâm đan,ba viên lục cấp phá giai đan, một viên lục cấp giải độc đan và một viên thất cấp định giai đan.”

Lời này vừa ra, tất cả đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đan dược lục cấp??còn có cả thất cấp??

Những khách nhân của các thế lực lớn đang ngồi trong những phòng đặc biệt cũng mang bộ dáng kích động.

Đan dược thất cấp!!!

Mọi người không hẹn mà cùng ném ánh nhìn muốn “ăn tươi nuốt sống” lên đài.

Bán đấu giá sư tuy dày dặn kinh nghiệm nhưng đối mặt với hàng ngàn đôi mắt “thâm tình” của vạn chúng cũng không khỏi da đầu run lên.

Cũng không thể trách họ,ngày thường vô cùng hiếm gặp đan dược lục cấp, hôm nay một lúc lại xuất hiện bốn viên ,hơn nữa còn có cả đan dược thất cấp,đây thật sự là khó tin.

Mà Vân Mộng Vũ thì tròng lớn mắt,trong lòng kinh hãi.

Nàng đã tìm hiểu rất rõ,Thiên Long đại lục đan dược sư cấp bậc cao thiếu đến đáng thương, mà nàng là bởi vì mang trong mình kiến thức y học hiện đại kết hợp quy trình luyện đan nơi này mới có thể đi trước thiên hạ.

Nàng còn đang mừng thầm về sự ưu việt của mình..như thế nào hôm nay lại xuất hiện đan dược thất cấp?

Mà Hạ Dật Phong sau khi đấu giá xong viên đá đã rời khỏi,tất nhiên hắn cũng không biết là cuối cùng còn có thất cấp đan dược hiện thân.

Cung Hạ Ngọc cùng Liễu Như Tiêu không hẹn mà cùng nhìn nhau,trong mắt đối phương đều là khiếp sợ.

Phải biết Chu Huyền quốc là thánh địa của Dược sư,nhưng tất cả đều trải dài thực lực ở Dược sư, Đại dược sư ..

Dược sư thể chất yếu ớt,lại mang bảo vật trên thân nên không ít dược sư bỏ mạng rất vô tội.

Cho đến hiện tại chỉ có một vị Tông dược sư có khả năng luyện chế đan dược thất cấp,miễn cưỡng lâu lâu thành công một lần đan dược bát cấp,nhưng là thuộc quyền sở hữu của Hoàng tộc.

Nhưng hắn lại keo kiệt và yêu đan dược hơn mạng.Không thể nào là kẻ bán đan dược nơi này.

Nói như vậy là vị đan dược sư thần bí này là của một trong tam quốc còn lại?

Khi nào thì tam quốc lại xuất hiện Tông dược sư lợi hại như vậy?

Dưới đại sảnh.

Vào lúc này, chung quanh đài bán đấu giá, không khí sắp vỡ tung bởi sự bàn tán cũng như kích động la lối.

Trong lòng mọi người đều đồng thời rối rít suy đoán xem từ lúc nào mà Thiên Long đại lục có được vị được sư tài năng cao như vậy.

Được sư có thể luyện chế thất cấp đan dược tuyệt đối không đơn giản.

Tất cả mọi người đều đề nghị trì hoãn thời gian buổi đấu giá một chút để bọn họ mang tin tức này báo cho thế lực của mình, để lấy thêm nhiều bạc đến cạnh tranh mua đan dược.

Bọn họ không ngờ buổi đấu giá này đan dược thất cấp sẽ xuất hiện cho nên trên người không mang theo nhiều bạc như vậy, dù sao vài vạn lượng hoàng kim đã không nhỏ, nhưng hiện tại thì khác..

Thất cấp đan dược, đó gần như là chỉ có Tông được sư trở lên mới có khả năng luyện chế, hơn nữa xác suất thành công thực sự nhỏ bé lắm, không cần nghĩ cũng biết giá cả sẽ ở trên trời.

Tiêu Hồn mang theo lệnh của Nam Cung Hàn đi vào căn phòng của Dạ Tuyết hỏi thăm một tiếng, dù sao đây cũng là đồ của nàng.

Bước vào phòng, Tiêu Hồn nhìn thấy Long Thiên Mị đang ngồi cạnh Dạ Tuyết thì hơi vi nhú, rất nhẹ nên không ai nhận ra.

“Tiểu thư, tại hạ có chuyện cần trao đổi...” vừa nói Tiêu Hồn vừa đưa ánh mắt nhìn sang đang ung dung ngồi Long Thiên Mị, ý tứ rất rõ ràng, “ta có việc cùng vị tiểu thư này trao đổi, thỉnh cứ!”

“Hắn là người của ta, ngươi cứ nói đi” Dạ Tuyết mắt không nháy một cái nói.

Người của ta!!

Ba chữ thốt ra lập tức khiến cho hai nam nhân sững sốt.

Tiêu Hồn thì giật mình mà Long Thiên Mị thì trái tim khẽ run lên.

Tiêu Hồn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nếu thiếu phu nhân đã nói vậy hắn cũng không cần nghĩ thêm nhiều... hắn là nhân có thể tin tưởng.

Chỉ là..

Tiêu Hồn lia nhanh ánh mắt về hướng Nam Cung Hàn đang từ nơi gần đó nhìn sang.

“Các chủ, thiếu phu nhân sắp cho người đội nón xanh rồi nè..” “Tiêu Hồn trong lòng vì cái mũ màu xanh mượt của Các chủ điểm nén nhang.

“Tiểu thư hắn đã nghe được yêu cầu của mọi người, không biết ngài có đồng ý đem thời gian buổi đấu giá trì hoãn một chút hay không?” Tiêu Hồn trầm thấp âm thanh hỏi.

Long Thiên Mị nghe nói vậy hoàn toàn kinh ngạc. Đan dược kia là của tiểu chủ nhân?

Mà Dạ Tuyết thì hơi suy nghĩ, cũng không vội trả lời.

Thấy Dạ Tuyết trầm mặc, Tiêu Hồn đang định nói cái gì thì Long Thiên Mị hoàn hồn lên tiếng trước.

“Nếu như chờ thêm một lát thì các thế lực lớn chuẩn bị càng thêm đầy đủ, đến lúc đó giá sau cùng sẽ cao hơn, đan dược là thứ có lực hấp dẫn trí mạng, khẳng định tất cả mọi người đều muốn lấy được.”

Tiêu Hồn thấy lời thoái của mình bị cướp thì âm thầm biểu môi.

Trên thực tế đúng là như Long Thiên Mị đã nói, hiện tại trong các phòng khách quý đa số cũng chỉ là đại diện cho các thế lực mang đồ đến bán mà thôi, nếu như cho hắn thời gian tuyên truyền thì đến lúc đó các thế lực đến đây sẽ nhiều hơn, giá tiền tự nhiên không cần phải nói.

Thiếu phu nhân, người chẳng phải mê nhất bạc sao? Đây là cơ hội tốt “hốt bạc” nha. Tiêu Hồn nhìn Dạ Tuyết nghi ngờ, hắn mới không tin nàng sẽ bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Quả nhiên...

“Vậy trì hoãn chút lát cũng được.” Dạ Tuyết nghe Long Thiên Mị phân tích động tâm.

Nàng không ngại bạc nhiều thêm đâu nha.

Trong thời gian chờ đợi, một số nhân viên Diêm Tự Các lên đài biểu diễn vũ kỹ khiến mọi người nhìn thẳng mắt.

Không lâu sau, theo bên ngoài không ngừng có thêm người tới, đại sảnh rộng rãi trong thời gian ngắn đã đầy ắp người, hiển nhiên những người này là vì

lục cấp và thất cấp đan dược mà tới.

-”Nhìn xem,nhìn xem,kia là Dạ gia chủ cùng phu nhân.. còn có cả Phan thừa tướng cùng Phan thiếu gia,..” một người chỉ vào đám người đang theo thông đạo đi lên tầng hai hô to.

-”kia là Cung Vấn Tình gia chủ hạ nhiệm của Cung gia..” một người khác giật mình.

-”trời ạ,phải chăng kia là thái tử Nam Cung Lộ?” một nữ nhân kích động.

-”Hoa công tử a~” nữ nhân khác hai mắt trái tim hồng nhìn theo một nam tử la lên..

-“...”

-“...”

-“...”

Lời bàn tán không ngừng trôi trong không khí.

Mà Dạ Tuyết đang nhàm chán căn trái cây chọt đứng đây,gắt gao nhìn theo một thân ảnh.

Đại.. ca?

Chỉ thấy Phan Diệp khuôn mặt tà mị lười biếng đi theo Phan thừa tướng,thình thoảng hoa đào mất hướng các cô gái nháy mắt cái đổi lại một tràng la hét kích động.

Các cô gái không ngừng hô vang “Phan Diệp,Phan Diệp” náo động cả một khu vực nơi hắn đi qua.

Dạ Tuyết tâm trầm xuống.Huy hiệu gia tộc kia nàng biết.

Khôn quân gia khi đến nhà nhục nhĩ từ hôn cũng có mặc trường bào thù gia huy của Phan gia (huy hiệu gia tộc) trên ngực.

Như vậy.. đại ca là Phan Diệp,là vị hôn phu “hự” của nàng.Không phải cái gì là Tiêu Diệp..

Hắn đã lừa nàng!

Nếu hỏi Dạ Tuyết trên đời này hận nhất điều gì,thì đó chính là sự lừa dối.

Cha mẹ nàng chính là bị nhân lừa dối, phản bội mới dẫn đến lọt vào mai phục của kẻ thù.

Nàng nắm chặt hai tay đến trắng bệch,từng hình ảnh hai người vui vẻ kề bên nhau cùng ăn một con gà nướng, uống chung một bầu rượu,nằm trên mái nhà ngắm bầu trời sao,hắn cho nàng phủ thêm áo choàng ...lần lượt hiện.

Nàng đã xem hắn thật sự là ca ca của mình..

Xa gia đình nơi dị giới tha hương,hai người thân duy nhất hiện tại cách xa một bầu trời ,một cuộc sống,nàng đã xem hắn là người thân của mình..

Vậy mà,bây giờ nàng phát hiện,kẻ đó lại là người cho nhân đến từ hôn,đổi thể thành thiếp nhục nhĩ nàng,lừa dối nàng kết nghĩa..

Hắn..lừa nàng

Một giọt nước mắt lăn dài trên má,roi thẳng xuống sàn nhà nở rộ thành một đoá hoa đẹp đẽ.

Long Thiên Mị cả kinh đứng bật dậy,ngay cả Nam Cung Hàn đang uống giấm cũng hoảng hốt,sau đó là ánh mắt lạnh lẽo.

Hắn mặc kệ là nàng sẽ phát hiện mình đang nhìn lén ,một cái phất tay áo,cửa phòng mở tung mà nhân trong phòng cũng vô thanh vô tức biến mất.

Dạ Tuyết chỉ cảm thấy mình rơi vào một vùng ẩm áp thoảng mùi Long Tiên Hương trên đầu vang lên giọng trầm thấp quen thuộc thì buông tha chống cự,mặc hắn mềm nhẹ ôm lấy mình.

-”vật nhỏ,không có chuyện gì chứ?” Nam Cung Hàn ôm lấy Dạ Tuyết, bàn tay to vỗ về nàng nhẹ giọng hỏi.

Dạ Tuyết vui mặt vào lòng Nam Cung Hàn rầu rĩ “ân” một tiếng,nước mắt lại trào ra.Hai tay ôm chặt hơn.

Long Thiên Mị bàn tay giờ lên không trung cứng đờ..

Nhìn hai người ôm nhau, thân hình nhỏ xinh của Dạ Tuyết hoàn toàn nằm gọn trong vòng tay của nam nhân vừa xuất hiện,Long Thiên Mị trong lòng nói không nên lời khó chịu.

Hắn.. chậm một bước.

Gạt đi cảm giác nhói nhói trong lòng, buông thõng cánh tay Long Thiên Mị híp mắt đánh giá nam nhân trước mặt.

Mặt nạ bạc lạnh lẽo, tóc đen dài như thác nước rơi tự do lắc lư trong không khí.

Trên mặt nạ bạc, khảm đồ án một đoá mạn đà la màu đỏ tươi như hoa diêm, ướt át, mê hoặc nhưng lại nhuộm màu máu tanh khiến nhân không tự chủ bị kinh sợ.

Cầm như ngọc, môi bạc vô tình, mỏng manh dụ hoặc.

Nguyệt!

Kẻ đứng đầu Diêm Tự Các, thế lực duy nhất có khả năng ngồi cùng bàn với Vạn Xuân Lâu của mình.

Trong lúc trong phòng không khí như muốn động lại thì bên dưới đại sảnh lại một mảnh lửa nóng.

-”Mấy viên đan dược này có thể hấp dẫn nhiều đại nhân vật như vậy, giá trị phải cao bao nhiêu mới đủ a?” nam nhân A huých nhẹ hông nam nhân B hỏi nhỏ.

-”Đúng vậy, quả thật không thể tưởng tượng nổi, phải chi mấy viên đan dược đó là ta sở hữu a” Nam nhân B nhìn chằm chằm vũ đài trả lời.

“Xuy, tỉnh ngủ a~..Ngươi đúng là mơ mộng hão huyền, chỉ bằng vào ngươi mà đòi luyện chế thất cấp đan dược? chỉ nghĩ thôi cũng biết không thể nào” nam nhân A cười nhạo.

Trong lúc mọi người cảm khái không thôi, bên dưới đại sảnh nhân đã đến chật kín lối đi.

Bán đấu giá sư lại lần nữa xuất hiện trước mắt mọi người, trên mặt mang theo nụ cười chuyên nghiệp.

-”Chư vị đã đến đông đủ, đấu giá cũng nên tiếp tục.”

Tiếng nói vừa dứt, lực chú ý của mọi người cũng ngay lập tức hướng về phía nhân viên đang từ bên trong bê ra một khay đầy bằng khăn lụa mỏng màu đỏ.

Theo từng bước chân của hắn, tim mọi người đều chỉ chực nhảy lên cổ họng.

-”Đầu tiên là ngũ viên đan dược Ngũ cấp định tâm đan, công dụng, áp chế tinh thần tảo bạo khi chuẩn bị tiến hành thăng cấp, tránh tình huống tẩu hỏa nhập ma. Giá khởi điểm 100 vạn lượng bạc” bán đấu giá sư bắt đầu công tác của mình.

-”300 vạn”

-”500 vạn”

-”10 lượng hoàng kim”

-”50 lượng hoàng kim”

-“...”

-“...”

Bán đấu giá sư hưng phấn nghe từng tiếng hô giá. Có thể chủ trì một lượt đấu giá “béo bở” như thế này hắn vô cùng may mắn.

-”2000 lượng hoàng kim lần một”

-”2000 lượng hoàng kim lần hai”

-”2000 lượng hoàng kim lần ba-thành giao”

Lấy giá 2000 lượng hoàng kim cho năm viên định tâm đan khiến không khí dần nóng lên..nhưng cũng không khiến nhân quá để ý, tiếng huyền nào dần chậm lại.

Ngũ cấp đan dược tuy thừa thớt nhưng nếu ngươi có bạc, sẽ mua được, cái khiến mọi người hai mắt mào mào là đan dược lục cấp và thất cấp phía sau.

Đó là thứ mà ngươi có bao nhiêu tiền nhưng nếu không gặp phải cơ hội cầu cũng không được.

-” Tiếp theo là ba viên lục cấp đan dược Phá giai đan, công dụng như tên gọi, giúp chiến sĩ phá rào chắn khi thăng cấp, vô tác dụng phụ”

Ngay lập tức mọi người sôi trào, không có tác dụng phụ, đó là cỡ nào mê người tin tức, phải biết là trong chợ ngầm cũng có bán loại đan dược này, tất nhiên là giá cắt cổ, nhưng lại có tác dụng phụ rõ rệt.

Đó là sau khi tiến giai, lượng dược còn dư thừa trong cơ thể khiến chủ thân thể thừa nhận không nổi được tính lâm vào hôn mê.

Nếu tình trạng này diễn ra khi có kẻ thù rình rập vậy chẳng khác gì bùa đòi mạng, hiện tại có người nói không có tác dụng phụ bảo sao họ không kích động a?

Không phải không có nhân nghi ngờ tính chân thật nhưng khi nghĩ đến là do Diêm Tự Các đứng ra thừa nhận công dụng vậy mọi nghi ngờ hoàn toàn tan thành mây khói.

Nói đùa, nếu là nơi khác họ còn bán tính bán nghi, nhưng đổi lại là Diêm Tự Các khẳng định, thì 100% là thật rồi.

-”Giá khởi điểm 10 vạn lượng hoàng kim”

Đầu giá sư vừa nói xong, ngay lập tức có người tiếp lời

-”30 vạn”

-”70 vạn”

-“...”

-“...”

-”1 tử kim”

Đại sảnh bỗng im bật.

Tử kim?

Liễu Như Tiêu nhướng mày nhìn về phía phòng Dạ gia chủ. Đây là Dạ gia trong truyền thuyết nửa đường từ thương nhân chuyển sang làm quan?

-”5 tử kim” Phan thừa tướng theo sau.

-”15 tử kim” thái tử vuốt ve nhân ngọc trong tay nhẹ giọng.

Mọi người hít một hơi sâu..

Tử kim a.. đó là cái gì khái niệm a?

Quả nhiên là đại nhân vật .

Cả đời họ có khi làm trâu bò bán mạng chưa chắc kiếm được số bạc lớn như vậy.

Vài lính đánh thuê không hèn mà cùng nghĩ đến.

*giải thích một chút:

-100000 lượng bạc = 1 lượng hoàng kim

-100000 lượng hoàng kim = 1 lượng tử kim

Ngoài ra còn có các đơn vị nhỏ khác, nhưng trong truyện nữ chủ đa số giao dịch số tiền tệ lớn nên có thể bỏ qua (cơ bản là ta lười bịa đơn vị tiền a).

p/s trị số hoán đổi cũng là ta tùy ý đặt đại, thỉnh anh hùng bàn phím miễn bàn tán thối mắc đùm.

Thân.

-”30 tử kim” Liễu Như Tiêu lên tiếng.

-”35 tử kim” Dạ gia chủ theo sau.

-”45 tử kim” thái tử đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại.

-”50 tử kim” Phan thừa tướng hô.

-“...”

-“...”

Người một câu ta một câu,mọi người im lặng nín thở theo dõi.

-”180 tử kim” Liễu Như Tiêu ánh mắt đầy trêu đùa.Hiển nhiên không có ý định mua. Mặc dù lục cấp hấp dẫn nhưng thân là hoàng tử hân cũng không thiếu.

-”200 tử kim” thái tử giọng hết sức bình tĩnh,nhưng bàn tay nắm quạt phe phẩy đã hơi dừng lại.

-”300 tử kim” Dạ gia chủ cắn răng,hiện tại hân đang tìm cơ hội đột phá cam cấp,nhất định phải mua vào tay.

-”500 tử kim” Phan thừa tướng hiển nhiên đã có chút cổ sức.

Không phải hân không có khả năng trả thêm.

Mà là hiện tại nơi này có một cái thái tử triều đình đang ngồi chiếm chỗ theo dõi hân,một thừa tướng nếu ra quá nhiều bạc sẽ dẫn đến Hoàng tộc nghi ngờ,có lẽ 500 tử kim là giới hạn của hân.

Liễu Như Tiêu nhún nhún vai tỏ vẻ không đùa nữa,nếu quá trớn những người kia buông tha vậy hân ăn một lớn a.

Vì vậy,hiện tại chỉ còn Dạ gia chủ kiên định cùng thái tử đấu giá.

Cuối cùng,thái tử kinh tế không hùng hậu bằng Dạ gia,chỉ có thể âm thầm ánh mắt nhìn đan dược được đưa vào phòng chuyên dụng của Dạ gia.

Một viên lục cấp giải độc đan còn lại lấy giá 720 tử kim vào tay thái tử.

Đã đến đan dược thất cấp.Mọi người không hên mà cùng nín thở.

-”thất cấp định giai đan,công dụng,sau khi tiến giai,phần lớn chiến sĩ gặp phải trường hợp cấp bậc không ổn định dẫn đến có khả năng tổn thương kinh mạch vô cùng nguy hiểm,đan dược này giúp chiến sĩ ổn định chiến khí sau khi tiến giai,vô tác dụng phụ.Giá khởi điểm : 1 tử kim”

Oanh~ lại là vô tác dụng phụ,rốt cuộc là thần thánh phương nào có khả năng luyện chế đan dược không có khuyết điểm như vậy.

-”30 tử kim” lập tức một thế lực lên tiếng.

-”80 tử kim” có người theo sau.

-”130 tử kim”

-“...”

-“...”

-“...”

Không ngừng có người hô giá,tất cả đều là từ phòng khách quý.

-”300 tử kim” Nam Cung Chu Khắc hô hấp dồn dập.Hiện tại hân cần chính là loại đan dược này,sắp tới hân có thể sẽ đột phá lên đến chàm cấp,nếu có nó vào tay...

-”1000 tử kim” Cung Hạ Ngọc yên lặng từ đầu tới đuôi bỗng mở miệng.

Mọi người lập tức tập trung nhìn về phương hướng âm thanh.

Nam Cung Chu Khắc cũng nhìn theo,khi thấy là phòng của Hoàng tộc Chu Huyền quốc thì tâm tình hạ xuống đáy cốc.

Xem ra thất cấp đan dược đối với hân là vô duyên.

Mà ở bên kia,thái tử Nam Cung Lộ hí hửng mắt nhìn về phía phòng Nam Cung Chu Khắc có điều suy nghĩ.

Trong phòng,

Dạ Tuyết đã rời khỏi cái ôm của Nam Cung Hàn, bắt quá không thể giãy giụa khỏi vòng tay của hắn nên chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi trên chân hắn.

Nàng đã bình tĩnh lại tâm tình. Thật ra cũng không có gì, nàng và hắn là hai người xa lạ, lẽ nàng cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Có lẽ thời gian tiếp xúc quá lâu, mà hắn đối với nàng lại là quan tâm chăm sóc, khiến nàng xem nhẹ việc hắn và nàng chỉ là bình thủy tương phùng mà thôi, hà tất phải đau lòng như vậy.

Phan Diệp lẽ nàng, nàng sẽ không tha thứ cho hắn.

Từ nay về sau tốt nhất đừng bao giờ gặp lại.

Phan Diệp đang chán nản nhìn bán đầu giá bên dưới, thầm nghĩ nhanh chóng kết thúc để đi gặp tiểu Phong Phong, chợt đáy lòng hoảng hốt.

Tìm nhói một cái, hắn đưa tay nhu nhu vị trí trái tim, trong lòng trống rỗng.

Hắn có cảm giác mình vừa làm mất một thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Phan Diệp không biết, thân phận của mình đã bị bại lộ, hay nói đúng hơn là hắn không hề hay biết mối liên hệ giữa hắn và người hắn để ý.

Càng không biết người hắn tâm tâm niệm niệm đã đối với hắn vô cùng thất vọng, thậm chí nổi lên ý niệm cắt đứt với hắn.

Cung Hạ Ngọc ra giá làm đại sảnh bổng ngưng bạc.

Không đợi mọi người tiêu hoá xong số bạc kinh khủng kia, một tiếng hô khác vang lên khiến họ hoàn toàn ngây ra.

-"2000 từ kim" Long Thiên Mị nhìn bên dưới sảnh, ánh mắt có chút suy nghĩ sau đó đột nhiên lên tiếng.

Nghe tiếng hô giá, Dạ Tuyết ngẩng mặt kinh ngạc nhìn Long Thiên Mị hỏi.

-"ngươi đầu giá làm gì?"

Long Thiên Mị nhìn Dạ Tuyết ngồi trên chân Nam Cung Hàn, nén cảm giác bức bối kỳ lạ bỗng dung xuất hiện trong lòng, hướng Dạ Tuyết cười cười. Thần bí không nói.

Dạ Tuyết biểu môi cũng không hỏi nữa.

-"2500 từ kim" Cung Hạ Ngọc hô.

-"2600 từ kim" thái tử cắn răng đi theo.

-"2700 từ kim" Long Thiên Mị lười biếng lên tiếng.

-"3000 từ kim" Cung Hạ Ngọc ánh mắt không nháy một cái.

-"3200 từ kim" Long Thiên Mị cười

híp mắt.

Thái tử trầm ngâm không lên tiếng, hiển nhiên đã bỏ cuộc.

-"4000 từ kim" Cung Hạ Ngọc không sao cả tiếp tục nâng giá. Bất quá ánh mắt hắn bắt đầu nổi lên sóng gió.

Hắn tất nhiên nhìn ra đối phương là đang ngáng chân mình, số bạc đó đối với hắn chẳng là gì, nhưng còn chưa có ai dám công khai khiêu chiến hắn như vậy.

Đáy mắt lướt qua một tia tàn khốc.

Mà Long Thiên Mị cảm thấy đã đủ cũng thôi trêu chọc người kia.

Hắn tất nhiên không biết Cung Hạ Ngọc sắp mất kiên nhẫn với mình, nếu có biết hắn cũng không bận tâm, ngon thì nhào vô, ai sợ ai a~

Vì vậy,một viên thất cấp đần độn cứ như vậy lấy một cái giá không tương thuộc về Cung Hạ Ngọc.

Buổi bán đấu giá cứ như vậy hạ màn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Hai nam nhân

Dạ gia hậu viện.Trúc Viên.

-”tiểu thư,có khách đến”

Lục Y một bộ xuân tâm nhộn nhạo nâng làn váy màu hồng phấn gấp gấp chạy vào phòng Dạ Tuyết.

Chỉ thấy một thân ảnh lười biếng nằm trên chiếc giường bên bằng trúc hóng mát thưởng trà cùng bánh ngọt.

Bên cạnh là một con Bạch Hổ lông trắng như tuyết, đang đùa với tà váy của nàng, một bên y y nha nha gặm cắn trang thành con chó nhỏ.

.
. .

Hách Liên Kỳ trong lòng âm thầm đồ lẹ, cái quý gì đâu, hần vì cái gì phải lăn lộn ở nơi này trang thành con chó nhỏ, làm những hành động tổn hại uy danh của hần thể này đâu?

Tất cả là tại con Rồng chết tiết kia.

Đường đường là Kim Long bộ tộc lại cam nguyện sử dụng huyết khế hình thành trói buộc với nhân loại yếu đuối.

Nhớ lại năm ngày trước,Hách Liên Kỳ lại một trận đau răng.

-----phân cách tuyến hồi ức-----

Hiên Viên Triệt từ trên cao nhìn xuống tiểu Bạch Hổ,ánh mắt sắc lẹm như lưỡi dao.

-”hiện thân đi” môi mỏng phun ra một câu lạnh như băng.

-“...”

Sách,thì ra hần (HVT) đã sớm biết thân phận hần (HLK), một hần còn nghĩ mình chưa bị phát hiện đâu.

Cũng không nhiều lời tiểu Bạch Hổ ngồi thẳng thân mình, đầu hơi ngửa, mắt nhắm lại, bộ lông màu trắng của nó trong đêm tối phát ra ánh sáng xanh ngọc, cả người nó óánh nhuận xinh đẹp vô cùng.

Thú môi nhấp nháy từng đoạn chú ngữ cổ xưa,dưới chân hần hiện lên một đồ án hình tròn,bên trong là một hình thoi được quần lấy bởi một loại lá cây kì lạ .

Lấy tiểu Bạch Hổ làm trung tâm bốn phía viết chằng chịt cổ tự dần rời khỏi đồ án bay lên cao bao trùm lấy tiểu thân thể nó.

Đến khi ánh sáng tàn đi, đồ án kia biến mất, một nam nhân mặc trường bào màu nguyệt nha bước ra.

Mái tóc bạch kim tựa như những sợi chỉ bạc phát sáng trong đêm tối.

Trên trán của hần giữa mi tâm có khắc văn hình chiếc lá kì lạ hết như đồ án dưới chân hần lúc này,khiến hần càng trở nên mỉ hoặc.

Khuôn mặt như được tạo hóa trời ban, điều khắc tỉ mỉ đến từng chi tiết làm khuôn mặt trở nên góc cạnh mà vẫn vô cùng anh tuấn.

Mây kiếm gần ra làm nam nhân thoát nhìn rất chính trực, một đôi con ngươi màu xanh lơ tuyệt mỹ như cẩm thạch, thỉnh thoảng loé lên ánh sáng, khiến nam nhân tăng thêm một phần tà khí.

Sóng mũi tinh xảo, môi bạc tựa tiểu phi tiểu làm cho nam tử càng trở nên thần bí.

-”Ngươi là ai, tiếp cận tiểu Tuyết làm gì?” Hiên Viên Triệt giọng nói tràn đầy lãnh khốc, nơi nào còn có mềm nhẹ dịu dàng như khi trước mặt Dạ Tuyết.

Hách Liên Kỳ kinh ngạc..hắn (HVT) gọi hắn ra đây chỉ để hỏi này?

Hiên Viên Triệt không nhận được câu trả lời, kim đồng con ngươi âm u đăm đăm nhìn Hách Liên Kỳ, không dự trước phóng xuất long uy khiến Hách Liên Kỳ trong lòng khí huyết cuộn cuộn.

-”ta ..được nàng cứu, sau đó nàng... mang ta về” Hách Liên Kỳ không tự chủ lùi về sau một bước, hơi lung lay thân mình, miễn cưỡng chống đỡ uy áp khó khăn nói.

Từ thuở khai thiên lập địa.Long tộc là tộc đứng đầu thú tộc.

Mang trog mình huyết mạch Thần Long trong tứ đại thần thú thời kì Hồng Hoang.

Trong đó Kim Long là kẻ thừa huyết mạch thuần khiết nhất, gần như là tinh thuần nhất so với Thượng Cổ thần thú.

Long uy của Kim Long lực chấn áp, cũng như lực sát thương đối với thú tộc tuyệt đối là bùa đòi mạng.

Cho dù Hách Liên Kỳ có là Vương tương lai của Thú Nhân bộ tộc đi chăng nữa trước uy áp của Kim Long Bộ Tộc cũng phải nằm úp sấp xưng thần.

Đây chính là chênh lệch Huyết mạch thượng cổ thần thú đi.

Mặc dù hiện tại cấp bậc của Hiên Viên Triệt so với Hách Liên Kỳ là thua kém cả một bậc, nhưng Hiên Viên Triệt mang trong mình huyết mạch cao quý lại gắt gao áp chế lực lượng sở tại của Hách Liên Kỳ.

Bất quá Hách Liên Kỳ hiện tại còn chưa có đẳng cơ Vương thú nhân bộ tộc, chưa nhận được truyền thừa tổ tiên, nên Hiên Viên Triệt mới có thể lấn áp cấp bậc sử dụng Long uy.

Hách Liên Kỳ một khi trở thành Vương, Long uy đối với hắn mặc dù tác dụng vẫn còn đó nhưng cũng không còn uy lực lớn như hiện tại nữa.

Hiên Viên Triệt nghe được câu trả lời chậm rãi thu hồi uy áp, nhợt nhạt nhìn hắn.

-”Tốt nhất ngươi đừng để ta biết ngươi tiếp cận nàng có mục đích, nếu dám tổn thương nàng dù chỉ một sợi tóc, ta sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn.”

Hách Liên Kỳ âm thầm biểu môi, để mai một ta thức tỉnh truyền thừa huyết mạch lúc đó có ngươi đẹp mặt.

Hiên Viên Triệt không biết suy nghĩ trong lòng Hách Liên Kỳ, nên cũng không phản ứng, bất quá kim đồng con ngươi hơi nheo lại, nhìn vào khắc văn hình chiếc lá trên trán Hách Liên Kỳ.

-”Lá Thủy Yên màu xanh? Vương tương lai?”

-”ta biết hiện tại ngươi chưa tiếp nhận truyền thừa, bởi vì chỉ khi nào lá Thủy Yên đổi sang màu đỏ yêu điểm, Vương mới ra đời, nhưng ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có tiếp nhận huyết mạch truyền thừa, dám chạm đến tiểu Tuyết, đối đầu với ngươi là cả Long tộc.”

Hiên Viên Triệt nhìn hình chiếc lá Thủy Yên màu xanh trên trán Hách Liên Kỳ nhếch môi nói.

Hách Liên Kỳ cả kinh, trợn mắt nhìn Hiên Viên Triệt.

Đây là bí mật Thú Nhân bộ tộc, hắn làm sao mà biết?

Đúng vậy, hắn đích xác đúng là Vương của thú nhân bộ tộc, nhưng là trong tương lai.

Điểm này chỉ cần là thú tộc đều sẽ biết, bởi vì một khi Vương ra đời tổ chức rất lớn, mà hiện tại, hắn cái gì cũng không là nga~

Nhưng về đồ án Lá Thủy Yên chỉ có tộc trưởng đời tiếp theo mới được biết.

Một khi đăng ngôi nhận truyền thừa tổ tiên, lá Thủy Yên màu xanh sẽ biến đổi thành màu đỏ tươi như máu. Đó cũng là thứ tượng trưng cho địa vị của hắn trong thú nhân bộ tộc.

Tại thú nhân bộ tộc, tộc trưởng đời tiếp theo trừ khi thức tỉnh truyền thừa mới được xem là Vương, nếu không sẽ chẳng là gì cả.

Đây tuyệt đối là bí mật to lớn, thế nhưng làm sao hắn lại biết được?

Như là biết được tiếng lòng của Hách Liên Kỳ, Hiên Viên Triệt ánh mắt lạnh như băng.

-”Ngươi đừng quên Long tộc yêu thích nhất là tầm bảo, trong bảo khố của Long tộc, không thiếu những bộ sách cổ về các bộ tộc.”

Hách Liên Kỳ sững sờ, sau đó hiểu ra gật gật đầu.

-”sắp tới ta có việc đi ra ngoài, ngươi hãy trang thành một con tiểu cầu thời khắc khắc bảo vệ nàng, tầm ba đến năm ngày ta sẽ trở lại.”

-”tiểu... cầu??” Hách Liên Kỳ trực tiếp có cảm giác bị sét đánh. Uy, hẳn là hồ, chính tông hồ có được không?

Vừa mở miệng định phản đối thì bất thành linh Long uy lại lần nữa trào ra, Hiên Viên Triệt đôi mắt loé lên sát khí.

-”ngươi tốt nhất đừng để ta phát hiện lí do ngươi tiếp cận Dạ Tuyết là bất chính, nếu không ta sẽ giết ngươi. Trước đó thay ta chăm sóc nàng.”

Hách Liên Kỳ nén một ngụm máu tươi tại yết hầu, cắn răng nặn ra một chữ “hào”.

Hiên Viên Triệt lạnh như băng liếc hẳn một cái sau đó nhẹ nhún chân bay vút lên bầu trời.

Lão bà, rất nhanh ta sẽ trở lại.

Chờ ta!!!

Nhìn theo bóng dáng của Hiên Viên Triệt biến mất trên tầng mây, Hách Liên Kỳ biến thân về lột tiểu bạch hồ.

Hiên Viên Triệt, tên mặt trắng chết tiệt, ta sẽ cướp lão bà của ngươi! Hách Liên Kỳ trong lòng rít gào.

-----kết thúc hồi ức-----

Cho nên hiện tại mới có một màn hẳn một bên căn góc áo Dạ Tuyết một bên âm thầm ngắm Hiên Viên triệt cầu huyết lâm đầu đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Nàng là tiểu Phong Phong (1)

Nhìn Dạ Tuyết nhàn nhã hóng mát thưởng trà, Lục Y âm thầm cắn răng.

Vì cái gì cùng là nữ nhân, nàng phải làm nô bộc thấp hèn còn một phế vật như nàng ta lại ăn sung mặc sướng?

Nắm chặt nắm tay, trong lòng Lục Y không thể nào cân bằng tâm trạng, nụ cười nháy mắt cứng ngắc, nhưng rất nhanh sẽ bình thường, chẳng qua vẫn bị Dạ Tuyết nắm bắt được mà thôi.

Dạ Tuyết chậm chạp cười cười cũng không vạch mặt, dù sao ít ngày nữa nàng ta cũng sẽ về đội của nữ chủ, mà nàng tất sẽ thoát đi khỏi Dạ gia, hà tất so đo cùng tiểu tôm tiểu tép.

Thấy Dạ Tuyết không chút nào tỏ vẻ quan tâm những gì nàng nói, Lục Y không cam lòng lần nữa mở miệng.

-”tiểu thư, có người đặc biệt đến phủ chúng ta nga”

Dạ Tuyết vẫn không động dậy thân mình.

Đến khi Lục Y gấp sắp hồng mắt Dạ Tuyết mới ngẩng đầu nhìn nàng.

-”là ai vậy?”

Dạ Tuyết một bên lười biếng xoay người chậm chạp ngồi dậy một bên nhàn nhạt mở miệng, bên cạnh nha hoàn nhanh chóng phủ thêm áo choàng cho nàng.

-”là Phan công tử, ngài ấy đến.. lấy lại thiếp canh”

Lục Y nghĩ đến mình vượt mặt cơ hội trèo lên giường Phan công tử tức đến hít thở không thông.

Tất cả là tại phế vật chết tiệt này, đang yên lành bày trò huỷ hôn hại nàng vốn tiền đồ vô lượng hiện tại sẽ không có.

-”nga...thì sao?” Dạ Tuyết xoa xoa thắt lưng tùy ý hỏi.

-”tiểu thư không đi gặp Phan công tử sao?”

Dạ Tuyết còn chưa mở miệng, thì một giọng nam tính mỉa mai lên tiếng khiến mọi người sùng sốt.

-”không cần, ta đã đến đây”

Lục Y khi nhận thấy người đến là ai, vội gấp gấp sửa lại làn váy, nở một nụ cười tự cho là xinh đẹp hơi hơi xoay người, góc độ vừa phải, khiến người đến chỉ nhìn được sườn mặt cùng chiếc cổ thon dài quyến rũ của nàng ta.

Vừa xoay người mặt Lục Y lập tức đỏ lên, hơi khuy chân hành lễ.

Phan Diệp một cái liếc mắt cũng không cho nàng.

Lúc này, lực chú ý của hắn bị hấp dẫn bởi thân ảnh ung dung ngồi bên kia, chỉ thấy nàng dịu nhẹ đứng lên, nhìn hắn rồi cũng không có bất kỳ hành động gì.

Bất quá một cái liếc mắt kia vì sao lại giống tiểu Phong Phong như vậy a?

-”ta tại đại sảnh chờ đã lâu, lại không chờ được tiểu thư nâng gót ngọc đến đành tự tiện theo chỉ dẫn của Dạ bá bá tìm đến nơi này nói lời từ biệt.”

Một lời hai ba nghĩa.

Thứ nhất là trách Dạ Tuyết không làm tròn bổn phận chủ nhà, để khách đợi.

Thứ hai là trình bày lí do xuất hiện nơi này chỉ là từ biệt.

Thứ ba là ám chỉ Dạ gia chủ chính là kẻ có ý định dẫn hắn đến đây.

Dạ Tuyết cũng không vội trả lời, nàng đứng lên đến gần bàn trà đưa tay nắm lấy ấm trà nhẹ rót hai ly trà nhỏ, mùi hoa cúc dịu nhẹ lan toả khiến người ta tâm thần thư giãn.

-”thân là vị hôn thê của Phan thiếu gia, ta tất nhiên phải ra đại sảnh hành lễ, bất quá hiện tại không phải, là một tiểu thư khuê phòng, ta tất nhiên không dám trái quy củ tùy tiện cùng nam nhân gặp mặt được”

Rót hao hai ly trà, nàng ngẩng đầu mỉm cười, ánh nắng len lỏi tầng tầng lớp lớp lá trúc chiếu lên người nàng một vài tia kim quang phụ trợ cho nàng khiến nàng càng lung linh sắc sảo.

Phan Diệp nhíu mày..

“bất quá hiện tại không phải” lời này như thế nào nghe như vậy chói tai, hơn nữa còn có chút khó chịu, lẽ ra nàng nên đau khổ hoặc tiếc nuối vì mất cơ hội làm thê hắn không phải sao?

-”công tử mời ngồi” Dạ Tuyết làm tư thế thỉnh.

Phan Diệp không nói gì tiến đến hai bước ngồi xuống chiếc ghế bằng trúc, đưa mắt nhìn thân ảnh nhỏ xinh trước mặt.

Mi thanh mục tú, tóc dài tùy tiện cột lựa mỏng, ngũ quan không tinh xảo ngược mang một nét dịu dàng lại không ít linh động, nhất là đôi mắt đen láy, trong trẻo tựa như có thể nhìn sâu vào linh hồn người đối diện kia.

Rõ ràng không có gì nổi bật, lại càng nhìn càng hấp dẫn ánh mắt, hơn nữa đôi mắt kia như thế nào càng nhìn càng thấy... giống tiểu Phong Phong đâu?

Dạ Tuyết phát tay áo, tất cả nha hoàn đều đi ra ngoài, duy có Lục Y là chần chừ.

Đây là cơ hội tốt, nếu mình thành công khiến Phan công tử để mắt đến mình, như vậy....

Nàng ta tự nhận là rất tự nhiên thanh nhã tiến tới nâng một ly trà đặt trước mặt Dạ Tuyết, lại nâng một ly trà để hướng đối diện, e lệ hướng Phan Diệp cất tiếng.

-”công tử, thỉnh dùng trà”

-”được rồi người cũng lui ra” Dạ Tuyết trực tiếp ra lệnh, nàng lười quanh co với ả.

Lục Y mắt to đỏ lên, nhìn lên sang Phan Diệp, một bộ nai nhỏ bị uy khuất, kết quả người kia lại chẳng đoái hoài, chỉ có thể âm thầm dậm chân lui ra.

Mà Phan Diệp lúc này đang chìm trong suy nghĩ về Kỳ Phong rảnh đâu để ý nàng ta làm gì, chưa kể nàng ta chỉ là một cái nô bộc thấp hèn.

-”công tử tìm Dạ Tuyết phải chăng có việc?”

Dạ Tuyết lên tiếng phá tan không gian yên lặng.

Cũng thành công kéo Phan Diệp thoát ra khỏi suy nghĩ miên man.

-”cũng không có gì,ta chỉ là tò mò “tiền” vị hôn thê bộ dáng như thế nào thôi” hần ưu nhã nâng lên ly trà hóp một ngụm chậm rãi nói.

-”nếu vậy phải chăng công tử hiện đã thoả ý?”

Phan Diệp thật không ngờ Dạ Tuyết lại nói như vậy, nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan.

Đây là đuôi khéo?

Phan Diệp trong mắt ý cười thoáng hiện.

Hắn còn là lần đầu bị nữ nhân đuôi đầu, lại còn là tiền nhiệm vị hôn thê trên danh nghĩa, cảm giác vì sao hảo thú vị a~.

-”ân,nhìn đã nhìn,quả nhiên không phí một chuyến đi nga”

Phan Diệp phe phẩy chiếc phiến (quạt) trong tay, đào hoa mắt hơi híp mị hoặc nhìn Dạ Tuyết cười khẽ.

Dạ Tuyết đánh giá nam nhân tà mị trước mặt,có điểm mờ mịt,ngoại trừ gương mặt cùng giọng nói y hệt đại ca,tính cách lại hoàn toàn tương phản.

Đại ca đối với mình luôn là bán manh các dạng,lại là thích trang uỷ khuất con chó nhỏ làm nũng với nàng,lại là vô cùng chiều ý nàng,cũng như quan tâm chăm sóc..

Mà nam nhân này,lời nói tuy chân thành nhưng ý cười lại không đạt đến đáy mắt,ánh mắt sắc lẹm mặt dù che giấu hảo vừa nhìn chỉ thấy cực ôn nhu nhưng sâu bên trong lại phi thường lạnh lẽo.

Dạ Tuyết nghĩ đến những hình ảnh của hai người trong quá khứ chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một trận khó chịu.

Nàng tất nhiên biết nàng cũng lừa dối hắn, tên giả, giới tính giả.

Nhưng,đó là nàng đã cải trang trước khi đi ra ngoài, nàng cần thân phận đó để dễ làm việc, hoàn toàn không có ý lừa hắn, nàng cũng chưa từng nói nàng là nam nhân.

Nhưng mà hắn đâu?

Hắn biết nàng là ai lại cố tình thay đổi danh phận tiếp cận nàng?

Trước là đến nhà một phen đổi thiếp thành thê vì nhục nhã nàng, sau lại mượn danh nghĩa kết nghĩa kim lang kẻ cận nàng..

Cho nàng cảm giác người thân lại khiến nàng cuối cùng phát hiện toàn bộ chỉ là kế hoạch của hắn,mà nàng rất có thể chỉ là một con cờ trong kế hoạch đó.

Nghĩ sao cũng cảm thấy..

Hào buồn cười..

Hào..

..đau lòng.

lời tác giả: nhiều nàng bàn tới bàn lui vụ Dạ Tuyết phản ứng khi biết PD lừa nàng ấy. Mọi người một bộ phận cho rằng DT cũng lừa PD thì làm sao có tư cách trách hắn!!

Ta chỉ nói một câu thế này “Các chi tiết ta tự có tính toán sắp xếp cho nó xuất hiện hợp lí nhất, các nàng không cần tranh cãi làm gì.”

Bên cạnh đó, ta cũng muốn nói: “phản ứng của DT như ta viết hoàn toàn là phản ứng chính xác của một người bị người mình xem là người thân lừa dối, sự thật là chẳng ai vui vẻ hay cảm thấy thú vị khi phát hiện mình bị lừa. DT phản ứng dữ dội là bởi vì DT xem PD như Dạ Thần ca ca ở hiện đại cho nên mới thất vọng như vậy. Đó là phản ứng chân thực khách quan nhất mà bất cứ ai cũng sẽ như vậy khi gặp phải. Còn vấn đề DT có suy nghĩ phân tích vấn đề rằng chính nàng cũng lừa PD thì là chuyện của sau khi thất vọng tức giận, nhưng trước hết DT phải phản ứng như ta viết vậy mới đúng.”

Cái cuối cùng chính là “mặc kệ Dt có lợi hại như thế nào nàng vẫn là con người có yêu có ghét, nàng không máu lạnh như những sát thủ khác cho nên

nàng sẽ không quá mức lí trí. Nàng sẽ mạnh mẽ nhưng đôi lúc nàng sẽ mềm yếu và làm việc theo cảm tính, bởi vì kiếp trước nàng có caca cùng gia gia cho nàng ấm áp, nàng không phải cố máy giết người chỉ tồn tại lý trí thanh tỉnh, nàng cũng có tình cảm nga.

Cảm ơn đã góp ý, thỉnh tiếp tục ủng hộ.

p/s đừng quên nhận xét nga.:)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nàng là tiểu Phong Phong (2)

Trong nháy mắt nữ nhân trước mặt tràn ra khí tức ưu thương khiến Phan Diệp nhăn mày.

-”nàng không sao đấy chứ?”

-”không sao,công tử,tiểu nữ hơi mệt,có thể đắc tội xin phép trước rút lui sao?”

-“..ân,mong tiểu thư nghỉ ngơi đầy đủ” Phan Diệp trong lòng hơi mất mát,cũng không biết đến cùng mình mất mát điều gì chỉ có thể gạt đầu nhìn nàng.

Bỗng hần chú ý đến một vật lúc Dạ Tuyết hơi cúi người cáo biệt mà lộ ra trước mặt hần.

Đồng tử hơi co lại.

Hai giây sau,hần lập tức đứng dậy ba bước thành một nắm lấy tay Dạ Tuyết khiến nàng phải xoay người lại.

Đưa tay lên đầu nàng,rút đi chiếc trâm bằng gỗ hương khắc văn tinh xảo xuống,gương mặt hần có thể nói là hắc như đáy nồi.

Nắm chặt trong tay cây trâm,trong mắt là kịch liệt không thể tin cùng tức giận.

Đây đúng là cây trâm Phượng Uyển đời đời truyền cho Phan gia chủ mẫu!

Rõ ràng hần đã tặng cho tiểu Phong Phong (tất nhiên là giấu nhẹm đi lai lịch của nó),thế mà bây giờ lại nằm chiếm chệ trên đầu nữ nhân trước mặt.

Phản ứng đầu tiên của hần là tiểu Phong Phong tặng vật định tình của hai người cho nữ nhân trước mặt.

Hai người này quen biết nhau?

Khoan đã..

Khôn quản sự nói Dạ tiểu thư không chút do dự huỷ hôn,hơn nữa thái độ rất khác tin đồn..

Nếu như ..

Nếu như nàng ta và tiểu Phong Phong là một đôi...kế sách huỷ hôn là của tiểu Phong Phong..

Như vậy tất cả mọi chuyện đã được giải thích ổn thoả.

Giờ phút này trong lòng Phan Diệp chỉ cảm thấy sắp sập,đồng thời trái tim như bị ai đào rỗng,khó chịu vô cùng.

Mà Dạ Tuyết thì là vô cùng kinh ngạc,nàng vừa nhìn liền biết là cây trâm của hần tặng,nhưng là vì sao lại được cài trên đầu nàng a?

Dạ Tuyết tất nhiên không biết,sáng sớm nàng ngồi thần thờ cho nha hoàn trang điểm,vắn tóc.

Để tìm được phụ kiện phù hợp với váy màu xanh nhạt hôm nay nha hoàn đã lục tung hộp trang điểm của nàng,sau đó nhìn thấy dưới đáy hòm được bọc vải lụa cẩn thận cây trâm gỗ thơm phức tinh xảo này.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ Dạ Tuyết đã đáp ứng nha hoàn sử dụng cây trâm đó vắn tóc cho mình,cho nên mới có màn hiện tại.

Dạ Tuyết bắt đầu đi lên tiếng:

-”Phan công tử, có thể trả lại cho ta sao?” nàng rất thích chiếc trâm này, quan trọng là đó là món đại ca tặng nàng, rất có thể từ nay nàng sẽ không được nhận cái gì từ đại ca của nàng nữa.

-”vì cái gì cây trâm này lại ở chỗ ngươi?” Phan Diệp nén giận, mặc dù trong lòng hắn đã nhận định là tiểu Phong Phong tặng nó cho nàng ta nhưng vẫn nhịn không được mà lên tiếng hỏi.

-”Ah..? chính ngươi ...” tặng ta..

Dạ Tuyết đang nói bỗng im lặng.

Đưa ánh mắt tìm tòi đặt lên người Phan Diệp, Dạ Tuyết dò xét nhìn nhìn.

Hắn sao có thể không nhận ra cây trâm này? Lúc tặng hắn còn một hai bất năng hứa phải giữ cẩn thận cơ mà.

Trừ phi..hoặc là người trước mắt không phải đại ca, chỉ là trùng hợp người giống người..

Hoặc là nói..

Không lẽ..

Dạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Phan Diệp trong đáy mắt lửa giận.

Nàng phát hiện dường như hắn không biết nàng là Kỳ Phong.

Có chút không hiểu, nếu hắn không biết nàng là ai, vậy mục đích hắn tiếp cận “Kỳ Phong” là gì? Vì sao phải cố tình muốn cùng “hắn” kết nghĩa huynh đệ đâu?

Dạ Tuyết nhất thời không nghĩ ra, lại cũng lười đi nghĩ, nàng nhăn mày.

-”thỉnh công tử trả lại cho ta, đây là của đại ca ta tặng”

-”hắn tặng cho ngươi?” Phan Diệp con ngươi bốc hỏa.

-”đúng vậy”

-”hắn có nói qua lai lịch của cây trâm này hay không?” Phan Diệp nắm chặt cây trâm trong tay.

-”không a” đích xác là lúc ngươi đưa ta ngươi chỉ nói là tặng ta mà thôi, có nói gì thêm đâu?

Mà Phan Diệp thì đang muốn nghe từ miệng Dạ Tuyết cây trâm này là được đại ca của hắn (Kỳ Phong)-Tiêu Diệp tặng.

Phan Diệp tức giận vô cùng ngoài mặt lại không mấy thay đổi.

-”ta cho ngươi cây trâm khác quý giá hơn, tinh xảo hơn, cây trâm này ta thu” Phan Diệp lạnh nhạt nhìn Dạ Tuyết.

-”không được”

Dạ Tuyết nói xong sẽ xông đến, chìa tay ra hạ quyết tâm đoạt lại cây trâm.

Phan Diệp một phen nắm chặt tay nàng giờ lên cao, một bộ hung thần ác sát.

-”ta lặp lại, thứ này không phải ngươi có thể sở hữu.” đó là của Phan gia chủ mẫu.

Một nửa câu sau hắn tất nhiên không nói ra lời.

Mùi thảo dược trên người Dạ Tuyết tỏa ra nhất thời làm cơn giận của Phan Diệp càng lớn.

Mùi này là của Kỳ Phong!

Nói như vậy hắn là Kỳ Phong vừa ở nơi này?

Đã bốn năm ngày hắn không thể liên lạc được với hắn, thật sự là khó chịu.

Không gặp hắn mà là đi gặp nữ nhân trước mặt này?

Nghĩ vậy tay không tự giác buộc chặt.

Dạ Tuyết bị đau nhãn mắt.

Thấy vậy,Phan Diệp không tự giác khẽ buông ra tay nàng,nhìn thấy vết đỏ chói mắt trên cổ tay bạch ngọc hắn có phần ảo não mình không kiềm chế được tâm trạng.

Hắn mím môi đang định mềm nhẹ thoả thuận để lấy lại cây trầm thì bất chợt hắn tròn to mắt khi nhìn thấy ấn kí hoa mai màu đỏ trên cổ tay gần ngón cái của nàng.

Đó là ấn kí hắn đã từng thấy trên tay Kỳ Phong.

Kỳ Phong nói,đây là từ nhỏ sinh ra đã có ấn kí,không biết ý nghĩa gì.

Khoan đã,hắn có cảm giác mình vừa nắm bắt được cái gì..

Cây trầm hắn tặng nằm trên tay nữ nhân này.

Mùi thảo dược quen thuộc.

Còn có...

Ấn kí kia..

Hắn lần nữa nắm chặt tay Dạ Tuyết,đưa nó gần mặt mình ,nhìn thật kĩ sau đó không dám tin hỏi.

-”ngươi là..tiểu Phong Phong?”

Trong khi đó, tại Tuyết Liên động, một nam nhân đã đứng tuổi chấp hai tay sau lưng vững vàng đứng trên một chiếc lá vô cùng nhỏ nhắn.

Kim sắc mái tóc phần lớn được cố định bởi kim quan, phần còn lại tự do đổ dài trên lưng người đàn ông trung niên tựa như một dòng suối được dát vàng.

Hắn mặc trường bào màu đen, trên vạt áo cũng như tay áo thêu đồ án Cửu Long chuyển thiên (chín con rồng phi vũ trên bầu trời), trên người toát ra khí tức Vương giả.

Kim đồng con người nhìn chăm chăm về phía Tuyết Liên nay chỉ còn vài phiến lá.

Rõ ràng lúc trước hắn đến nơi này Tuyết Liên vẫn chưa tới kỳ thành thực, Tuyết Liên động lại ở nơi vô cùng hẻo lánh, hơn nữa nhân loại chưa chắc biết được tác dụng của Tuyết Liên.

Vậy thì là ai đã hái nó đâu?

Đúng lúc này, một quyền phong từ sau lưng nam nhân không dự triệu phóng đến.

Hiên Viên Dực ngay lập tức xoay người một quyền đối kháng. Tay trái hoá Long trảo một quyền huy đi.

Người tới như hiểu rõ mọi chuyện sẽ như vậy liền nghiêng người hiểm hiểm tránh đi một quyền, nhẹ nhún chân trên mặt nước, phóng lên xoay hai vòng trên không trung, một cước thái xuống.

Hiên Viên Dực trở tay nắm chặt cái chân không ngoan ngoan kia, sau đó không chút nào “thương hương tiếc ngọc “ kéo cả thân mình nó xuống ném thẳng vào trong hồ.

Hiên Viên Triệt cảm thấy tình thế không ổn, liền hoá thân thành một con kim long thoát đi ma trảo của Hiên Viên Dực.

Hai người đồng thời dừng tay, mà kim long lượn một vòng trên cao rồi cũng hoá thành nhân hình đáp xuống đất.

-”xú tiểu tử, có gan tập kích ta” Hiên Viên Dực nhìn Hiên Viên Triệt đứng trước mặt, cao hứng một vố lên vai kèm chút đánh hấn (HVT) nằm úp sấp xuống đất.

-”phụ Vương” Hiên Viên Triệt xoa xoa bả vai đáng thương của mình trang ụy khuất hoá một tiếng.

-”hảo, hảo, để ta nhìn xem”

Hắn nhìn một lượt đứa con trai bảo bối của hắn, ở xác nhận hấn (HVT) “lông tóc vô thương” sau nhẹ thở phào một hơi.

Sau đó nhìn Hiên Viên Triệt hơi hơi nghiêng ngẫm.

-”tiểu Hiên, nửa năm không gặp như thế nào cấp bậc tăng nhanh như vậy?”

Nói ra điều này Hiên Viên Dực cũng không khỏi nghi ngờ, phải biết Long tộc tu luyện vô cùng khó khăn.

Bởi vì khác với nhân loại, Long tộc chiến khí hấp thu từ ngoại giới ngoài chạy tuần hoàn cải tạo thân thể, phần lớn gia tăng trên lớp vảy tăng cường độ phòng hộ, cho nên chiến khí rất khó bước vào trạng thái bão hoà.

Bởi vì có cố gắng hấp thu bao nhiêu thì dùng cũng không đủ tiến hành thăng cấp, cho nên cấp bậc cao rất hạn chế.

Thay vào đó nhờ lực phòng hộ cường hãn, nên Long tộc vẫn là thú chi vương không có kẻ dám cả gan uy hiếp.

Mà lúc này long tức từ trên thân tiểu Triệt phát ra rõ ràng là so với khi rời khỏi Phi Long Thiên Cung đã thăng ít nhất hai cấp bậc.

Chỉ nửa năm thời gian tăng ít nhất hai cấp bậc? Đó là cái gì khái niệm a?

Ngay cả hãn là Long Vương gặp qua vô số kỳ tài tu luyện cũng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Hiên Viên Triệt sờ sờ mũi, có chút không biết nói sao, tổng không thể nói cho Phụ Vương biết hãn đem lực cấp tăng khí đan, cùng lực cấp phá giai giai đan cũng như thất cấp định giai đan xung làm kẹo đường mỗi ngày nhai vài trăm viên đi, hãn cũng không muốn bị Phụ Vương đánh cho tã vì tội “phá gia chi tử” nga~.

Tác giả cầu cmt.:)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hiên Viên Dực

Không trả lời câu hỏi của Hiên Viên Dực, Hiên Viên Triệt mở miệng.

-”phụ Vương, người tìm con có việc gì sao?” Hiên Viên Triệt nhìn Hiên Viên Dực tò mò.

Hiện tại hãn là đang trong thời gian “vi hành” tại nhân gian nha. Nếu không có việc, phụ vương sẽ không dùng Kim Long ngọc bội truyền gọi hãn.

-”Đúng rồi, Triệt Nhi, con dùng Huyết khế? “ nhắc đến trọng điểm Hiên Viên Dực khuôn mặt âm trầm.

-”là kẻ nào?” Hiên Viên Dực hai tay nắm lấy bả vai Hiên Viên Triệt hỏi.

-”phụ thân, con tự nguyện nha.” Hiên Viên Triệt vui vẻ trả lời.

Hiên Viên Dực ngẩng ra.

Tự nguyện?

Triệt nhi tự nguyện sử dụng cấp bậc tối cao của khế ước “Huyết khế?”

-”là cường giả phương nào?” Hiên Viên Dực hỏi.

Hãn nghĩ, có lẽ là đối phương vô cùng mạnh mẽ nên Triệt nhi khâm phục, bỏ đi kiêu ngạo Long tộc thuần phục đối phương.

Nhưng..dùng huyết khế ..có phải quá...

Nghiêm trọng?

Đó cũng giống như sinh tử tương liên, ta chết người tuyệt đối không sống nổi.

.

.

Hiên Viên Dực suy nghĩ miên mang, đúng lúc này Hiên Viên Triệt lên tiếng.

-”là lão bà của con, nàng không thể tu tập chiến khí” Hiên Viên Triệt tỉnh bơ nói.

Hắn không biết lượng tin tức mà hắn cung cấp quá kinh hoàng, nhưng Long Vương nhất thời khó có thể chấp nhận.

-”Triệt nhi..con..con nói gì?”

-”là lão bà của con cùng con kí kết Huyết khế, nàng ấy không thể tu luyện chiến sĩ.” Hiên Viên Triệt mặt mày hớn hờ lặp lại.

Hiên Viên Dực sùng sốt.

Lão bà?

Chiến sĩ? Nhân loại?

Long tộc gọi là Long kị sĩ không gọi Chiến sĩ.

Làm thế nào Triệt nhi của hắn vừa rồi Phi Long Thiên Cung chưa được một năm đã bị nhân loại quai đi rồi?

Lão bà hắn còn không tính sổ hắn? Phải biết lão bà hắn là luôn phản đối cho Triệt nhi đi vào thế giới loài người nha.

Hiên Viên Dực vô đầu bức tai.

-”nga, lão bà của con hảo lợi hại nga, đây là lão bà của con nhờ con chuyển cho phụ vương cùng mẫu hậu.”

Hiên Viên Triệt cho tay vào tay áo lấy ra một cái túi càn khôn.

Nếu Dạ Tuyết ở nơi này hắn sẽ hô to “tiểu Hiên, người dám giấu ta tàng trữ túi càn khôn, rõ ràng ta đã lấy hết rồi mà”.

.

Đúng vậy, túi càn khôn lần đó Dạ Tuyết sử dụng chính là “trần lộ” của Hiên Viên Triệt.

Mà Hiên Viên Triệt là trực tiếp “chôm chia” cha hắn, tức Hiên Viên Dực.

.

.

-”à phải phụ Vương, người còn túi càn khôn hay không?” Hiên Viên Triệt đột ngột ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Dực mở miệng.

Mà một bên đang chờ “lẽ vật” của con dâu Hiên Viên Dực chưa kịp phản ứng gật đầu.

Hiên Viên Triệt cái này vui vẻ, phải biết lão bà đang rầu rĩ “nếu có thêm túi càn khôn thì tốt rồi”.

-”phụ Vương cho con đi” Hiên Viên Triệt cười tươi tắn chìa tay ra, kim đồng con người lấp lánh.

Hiên Viên Dực gật gật đầu, lấy ra từ trong trữ vật nhẫn hai cái túi càn khôn, đưa cho Hiên Viên Triệt.

Đột nhiên sùng sốt phản ứng thu tay lại.

-”Khoan, lần trước ta đưa con hai cái rồi mà?”

-”Hi hi, con đưa cho lão bà mất rồi” Hiên Viên Triệt cười càng tươi hơn giật lấy hai cái túi càn khôn trên tay Hiên Viên Dực cho vào tay áo.

Không đợi Hiên Viên Dực xù lông, Hiên Viên Triệt liền thần bí hề hề đến gần Hiên Viên Dực nhỏ giọng.

-”phụ thân, người hãy chuẩn bị sẵn tâm lý, nhận lẽ vật của con dâu người nga”

Hiên Viên Dực nhìn thần thần bí bí nhi tử cũng không quá để tâm, sống đến mấy ngàn tuổi như hắn cái gì không thấy qua, chưa kể còn là từ tay nhân loại, nào có cái gì độ quý giá có thể so được bảo bối hắn sưu tầm được bao nhiêu năm chứ?

Nghĩ đến đây ấp khố phòng bảo vật Hiên Viên Dực hai mắt loè loè kim quang.

Hiên Viên Triệt cười đến xấu xa nhìn Hiên Viên Dực, người cứ cười đi, lát nữa lại không nhặt được hàm.

Hắn một vung tay, trên một tảng đá liền ngổn ngang những bình, những hộp.

Hiên Viên Dực nhìn đồng bình có chút khó hiểu.

Hiên Viên Triệt tiến lên một bước, lấy ra một cái bình, đổ ra bàn tay chia ra trước mặt Hiên Viên Dực.

Hiên Viên Dực khi nhìn rõ vật trong bình kia là gì thì kinh ngạc, kim đồng con người hơi co lại.

- "Đan dược thất cấp.." hần thì thảo.

Tuy hơi kinh ngạc, nhưng cũng không quá lâu, dù sao làm một long vương, đan dược thất cấp tuy hiếm nhưng hần cũng có.

- "ở đây có 10 viên đan dược thất cấp" Hiên Viên Triệt âm thanh truyền đến bên tai.

- "10 viên?" Hiên Viên Dực kinh ngạc.

Hiên Viên Triệt không trả lời, mà lại nhặt lên một cái bình khác đưa ra trước mặt Hiên Viên Dực.

Hiên Viên Dực đưa tay nắm lấy, đổ ra một viên đan dược đỏ như máu, bên trên đan văn đang chuyển động, dược hương tỏa ra bốn phía.

Tay hần có chút run run.

- "Đan dược bát cấp Huyết Ty Đan"

Hiên Viên Triệt lại lấy ra một cái lọ, đưa cho Hiên Viên Dực. Lần này Hiên Viên Dực thu hồi thái độ bình thản, khăn trương cầm lấy cái lọ đổ ra tay.

Một viên đan dược đen mực lẫn lộn trong lòng bàn tay hần.

- "Hít.. " Hiên Viên Dực hít một ngụm khí lạnh. Hần run run quay sang Hiên Viên Triệt giọng khàn khàn..

- "đan dược cửu cấp? Ô kim đan?"

- "vâng" Hiên Viên Triệt tà tà cười, gật đầu. Cảm thấy vô cùng tự hào, lão bà của hần quả thật không tầm thường.

- "bởi vì lần này hơi gấp, nên tiểu Tuyết nói chỉ có thể tạm hiểu kính một ít đan dược, cảm tạ Phụ Vương đã sinh ra con" Hiên Viên Triệt "uy phong lâm liệt" nói một câu. Thật ra nguyên văn là "cảm tạ Long Vương đã ra tay tương trợ số bảo bối kia. Dạ Tuyết vô cùng cảm kích"

Bất quá Hiên Viên Triệt không chịu thừa nhận hần giá trị so với đồng bảo bối kia còn thấp cho nên sửa lời.

- "ở đây có 10 viên đan dược thất cấp, 10 viên đan dược bát cấp, 10 viên đan dược cửu cấp"

Hiên Viên Triệt chỉ chỉ vào số lượng bình nằm dưới đất nói.

- "đan dược này là năng ấy luyện" như sợ Hiên Viên Dực chưa đủ kinh hách Hiên Viên Triệt thêm vào một câu.

.

.

Hiên Viên Dực lần này quả thật không thể bình tĩnh.

- "lão bà của con là Dược sư?"

- "phải, năng ấy có thể luyện đến đan dược thập cấp." Hiên Viên Triệt gật gật đầu.

- "Thập.. thập cấp?" Hiên Viên Dực kinh hãi, lại thấy Hiên Viên Triệt nhìn đan dược không có nhiều lắm hoan hỉ, phỏng chừng đối với đan dược này cũng không quá "ham muốn" có chút xấu hổ ổn định lại tâm tình, nhưng trong lòng lại kinh đảo hải lãng.

Sau một hồi lâu im lặng, Hiên Viên Dực âm thanh hơi trầm truyền đến:

- "đây hần là lí do có sự thay đổi cấp bậc của con đi?"

Nếu có số đan dược này phụ trợ, chừng năm đến mười viên cộng thêm chăm chỉ tu tập, ngược lại tăng hai cấp bậc cũng không có gì là không thể.

Hiên Viên Triệt sờ mũi, đại khái đoán được suy nghĩ của Hiên Viên Dực, nhưng chỉ cười không nói, xem như cam chịu.

Thật ra số lượng hần ăn còn hơn thế đi, bất quá ngu mới nói, hần không rảnh tìm đánh.

-----ta là phân cách tuyến không gian-----

Gần đây, Dạ gia thường xuyên chào đón một “vị khách không mời mà tới”.

Nghe nói là đến gặp tam tiểu thư.

-”Phan thiếu gia”

-”à, tiểu Tuyết có đây không?” Phan Diệp trên người dát một tầng ánh dương, cười đến híp mắt bước đến.

-”bẩm, tiểu thư có việc đi ra ngoài rồi ạ”

-”vậy sao, nàng có nói nàng đi đâu không?” Phan Diệp xếp lại cây quạt trong tay nhú mi hỏi.

-”bẩm, tiểu thư không có nói rõ, nhưng lúc sáng có người đến tìm ạ”

-”ai vậy?”

-”bẩm, tiểu nhân không biết”

-”được rồi, người lui ra” Phan Diệp xua xua tay.

Hắn bước vào Trúc Viên nhìn một lượt chợt thấy một thân ảnh màu hồng đang đùa nghịch giữa vườn hoa bên trái, hắn vui vẻ, Tuyết Nhi về rồi sao? Nhanh hơn cước bộ hướng về thân ảnh kia, Phan Diệp hôn hờ.

Bước đi được hai bước, hắn dừng lại.

Không phải.

Tiểu Tuyết sẽ không dùng hương liệu. Trên người nàng luôn có mùi thảo được dịu nhẹ khiến người ta thư thái, nữ nhân này mùi hoa quá nồng, quá ngọt, nhưng hắn không thoải mái.

Tu tập đến chằm cấp chiến sĩ, ngũ quan sẽ trở nên linh mẫn. Do đó toàn bộ “hương thơm” cho dù ở xa, toàn bộ đều xông vào mũi hắn. Phan Diệp nhăn mày, lùi lại một bước xoay người quay đi.

Mùi hảo nặng, hắn không thích!

Nếu Lục Y biết, để hấp dẫn Phan Diệp, nàng ta đã dùng một lượng lớn hương thơm đại tiểu thư ban cho bôi trên người mình dẫn đến tác dụng ngược hắn sẽ căn nát một ngum ngân nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Tiêu hồn

Đưa mắt nhìn một lượt Trúc Viên, xác định tiểu Tuyết chưa về Phan Diệp liền lần nữa xoay người.

Nếu Dạ Tuyết đã không có ở nơi này hà tất hắn phải đi vào đâu? Phan Diệp tiêu sái đi thẳng rời khỏi Trúc Viên.

Mà cùng lúc đó, Lục Y một bên cố gắng giữ cho mình tư thế uyển chuyển, dịu dàng, cười khanh khách đuổi theo từng chú bướm nhỏ, một bên âm thầm quan sát Phan Diệp.

Thấy hắn nhìn mình ngây ra (thực ra là đang so sánh cảm thấy tiểu Tuyết hảo hơn) thì trong lòng mừng thầm, càng ra sức thể hiện đường cong, thần thái.

Đang định một cái xoay người bốn mươi lăm độ tạo tình huống tình cờ chạm mắt cùng hắn, lại e ngại quay đi, từ đó tức cảnh sinh tình, thì dư quang đảo qua chợt thấy Phan Diệp xoay người đi thẳng, Lục Y trong lòng kinh ngạc, quên mất mình đang xoay cơ thể.

Một sững sờ khiến động tác xoay người của nàng ta bị bẻ gãy, đập vào chân váy kém chút nữa ngã nhào ra đất, Lục Y oán hận dậm chân nhìn theo bóng lưng khuất xa của Phan Diệp.

Rõ ràng Phan thiếu gia đã để ý đến nàng, tại sao còn cố kìm lòng quay đi? Chỉ một chút nữa thôi, tương lai nàng sẽ ngập trong vinh hoa phú quý.

Thế mà...

Lục Y chợt nhớ lại lần trước tại sân thượng trà bị Dạ Tuyết đuổi vào trong, tay không tự chủ bóp chặt.

Nhất định là Tam tiểu thư đã bắt Phan thiếu gia làm vậy, Tam tiểu thư hẳn đã biết Phan thiếu là ưa thích nàng(Lục Y) cho nên mới giờ trò khiến cho Phan thiếu lo nàng.

Đáng hận a.

Mà cùng lúc đó tại Uyên Ương trì- Vạn Xuân Lâu.

Dạ Tuyết đang ở bàn kế hoạch cùng Long Thiên Mị, đột nhiên đánh cái hắt hơi vang dội, nàng đưa tay vuốt vuốt mũi có chút ngứa của mình, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, lẩm bầm.

-”có kẻ đang chửi ta”

Long Thiên Mị đang lắng nghe phân phó kế hoạch, Dạ Tuyết đột nhiên im lặng làm hấn tò mò ngẩng đầu nhìn nàng.

Thấy nàng lơ đãng nhìn ra ngoài sân, mà còn đưa tay nhu nhu mũi thì ánh mắt biến đổi.

Đã cuối năm, hiện tại thời tiết có chút âm hàn lạnh lẽo, nếu nàng bị bệnh cơ thể sẽ khó chịu lắm.

Hấn đứng dậy, lấy trường bào vắt trên ghế tiến đến một bước kề bên cạnh thay nàng phủ lên, sau đó mở miệng

-”chủ tử, có chuyện gì sao?”

-”Long Thiên Mị, huynh lớn hơn ta gọi một tiếng Dạ Tuyết là được rồi”

.

.

.

Lần gặp gỡ hôm đầu giá đó, Dạ Tuyết đã thẳng thắn thông báo thân phận của mình cùng Long Thiên Mị.

Cũng coi bỏ lớp mặt nạ thảo dược.

Long Thiên Mị ở lúc thấy được dung mạo thật của Dạ Tuyết thì hoàn toàn ngây người.

Trong ánh mắt muốn giết người của Nam Cung Hàn, Dạ Tuyết bắt đầu tiếp tục mang vào mặt nạ thảo dược, dù sao nàng hiện tại cũng chưa muốn lộ ra chân diện mục.

Mà Tiêu Hồn lần đầu tiên mục kích tận mắt dung mạo của Dạ Tuyết thì sững sờ..

Dung mạo này rõ ràng là..

Tiêu Hồn đồng tử nháy mắt qua một tia màu tím yêu dã.

Chẳng trách hấn nhìn đôi mắt kia không hiểu quen thuộc cùng thân thiết.

Hấn nỗ lực bình ổn hô hấp, hiện tại cái hấn cần làm là nhanh chóng thông báo cho gia gia.

Cũng may Nam Cung Hàn lúc đó tất cả lực chú ý đều tập trung trên thân Dạ Tuyết, cho nên không phát hiện Tiêu Hồn khác thường.

Thân phận của hấn quá đặc biệt, khi đặt chân đến cấp thấp Thương Lam vị diện này thực lực buộc phải áp chế nếu không sẽ nhận đến sự trừng phạt của thiên đạo quy tắc.

Hiện tại nếu hấn không bình tĩnh lộ ra hơi thở rất có thể dẫn đến thiên đạo quy tắc phù xuống.

Tuy hấn không sợ mấy cái lỗi diện còn con đó, nhưng một khi bị phát hiện, hấn sẽ bị thiên đạo cưỡng chế ép buộc rời khỏi vị diện này.

Cô cô chưa xác định sống chết, hấn chưa thể rời đi nơi này.

Tiêu Hồn đè nén xao động mừng rỡ trong lòng, mặt màu tím trong mắt hấn cũng tùy theo sự bình tĩnh của hấn mà nhạt dần, sau đó vô tung vô ảnh.

Tiêu Hồn bằng tốc độ nhanh nhất dùng khinh công bay đến một vùng núi bên ngoài Lâm Sâm rừng rậm, xác định không có nhân đi theo liền khăn trương lấy từ trong túi ra một truyền âm ngọc bội hình phượng hoàng.

Bên trên là đồ án một con Phượng Hoàng giương cánh, khắc hoạ vô cùng sinh động, bên trên có chứa trận pháp phức tạp có thể xác định huyết thống.

Nếu Lý má má có mặt tại nơi này, bà sẽ nhận ra, miếng ngọc Phượng Hoàng này y hệt miếng ngọc của phu nhân mà bà đang cất giữ.

Tiêu Hồn cho tay vào túi lấy ra một số ma hạch bắt đầu bày trận, ngăn cản hơn thở của mình.

Xong đâu đấy hần cần nát đầu ngón tay sau đó nhỏ vào vị trí mắt trên phượng hoàng đồ án.

Đồng thời điều động khí mạch dẫn đến ngọc bội.

Nùng trù hắc sấm chiến khí theo lòng bàn tay Tiêu Hồn tràn vào ngọc bội.

Nếu có ai có thể nhìn thấy tình cảnh này sẽ vô cùng kinh hãi, theo sự hiểu biết cho đến lúc này của Thương Lam vị diện, chiến khí đỉnh núi có màu tím.

Đến khi bão hoà chỉ có tử sắc thêm nồng đậm mà thôi, vì sao nam nhân này chiến khí lại là màu đen?

Hơn nữa theo độ hắc của chiến khí rõ ràng nam nhân này đang bước vào giai đoạn bão hoà, chỉ thiếu cơ hội để tiến giai mà thôi.

Theo nồng đậm chiến khí tràn vào, ngọc bội dần dần biến đổi.

Đúng vậy, là biến đổi.

Chỉ thấy đồ án Phượng Hoàng trên ngọc bội dần dần toả ra chói mắt hồng quang, sau đó Phượng Hoàng đồ án giương cánh, thậm chí mờ mờ ảo ảo có thể nghe được tiếng phượng đề.

Một ánh sáng đỏ rực rỡ, yêu điểm bao trùm lấy đôi mắt của Phượng Hoàng.

-"Lục Duẩn"

Ngay khi ánh sáng biến mất, một giọng nam nhân thương lão vang lên.

-"gia gia, có lẽ con đã tìm được biểu muội." Tiêu Hồn kích động hướng ngọc bội trả lời.

-"...Con nói gì? lặp lại lần nữa"

-"gia gia, biểu muội đúng là ở Thương Lam vị diện, chỉ có điều... không có tung tích cô cô." Tiêu Hồn lặp lại câu trả lời.

Cùng lúc đó, tại tứ hạp viện chào đón một vị khách không mời mà tới.

Vân Mộng Vũ nhìn một lượt hoàn cảnh của tứ hạp viện âm thầm vừa ý.

Vị trí không sai, phía sau là rừng rậm, dễ thủ khó công. Thích hợp để nuôi binh rèn vũ khí.

Nơi này nàng muốn.

Theo sau nàng là hai nam nhân, một người là Đới Nhân, một người là Thân Sơn.

Nếu Hạ Dật Phong có mặt, hẳn sẽ nhận ra, Đới Nhân chính là đại thiếu gia của Đới gia đối thủ của Hạ gia.

Nói là đối thủ nhưng đó là ở kiếp trước, trên thực tế sau khi Hạ Dật Phong trọng sinh, dựa vào lợi thế biết trước, dẫn dắt Phong Tuyết son trang nhất vũ phi thiên.

Hiện tại Đới gia chỉ có thể xa xa hít khói của Hạ gia đi.

Mà Thân Sơn lại có thân phận khá thú vị- thú nhân bộ tộc.

Quả nhiên kịch tình là vô cùng cường đại.

Tuy sự xuất hiện của Dạ Tuyết làm lệch hướng không ít tình tiết, nhưng nữ chủ chung quy vẫn là nữ chủ a.

Xung quanh nàng đã được định sẵn không thiếu nam nhân hỗ trợ.

Chẳng qua...

Chất lượng lại kém hơn hẳn một bậc so với Dạ Tuyết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Phiên ngoại kiếp trước 2 - Ân Lục Duẫn-Dạ Quân Nguyệt

Đó là một ngày mùa đông, tuyết giăng đầy, từng bông tuyết nhảy múa khiêu vũ tạo nên một khung cảnh như bông lai tiên cảnh.

Đất trời phủ lên mình chiếc áo choàng lạnh giá màu trắng tinh khiết.

Tại một nơi nào đó mà trên nền đất tuyết đã phủ đầy, lờ mờ những đá, những cột gỗ cháy sém.

Từ đông hoang tàn, mơ hồ có thể thấy được chút ít tàn tích còn sót lại tỏ rõ nơi này từng là một thủ phủ nguy nga.

Chỉ là giờ còn đó cũng chỉ có tàn tro mải mòn theo năm tháng.

Bao nhiêu năm trôi qua, biết bao nhiêu thứ đã rời khỏi vũ đài lịch sử lùi vào dĩ vãng.

Từng lớp thế hệ ngã xuống, lại từng lớp thế hệ đứng lên, tre già măng mọc.

Tại nơi này số chứng nhân thời xưa cũ đã không nhiều lắm, hầu như đã không còn ai từng nhớ về một gia tộc trên đất này đã từng huy hoàng, sau bụi tan khói diệt.

Chẳng ai còn nhớ..

Nơi này đã từng là nơi cư ngụ của năm trăm nhân mạng.

Giữa màn trời trắng xóa là tà tuyết rơi, hai thân ảnh mặc trường bào màu Lam và màu Đen phá lệ rõ ràng.

Hai nam nhân, một đứng tuổi uy nghiêm, một trẻ trung dũng mãnh.

Họ đã đứng nơi đó lâu lắm rồi. Trên vai họ đã phủ không ít tuyết, mái tóc của họ cũng xen lẫn hai màu trắng đen.

Bỗng nhiên nam nhân đứng tuổi dịch chuyển bước chân, đôi mắt tang thương nhìn đông phể tích.

Môi bạc run rẩy niệm một câu chú ngữ, dưới chân hắn hiện ra một đồ án, lấy hắn làm trung tâm, một con phượng hoàng rực rỡ xuất hiện, vỗ cánh kêu lên một tiếng phượng đề.

Chỉ vài giây sau, từ sâu dưới lớp tuyết truyền đến một tiếng phượng đề đáp lại.

Tại vị trí trong đông đồ nát, lớp tuyết lấy mắt thường có thể thấy với một tốc độ cực nhanh tan chảy, thậm chí thăng hoa bỏ qua thể trung gian là thể lỏng trực tiếp hoá thành thể khí bay lên.

Sau đó là loá mắt hồng quang yếu điểm từ từ nở rộ lan toả bốn phía.

Một miếng Ngọc bội hình phượng hoàng từ từ ngoi lên từ sâu dưới hàng chục lớp đất theo năm tháng phủ lên.

Bên trong miếng ngọc bội mơ hồ có thể thấy hoá điểm.

Miếng ngọc bội vừa trôi lên khỏi mặt đất liền hướng đến nam nhân trung niên trên đầu xoay vòng chuyển động.

-”a Quỳnh, ta ..đã đến rồi đây..”

Nam nhân trung niên đôi mắt đỏ hoe lệ chực trào nghẹn ngào cất tiếng.

Ông xòe bàn tay ra, miếng ngọc bội liền hạ xuống vững vàng nơi bàn tay ông yên lặng nhu thuận nằm đó.

Ông đưa tay vuốt ve miếng ngọc bội, cẩn thận ,nhẹ nhàng như vuốt người thương.

-”xin lỗi nàng, ta ..đã tìm đến trễ, để nàng.. lạnh lẽo cô đơn ..bao nhiêu năm. Ta thật đáng chết có phải hay không?”

Nam nhân trung niên như không thể kìm nén ruột cuộc hai chân khụy xuống đất, ôm lấy ngọc bội vào lòng mình khóc thành tiếng.

Nam nhân trẻ tuổi bước đến hai bước nhìn nam nhân trung niên, mở miệng muốn nói gì đó lại câm lặng, yên tĩnh đứng đó.

Chợt miếng ngọc bội lay động bay lên, nam nhân trung niên ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy ngọc bội sáng lên sau đó yên tĩnh đứng đó.

Nam nhân trẻ tuổi nhìn thấy hai mắt chợt sáng.

-”Dạ thúc, hình như cô cô để lại lời nhắn trong Huyết Phượng”

Nam nhân trung niên kích động đứng dậy, rút chủy thủ trên bàn tay cắt một đường nhỏ lên ngọc bội.

Như có ma thuật giọt máu dung nhập vào ngọc bội sau đó biến mất hoàn toàn.

Cùng lúc đó hai bức thư xuất hiện.

Nam nhân lập tức tiến lên nắm lấy.

-”đúng là bút tích của a Quỳnh” nam nhân kích động giọng run rẩy.

Hai bức thư đề tên khác nhau, một đề Dạ Quân Nguyệt một đề tên Dạ Tuyết.

Nam nhân thật cẩn thận nhẹ nhàng mở ra bức thư đề tên mình:

“Dạ Quân Nguyệt-lang quân yêu thương, nếu chàng đọc được lá thư này, đồng nghĩa thiếp đã trái lời xưa ước hẹn rồi bỏ chàng nơi trần thế tịch liêu.

Thiếp vô cùng xin lỗi. Chỉ là thiếp bất lực.

Sau khi ly tan, thiếp ngất bên đường, được một nam nhân cứu giúp, nam nhân đó cũng là người tốt, biết thiếp gặp khó khăn liền cứu mạng, để tránh lời ra tiếng vào lấy danh nghĩa vì thế cho thiếp vào phủ.

Lúc thiếp viết bức thư này là thiếp đã mang trong mình giọt máu của chàng hơn tám tháng.

Gần đây thiếp luôn có cảm giác bất an, lo sợ, thiếp có cảm giác sắp có chuyện không hay xảy đến với mình, cho nên thiếp nhắn gửi lại cho chàng vài lời sau cuối.

Nữ nhi bảo bối của chúng ta dự định sinh vào 12 nguyệt 21 hào, thiếp lấy tên Dạ Tuyết.

Bởi vì nơi này cũng không an toàn, không biết khi nào Ma tộc sẽ tìm đến, nên thiếp đã phong ấn Phượng mạch của Tuyết nhi, có lẽ bọn họ sẽ không để tâm đến một phế vật không thể tu luyện chiến khí mà con ta có thể vượt qua huyết nạn đi.

Thiếp viết hai bức thư một cho chàng và một cho Tuyết nhi, nếu Tuyết nhi đọc được thư hẳn sẽ tìm đến chàng.

Chàng hãy thay thiếp bảo vệ kết tinh tình yêu của chúng ta.

Thiếp yêu chàng.

Quỳnh nhi tuyệt bút.”

-” a Quỳnh..” Dạ Quân Nguyệt thì thảo.

-”Nguyệt thúc, nói như vậy cô cô đã mang thai biểu muội?” Ân Lục Duẫn âm thanh mang theo kinh hi.

-”nữ nhi...nữ nhi của ta..” Dạ Quân Nguyệt thì thảo sau đó như sức tỉnh đứng bật dậy.

-”nếu Quỳnh nhi ngụ tại Dạ gia nơi này, hiện tại Dạ gia trở thành tro cốt vô hồn vậy nữ nhi của ta..?” Dạ Quân Nguyệt trong giọng nói đã pha chút nghẹn

ngào.

-”Nguyệt thúc, người thử dùng Huyết quang xem sao?” Ân Lục Duẩn nghĩ ngợi một chút liền nói.

-”đúng rồi, Huyết quang, nếu Tuyết nhi không chôn cùng đám Dạ gia nhân tại nơi này Huyết quang sẽ hướng về nơi tiểu Tuyết đang ở “

Dạ Quân Nguyệt kinh hãi, hần đứng bật dậy, tỉ mỉ gấp lại hai lá thư cho vào túi áo.

Hắn nhắm mắt, đưa hai tay đan vào nhau, kết một cái thủ ấn, sau đó niệm một câu chú ngữ cổ xưa, mi tâm hiện lên một ngọn lửa, sau đó ngọn lửa hoá thành một đốm sáng bay đi.

Dạ Quân Nguyệt cùng Dạ Lục Duẩn nhanh chóng đề khí bay theo.

Một đường trải qua không ít núi cao hiểm trở.

Cuối cùng dừng lại tại một ngọn núi cao gần trung tâm Sâm Lâm rừng rậm.

Hai người hạ xuống đất đi bộ lên.

Chỉ hai khắc sau, khi đã lên đến lưng chừng đỉnh núi, một căn nhà gỗ hiện ra trước mắt hai người.

Hai người nhìn nhau đều thấy trong mắt nhau sự mừng rỡ, lập tức nhanh hơn cước bộ.

Kỳ lạ là khi vừa đặt chân vào khu vực gần ngôi nhà gỗ, Huyết Quang liền cũng không chịu di chuyển, chỉ xoay vòng trên không trung.

-”có ai không?” Dạ Lục Duẩn tiến lên phía trước lên tiếng.

-“...” im lặng.

-”có ai không..?”

Không có người trả lời, Ân Lục Duẩn định đi đến ngôi nhà gỗ mở cửa.

Khi chỉ còn tầm bốn năm bước chân thì cánh cửa gỗ chuyển động.

“Cạch”

Một thân ảnh cao ngất mở cửa bước ra. Khuôn mặt vô cảm.

Hắn nhìn hai người cau mày sau đó mở miệng.

-”các người là ai? nơi này không tiếp nhân, mau rời đi”

Ân Lục Duẩn cùng Dạ Quân Nguyệt đề phòng nhìn nam nhân trước mặt.

Dạ Quân Nguyệt tiến lên mở miệng.

-”vị huynh đệ, chúng ta không có ý làm phiền, chỉ là ta đi tìm nữ nhi của mình, mà trùng hợp huyết mạch dẫn chúng ta đến nơi này.”

-”nữ nhi?” nam nhân nhẹ giọng lặp lại. Sau đó ngẩng đầu giọng lạnh nhạt.

-”nơi này chỉ có mình ta cùng lão bà của ta, không có nữ nhi của các người, mau rời khỏi nơi này.” Hắn nói xong liền quay người định bước vào nhà.

-”khoan đã vị tiểu huynh đệ này, chẳng hay huynh đệ có từng nhìn thấy một nữ nhân tên Dạ Tuyết?” Dạ Lục Duẩn thấy nam nhân quay đi, nóng nảy mở miệng.

Biểu muội hắn là ở nơi này, nhưng nam nhân này có chút cổ quái khiến hắn không nghĩ vọng động.

-”Dạ Tuyết?” nam nhân đang bước vào nhà thân hình chấn động cứng ngắc xoay người lên tiếng hỏi.

Tuyết nhi? Hai người này biết Tuyết nhi?

-”đúng vậy, chúng ta đã tìm đến Dạ gia, nhưng tất cả chỉ còn là phế tích, Huyết quang dẫn chúng tôi đến nơi này..” Dạ Quân Nguyệt nhìn lên đốm sáng đang bay trên không trung, âm thanh buồn bã nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63: Phiên ngoại kiếp trước 3 : thù đã báo, ta bồi người (1)

Nam nhân nghe xong cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Dạ Quân Nguyệt.

Dạ Quân Nguyệt chờ mong ánh mắt nhìn nam nhân trẻ tuổi.

Hắn có cảm giác người trẻ tuổi này biết được vị trí nữ nhi của hắn.

-”người là cha của nàng? có chứng cứ gì không?” nam nhân cuối cùng cũng lên tiếng giọng lạnh tanh.

Tuyệt nhiên mất đã rất lâu, nếu có ai dám quấy phá nơi nàng yên nghỉ, quấy rối giấc ngủ của nàng, hắn sẽ cho ai sống không bằng chết, cùng lắm là đồng quy vu tận.

-”gia tộc của ta huyết mạch tương liên, chỉ cần người giải trận huyết quang sẽ tìm được vị trí nàng” Dạ Quân Nguyệt mừng rỡ không thôi, nói.

Vừa đặt chân lên ngọn núi hắn đã nhận ra có kẻ bày trận, chỉ là không có sát khí, nếu không phải dựa theo Huyết quang, hai người bọn họ nói không chừng cũng bị vây trong trận pháp.

Không ngờ tại cái vị diện xa xôi thấp bé như thế này vẫn có cao thủ thiết trận. Bất quá nếu nữ nhi ở trên này, trận cho dù lại thêm lợi hại thì như thế nào?

Hắn vẫn như cũ xông lên.

Chỉ là đến nơi này Huyết quang cũng lại vô pháp di chuyển, dường như có một tầng bình chướng vô hình ngăn cản nó.

Hắn vị trí mắt trận phải ở trong khu vực này.

-“....” nam nhân nghe xong không nói gì, chỉ là phát tay một cái, ngay lập tức khung cảnh biến đổi.

Không gian hơi vặn vẹo một chút, sau đó đập vào mắt hai người là một biển hoa rực rỡ.

Kỳ lạ là lúc này trời đang vào đông, nhưng nơi này lại không có chút tuyết, xung quanh ngập tràn hoa lạ, mùi thơm lan toả tứ phía, muôn màu muôn sắc.

Nhà gỗ biến mất, thay vào đó là một ngôi mộ đá.

Dạ Quân Nguyệt trong lòng phát lạnh, một dự cảm bất hảo nảy lên trong lòng.

Hắn đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy một thứ làm tâm hắn trực tiếp rơi xuống vực sâu.

Bên trên bia đá đề “ mộ phần thê tử Dạ Tuyết-phu quân Hạ Dật Phong chi lập.”

Bên cạnh là một căn nhà gỗ nhỏ, chỉ đủ đặt một cái giường, che nắng che mưa, ngoài ra không có gì nữa.

Dạ Quân Nguyệt cổ họng khô khốc há ra rồi lại khép lại, ngữ không thành tiếng. Hai bàn tay siết chặt đến trắng bệch, cả thân hình run nhè nhẹ..

Không phải!

Người này..không phải...

Đúng vậy, nhất định không phải là nữ nhi của hắn..nữ nhi của hắn như thế nào lại ở nơi đó đâu..

Ừ, có lẽ là tên giống tên mà thôi.. haha ..

Mà Huyết quang khi trận pháp coi bỏ liền nhanh chóng vây quanh phía trên mộ Dạ Tuyết chuyển động, triệt để đánh nát đi một tia may mắn cuối cùng trong lòng hai người.

Dạ Quân Nguyệt cùng Ân Lục Dẫn hoàn toàn sụp đổ.

Dạ Quân Nguyệt không thể tin lùi lại hai bước.

Mà Ân Lục Dẫn thì trực tiếp nhào tới, ánh mắt đỏ hoe, như không thể tin tưởng.

Tại sao lại như thế?

Vì sao chuyện này lại có thể xảy ra?

Cô cô đã mất, ngay cả biểu muội cũng..?

Tại sao ông trời lại tàn nhẫn với chúng tôi như vậy.

Ân Lạc Dẫn quý xuống đất, gương mặt như tro tàn bi thiết nhìn từng chữ trên ngôi mộ.

Mà Dạ Quân Nguyệt càng suy sụp.

Quỳnh nhi rồi bỏ hân mà đi. Hiện tại nữ nhi cũng đã không còn trên thế gian này..

Mùa đông tuyết rơi đầy, màn trời trắng xoá...tuyết vẫn bay...vẫn bay...

Một giọt lệ đỏ như máu rơi xuống nền tuyết trắng, nở rộ như một đoá hoa tuyết mỹ.

Dạ Quân Nguyệt hai mắt đỏ sẫm, tích đầy huyết lệ, hân phảng phất như người đã chết đứng đó.

Mà Ân Lạc Dẫn không nhúc nhích quý trước ngôi mộ.

Hạ Dật Phong chỉ lặng im nhìn tất cả.

Hắn ngẩng đầu nhìn đầy trời bông tuyết, lẩm bầm.

“Tuyệt nhi, nàng thấy không, thân nhân của nàng tìm đến, nhìn họ đau khổ nàng cũng đau khổ phải không? Chờ ta, chờ ta hoàn thành xong trả thù, ta sẽ theo nàng xuống Hoàng Tuyền..Tuyệt nhi”

-”có muốn trả thù cho nàng không?” Hạ Dật Phong thu hồi tầm mắt từ trên thiên không, quay sang nhìn hai người đột ngột mở miệng.

-”ngươi nói gì?” Ân Lạc Dẫn ngẩng đầu.

Kẻ thù?

-”Đúng vậy, nàng là bị kẻ khác sát hại, hai người có muốn thay nàng trả thù không?” Hạ Dật Phong nhếch môi chậm rãi nói.

Hắn muốn nhìn xem đám thân nhân này của nàng có xứng đáng được nhận nàng làm con, làm biểu muội hay không.

-”là ai?”

Ân Lạc Dẫn nhìn Hạ Dật Phong chuẩn bị mở miệng, thì Dạ Quân Nguyệt đã lạnh lẽo hỏi.

-”...Vân Mộng Vũ, nàng ta nay đã không ở nơi này. Ta đã hạ cấm chú trên người nàng ta, cho dù nàng ta có chạy cùng trời cuối đất cũng không thoát được.” Hạ Dật Phong vẫn bình tĩnh nói, nhưng giọng điệu đã ngập tràn hơi thở oán hận.

-”Vậy tại sao ngươi còn không thay nàng báo thù?” Ân Lạc Dẫn ngừng mang nghi ngờ.

-”ta đã hứa thay nàng sống tốt, ...” Hạ Dật Phong lần nữa ngược nhìn bầu trời, ánh mắt vô định, hắn nói tiếp:

-”đời người không có tu luyện chiến khí thọ chừng tám chín mươi năm, Tuyệt nhi của ta tất nhiên sẽ thọ lâu trăm tuổi, ta sống thay nàng đã hơn bảy mươi năm, cộng thêm khi nàng qua đời nàng tròn mười hai tuổi. Như vậy những năm này ta sống thay nàng đã đủ, mấy năm còn lại ta sẽ vì trả thù cho nàng mà sống. Chẳng qua, các ngươi xuất hiện vừa vặn giúp ta sớm tiến hành kế hoạch. Thế nào? chúng ta chung mục đích trả thù cho Tuyệt nhi, chẳng lẽ ngươi không muốn” Hạ Dật Phong âm thanh trào phúng vang lên.

-”đi” Dạ Quân Nguyệt không chút do dự, trả lời.

-”hào, ta cần ít nhất ba người trên tứ cấp chiến khí để xé mở không gian, các ngươi đây?” đây cũng chính là nguyên do hắn không thể đi trả thù cho tuyệt nhi, tứ cấp chiến sĩ quá thừa thớt..hắn thật sự tìm không ra..

-”ừ, ngươi còn không có tư cách để biết, nhưng ngươi yên tâm, một mình ta cũng có thể xé mở không gian” Ân Lạc Dẫn nói.

Nếu không phải cần ngươi tìm ra vị trí kẻ thù..ta mới không để ý đến ngươi.

-”tốt, ngay bây giờ chúng ta đi” Hạ Dật Phong ánh mắt hơi thay đổi, có lẽ thù của Tuyệt nhi có thể trả được rồi.

Tuyết nhi, chờ ta.

Hạ Dật Phong cũng không nhiều lời, hần từ trong ngực áo rút ra một cây chủy thủ, rạch một đường trên tay, huyết lập tức chảy ra.

Hắn dùng máu làm dẫn, niệm một câu chú ngữ.

-”huyết dẫn?” Dạ Quân Nguyệt thì thảo.

-”mau quán chiến khí” Hạ Dật Phong khuôn mặt trắng bệch la lên.

Ân Lục Dẫn cùng Dạ Quân Nguyệt lập tức quán chú chiến khí, một nùng trù màu đen, một màu bạc lấp lánh.

Thiên địa quy tắc cảm nhận được uy áp liền tim đến. Bầu trời mây giăng kín, lôi điện bủa vây.

-”lấy ngô máu thiết lập lưới đao không gian, cho ta phá” Hạ Dật Phong hét lớn.

Ngay lập tức trên bầu trời hết như bị ai nắm lấy xé toạc ra, một ánh sáng bao vây lấy ba thân ảnh, sau đó biến mất.

Mây đen tan đi, bầu trời trở lại một màu trắng xoá.

Hiện đại, thế kỷ 21.

Tầng 30 toà nhà thị chính.

-”Triệt ca, người gần đây bận lắm sao?”

Tại ban công, một nữ nhân xinh đẹp, khí chất thanh lãnh đứng nơi đó, trò chuyện qua điện thoại.

Rất dễ nhận ra một tia tức giận trong lời nói của nàng.

-”à, công ty hơi bận, Vũ nhi có việc gì không?” Hiên Viên Triệt mềm hoá giọng nói truyền đến.

-”đã lâu rồi không gặp được người cùng Kỳ ca ca, các người vì sao không đến gặp ta?” Vân Mộng Vũ không tự chủ cao giọng.

Đã gần ba tháng nàng không được thấy mặt hắn cùng Hách Liên Kỳ.

-”Vũ nhi, ta cùng Liên Kỳ đang rất bận công tác, đừng nháo” Hiên Viên Triệt nhíu mày.

Gần đây hắn cùng Hách Liên Kỳ thực sự rất bận.

-”vì sao các người không chịu dời đến ở chung với ta?” Vân Mộng Vũ giọng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Phiên ngoại kiếp trước 4 : thù đã trả, ta bồi người (2)

Vân Mộng Vũ nắm chặt trong tay điện thoại, ánh mắt thâm trầm.

Triệt ca cùng Kỳ ca đang tránh nàng. Cho dù nàng có gốc cớ nào thì cũng có thể cảm nhận được.

Mặc dù ba người bọn họ tại Thương Lam vị diện đã xác định quan hệ, hai người bọn họ cũng rời bỏ gia tộc sau lưng theo nàng trở về hiện đại.. nhưng chung quy không hề tiến thêm một bước nào ngoài nắm tay, hôn trán.

.

.

-”Vũ nhi..” Hiên Viên Triệt âm thanh lạnh nhạt vang lên khiến Vân Mộng Vũ hoàn hồn.

-”Đủ , lại tiếp tục đề tài sau khi kết hôn mới ở chung chứ gì, ta đây cúp máy” Vân Mộng Vũ mắt kiên nhẫn đáp, dứt lời liền cúp máy.

.

.

Hiên Viên Triệt nhìn điện thoại hơi nhăn mày. Cũng không có ý định gọi lại, hấn cho tay vào túi quần đứng tại hành lang nhìn xuống.

.

.

Hắn một đầu tóc vàng nay cắt ngắn, nhuộm thành màu đen, đôi mắt màu vàng cũng dùng long tức che giấu.

Một thân tây trang mặc trên người hấn hết như tranh vẽ, một tổng tài soái khí uy vũ.

Hắn nhìn ra bầu trời.

Không khí nơi này vô cùng ô nhiễm.

Đến nơi này đã được năm năm. Nhờ vào số bảo vật trong không gian giới chỉ hấn có một số “tiền” không nhỏ, “lập nghiệp.”

Nơi này không có chiến khí, không có tu luyện. Nơi này nhân loại làm chủ, họ sử dụng một thứ gọi là “chất xám” tạo ra những “công cụ” vô cùng “tiên tiến” phục vụ cho đời sống của họ.

Bạc trở thành trang sức mà thứ dùng để “lưu thông”, trao đổi, mua bán gọi là tiền.

Đó là những thuật ngữ của nơi này.

Hắn hiện tại đã “hoà” vào thế giới này, lại chung quy vô pháp “nhập“.

Hắn tự hỏi, mình quyết định có phải đã sai hay không?

Mỗi đêm nhắm mắt lại, vị đạo sĩ đó ánh mắt vẫn lên những tia máu không thể tin khi bị Vũ nhi lừa dối lại hiện ra.

Vị đạo sĩ đó muốn mượn lực Vũ nhi cứu thiên hạ, chống lại Ma Thần.

Vũ nhi đã từ chối, còn lợi dụng ông ta mở ra đường hầm không gian, chạy đến nơi này.

.

.

Cứu thiên hạ...

Trong đó có tộc nhân của hấn.

Phụ vương, mẫu hậu...

Hắn nhìn bầu trời im lặng.

Chung quy giữa nàng(VMV) và hấn đã có ngăn cách.

Có lẽ Hách Liên Kỳ cũng như vậy đi.

RRRR...RRRRR....RRRRRRR

Một tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy tư của Hiên Viên Triệt, hấn cho tay vào túi quần lôi ra điện thoại, nhìn màn hình sau đó mở miệng.

-”Kỳ?”

-”Hiên Viên Triệt, đừng quên cuộc hẹn cùng tổng tài Dạ thị đêm nay.” giọng Hách Liên Kỳ tà mị vang lên.

-”à, họp đồng đã chuẩn bị sẵn sàng, tối nay gặp tại QueenMerry..” Hiên Viên Triệt nhìn đồng hồ, hơi chần chừ..sau đó lên tiếng.

-”Kỳ.. Vũ nhi vừa gọi cho ta” Hiền Viên Triệt giọng không có bất kỳ phập phồng nào lên tiếng.

-“....” đầu dây bên kia truyền đến một hồi im lặng.

Một lúc sau.

-”Hiền Viên Triệt”

-”ân?”

-”ta là Vương thú nhân bộ tộc. Sinh mạng con dân ta mỗi một người chết đi thì Hoả Hồn trong thức hải của ta sẽ tắt đi một cái...” Giọng Hách Liên Kỳ run rẩy..hắn hít một hơi sâu sau đó nói tiếp.

-”hiện tại Hoả Hồn toàn bộ tắt ngóm!” Hách Liên Kỳ nghẹn ngào thanh âm.

-“...” Hiền Viên Triệt trầm ngâm không nói.

-”ta hiểu.. bởi vì ta cũng vậy” Hiền Viên Triệt lên tiếng cắt đứt đau thương của Hách Liên Kỳ.

.

.

-”tôi gặp” Hách Liên Kỳ đơn giản một câu sau đó cúp máy.

.

Hắn đứng trên ban công tầng 37 nhìn lên bầu trời.

Hắn vẫn biết Vũ nhi làm ra lựa chọn như vậy không sai.

Lúc đó Ma Thần tấn công thế như chẻ tre, vốn dĩ đã không có thể cứu vãn.

Người không vì mình trời tru đất diệt.

Hắn có thể hiểu được hành động của Vũ nhi.

Vũ nhi cũng vì an toàn của bản thân và của hắn cùng Hiền Viên Triệt.

Thế nhưng, hắn nguyện ở lại cùng tiến cùng lùi cùng tộc nhân, thay vì bỏ rơi bọn họ chạy đến nơi tha phương như thế này.

Mọi thứ rất “hiện đại”. Cuộc sống trải qua rất khá.

Nhưng suy cho cùng đây là thế giới của nhân loại.

Mà hắn..

Chỉ có một nửa là nhân loại.

Không thể hoà nhập.

Đêm. QueenMerry.

Tại sảnh chính.

Người người ăn mặc lịch sự, trò chuyện cùng nhau.

Một số ít cùng nhau khiêu vũ.

Nơi này là nhà hàng số một Z nước.

Tại một vị trí gần cửa sổ, ba nam nhân anh tuấn soái khí ngồi đó. Khiến không ít nữ nhân như có như không ném ánh mắt về nơi này.

Cực phẩm soái ca nha.

-”Hách Liên tổng, Hiền Viên tổng, nghe danh đã lâu. Vạn hạnh.” nam nhân ngồi đối diện hai người lên tiếng trước.

Hắn mày kiếm mắt sáng, sống mũi cao, làn môi cương nghị. Tóc cắt gọn gàng vuốt nhẹ lên cao lộ ra vầng trán thông thái.

-”Dạ tổng, ngài quá lời, Dạ tổng mới là.” Hiền Viên Triệt thường thức khiêm tốn nói.

Tiếng nhạc du dương.

Dạ Thần thông thả nhấp một ngụm rượu vang đỏ, sau đó nhìn đồng hồ trên tay, hẳn là sắp đến.

-”Dạ tổng đợi ai sao?” Hách Liên Kỳ nhìn hành động của Dạ Thần hiểu kỳ hỏi.

-”Ân, chúng ta đợi người phụ trách “hàng nóng” đến”. Dạ Thần đứng chuẩn mỉm cười.

-”Ồ,..” Hách Liên Kỳ gật đầu. Trong lòng có chút suy nghĩ.

Hắn đến nơi này đã năm năm, nói nhiều không nhiều nói ít không ít, chung quy một ít thường thức phải biết.

Chẳng hạn Dạ thị.

Dạ thị là một con rồng không lồ, hắc bạch ăn thông.

Trên hết, nghe nói người thần bí đứng sau Dạ thị sở hữu Dark - tổ chức ám sát quốc tế duy nhất được thế giới công nhận sự tồn tại.

Không ngờ nhân vật chỉ nghe danh không thấy mặt hôm nay lại đích thân đến đây.

Hách Liên Kỳ cúi đầu che dấu trong mắt nồng đậm hưng phấn.

Mà Hiền Viên Triệt cũng đồng dạng như vậy.

Đang lúc hai người rong ruổi theo những suy nghĩ của mình, thì Dạ Thần đứng dậy.

Hai người nâng mắt nhìn nhau, cũng theo đó đứng dậy.

-”Selena, here!” Dạ Thần lên tiếng.

Hiền Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ cùng hướng tầm mắt về phía cửa.

Chỉ thấy một cô gái đang sải bước tiêu sái đến bên này.

Màu đen tóc dài được buộc cao, tự do phi vũ trong gió.

Cô mặc một bộ áo bó sát người màu đen, lộ ra dáng người tinh tế hoàn mỹ, vòng eo mảnh khảnh, đôi chân dài.

Theo từng bước chân cô đến gần, ngũ quan của cô dần hiện ra.

Đó là như thế nào một gương mặt?

Mỹ đến nghẹt thở.

Gương mặt nhỏ nhắn hình trái xoan, quỳnh mũi nhỏ xinh, cao, thẳng. Làn môi no đủ phớt hồng. Máu tím lưu ly hai mắt khiến người ta nhìn không được chìm đắm si mê.

Thế nhưng khí chất tản ra trên người cô lại khiến người ta kiêng kỵ.

Lạnh.Lạnh và Lạnh.

Đó là thứ duy nhất người ta nhìn thấy trên người cô.

Hờ hững, lạnh nhạt, dường như không có cái gì có thể chạm vào lòng cô.

Hiền Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ trái tim đập loạn.

Hắn làm sao vậy? Cả hai cùng nghĩ.

Cảm giác y hệt như kẻ bên Vũ nhi.

.

.

Thật ra Hách Liên Kỳ cùng Hiên Viên Triệt không biết, cả hai bọn họ cũng không thích hay yêu Vân Mộng Vũ.

Tìm đập nhanh trước ai đó là biểu hiện của yêu. Cho nên cả hai vẫn nghĩ là mình yêu Vân Mộng Vũ.

Và tất nhiên hiện tại, cả hai cũng không hề yêu Dạ Tuyết. Nhưng tim vẫn nhện không được đập loạn vì nàng.

Nhưng thực tế lại là..bởi vì Thiên Mệnh lực.

Trong máu của bọn họ chảy xuôi huyết mạch thượng cổ thần thú.

Đối với Thiên Mệnh lực là không tự chủ bị hấp dẫn.

Tuy nhiên bởi vì Vân Mộng Vũ Thiên Mệnh lực không tinh thuần, cho nên đối với Vân Mộng Vũ cả hai vẫn luôn giữ được những suy nghĩ của riêng mình.

Hai người bọn họ luôn như có như không tách ra thế giới cùng nàng.

Họ không hề quên kiêu ngạo từ sâu trong xương, họ là thú tộc, mà nàng..là nhân loại.

Thế nhưng..Dạ Tuyết là người được Thần lựa chọn. Cho nên giờ phút này hai người đều không tự chủ bị nàng hấp dẫn.

Tất nhiên với điều kiện, trong lòng họ phải có một chút suy nghĩ như vậy nếu không cho dù là Thiên Mệnh lực thì cũng chẳng làm được gì.

Mà Vân Mộng Vũ từng làm Hiên Viên Triệt thương thức, từng cứu Hách liên Kỳ.

Cho nên...

Bất quá hiện tại cả hai cũng không biết điều này. Chỉ đồng thời không hiểu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Phiên ngoại kiếp trước 5: thù đã trả, ta bồi người (3)

-“Selena! here”

Cô gái trẻ men theo tiếng gọi đưa mắt nhìn sang, xác định đúng là người cần tìm liền sải chân bước đi về phía bọn họ.

Càng đến gần trái tim của Hách Liên Kỳ cùng Hiên Viên Triệt càng đập mãnh liệt.

Thậm chí còn có chút không thể khống chế được, ánh mắt hai người cứ như vậy dán chặt vào nàng.

Dạ Tuyết ưu nhã ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Dạ Thần.

Mà Dạ Thần vừa nhìn thấy Dạ Tuyết liền mười phần muội không thay Dạ Tuyết dịch ghế, xong đầu đầy mới nở nụ cười vô cùng ôn hoà mở miệng.

-“tiểu Tuyết, sao đến trễ vậy?”

-“đại ca, ta vừa bay từ tổng bộ trở về.” Dạ Tuyết nhìn đại ca của mình bình tĩnh nói.

Dạ Thần đương nhiên hiểu tổng bộ là nơi nào.

-“Như vậy, tiểu Tuyết, đây là Hách Liên tổng, đây là Hiên Viên tổng” Dạ Thần lần lượt chỉ vào Hách Liên Kỳ cùng Hiên Viên Triệt giới thiệu.

-“họ chính là đối tượng lần này giao dịch phê vũ khí kia” Dạ Thần thêm một câu.

Nếu lúc trước Hiên Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ còn bị vây trong trạng thái nghi ngờ, thì hiện tại sau câu cuối cùng của Dạ Thần đã hoàn toàn chỉ rõ cho hai người bọn họ, cô gái trước mắt dù là Selena hay vẫn là tiểu Tuyết thì đều là Mị, đế vương bóng đêm-Kẻ nằm trong tay Dark.

Chỉ là, một cô gái yếu đuối, trời gà không chặt, thân mình mảnh khảnh như vậy có khả năng sao?

Hoặc là nói ..Dạ gia tung hoành mà đưa ra thế thân?

Hách Liên Kỳ cùng Hiên Viên Triệt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt đối phương.

Hiên Viên Hiên Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ là không thể nào tưởng tượng được một cô gái chưa đầy mười tám tuổi làm thế nào có thể là Mị nổi danh trong thế giới ngầm.

Và theo đó tất nhiên cái mà Dạ Tuyết phải gánh trên đôi vai nhỏ nhắn kia là cả một gia tộc, bọn họ càng không thể nào nghĩ ra đi.

-----phân cách tuyến không gian-----

Tại toà nhà thị chính.

Vân Mộng Vũ nhìn nam nhân anh tuấn trước mắt có chút kinh ngạc, thì ra Thái tử con của Tổng Thống F quốc lại trẻ và soái khí như vậy.

-”Nam Cung tổng tài, về dự án sắp tới của Hoàng Cầu còn mong ngài chỉ giáo thêm” Vân Mộng Vũ hộp một ngụm cà phê, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Chu Khắc ưu nhã nói.

-”Vân tiểu thư quá lời rồi, Hoàng Cầu là một công ty có tiềm năng, là Vân tiểu thư đây chỉ giáo mới đúng.” Nam Cung Chu Khắc ý vị thâm trường nhìn mỹ nhân trước mắt.

Thực sự là một vụ vật a, nghe nói nữ nhân trước mắt này trong vòng năm năm đã tạo nên một Hoàng Cầu tiếng tăm không nhỏ, trên hết tại thế lực ngầm, Thịnh Thế dưới tay cô ta cũng không thể xem thường.

Nếu có thể khiến cô ta thành của mình..

Nam Cung Chu Khắc ánh mắt lướt qua một tia tính toán, hồi phục lại đã thành một đôi mắt ôn nhu, nụ cười càng dịu dàng.

-”cũng đã đến giờ ăn trưa, vị tiểu thư mỹ lệ này có hay không nhã hứng cùng tôi dùng bữa a?” Nam Cung Chu Khắc nhìn đồng hồ ,đứng lên nói.

-”Ah...” Vân Mộng Vũ lúc này mới chú ý thì ra đã trễ như vậy. Cũng theo đó đứng lên.

Nếu Triệt ca và Kỳ ca không muốn gặp mình, vậy hà tất mình phải bo bo giữ mình chứ. Nàng cũng không cần thiết phải đi cầu xin tình yêu của ai cả.

Nàng là Mẫu Đơn Nữ Vương, chỉ có thể là người khác quý dưới váy nàng.

-”Nếu vậy cung kính không bằng tuân mệnh.” Vân Mộng Vũ đưa tay che miệng cười, động tác mi gian lơ đãng toát ra một tia yêu mị.

Nam Cung Chu Khắc khuôn mặt loé qua một tia kinh diễm sau rất nhanh biến mất.

-”Như vậy, tiểu thư..thỉnh” Nam Cung Chu Khắc làm một động tác tay hướng Vân Mộng Vũ.

Hai người đi ra khỏi phòng.

Không ai chú ý đến, bên ngoài cửa sổ tầng thứ 80 nhìn ra bên ngoài, trên bầu trời một mảnh đen ngịt.

.

.

Thành phố S toàn bộ phương tiện thông tin liên lạc trong vòng ba phút bị tê liệt. Các vệ tinh bị một thứ lực lượng thần bí tê liệt.

Khi tất cả mọi người đều kinh hãi rồi cuộc chuyện gì xảy ra thì các trung tâm, trụ sở thu nhận phát tín hiệu liên lạc, các đài quan sát thiên văn, kinh hoàng phát hiện, toàn bộ số lượng vệ tinh dày đặc trên tầng khí quyển đồng loạt mất tín hiệu.

Tất cả mọi người hoàn toàn rối loạn. Cũng may là thời điểm xảy ra là ban ngày cho nên không có tình trạng xảy ra tai nạn giao thông cho đèn chiếu sáng trên đường tắt đột ngột.

Bất quá không ít người bắt đầu chửi bới các cơ quan chính quyền chịu trách nhiệm về năng lượng, thông tin, hưởng thuế của dân lại làm ăn không ra dáng.

Cho nên không có ai phát hiện, tại một nơi xa xa phía chân núi, bầu trời trên cao đột nhiên có chút vận vẹo, sau đó hở ra một đường lỗ hổng như bị người ta dùng lực đâm thủng, hư không xuất hiện ba người.

Ba nam nhân phân biệt một mặc màu Lam trường bào và hai mặc trường bào màu Đen, xé rách bầu trời mà đến.

·
·
-”Vân Mộng Vũ, ta đến đây” một âm thanh lạnh như băng hoà tan trong không khí.

Cùng lúc đó, Vân Mộng Vũ nhìn Nam Cung Chu Khắc vì mình thân sĩ mở cửa xe,nhẹ mím cười , đang định bước lên ô tô của Nam Cung Chu Khắc chợt khựng lại.

Một nỗi bất an lan tràn theo từ dưới gót chân xông thẳng lên não bộ.

Vân Mộng Vũ kinh hoàng đưa mắt nhìn xung quanh, lại không thấy bất kỳ cái gì khả nghi.

-”kẻ giết Tuyết nhi ở nơi nào? “Dạ Quân Nguyệt nhìn chăm chăm vào Hạ Dật Phong hỏi, màu đen trường bào phi vũ trong gió.

Không ngoài dự liệu, cả Ân Lạc Dẫn cùng Dạ Quân Nguyệt đều không hề có chút chật vật nào.

Hiển nhiên với cấp bậc của họ, một cái thủ thuật xé rách không gian không có bất kỳ ảnh hưởng nào với họ.

Chẳng qua đối với sử dụng huyết làm dẫn Hạ Dật Phong tình hình thật sự không ổn lắm.

-”ta tổn hao khí huyết, cần mười hai canh giờ hồi phục, hiện tại cần tìm nơi ẩn nấp” Hạ Dật Phong cố gắng áp chế khí huyết cuộn cuộn đang không ngừng tán loạn trong cơ thể, nuốt xuống một ngụm tiên huyết tinh ngọt ngai ngái trong miệng, lạnh nhạt để lại một câu sau đó xoay lưng đi sâu vào rừng.

Hiện tại hắn muốn thật nhanh chóng hồi phục, trả xong thù sẽ đi xuống Hoàng Tuyền cùng Tuyết nhi.

Ân Lạc Dẫn cùng Dạ Quân Nguyệt nhìn nhau, sau đó theo sau Hạ Dật Phong.

Hết cách, họ cần Hạ Dật Phong xác định kẻ thù.

Bên này, Dạ Tuyết trên cơ bản đã nhanh chóng ngăn gọn đề ra yêu cầu, trách nhiệm cùng Hách Liên Kỳ cùng Hiên Viên Triệt.

-“...”

-“...”

-”Quyết định như vậy đi, Hách Liên tổng, Hiên Viên tổng, hợp tác vui vẻ” Dạ Tuyết bình thản chia tay chạm nhẹ vào mỗi người, sau đó rất nhanh rút lại.

Hách Liên Kỳ kinh ngạc nhìn xuống bàn tay mình.

Như thế nào có thể..?

Hắn nhưng là có tính kiêu phách nặng nề, ngay cả lúc chạm vào tay Vũ nhi hắn cũng vẫn có chút không thoải mái, làm sao có thể có cảm giác luyến tiếc cái lạnh lẽo xúc cảm của bàn tay mềm mại kia a?

Lúc nắm tay Vũ nhi hắn còn cảm thấy nàng là người đặc biệt, bởi vì so với việc người khác vừa chạm vào hắn đã bị hắn đoạt đi tính mạng, thì cảm giác chán ghét đối với đụng chạm vào Vũ nhi tuy vẫn có nhưng lại ít hơn nhiều.

Vậy hiện tại là chuyện gì đang xảy ra?

Hiên Viên Triệt thì nhìn bàn tay có chút tê dại của mình, cảm xúc mát lạnh tựa như dòng điện lan vào trong lòng hắn vậy.

Hai người hí hửng, nữ nhân này, rốt cuộc là ai? Vì cái gì từ khi gặp nàng họ đều khác thường?

Tác giả ghi chú:

Vân Mộng vũ xé rách không gian đến Địa cầu, nơi Dạ Tuyết đang sống.

Nhưng không phải là trước khi DT xuyên vào cuốn sách đã gặp HVT và HLK nha.

Các nàng còn nhớ trong phần kẻ mang thiên mệnh (1+2) không.

DT nợ nhân duyên nên trả một kiếp, chính là kiếp gặp đc hai người HVT và HLK, không liên quan gì đến kiếp DT xuyên không cả.

Tạm hiểu là có hai kiếp đi. Vốn dĩ là kiếp trước DT phải trở lại cổ đại, nhưng lại mắc nợ trần duyên nên ở lại một kiếp, sau đó kiếp này mới xuyên qua.

Ai hiểu giờ tay cái @@

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Phiên ngoại kiếp trước 6: báo thù (1)

Vân Mộng Vũ nhìn chiếc xe của Nam Cung Chu Khắc dần đi xa nhẹ nở một nụ cười đắc ý nhìn bó hoa hồng trên tay.

Nhớ đến nụ hôn nhẹ ôn nhu trên trán lúc này, Vân Mộng Vũ thật muốn cười to.

Thấy không? Lại một kẻ sẵn sàng chết dưới chân nàng.

Môi đỏ câu lên. Cô ôm bó hoa xoay người bước vào nhà.

Cô không biết nụ cười cùng hành động của cô đã lọt vào tầm mắt của hai nam nhân đang đứng gần đó.

Hiên Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ lạnh nhạt nhìn một màn “ân ái” giữa nữ nhân của họ và nam nhân xa lạ vừa rồi.

Trong mắt là một mảnh nhợt nhạt, không cảm xúc.

-”Như vậy cũng tốt a, nàng đã có người nương tựa, chúng ta cùng nàng tổng là không thể nào trở lại như xưa. Hề nhắm mắt lại, thức hải một mảnh tối đen tựa như con ác mộng mãi theo đuổi ta.” Hách Liên Kỳ cho hai tay vào túi quần, băng quơ nói một câu.

Hiên Viên Triệt trầm ngâm.

Nhân loại quả thật đều giống nhau.

Bỗng nhiên Hiên Viên Triệt không tự chủ nhớ đến gương mặt nữ nhân mình vừa gặp lúc tối.

Hiên Viên Triệt ngẩng đầu nhìn trời.

Nữ nhân đó.. cũng sẽ như vậy sao?

.

.

-”Chúng ta đi thôi” Hách Liên Kỳ dẫn đầu trở lại xe.

-”Ân” Hiên Viên Triệt thu hồi tầm mắt nhẹ hoán một tiếng.

Chiếc xe xé màn đêm lùi lại, xoay đầu sau đó dứt khoát chạy đi, dần mất hút nơi màn đêm.

Cùng lúc đó.

Dạ gia.

Dạ Tuyết ngồi ngắm nghía khẩu súng tự động nàng vừa lắp ráp xong trên tay, nhíu mày đưa lên trước mặt nghiên cứu.

“cốc cốc”

-”vào đi” Dạ Tuyết đặt khẩu súng trên tay xuống bàn, đứng dậy.

-”tiểu Tuyết, đến, anh làm cho em một ly nước quả đây.” Dạ Thần gương mặt tươi cười xuất hiện. Trên tay bê một ly nước.

-”vâng” khuôn mặt Dạ Tuyết hiếm thấy nhuộm một tia nhu hoà. Cô tiến đến ngồi xuống đối diện anh trai mình.

Nhẹ hóp một ngụm nước, Dạ Tuyết mở miệng:

-”anh nghĩ sao về lần hợp tác này?”

-”à, nếu xét về mặt lợi ích thì lần hợp tác này đôi bên cùng có lợi, chỉ là.. anh không thích hai người này.” Dạ Thần đưa tay về vòng tròn trên bàn, ánh mắt lén lút nhìn Dạ Tuyết.

-”ò?” Dạ Tuyết nhướn mày, ý bảo anh nói tiếp đi.

-”hai người họ nhìn em ánh mắt si mê đến ngu người em không thấy à?” Dạ Thần nghiêng răng.

Muội khổng bệnh khiến Dạ Thần hiện tại y hệt con mèo bị đập phải đuôi xù lông xù lá.

Nói không phải mê tín chứ hẳn nhìn hai người kia tổng cảm giác sắp bị cướp mất cái gì rất quan trọng, cứ thấy gai mắt.

Rõ ràng đây là lần đầu gặp nhau nha.

Dạ Tuyết buồn cười nhìn Dạ Thần tâm thần không yên trước mắt.

Bất quá..

Anh nói cũng không sai, biểu hiện của hai người kia hôm nay đích thật có chút khác thường.

Nhưng nếu không liên quan gì đến điểm mấu chốt của cô thì cô cũng mặc kệ. Cuộc đời này nếu một người cứ phải phân tâm ra đối phó với tất cả mọi người có lẽ người đó sẽ sớm quy tiên thôi.

Dạ Tuyết nhún nhún vai, không sao cả trả lời :

-”đừng nghĩ nhiều, anh đâu còn là trẻ con nữa. Nếu đã trảm loại vô hại thì hợp tác thôi, phê vũ khí kia đối với Dark giao dịch được hay không cũng không quan trọng, nhưng có vẻ hai người kia lại cần thiết nga..” Dạ Tuyết cười đến tình quái.

Mặc dù cô không thiếu tiền, nhưng cô rất vui lòng “rút” từ ví người khác nga.

Nhìn thần sắc hai người khi nhắc đến số quân hoá đạn được kia có vẻ rất kích động, mừng rỡ..

Như vậy, hẳn là bọn họ thật sự rất cần số vũ khí này.

Chỉ là số lượng lại không nhỏ, họ muốn làm gì a??

-”à” Dạ Thần rầu rĩ hoán một tiếng.

Dạ Tuyết đoán không sai, Hiên Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ đích thật rất cần bút mua bán này, bởi vì bọn hắn có ý định sẽ nhờ Vân Mộng Vũ khởi động Thiên Mệnh lực trở lại Thương Lam vị diện.

Với số vũ khí hiện đại bọn hắn không tin không trả được thù cho gia tộc.

-----cùng lúc đó-----

Sâu trong núi, tại một hang động tối đen như mực. Vào sâu bên trong lại phát hiện có chút ánh sáng xanh lập lòe.

Một viên dạ minh châu nằm lẫn lóc trên đất mang lại ánh sáng cho hang động phản chiếu thân ảnh của ba người đang ngồi xếp bằng điều tiết khí tức.

-”nơi này là nơi nào? các kiến trúc thật kỳ lạ, người người ăn mặc quái dị, đã thế không khí còn cực kỳ ô nhiễm. Quan trọng là trong không khí linh khí hoàn toàn bằng không. Nếu không phải có tụ linh trận, có lẽ một chút chiến khí cũng không thể hấp thu được” thu hồi chiến khí, Ân Lục Dẫn nhăn mày.

Hạ Dật Phong đồng dạng ngừng hấp thu, mở mắt.

Hắn rút thanh kiếm bên hông ra đưa lên trước mặt quan sát, sau đó dùng vạt áo thay khăn nhẹ ma sát.

Nghe câu nghi vấn của Ân Lục Dẫn, Hạ Dật Phong tay chùi kiếm hơi dừng một chút, sau đó tựa như không có chuyện gì tiếp tục qua lại chà lau.

Chỉ là đôi đồng tử càng thâm sâu thêm một chút, một lúc lâu sau, hắn mới một bên chậm rãi lau kiếm một bên mím môi trả lời.

-”nơi này gọi là Địa Cầu , thế kỷ 21”

Hắn biết địa danh này là nhờ lúc trước Vân Mộng Vũ từng nhắc đến điều này. Lúc đó nàng ta bằng quơ nói đến nhưng hắn không để tâm.

Sau đó trước trận chiến Ma Thần hắn mới lần nữa nhìn thấy ả ta tại Lâm Sâm rừng rậm.

Chính xác hơn là nhìn thấy ả ta biến mất trên bầu trời.

Lúc đó hắn nghĩ, không lẽ ả tiện nhân kia quay trở lại thế giới của ả? Như vậy thù của Tuyết nhi làm sao bây giờ? Hắn không cho phép.

Tình hình lúc đó quá cấp bách, hắn không thể làm gì để ngăn cản, chỉ kịp niệm chú ngữ trói buộc lên người nàng ta mà thôi.

Mà hiện tại, xem ra hắn đã đoán đúng.

.

.

-”đêm mai chúng ta hành động” Hạ Dật Phong tra kiếm vào vỏ, lưng tựa lên vách hang động nhắm mắt điều tức.

Dạ Quân Nguyệt vuốt ve ngọc bội Phượng Hoàng, động tác mềm nhẹ ôn nhu. Khoé mắt một mảnh ướt át.

-”Quỳnh nhi..” Dạ Quân Nguyệt nỉ non.

Ngoài cửa hang động, trăng sáng một mảnh thiên không.

.

.

.

Ngày hôm sau.

-”tiểu Tuyết, Anh đi gặp hai tên kia được rồi, em ở nhà đi” Dạ Thần khuôn mặt nghiêm túc nói với Dạ Tuyết.

Nếu bỏ qua ánh mắt chột dạ kia của hắn thì càng có sức thuyết phục hơn.

-”không thể.” Dạ Tuyết chém đinh chặt sắt lên tiếng. Cũng mặc kệ Dạ Thần trang con chó nhỏ ỷ khuất nhấc chân bước vào xe.

Dạ Thần thấy mỹ nam kế không thành công cũng đành bất đắc dĩ phải đi lên xe.

.

.

Tại nhà hàng QueenMery.

-”chúc mừng sự hợp tác của chúng ta” Hách Liên Kỳ tà khí cười cười.

-”Cheer”

Hiên Viên Triệt đặt ánh nhìn mang theo một tia tìm tòi lên Dạ Tuyết, rốt cuộc vì lý do gì mà cả hắn cùng Hách Liên Kỳ đều không tự chủ khản trương khi nhìn nàng?

Mà một bên Dạ Thần âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Làm chi nhìn chăm chăm em gái hắn? Có tin hay không hắn sẽ cho người “tấn” hai tên này một trận? Tốt nhất là đánh cho ba mẹ chúng không thể nhận ra. Dạ Thần hít một hơi trong lòng.

Mà một bên không biết suy nghĩ của Dạ Thần, Hách Liên Kỳ cùng Hiên Viên Triệt ngơ ngác một câu, ta một câu cùng Dạ Tuyết vô cùng “hoà hợp”.

Lời tác giả.

Có thể tạm hiểu thế này. Kiếp trước và kiếp này đều là Dạ Tuyết.

Nhưng Kiếp trước Dạ Tuyết không xuyên không, mà sống ở hiện đại, chính là kiếp VMV mang HVT cùng HLK đến hiện đại ấy.

Mà kiếp này là kiếp DT xuyên không. Tức là diễn biến hiện tại của bộ truyện.

Hai kiếp không liên quan gì nhau.

Các phiên ngoại để tên “phiên ngoại kiếp trước” đều không liên quan gì đến kiếp này, chỉ là phát triển kiếp trước trong nguyên tác đồng thời giải thích lý do Hạ Đạt Phong trọng sinh mà thôi.

p/s chương sau kết thúc phiên ngoại.

Cầu ủng hộ.kaka

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Phiên ngoại kiếp trước 7: báo thù (2)

Trong khi đó, biệt thự Vân Mộng Vũ.

Màn đêm buông xuống dần.

Khi tia tà dương cuối cùng tắt ngóm, thành phố lên đèn.

.

.

Vân Mộng Vũ từ toà nhà thị chính trở lại biệt thự khi trời đã về khuya

Đêm nay nàng nhận lời mời của Nam Cung Chu Khắc đến dự party tại đại sứ quán.

Uống hơi nhiều cho nên hiện tại đau đầu lợi hại.

Ngả người trên giường nàng liền ngủ say.

Ánh trăng đêm nay đỏ như máu.

.

.

Cùng lúc đó.

Trên không trung phía trên toà biệt thự trống rỗng xuất hiện ba người lơ lửng không mà đứng.

Gió thổi trường bào phiêu lãng trên không trung.

Ba người không một tiếng động hạ xuống khuôn viên biệt thự. Lại dùng liên tức thuật cùng ẩn thân thuật tránh đi canh gác (thật ra là bảo vệ) nhẹ nhàng thềm vào bên trong biệt thự.

Vân Mộng Vũ trong mơ màng làm một cái mộng.

Trong mộng, nàng quay về Thương Lam vị diện.

Nàng nhìn thấy rất nhiều máu.

Khắp nơi máu chảy thành sông.

Nàng thấy Ma Thần huyền phù trên không trung, từ xa nhìn không rõ hình dạng.

Nàng lại thấy lão đạo sư kia, thấy ánh mắt tuyệt vọng cùng không thể tin của hắn.

Hình ảnh chuyển đổi.

Nàng thấy được Nhất Dao ánh mắt không thể tin nhìn nàng đẩy hắn rơi vào cát lún mượn lực nhảy qua..

Ánh mắt đó như muốn nói với nàng “Thật ra nàng không cần làm như vậy, hấn vẫn sẽ để nàng an toàn vượt qua cát lún, cho dù hy sinh tính mạng hấn”

Hình ảnh lại chuyển đổi, nàng thấy Khung Duệ khuôn mặt đầy máu nhìn nàng, ánh mắt như trách nàng tại sao rõ ràng có thể cứu hấn bằng đan dược bát cấp, lại quyết định làm lơ, mang nó đi trao đổi cùng thứ nàng muốn.

Hình ảnh lại chuyển đổi.

Nàng lại thấy trên đỉnh một ngọn núi nọ tại vị trí sâu trong Lâm Sâm rừng rậm.

Ở nơi đó, một tộc nhân bị Ma tộc tàn sát tiếng kêu thấu trời xanh, họ không ngừng hô tên Vương cùng Hậu của họ chỉ mong được sự bảo hộ, nhưng tiếng kêu thê lương đó cũng dần dần suy yếu rồi tắt ngấm.

Thú nhân bộ tộc !!!!!

Vân Mộng Vũ kinh hoàng nhìn một thế giới tanh tươi đỏ tươi màu máu. Họ hô tên nàng- Hậu của họ, mong nàng cứu họ.

.

.

.

-”người này ác quỷ, thấy rõ sao? chính người đã khiến vị diện này đi vào lụi tàn”

Vân Mộng Vũ hoảng hốt quay đầu, liền thấy lão đạo sư ánh mắt phẫn hận nhìn nàng.

-”ta...ta không..” Vân Mộng Vũ lắp bắp..

-”chính người...”

-”chính người...”

-”chính người...”

-“....”

-“....”

Không biết từ khi nào, xung quanh nàng bị bao vây bởi những con người toàn là máu, tay chân không toàn vẹn.

Họ không ngừng vươn cánh tay đầy máu chỉ vào nàng, miệng râm rì lặp lại hai chữ “chính người..”

Bỗng dưng tất cả mọi người nhào vào người nàng. Vân Mộng Vũ ánh mắt như muốn nứt ra.

-”Ah...hhh... không, không phải ta..các người tránh..tránh xa ta ra..” Vân Mộng Vũ hoảng loạn run rẩy, hai tay ôm đầu ngồi xuống úp mặt vào hai chân, nước mắt sợ hãi trào ra.

Nàng là đặc công, nàng giết người không thiếu, mạng người đối với nàng, chẳng qua là bàn đạp để nàng đạt được mục đích, gạt bỏ kẻ cản đường, hoàn thành nhiệm vụ, bước lên địa vị cao.

Nhưng..

Cả một thế giới chất đầy thi thể, mùi thi ban* xen lẫn mùi máu nồng tanh rĩ sét, cùng màu đỏ nhứt nhối đâm nàng đau mắt, thần kinh tê dại..

* mùi xác chết phân huỷ

.

.

.

-”Vũ nhi..” một giọng nam u sầu vang lên.

Xung quanh tất cả mọi người dần tan biến. Vân Mộng Vũ ngẩng đầu, nước mắt vương đầy trên gương mặt xinh đẹp của nàng khiến người ta yêu thương.

-”Triệt ca ca..” Vân Mộng Vũ như bám được cọng rom cứu mạng, nhào vào trong lòng Hiên Viên Triệt.

-”Vũ nhi ngoan..” Hiền Viên Triệt nhẹ vuốt ve nàng lưng, giúp nàng ổn định tâm tình.

-”Triệt ca ca, Vũ nhi sợ lắm..” Vân Mộng Vũ ôm chặt eo của hắn.

-”ngoa, không sợ, Vũ Nhi,...” Hiền Viên Triệt kiên nhẫn an ủi Vân Mộng Vũ.

Khi thấy nàng dần bình tĩnh lại, Hiền Viên Triệt mới ôn nhu lau nước mắt trên mặt nàng, dịu dàng mở miệng.

-”Vũ nhi, ta có thứ muốn tặng nàng”

Vân Mộng Vũ xả ra một nụ cười xinh đẹp.

-”Hào, Triệt ca ca”

Hiền Viên Triệt từ trong không gian giới chỉ mang ra một cái túi vô cùng lớn.

Vân Mộng Vũ hân hoan bước lại gần, khi nàng mở ra, gương mặt nàng lập tức xanh mét

-”Ahhhhhhhhhh” Vân Mộng Vũ thất thanh ngã xuống đất không ngừng thụt lùi về sau.

-”Mang.. mang nó đi đi ..” Vân Mộng Vũ giọng mang run rẩy.

-”Nàng vui không? Nơi này có đầu của Phụ vương Mẫu hậu, cùng hơn ba trăm con dân Long tộc.. vì sự ích kỷ của nàng mà ngã xuống?”

-”Không.. không liên quan đến ta.. là bọn chúng muốn lợi dụng ta làm bia đỡ đạn” Vân Mộng Vũ cắn môi hận ý nói.

-”nếu ngươi không muốn giúp, ngươi có thể lựa chọn từ chối bàng quan, nhưng đằng này ngươi lại đồng ý, để thức tỉnh Thiên Mệnh Lực trong cơ thể ngươi, ta phải dùng Long Mạch của Sâm Lâm rừng rậm. Ngươi biết đó là gì không? Đó là tấm màn chắn bảo vệ Thương Lam vị diện khỏi Ma tộc. Là ngươi, tất cả là ngươi ả nữ nhân độc ác...” Lão đạo sư không biết từ bao giờ xuất hiện gào thét.

-” Không.. không phải..” Vân Mộng Vũ thì thào.

-”Vũ nhi, nàng xuống Hoàng Tuyền bồi tội cùng Long tộc đi.” Hiền Viên Triệt ánh mắt vẫn lên những tơ máu, rút ra bội kiếm bên hông hướng nàng một chém.

AHHHHHHHHHHHHHHHHH..

.

.

.

Vân Mộng Vũ la hét, kinh hoàng mở mắt ngồi bật dậy, mồ hôi lạnh toàn thân. Nước mắt vương đầy mặt.

Nàng co ro thân mình trong chấn.

Chuyện này là gì?

Vì sao nàng lại mơ thấy những thứ đó?

Vì sao giấc mơ đó lại chân thực như vậy?

.

.

-”không phải ta.. không liên quan gì ta cả..” Vân Mộng Vũ thì thào như nói cho ai lại như nói cho bản thân nàng.

-”Vân Mộng Vũ” một giọng nam băng lạnh đột ngột vang lên trong căn phòng.

Vân Mộng Vũ kinh hoàng.

Đây là ...

-”Hạ Dật Phong” Vân Mộng Vũ nương theo ánh sáng đèn ngủ nhìn sang, khi nhìn thấy rõ là ai thì thất thanh la lên.

Hắn, hắn làm sao có thể ở nơi này?

Vân Mộng Vũ hoảng loạn đề phòng nhìn hắn.

-”Ta đến đưa ngươi xuống Hoàng Tuyền tạ tội cùng Tuyệt nhi” Hạ Dật Phong âm thanh mơ hồ như từ cõi chết vọng lại.

-”Muốn giết ta? Chỉ sợ không dễ” Vân Mộng Vũ hồi phục tinh thần cười lạnh.

Danh hiệu Mẫu Đơn nữ vương của nàng cũng không chỉ là danh hiệu. Muốn giết nàng? Nói dễ hơn làm.

Nàng bật dậy, từ trên giường nhún chân làm một cú nhảy hoàn mỹ lên cửa sổ, còn chưa kịp đắc ý, bản năng sát thủ cảm nhận được nguy cơ từ phía sau tập kích, Vân Mộng Vũ liền hướng góc bên phải lẩn một vòng.

Không để cho nàng có thời gian thờ ơ, một thanh kiếm lạnh lẽo đã kề lên cổ nàng.

Đồng bọn?

Bằng cách nào Hạ Dật Phong có thể mang nhiều người như vậy xé rách không gian và bằng cách nào hắn có thể định vị được vị trí của nàng mà tìm đến?

Cái lạnh thấu xương hàn ý của Hàn Băng kiếm trên tay Ân Lục Dẫn khiến Vân Mộng Vũ rùng mình.

Lần đầu tiên nàng cảm nhận được tử vong cách nàng gần như vậy.

-”Các hạ, chúng ta không thù không oán, hà cớ gì lại giúp một tay cho tên ác bá kia ăn hiếp một tiểu nữ tử là ta? Mai kia bị người phát hiện chẳng phải mặt mũi các hạ sẽ bị mất hết?” Vân Mộng Vũ bất buộc bản thân tỉnh táo mở miệng ly gián.

-”Hahaha... ta so với hắn còn hận ngươi hơn” Ân Lục Dẫn cười lạnh, gần từng tiếng.

Vân Mộng Vũ thất kinh. Người này lại là ai?

-”Ngươi đã hại chết nữ nhi của ta, để lại mạng đi” một bóng người nữa xuất hiện trong căn phòng.

-”Nữ nhi của ngươi? Ta không biết? Có phải chúng ta có hiểu lầm gì không?” Vân Mộng Vũ âm thầm sử dụng vi mạch sóng bão truyền âm cho Hách Liên Kỳ cùng Hiên Viên Triệt.

Đó là thiết bị tối tân nhất do Dark chế tạo có khả năng truyền sóng điện não cho người thân khi bị nguy hiểm đến tính mạng. Vân Mộng Vũ âm thầm cảm thấy may mắn vì đã mua thiết bị này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Một nhìn liền thiên thu

Cùng lúc đó, Hiên Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ gương mặt biến đổi nhìn nhau.

Vũ Nhi gặp nguy hiểm?!

-”Thứ lỗi, bằng hữu chúng ta hiện bị tập kích chúng ta xin mạn phép trước cất bước” Hiên Viên Triệt đứng dậy nói.

-”Nếu là bằng hữu của Hiên Viên Tổng gặp nguy hiểm ta cũng nên giúp sức, chúng ta cùng đi đi” Dạ Tuyệt không biết nghĩ gì đứng lên nói.

-”Hào” Hiên Viên Triệt nghĩ đến thân phận của Dạ Tuyệt một ngụm liền đồng ý.

Dạ Thần tuy kinh ngạc nhưng cũng đứng lên đi theo Dạ Tuyệt.

Bốn người nhanh chóng lên xe đi đến nhà Vân Mộng Vũ.

Tin hiệu là từ đó phát ra.

Mà bên này, tình hình đang căng thẳng.

-”Các hạ có gì từ từ nói, phải chăng Hạ Dật Phong đã hướng các hạ nói nhần nói cuội gì đó? Ta có thể giải thích”

Vân Mộng Vũ không ngừng cố gắng đàm phán kéo dài thời gian.

Triệt ca, Kỳ ca, mau đến cứu Vũ nhi!!!!

-”Ồ, Vân Mộng Vũ, Vân tiểu thư, ngươi còn nhớ hay không? Bảy mươi tám năm trước ngươi từng ám toán ta, sau đó có một người con gái nhỏ thay ta đỡ một mũi tên mất mạng? Mà cô gái đó là do chính ngươi mang đến? Do chính thuộc hạ ngươi một tiễn xuyên tâm?!”

Hạ Dật Phong con ngươi tĩnh lặng, sâu trong đáy mắt chỉ còn lại chết chóc nhẹ nhàng như kể chuyện xa xưa trần thuật lại quá khứ.

Một quá khứ đau thương dẫn vật hấn gần tám mươi năm trời.

Vân Mộng Vũ ngưng thần suy nghĩ.

Trong đầu chợt hiện ra một gương mặt tuyệt sắc.

Là tiên nhân Dạ Tuyết?!

.

.

Dạ Quân Nguyệt nhìn Vân Mộng vũ từ thần sắc mê mang đến hoảng hốt sau đó là oán độc liền biết những gì Hạ Dật Phong nói là sự thật.

Nữ nhi của hấn đúng là bị nữ nhân này giết chết.

Ân Lục Duẫn nắm tay siết chặt, hấn cầm lên cánh tay Vân Mộng Vũ nghiền ngẫm sau đó nhẹ bóp, xương cánh tay của ả cứ như vậy bị chấn nát vụn.

Vân Mộng Vũ đau đớn thống khổ rên rỉ thành tiếng, gương mặt không còn chút máu.

Sau đó kỳ tích xảy ra, một luồng hào quang bao trùm lấy cơ thể Vân Mộng Vũ, khi luồng sáng tan đi, cánh tay bê bết máu cùng xương nát vụn của Vân Mộng Vũ lại lành lặn không tỳ vết.

Vân Mộng Vũ cười to.

Phải rồi, nàng có Thiên Mệnh Lực, nàng làm sao có thể chết đâu. Nàng là bất tử.

-”Hạ Dật Phong, ngươi giết không được ta” Vân Mộng Vũ cười to.

Hạ Dật Phong khuôn mặt biến sắc.

-”Thiên Nữ?” Ân Lục Duẫn kinh ngạc.

-”Hừ, chi là hậu duệ hỗn huyết, Huyết mạch không tinh thuần, ai cho phép ả mang danh xưng đó” Dạ Quân Nguyệt âm thanh âm u nói.

-”Bất tử thân? “ Dạ Quân Nguyệt cười lạnh.

Bàn tay một lật, lòng bàn tay bùng lên hỏa diễm màu trắng. (*)

Hoả Trung Chi Vương?!!

Hạ Dật Phong kinh ngạc.

Phụ thân của Tuyết nhi rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Trương truyền Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, liền tự thân thiêu đốt trong ngọn lửa của vạn hoá chi vương.

Vạn Hoả Chi Vương hoá diễm màu trắng, vạn hoá thần phục.

(*) được rồi, chi tiết này ta lấy cảm hứng từ ánh sáng trắng của Mặt Trời nga. Nếu ai đọc những tiểu thuyết dị giới khác mà Phượng Hoàng “chết cháy” à nhầm ..tự thiêu sau đó trùng sinh bởi ngọn lửa màu đen hay đỏ sẫm thì cũng không liên quan đến ta. Tác phẩm này của ta thì là mặc sức sự tưởng tượng của ta phải không?

Dạ Quân Nguyệt gương mặt sát khí chậm chậm xoay trên tay hoả diễm.

Vân Mộng Vũ lần này thật sự hoảng sợ, bản năng cho nàng biết ngọn lửa kia vô cùng nguy hiểm.

-”ngươi ...không được lại đây” Vân Mộng Vũ nhìn Dạ Quân Nguyệt từng bước lại gần mình chỉ cảm thấy trong lòng khủng hoảng.

-”Kết giới, Kết” Ân Lục Duẫn làn môi nhẹ nhúc nhích.

Ngay lập tức xung quanh Vân Mộng Vũ hình thành một kết giới trong suốt.

Dạ Quân Nguyệt hướng về Vân Mộng Vũ một chưởng phóng tới mang theo Hoả Diễm màu trắng.

Vân Mộng Vũ trừng lớn mắt nhìn hoả diễm từ từ bao lấy nàng, hoả diễm lạnh lạnh, nhưng từ sâu linh hồn của nàng lại chịu đựng nỗi đau như xé da cắt thịt.

Vân Mộng Vũ thống khổ gào thét.

Hoả Trung Chi Vương, “đốt sạch linh hồn, hôi phi yên diệt”

Tiếng gào thét của Vân Mộng Vũ bị ngọn lửa hùng hực cắn nuốt yếu dần sau đó hoàn toàn ngưng bặt.

Hạ Dật Phong trên gương mặt một giọt nước mắt lạnh yên không tiếng động rơi.

-”Tuyệt nhi, của ta Tuyệt nhi... thù đã trả.. ta bồi ngươi” Hạ Dật Phong ni non, hấn cho tay vào ngực áo, lấy ra một cái ngọc bội hình kỳ lân nhẹ vuốt ve.

-”Mau đi ra bên ngoài, ta sẽ đưa các ngươi trở lại Thương Lam vị diện, phiền các ngươi thay ta chăm sóc mộ phần của ta thê tử.” Hạ Dật Phong âm thanh trầm tĩnh vang lên.

Sau đó hấn xoay người nhảy lên cửa sổ.

Đúng vào lúc này, cửa phòng mở ra. Hiên Viên Triệt, Hách Liên Kỳ xông vào.

-”Vũ ...nhi?” Hiên Viên Triệt kinh ngạc nhìn một mảng tường lớn bị thiêu rụi.

-”Nàng ta đã chết” Ân Lục Duẫn lạnh nhạt lên tiếng.

-”Ngươi giết nàng?” Hách Liên Kỳ đỏ mắt.

Bọn hấn cần nàng mở ra đường hầm không gian trở lại Thương Lam vị diện, kẻ này là ai giữa đường nhảy ra phá hỏng toàn bộ kế hoạch của bọn hấn?

-”Là ta.” Dạ Quân Nguyệt đang định mở miệng thì Hạ Dật Phong âm thanh vang lên.

Hạ Dật Phong vút một viên thủy tinh cầu cho Hách Liên Kỳ, sau đó xoay người quay đi.

Hách Liên Kỳ còn định nói gì đó thì Hiên Viên Triệt ngăn lại, hấn dùng chiến khí truyền vào thủy tinh cầu.

Sau đó trên mặt thủy tinh cầu hiện ra toàn cảnh Thương Lam vị diện từ lúc Ma Thần thức tỉnh đến kết quả Ma tộc thống trị thiên hạ.

Hiên Viên Triệt cùng Hách Liên Kỳ sững sờ.

Khi nhìn thấy thú nhân bộ tộc không ngừng hô Vương, Hách Liên Kỳ đôi mắt trực tiếp đỏ, mà nhìn đến Long tộc gắng sức chống đỡ từng cái từng cái một ngã xuống, Hiên Viên Triệt ngây người, quên cả phản ứng.

.

.

.

Cùng lúc này , bên ngoài.

Dạ Tuyết cùng Dạ Thần vừa xuống xe, nhìn lên bầu trời liền thấy có ba thân ảnh huyền phù trên không trung.

Dạ Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu nhìn.

Một nam nhân mái tóc dài bay trong gió, môi mấp máy gì đó.

Sau đó bầu trời đêm hé ra một cái khe như bị ai xé rách, ba thân ảnh hướng về cái khe bay đến.

Đúng lúc này, đột nhiên Hạ Dật Phong, Dạ Quân Nguyệt cùng Ân Lục Duẫn như cảm nhận được điều gì xoay người nhìn lại.

Khi thấy Dạ Tuyết ngẩng đầu nhìn mình cả ba người trong lòng đều kỳ lạ ngẩng ra.

Năm người nhìn nhau trong giây lát, một nhìn liền thiên thu.

Không gian mở ra nhanh chóng cắn nuốt thân ảnh ba người, sau đó bầu trời trở lại vị trí cũ.

Thương Lam vị diện.

Dạ Quân Nguyệt cùng Ân Lục Duẫn xé bầu trời xuất hiện tại bên mộ của Dạ Tuyết.

-"Di. tên kia đâu?" Ân Lục Duẫn nhìn bầu trời đã trở lại bình thường kinh ngạc thốt lên.

-"Huyết dẫn trả giá hồi phi yên diệt" Dạ Quân Nguyệt thanh âm lạnh lùng.

Hắn phát tay áo, ngay lập tức mộ của Dạ Tuyết bán kính năm mét lập tức biến mất, chỉ để lại một cái hố sâu hoắm.

-"Chúng ta trở về" Dạ Quân Nguyệt niệm chú ngữ, một đồ án xuất hiện bao lấy hai người, sau đó thân ảnh hai người biến mất không một chút dấu vết.

Hạ Dật Phong cảm thấy mình đang lơ lửng trong một không gian màu trắng xám.

Hắn cứ lơ lửng như vậy không biết bao lâu, chiến khí tự động bao bọc cơ thể hắn không để bị dòng chảy thương tổn.

Nơi này là dòng chảy không gian và thời gian.

Hạ Dật Phong nhắm nghiền hai mắt đợi chờ chiến khí tan hết, bản thân bị dòng chảy thời không xé tan thành mảnh nhỏ. Khuôn mặt an tường thoả mãn.

-"Tuyết nhi, ta đi tìm nàng."

Nhắm nghiền mắt nên hắn không biết, tại nơi nào đó của dòng chảy thời gian, dòng chảy không gian hơi bị vặn vẹo, sau đó một thân ảnh lấy trạng thái linh hồn phiêu đảng trên không trung, thân ảnh ấy gương mặt an tường như là đang ngủ.

Nếu Hạ Dật Phong thấy được màn này hắn sẽ nhận ra dung nhan đang say giấc kia là cô gái trước khi rời đi Địa Cầu hắn thấy được.

Thân ảnh đó nhanh chóng biến mất.

Cùng lúc đó, Thương Lam vị diện, tại một nơi nào đó, trong căn phòng nhỏ, trên giường, một tiểu cô nương đột nhiên mở mắt, ánh mắt sắc sảo như sao trời.

.

.

Mà dòng chảy thời gian cùng không gian vì sự xuất hiện của linh hồn kia bị xáo trộn va vào nhau hướng về phía Hạ Dật Phong.

Dư chấn thời gian xông vào thức hải khiến Hạ Dật Phong bị xoá đi mất phần kí ức xé rách không gian về hiện đại, quên mất cuộc gặp gỡ phụ thân cùng biểu ca Dạ Tuyết.

Mà Dư chấn không gian lại mang linh hồn hắn trở lại trăm năm trước nhập vào thân xác Hạ Dật Phong mười lăm tuổi, với nguyên vẹn kí ức kiếp trước trừ khoảng thời gian kể từ lúc gặp giữ hai người Ân Lục Duẫn, Dạ Quân Nguyệt.

Hết thấy mọi chuyện lại bắt đầu.

-----kết thúc phiên ngoại-----

Các nàng đọc phiên ngoại có cảm tưởng gì không?

Đề cử truyện cùng thể loại: "Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường" nữ phụ văn , HE, 1:1, Điện Ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Xung đột tại tứ hợp viện

-”Long Thiên Mị, huynh lớn hơn ta có thể bảo ta Dạ Tuyết.” Dạ Tuyết nhìn Long Thiên Mị cười cười.

-”chủ tử, ngài là kẻ được Thần lựa chọn, ta phò trợ người tất nhiên lấy danh thuộc hạ xưng hô vì chủ tử.” Long Thiên Mị nhẹ giọng lên tiếng, đáy mắt không rõ tình tự quang mang chuyển động.

Dạ Tuyết nhìn trời.

Nàng là người hiện đại, nàng theo chủ nghĩa vô thần được không?

Cái gì mà người được Thần lựa chọn..

Dạ Tuyết âm thầm thổ tào.

Cơ mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ngay cả chuyện nàng xuyên không cũng có, vậy cái gì không thể không có khả năng.

Cơ mà nhìn Long Thiên Mị cao hơn mình gần hai cái đầu, lại mê tín đến sùng bái, còn cung kính gọi mình chủ tử, Dạ Tuyết quả thật không biết nói gì cho phải.

.

.

Dạ Tuyết không biết, Long Thiên Mị nhân vật này kiếp trước là không hề xuất hiện.

Mà kiếp này, bởi vì nàng là chìa khoá nắm giữ vận mạng của hắn, nên định mệnh mới đẩy đưa cho hắn được Vô Khứ đại sư gặp được lúc đang thoi thóp bên đường, chữa trị, cứu mạng và nhận làm đệ tử.

Một đứa trẻ lớn lên trong những dự đoán xấu về tương lai của sư phụ, ở biết được ai là đáng cứu thế, hơn nữa còn là người có sự ràng buộc cùng hắn, hắn tất nhiên là vô cùng cao hứng, sùng bái đến mê muội.

Hơn nữa cho dù là lúc trước hay hiện tại, Long Thiên Mị đều cảm thấy nhân trước mắt y hệt như sư phụ nói về người mang Thiên Mệnh, là người có trí tuệ vô cùng cao thâm.

Chứng kiến Dạ Tuyết tại Vạn Xuân Lâu, cũng như buổi đấu giá tại Các điểm, càng củng cố thêm hình ảnh “to lớn, vĩ đại” của Dạ Tuyết trong lòng hắn.

Đừng bao giờ nhìn tiểu thân ảnh xinh đẹp, nhỏ nhắn kia là vô hại, xem thường kẻ địch chính là tự đưa dao kề vào cổ mình.

Những lát léo trong lòng Long Thiên Mị, Dạ Tuyết tất nhiên là không biết đến, giờ nàng còn đang nghĩ xem như thế nào mà người này vẫn cứ thích chơi trò chủ nhân- thuộc hạ đâu?

Gọi một con nhóc chưa được mười hai tuổi là chủ nhân không có cảm giác khác thường trong lòng sao?

Tỷ như... ngưng miệng?

.

.

Khoan đã..

Gần mười hai tuổi?

Miếng ngọc bội?

Dạ Tuyết chợt giật mình nhớ ra một chi tiết trong nguyên tác.

Mẫu thân trước khi mất có để lại cho nàng một miếng ngọc bội, hiện đang ở chỗ Lý má má.

Rất có thể miếng ngọc bội này là manh mối về thân thế của nàng.

Gần đây bận quá nhiều việc nên nàng đã quên khuấy đi mất a.....

.

.

.

-”Được rồi, huynh cứ như kế hoạch định sẵn mà làm việc, ta có việc, ta đi trước.” Dạ Tuyết hướng Long Thiên Mị phất phất tay, không quay đầu tiêu sái rời đi.

Để tránh đêm dài lắm mộng, hiện tại nàng sẽ quay về Dạ gia lấy miếng ngọc bội.

Long Thiên Mị nhìn theo bóng lưng Dạ Tuyết cho đến khi nàng khuất hẳn mới dờn tầm mắt.

Hắn sẽ không để nàng thất vọng.

Cùng lúc đó, tại Tứ Hợp Viện.

-”Ngươi hảo, ta muốn gặp chủ nhân của các ngươi” Vân Mộng Vũ hướng một người đàn ông đang cầm dao nhỏ tỉa cành trong vườn giọng mềm nhẹ, dịu dàng, hiểu lễ nghĩa, nói.

Nàng hôm nay mặc một thân váy trắng như tuyết, cổ tay thêu hoa sen hồng, trăm cái đầu mọc mọc giản đơn lại càng làm cho nàng nổi bật lên khí chất thanh cao lạnh nhạt không vương hồng trần.

Nàng cười đến ôn nhu với kẻ thấp hèn như vậy, thật xinh đẹp thiện lương. Đới Nhân và Thân Sơn không hẹn mà cùng nghĩ.

Vì vậy, hai người không hẹn mà cùng bắn tầm mắt nóng rực si mê về phía nàng.

Mà Vân Mộng Vũ hài lòng vô cùng khi cảm nhận được suy nghĩ của hai người thông qua biểu cảm cùng hành động của họ.

Phải thế chứ, nàng muốn chính là cái này.

.

.

.

Vì vậy, Khung Khiếu ngẩng đầu liền nhìn thấy một màn như vậy.

Nữ nhân xinh đẹp trước mắt “hoà ái” nhìn hắn, còn hai nam nhân đi theo phía sau lại thần sắc thâm tình nhìn nàng.

Làm kẻ cúc cung cúi đầu nhìn về mặt người khác mà sống hơn nửa đời người, Khung Khiếu làm sao không nhìn thấy được một tia khinh thường trong đáy mắt nữ nhân đang mỉm cười trước mắt được.

Lại nhìn phía sau nàng hai nam nhân đang dùng ánh mắt đầy tình ý cùng tán thưởng ngay lập tức ông hiểu được..

Này là một ná hai chim?

Vừa cho mình thấy nàng ta không chút nào khinh thường thân phận mình từ đó thu được hảo cảm của mình đạt được nhiều thông tin hơn, vừa diễn trò cho hai nam nhân phía sau nhìn thấy?

Lại là một nữ nhân hình dạng bồ tát, tâm địa rắn độc. Khung Khiếu âm thầm lắc đầu, vì hai người phía sau cảm thấy bị ai.

Nếu Vân Mộng Vũ biết suy nghĩ trong lòng Khung Khiếu giờ phút này chắc tức giận thẳng cắn nát một ngụm ngân nha.

.

.

.

Tìm chủ nhân?

-”Ngươi tìm chủ nhân có việc gì?” Khung Khiếu dừng tay ngẩng đầu hỏi.

-”Ta có việc cần gấp hân, ngươi vào thông báo một tiếng” Vân Mộng Vũ mềm nhẹ nói.

-”Chủ nhân không có nơi này, khi khác quay lại.” Khung Khiếu xua xua tay, sau đó tiếp tục tia cảnh cắt lá.

“cạch”

Dưới chân Khung Khiếu nhiều ra một túi vải, lẫn lông lóc ra bên ngoài là vài nén vàng.

-”vậy thì mau mang người phụ trách nơi này đến đây.” Đới Nhân khuôn mặt khinh bỉ hếch mặt lên nói.

Khung Khiếu nhẹ nhũu mày, những người này muốn gì?

Xem ra “lại già bất thiện” a?

-”Không tiếp” Khung Khiếu xoay người đi vào bên trong.

Vân Mộng Vũ đáy mắt hiện lên một tia tìm tòi, nhiều hơn một tia tức giận.

Một tên rác rưởi cũng dám lên mặt cùng nàng?

-”Tiền bối xin dừng bước” Vân Mộng Vũ đi lên phía trước ý định giữ lấy tay áo Khung Khiếu, lại bị Khung Khiếu né tránh.

Nhất thời nảy ra một ý định.

Nàng lại đưa một tay khác ra.. Khung Khiếu theo bản năng tránh né.

Thấy Khung Khiếu lọt vào kế hoạch Vân Mộng Vũ nhếch môi, lợi dụng lúc Khung Khiếu lần nữa thoát đi liền té xuống đất.

Đới Nhân cùng Thân Sơn biến sắc, một kẻ tiến lên đỡ nàng ôm vào lòng, một người khác thì đề khí phóng tới muốn lấy mạng Khung Khiếu.

Đáng chết, dám làm thương tổn đến Vũ nhi.

Đới Nhân khuôn mặt nổi lên sát khí.

-” Dừng tay, các hạ đến nơi này có việc gì?” Khung Duệ từ trong phòng bước ra, nhìn trước mắt tình cảnh lạnh lẽo hỏi.

Hắn nhẹ phẩy tay, ngay lập tức bốn phương tám hướng xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, bịt mặt, chỉnh tề.

Ba người Vân Mộng Vũ liền bị vây trong vòng vây.

Vân Mộng Vũ khuôn mặt hơi biến đổi.

Chuyện này là sao?

Lần trước nàng đến nơi này cũng không có những người này nha.

-”Công tử, chỉ là có chút hiểu lầm, tiểu nữ vừa rồi vô ý vấp ngã, bằng hữu của tiểu nữ có chút nóng vội hiểu lầm nên... kính xin công tử rộng lòng đừng chấp”

Vân Mộng Vũ e lệ yếu đuối nhìn Khung Duệ, mở miệng.

Nam nhân này nàng thích.

Sắp tới ta phải học nữa. Nên huỷ lịch post tất cả 9 truyện nhé. Rảnh ta mới viết được. Hoi chậm nhưng bộ này và Hàn Tuyết Ly ít nhất sẽ là 2c/tuần.

Tất nhiên sẽ không drop bộ nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Từng cái nhỏ bỏ

Vân Mộng Vũ bỏ nặng tìm nhẹ, một câu lơ đễnh phải đi toàn bộ lỗi lầm của Đới Nhân, biến mọi chuyện trở thành một hiểu lầm nhỏ.

Khung Duệ cười lạnh.

Nữ nhân này là xem hán không có mắt? Vẫn là không biết phân biệt đâu?

Từ lúc phụ thân mở miệng nói chuyện với nàng ta hán đã có mắt, chẳng qua không xuất hiện mà thôi.

Tuy Khung Duệ vẫn còn trẻ tuổi, nhưng gánh nặng gạo cùi của một gia đình ba người không có bàn tay nữ nhân đã khiến hán không còn là một mao đầu tiểu tử không biết gì.

Tất nhiên hán không giống như Khung Khiếu ngay từ đầu nhìn rõ hư tình giả ý, mà là ngay tại lúc nàng xảo xảo té ngã.

Nụ cười nhếch nhẹ khoé môi như có như không của nàng ta một chút cũng không tránh được đôi mắt hán từ bên ngoài quan sát.

Cho nên Khung Duệ trào phúng ánh mắt nhìn Vân Mộng Vũ khiến nàng ta như bị lột trần giả dối trước bàn dân thiên hạ vậy.

Vân Mộng Vũ gương mặt cứng đờ.

Nàng không biết vì mình nổi lên tính kẻ chút việc vặt đã khiến cho trung khuyển sổ một kiếp trước của nàng đối với nàng dậy lên tâm tư đề phòng, từ nay về sau cũng vô pháp đối nàng sinh ra tình ý.

.

.

Tuy không đạt được mục đích mê hoặc Khung Duệ nhưng Vân Mộng Vũ lại rất nhanh lấy lại bình tĩnh ưu nhã mở miệng.

–”các hạ là người đứng đầu nơi này? Ta nhớ lần trước là một đôi phu phụ sở hữu đi?”

Đúng vậy, lần trước Vân Mộng Vũ đi qua nơi này, sau khi nhanh chóng quan sát một lượt địa hình cùng vị trí địa lý của nơi này liền nảy ra ý định biến nơi này thành nơi nuôi binh luyện tướng mưu đồ việc lớn.

Chẳng qua lần đó nàng đi cùng Nam Cung Chu Khắc nên không tiện hành động.

Hiện tại chưa được bao lâu đã đổi chủ?

Như thế nào có thể.

.

.

Vân Mộng Vũ không biết trụ sở làm nên một Thịnh Thế quân đoàn dễ thủ khó công ở kiếp trước đã bị Dạ Tuyết phía trước cuỗm đi.

Đối với chuyện này, Dạ Tuyết tỏ vẻ, nàng là thật sự vô tội. Trong nguyên tác tuy có miêu tả về căn cứ của nữ chủ nhưng lại không nói rõ là nơi nào nha.

Nàng là Sát Thủ, đương nhiên nàng biết quan sát nơi nào thích hợp nhất làm trụ sở.

Mà đồng dạng được học những thứ liên quan đến địa hình tính chất đất hướng núi, phong thủy vâng vâng Vân Mộng Vũ tất nhiên cũng sẽ như vậy.

Chẳng qua, Dạ Tuyết lại trước một bước thủ xuống sớm hơn so với Vân Mộng Vũ mà thôi.

–”Đúng vậy, nhưng hiện tại chủ nhân nơi này là ta” Khung Duệ nhìn nữ nhân trước mặt trong lòng âm thầm đề phòng, ngoài mặt bất động thanh sắc gật đầu.

.

.

Quả thật đã đổi chủ sao...

Bất quá..

Cho dù đã đổi chủ thì sao?

Vân Mộng Vũ là đặc biệt tin tưởng, tiền có thể sai khiến được ma quỷ, nàng không ngại ra giá gấp đôi sở hữu nơi này.

-”ta muốn mua lại nơi này, bao nhiêu người tùy tiện ra giá.” Vân Mộng Vũ cao cao tại thượng lên giọng.

Đôi Nhân theo sau móc ra một đồng ngân phiếu. Đặt trước mặt hai cha con Khung Duệ.

Khung Duệ là bị khí đến buồn cười.

Mua nhà?

-”Cảm phiền các hạ lặn lội đường xa, căn nhà này không bán” Khung Duệ dứt khoát.

-”ngươi..?!” Vân Mộng Vũ kinh ngạc.

-”ngươi muốn bao nhiêu có thể thương lượng” Vân Mộng Vũ hít một hơi thật sâu dặn lòng phải bình tĩnh, nở một nụ cười tự cho là xinh đẹp mềm mại hướng Khung Duệ ần ần một tia không rõ tình tự mở miệng.

-”không bán, mời cô nương rời đi cho” Khung Duệ không nhìn Vân Mộng Vũ nhàn nhạt ra lệnh trực khách.

Nói đùa, gì chứ bạc hấn thật sự không thiếu.

Chủ tử vừa chuyển đến một lượng lớn bạc, hoàng kim cùng tử kim giao cho hấn quản lý.

Cho dù có nhiều hơn nữa hấn cũng có thể mang ra, chút bạc kia có là gì?

Quan trọng là, đây không phải nhà của hấn nga..

.

.

Nhìn ra ý tứ cự tuyệt hoàn toàn của Khung Duệ, Vân Mộng Vũ cắn môi không cam lòng. Nơi này vị trí thực sự rất hoàn hảo.

Hết cách, Vân Mộng Vũ đành mang gương mặt âm trầm rời khỏi Tử Hợp Viện.

Bất quá, một ngày không xa nàng sẽ dẫn nhân cây nát nơi này. Vân Mộng Vũ thoáng quay đầu nhìn cánh cửa Tử Hợp Viện đã khép kín âm âm đôi mắt.

Bên này.

Dạ Tuyết đã trở lại Dạ gia và đang bị chặn đường bởi “tiền vị hôn phu” Phan Diệp.

Nhìn trang uly khuất Phan Diệp trước mặt mình Dạ Tuyết cảm giác đầu có chút to ra.

Từ ngày phát hiện nàng chính là Kỳ Phong, hai ngày ba lượt Phan Diệp cứ lượn lờ bên nàng xoát tồn tại cảm.

Hảo phiền.

-”Công tử, cảm phiền nhường đường cho tiểu nữ”

-”tiểu Tuyết nhi, sao muội có thể lạnh lùng với đại ca như vậy? đại ca sẽ thương tâm” Phan Diệp đưa chiếc phiến lên miệng cắn nhẹ, mắt long lanh mạnh mẽ nhìn nàng.

Dạ Tuyết chỉ cảm thấy muốn quỳ lạy Phan Diệp.

Nàng trừng lớn mắt nhìn hấn, nghiêng người không lại để ý, cất bước đi vào trong, nàng còn chính sự phải giải quyết đâu.

Phan Diệp đứng nhìn theo bóng lưng nàng có chút uly khuất cùng buồn bực.

Hiểu lầm đã được giải, nhưng mặc cho hấn có nói như thế nào Dạ Tuyết cũng không đồng ý tiếp tục hôn sự.

Hết cách, hấn đành mặt dày theo đuôi nàng vậy.

Trong khi đó, tại Hạ gia nhà chính.

Hạ Dật Phong nắm trong tay trường kiếm dính đầy máu chậm rãi đi ra ngoài.

Dưới chân hắn là thi thể của năm người đã mất đi sự sống.

Đó là một nhà thúc thúc hắn.

Ngoài sân.

Ám Nhất cùng Ám Nhị đang chế trụ một nam nhân, bắt hắn quỳ dưới đất, khi Hạ Dật Phong một thân từ y đạp bước ra khỏi cửa, nam nhân ngẩng mặt lên căm hận nhìn hắn.

-”Hạ Dật Phong, ngươi này cảm thú, ngay cả thúc thúc ruột thịt của ngươi ngươi cũng có thể tàn sát”

-”thúc thúc ruột chỉ bằng nói hắn là cha ngươi đi. Hạ Tĩnh Lâm” Hạ Dật Phong bình tĩnh từ trên cao nhìn xuống một thân chật vật Hạ Tĩnh Lâm, âm thanh chậm chạp.

-”ngươi, ngươi nói nhảm nói cuội cái gì? ta là nhi tử của cha, là đệ đệ ruột của ngươi” Hạ Tĩnh Lâm ánh mắt tránh qua một tia hoảng loạn, rất nhanh bình tĩnh lại lớn tiếng nói.

-”Khi ngươi tính kế muốn giết ta trên Đình Thiên Nhai, ngươi có từng nghĩ đến chúng ta là ruột thịt không? Cho dù ngươi xét về mặt nào đó cũng không phải, ngươi là nghiệt chủng từ một người phụ nhân không giữ được luân lý đạo đức tăng tị cùng đệ đệ của phu quân mình.” Hạ Dật Phong lạnh nhạt nói, từng bước lại gần Hạ Tĩnh Lâm.

-”ngươi.. ngươi đừng đến đây...Aa..”

Hạ Tĩnh Lâm trợn trắng mắt nhìn lưỡi kiếm đâm xuyên qua tim mình, sau đó rút ra, cơ thể theo đó đổ xuống nền đất mất mạng.

Tuyệt nhị, những kẻ nào kiếp trước hại nàng, kiếp này ta sẽ lần lượt từng cái nhỏ bỏ.

-”Xử lý mọi dấu vết” Hạ Dật Phong chỉ để lại một câu sau đó xoay người đi khuất rồi đi.

-”rõ” Ám Nhất cùng Ám Nhị đồng thanh.

Đề cử truyện : Thế Thân, ngược tâm, 1:1, HE.

Các bản gốc được viết và chỉnh sửa tại trang cá nhân của ta.

Các nàng ủng hộ ta tại địa chỉ wattpad Tiểu Thư Kiều Kỳ (kenzylisa)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Huyết ngọc phượng hoàng

Dạ Tuyệt xuyên qua dãy nhà kho cũ kỹ đến nơi ở của hạ nhân để tìm gặp Lý má má.

Theo trí nhớ của nguyên chủ, Lý má má tên thật là Lý Lệ Liên.

Năm xưa, Bà vốn là một cô gái nghèo bán mình nuôi người cha mù lòa già yếu, bà là được mẫu thân của Dạ Tuyệt curu mang.

Sau khi phụ thân bà mất, bà đi theo mẫu thân Dạ Tuyệt làm nha hoàn thiếp thân chăm sóc tỉ mỉ cho ân nhân.

Mẫu thân của Dạ Tuyệt đối với bà cũng thập phần thân thiết và tin tưởng.

Cho nên trước khi mất, mẫu thân nguyên chủ đã trả lại giấy bán mình của Lý má má, đồng thời nhờ cậy bà trao lại tín vật cho nữ nhi bé bỏng vừa chào đời của mình.

Lúc mẫu thân nguyên chủ qua đời, Lý má má có thể lựa chọn tự do rời đi.

Nhưng bà lại vì thù lời hứa cùng ân nhân mà kiên trì chờ đợi đến lúc nguyên chủ mười hai tuổi hoàn thành di nguyện cho mẫu thân tại Dạ gia.

Chỉ tiếc là nguyên chủ “dại trai” đã “nghèo” trước đó rồi, sau đó bà cũng lại tán thân nơi biển lửa.

.

.

Hồi tưởng một chút, trước năm nàng tám tuổi, giống như Lý má má vẫn một mực kề bên nàng, chăm lo cho nàng, nhưng sau đó đã bị Vân thị tách ra, chuyển đi làm việc nặng nhọc đi.

-----kết thúc hồi tưởng-----

.

.

Thoáng chốc Dạ Tuyết đã dừng lại trước một gian phòng cũ kỹ. Nàng đưa tay nhẹ gõ cửa.

.

.

Một giọng phụ nhân khàn khàn từ trong truyền ra.

-”Ai đấy? “

-”Lý má má, ta là Dạ Tuyết” Nàng trả lời xong bên trong đột nhiên im lặng.

Có tiếng bước chân gấp gáp, sau đó cửa mở ra.

Lọt vào tầm mắt Dạ Tuyết là một phụ nhân đã ngoài bốn mươi tuổi, nhuộm hơi thở gầy yếu phong sương của người chuyên làm việc nặng nhọc.

Trên gương mặt tái nhợt của bà là một nụ cười khó kìm nén.

-”tiểu thư..” Lý má má khàn giọng hô.

Cùng lúc đó.

Tại một nơi khác.

Trên đỉnh núi.

Một hắc y nam nhân chấp tay sau lưng thẳng tắp nhìn đối diện vừa đi đến người nhàn nhạt mở miệng.

-”Thế nào ? Đã tra được?”

-”Ân” Người đến bộ dạng cà lơ phát phơ, xuyên một thân lam y gật gật đầu.

Hắc y nam nhân nhìn đối phương, dường như cũng khá quen mắt với bộ dạng này của hắn nên trên mặt cũng không có hiện lên cảm xúc gì.

Hai người chính là Chiến thần Cung Hạ Ngọc cùng hoàng tử Chu Huyền quốc Liễu Như Tiêu.

.

.

.

Cung Hạ Ngọc tuy ý nhìn Liễu Như Tiêu cũng không trả lời, đợi chờ hắn mở miệng nói tiếp.

-”Một bình Tiêu Tương (*)” Liễu Như Tiêu cười đến đáng khinh, xoa xoa tay mị mị cười híp mắt mở miệng.

Cung Hạ Ngọc nghe vậy nhướn mày neho neho mất ý vị thâm trường tà tà cười nhìn Liễu Như Tiêu.

Liễu Như Tiêu tâm thần run lên, có chút chột dạ..

Hắn là đang “nhỏ lông trên lưng cọp “ nga..

Liễu Như Tiêu âm thầm nuốt khan một ngụm, há miệng sẽ nói.. nhưng nghĩ đến vò rượu thơm phưng phức liền ngậm miệng, “cây ngay không sợ chết đứng” trừng mắt nhìn lại,

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó...

Liễu Như Tiêu nhìn Cung Hạ Ngọc tựa tiểu phi tiểu nhìn mình bức bối bữu môi, có chút nhụt chí khai ra tuốt tuồn tuột kết quả điều tra.

Trong lòng đau đớn nhỏ máu..

Rượu của ta...a

(QAQ)

-”đó là tam tiểu thư dòng chính Dạ gia, là một phế vật không thể tu tập chiến khí, trong nhà cũng không được sủng...”

-“....”

-“...”

Cung Hạ Ngọc đưa tay xoa xoa cằm, có chút suy nghĩ, ngày đó đích thực hẳn không hề cảm nhận được dao động chiến khí trên người nàng.

Khi không thể nhìn được chiến khí của đối phương, chỉ có hai trường hợp, hoặc là người kia chiến khí so với người cấp bậc cao hơn, hoặc là... hẳn căn bản không có chiến khí.

Cũng có thể có đặc thù pháp khí che đi quỹ tích của chiến khí dao động trong cơ thể?

Nhưng hiện tại kết quả lại là một người không có khả năng tu tập?

Không thể nào!!

Thân pháp di chuyển nhanh nhẹn ngày hôm đó của nàng không thể là của một người thường được.

A...

Như thế nào càng lúc càng phát hiện nàng vô cùng bí ẩn đầu tiểu nhân nhi?

Thật khiến người ta muốn khám phá ra toàn bộ bí mật của nàng mà.

-”đi tìm Ân lấy hai vò Tiêu Tương đi” Cung Hạ Ngọc tâm tình không sai hơi câu lên khoe môi hướng Liễu Như Tiêu đang xụ mặt nói.

-”Ah...?” “ còn đang thương tâm muốn chết Liễu Như Tiêu hai mắt toả sáng nhìn chăm chăm Cung Hạ Ngọc.

-”thế nào? không muốn?...vậy” Cung Hạ Ngọc buồn cười nhìn Liễu Như Tiêu.

-”muốn...muốn... “ Liễu Như Tiêu vội vàng gạt đầu như trống bỏi dường như hận không thể bay ngay đến trước mặt Ân nhận rượu đề phòng Cung Hạ Ngọc đổi ý.

Cung Hạ Ngọc xoay người nhìn xa xa dưới chân núi, hơi mím môi, sau đó đề khí phóng đi.

Hắn muốn đi xem tiểu nhân nhi nha.

Trở lại Dạ gia.

Dạ Tuyết nắm trong tay miếng ngọc bội hình phượng hoàng đỏ tươi màu máu có chút ngậy người.

Miếng ngọc này

Rõ ràng là ngọc bội gia truyền của Dạ gia. Huyết Ngọc Phượng Hoàng

Ở hiện đại, Dạ gia là một gia tộc không lồ có truyền thừa ngàn năm

Đến đời của đại ca và nàng, Dạ gia trên dưới tuy mọi việc là đại ca chấp chương, nhưng chỉ có đại ca cùng gia gia biết rõ nàng mới là chân chính phía sau gia chủ.

Bởi vì Huyết Ngọc Phượng Hoàng nằm trong tay nàng.

Đó là một mảnh ngọc bội có linh tính có khả năng lựa chọn người thích hợp thừa kế Dạ gia đời tiếp theo.

.

.

.

Lý má má tuy hơi kinh ngạc vì sao Dạ Tuyết lại biết bà giữ miếng ngọc bội này nhưng bà không quá bận tâm, chỉ lặng lẽ chấm nước mắt.

Phu nhân..

Tiểu thư trưởng thành a...

Như vậy...

Nô tỳ có thể an tâm đi theo hầu hạ phu nhân rồi.

Đang mãi suy nghĩ về miếng ngọc bội Dạ Tuyết không chú ý Lý má má đang từ ái nhìn nàng, nhẹ cắn, sau đó chùng năm giây khoé môi nặng nề tràn ra tia máu..

-”tiểu thư...”

-”Ah?” Dạ Tuyết thu hồi suy nghĩ liếc nhìn sang Lý má má, liền sững sờ.

-”má má? bà làm sao vậy?” Dạ Tuyết đi nhanh đến bên giường ngồi xuống nhìn Lý Lệ Liên.

-”tiểu thư.. lão nô cuộc đời này có hai tiếc nuối, nhất là chỉ có thể trợ mắt nhìn nhị phu nhân hại chết phu nhân mà không thể làm gì được..” Lý Lệ Liên nắm chặt bàn tay Dạ Tuyết, hơi khàn giọng nói..

-”nhị là.. không có khả năng nhìn tiểu thư trưởng thành, nên gia thất, sinh con đẻ cái..” bà ngập ngừng kể lại cái tiếc nuối to lớn trong lòng bà.

-”an ủi duy nhất của lão nô là đã hoàn thành di nguyện của phu nhân..” bà hoà ái nhìn Dạ Tuyết, đưa tay vỗ vỗ tay nàng.

-”lão.. nô cầu chúc tiểu thư.. một đời bình an... um..” Lý má má hai mắt nhoè lệ, khoé môi theo từng câu nói không ngừng tràn ra máu.

Cứ như vậy ..đi rồi.

Rất an tường.

Dạ Tuyết hơi sững sờ. Nhất thời chỉ nhìn chăm chăm Lý má má đã không còn hơi thở trên giường.

Tự sát?

Độc trong chân răng?

Dạ Tuyết đứng dậy nhìn một lần nữa Lý má má, ám ảnh thờ dài.. nắm chặt trong tay Huyết Ngọc Phượng Hoàng.

Dạ gia tại hiện đại và Dạ gia ở nơi này rốt cuộc có liên hệ gì với nhau?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mở lòng

Dạ Tuyết sau khi phân phó hạ nhân an táng cẩn thận cho Lý má má liền trầm ngâm chậm chậm đi dạo.

Gương mặt an tường những giây phút cuối của Lý má má không ngừng hiện ra trước mắt Dạ Tuyết.

Trong mắt nồng đậm tình thương cũng như hoài niệm kia là như thế rõ ràng, Dạ Tuyết căn bản muốn không nhìn thấy cũng không được.

Lý má má hoài niệm có lẽ là mẫu thân của nguyên chủ, mà tình thương có lẽ là dành cho vị tiểu thư do một tay bà chăm lo từ lúc vừa lọt lòng đến tám tuổi Dạ Tuyết trong nguyên văn kia.

Lý má má tất nhiên không biết tiểu thư của họ nay tuy là cùng thân xác nhưng kia đã sớm thay đổi một linh hồn khác đi.

Dạ Tuyết nhìn trời thờ dài.

Chung quy nguyên chủ trước đây mặc dù là sống những ngày làm lữ, trầm lặng tại Dạ gia, nhưng sau cuối, tại cái thế giới “người lừa ta gạt” này cũng từng có người thật tâm đối đãi cùng nàng.

Mà nàng xuyên qua, mang theo nguyên thân ký ức nên đối với sự ra đi của Lý má má cũng không khỏi có chút ngậm ngùi..

-”Con người ai rồi cũng trở về cát bụi a..” Dạ Tuyết đột nhiên có chút cảm khái.

-”Muội làm sao vậy?” một câu hỏi cắt ngang suy nghĩ của Dạ Tuyết.

Nàng chậm rãi quay đầu sang bên cạnh, liền nhìn thấy Phan Diệp đang một mặt lo lắng nhìn mình.

Trong lòng không khỏi có chút cảm động.

Thật ra tiên thiên điều kiện để bước vào trái tim một con người, nhất là đối phương là một thiếu nữ, căn bản không phải quà tặng hay lời nói ngọt ngào, mà là “xuất hiện đúng lúc.”

Có đôi khi trái tim cứng rắn băng lãnh của một người nào đó sẽ lại thổn thức, sẽ sống lên những nhịp đập ngọt ngào chỉ vì một câu quan tâm đơn giản.

Con người là loài động vật (bậc cao) sống theo “quần thể”, “bầy đàn”, một cá nhân cho dù có cố gắng tách rời xã hội thì sâu trong tâm họ vẫn mong mỏi có một ngày mình được xã hội thừa nhận và dung nạp.

Tuy nói Dạ Tuyết không phải người lãnh tình hay cô lập với xã hội, nhưng, đối với một người từ nhỏ đã phải đối mặt cùng mưa máu gió tanh như nàng, cũng chỉ có gia gia cùng Dạ Thần tài năng có một địa vị trong lòng nàng.

Đặt chân tại thế giới này đã hơn nửa năm, nàng không phát hiện mình đã dần mở lòng hơn với người khác.

Cũng như hiện tại, Dạ Tuyết bình tĩnh ngược nhìn trước mặt nàng nam nhân vẻ mặt lo lắng không giấu đi được khẩn trương nhìn nàng, trong lòng nơi nào đó chột ảm.

Dạ Tuyết người này trong cả hai kiếp tính luôn hiện tại chưa hề ái ai, tất nhiên sẽ không vì cảm động mà yêu thương cái gì.

Nhưng cảm động ngày hôm nay lại là mầm mống nảy nở cho ngày mai đồng thời đơm hoa kết trái cho ngày sau.

Phan Diệp tiểu tử đồng dạng chưa hề “mãnh tình vắt vai” chỉ nghĩ là mình cùng Dạ Tuyết vì chút hiểu lầm nên đâm ra giáo cương mối quan hệ, chỉ có thể kiên nhẫn từng chút từng chút từ từ tiếp cận, để Dạ Tuyết quen với thói quen có mình kẻ bên, cố gắng lần nữa đặt chân vào thế giới của nàng.

Hắn không biết hành động này của mình tương truyền “nước ấm nấu ếch”. Chỉ có thể nói, đôi khi kẻ không biết gì mới là kẻ nguy hiểm nhất.

Những lát léo này Phan Diệp tất nhiên sẽ không biết, hắn hiện tại chỉ là trong lòng hơi nghi hoặc.

Vừa rồi hắn một đường đi theo nàng, thấy nàng gặp một phụ nhân gầy yếu, nghĩ nàng có việc cần trao đổi cùng đối phương nên vô cùng thức thời rời đi nơi khác.

Hắn cũng không muốn bị Dạ Tuyết hiểu lầm hắn đi theo nàng nghe lén.

Sau đó lại thấy nàng bước ra, chỉ có điều trên mặt nàng lại nhiều thêm chút thương cảm cùng một tia mất mát.

Hắn dùng thần thức nhìn nhìn trong phòng ý đồ tra xét một chút, lại ngoài ý muốn ngoài trên giường nằm một nhân cũng chính là phụ nhân kia, cái gì cũng không thấy

Không có vì tò mò mà tham nhập vào cơ thể của phụ nhân kia, nên Phan Diệp cũng không biết được nhân nằm trên giường đã sớm không có độ ấm

Hắn cứ như vậy thu hồi thần thức sau liền vội vã đi theo Dạ Tuyết đến nơi này.

Một Kỳ Phong thông minh hoạt bát biến mất, thay vào đó là một tiểu thân ảnh giờ phút này phá lệ cô đơn, ảm đạm.

Hắn cũng không dám tiến lên, chỉ lẳng lặng nhìn nàng trầm mặc đứng nơi đó, cố gắng thu liễm bản thân để nàng không phát hiện.

Phan Diệp không biết Dạ Tuyết đã phát hiện hắn từ lâu.

Suy cho cùng trong mắt Phan Diệp Dạ Tuyết là một phẩm nhân không thể tu tập chiến khí.

Mà sự thật cũng là như thế. Nàng đúng thật là không có tu tập chiến khí a. Tuy nói nhờ Ngàn Năm Tuyết Liên nàng đã có thể cảm nhận được linh khí, nhưng một khi hấp thụ linh khí dẫn vào đan điền liền sẽ bị thoát phá không cách nào tụ hội lại được.

Giống như có cái gì đó trong cơ thể nàng không cho phép nàng có thể tu tập vậy.

Đối với vấn đề này Dạ Tuyết cũng có chút buồn bực, vì sao người ta có mà nàng lại không a?

.

.

Dạ Tuyết là vì biết người đến là ai nên không phản ứng nhưng Phan Diệp cũng không biết điều này, chỉ nghĩ Dạ Tuyết là không có phát hiện ra mình mà thôi.

Hắn không biết Dạ Tuyết đúng là không có chiến khí, không có thần thức, nhưng một trong những cái Dạ Tuyết am hiểu nhất chính là thuật truy tung.

Trong bán kính một trăm mét, một khi có nhân đến gần, nàng sẽ ngay lập tức phát hiện ra.

Chẳng qua khi “nhìn” thấy người đến là ai nàng liền không quan tâm nữa. Không biết vì sao nàng lại có suy nghĩ là Phan Diệp sẽ không làm hại đến nàng.

Nói đến Phan Diệp Dạ Tuyết cũng một phen không biết nói gì cho phải, hắn là đại ca trên danh nghĩa của nàng, nhưng cũng đồng thời là tiền vị hôn phu nhà.

Đối với vị hôn phu hai lần từ hôn, một đối với nguyên chủ và một đối với nàng, Dạ Tuyết tỏ vẻ thật sự không muốn tiếp xúc.

Nhưng ngẫm lại, nguyên chủ trước đây quả thật là một “phế vật”. Tại nơi mà thực lực vi tôn này, một người không thể tu tập chiến khí không khác nào gánh nặng, là một thiên chi kiều tử Phan Diệp chướng mắt nàng cũng phải thôi.

.

.

.

Mà không biết hành tung của mình đã bị bại lộ từ lâu Phan Diệp vẫn cứ đinh ninh nàng không biết mà im lặng thủ hộ nàng.

Khi hắn cảm nhận được từ trên người Tuyết nhi một tia khí tức ưu thương, không kịp nghĩ ngợi liền vì lo lắng mà xuất đầu lộ diện.

Sau đó..

Liền thấy được Dạ Tuyết nhìn mình, nhẹ nhàng nở nụ cười.

-”đại ca, ta không sao, đa tạ huynh”

Phan Diệp mở to mắt.

Hắn thậm chí có cảm giác huyết trong người đang sôi sục, hắn nín thở đăm đăm ngây ngốc nhìn nàng.

Dạ Tuyết cũng chăm chú nhìn hắn mỉm cười.

Không khí xung quanh thần kỳ hài hoà ấm áp.

-----ta là phân cách tuyến-----

Khi Dạ Tuyết trở về tiền viện Trúc Viên liền nhìn thấy một thân hồng nhạt y phục Lục Y đang ngồi vò nát một cành hoa trong ngự hoa viên.

Theo sau tất nhiên là “cao dán chó” gỡ thế nào cũng không ra Phan Diệp.

Mà Lục Y đang ngồi oán hận Dạ Tuyết mà phát tiết lên cành hoa chợt nghe tiếng động ngẩng đầu.

Khi nhìn rõ người đến là ai, nhất là Phan Diệp thân ảnh chậm chạp tiến đến đằng sau, Lục Y liền nhanh như chớp sửa soạn bản thân đứng lên hành lễ.

Ánh mắt lại飄 đến trên người Phan Diệp tham lam loạn chuyển, như có như không tình tứ.

Dạ Tuyết nhìn một thân nùng trang mặt điểm trên mặt Lục Y hết chỗ nói rồi.

Nàng cũng lười cùng nàng ta phản ứng.

Phòng chừng hiện tại nàng ta cũng đã một chân đạp lên thuyền nữ chủ đi.

Đội thời cơ thích hợp nàng sẽ thuận nước đẩy thuyền cho nàng ta toại nguyện “vì nữ chủ phục vụ”.

Dạ Tuyết xoay người đi vào phòng, ánh mắt đảo qua bên hông của Lục Y chợt ngưng lại.

Kia là...?!

Kia lại là cái gì đâu? Haha... chương sau sẽ rõ.

Đang buồn chán quá đây, các nàng cmt cho xôm tụ nào

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Kỳ Lân ngọc bội

Dạ Tuyết nheo mắt nhìn bên hông của Lục Y.

Nép dưới làn váy màu hồng nhạt là một mảnh ngọc bội màu bạc hình kỳ lân.

Kỳ Lân- thủy thú. Đó là một trong ngũ đại thần thú(linh vật) của Thương Lam vị diện.

Đồng thời cũng là biểu tượng của một gia tộc hùng mạnh tại Thiên Long đại lục- Hạ gia.

Nghi hoặc nhìn chằm chằm mảnh ngọc, Dạ Tuyết bỗng dưng cảm thấy nó rất quen.

Như nghĩ đến điều gì, nàng xoay người chậm chậm tiến gần đến trước mặt Lục Y.

Lục Y bị hành động cùng ánh mắt của Dạ Tuyết dọa cho sợ hãi trở mắt nhìn nàng đến gần, cúi người, nắm lấy ngọc bội bên hông nàng (LY) một kéo, ngọc bội liền rơi vào tay Dạ Tuyết.

Lục Y bị hành động này của Dạ tuyết làm cho giật mình té nhào xuống đất, ngẩng đầu hận ý nhìn nàng.(DT)

Đang nghiên cứu miếng ngọc, Dạ Tuyết không chú ý biểu hiện của Lục Y.

Nàng chậm rãi xoay xoay trái phải miếng ngọc cẩn thận quan sát.

Miếng ngọc này nàng có ấn tượng.

Nếu nàng nhớ không lầm, đây chắc hẳn là miếng ngọc bội tùy thân của vị “Phong ca ca” trong ký ức của nguyên chủ đi?

Khi vừa xuyên qua cơ thể này, trên tay nàng (nguyên chủ) nắm rất chặt mảnh ngọc bội này.

Nhưng sau đó nàng (DT) vì không có bất kỳ manh mối nào về nó, đã cho vào hộp trang sức rồi cũng không lại chạm đến.

-”Kỳ Lân ngọc bội, Hạ gia..” Dạ Tuyết nhìn từ trên người Lục Y kéo xuống mảnh ngọc thì thào.

Rất rõ ràng, vị Phong ca ca trong hồi ức kia của nguyên chủ là thuộc Hạ gia.

Màu của ngọc tuy thân cũng tượng trưng cho thân phận và địa vị của hân trong gia tộc.

Màu vàng là của gia chủ đương nhiệm, màu bạc là đích tử đích nữ dòng chính, màu xanh lục là cho hạ nhân trong phủ, mà màu lam là màu của Phong Tuyết son trang

Mà miếng ngọc tuy thân này là màu bạc..

Cũng có nghĩa là hân là đích tử dòng chính Hạ gia.

Đích tử dòng chính Hạ gia..?

Trong đầu Dạ Tuyết thỉnh thoảng xuất hiện một cái tên.

Hạ Dật Phong?

Dạ Tuyết âm thầm kinh hãi cho suy đoán vừa rồi của chính mình.

Miếng ngọc này chứ không phải là...?

Nghĩ đến khả năng này, gương mặt Dạ Tuyết bỗng nhiên trở nên thấp phần vì điều.

Nàng dường như vừa bắt được thứ gì đó loé qua..

Một vài ký ức mảnh nhỏ nhanh chóng lướt qua trong đầu nàng hết như ở trình chiếu một bộ phim.

Nơi nào đó sâu trong trí nhớ vốn được cất giữ cẩn thận, hiện tại đột nhiên là như thế rõ ràng trước mắt.

Một hình ảnh một tiểu nữ nhân ngồi dưới ánh trăng tay mân mê ngọc bội, ánh mắt lúi lúi một tầng hạnh phúc cùng mong mỏi tái ngộ hiện ra trong đầu Dạ Tuyết.

Đó là thứ hạnh phúc hiếm hoi mà cả một cuộc đời ngắn ngủi đầy cô độc và thâm lặng của một thiếu nữ đã từng duy nhất một lần có được.

Quan trọng là..

Miếng ngọc trên tay tiểu nữ nhân kia cùng Kỳ Lân ngọc bội trước mắt nàng là một!!!

Nhưng chẳng phải nàng đã cất giữ rồi sao? vì sao hiện tại lại là trên người Lục Y?

Song, nguyên chủ hình như cũng không phát giác điều này nga?

Trong kịch tình nguyên chủ hình như trong khoảng thời gian đầu giá kết thúc, nàng sẽ gặp được Hạ Dật Phong.

Nghĩ đến tiến triển tiếp theo trong nguyên tác, Dạ Tuyết nhìn không được cười nhạt.

Nguyên chủ tất nhiên không ngờ tới năm năm nàng âm thầm chờ đợi nhân này đã thông đồng cùng một chỗ với nữ chủ đi ?

Ha, mối tình đầu mòn mỏi ngóng trông đổi lại là hai chữ “tỷ phụ” ngày gặp mặt.

Dạ Tuyết thậm chí vì nguyên chủ nổi lên nhàn nhạt thương cảm.

Nàng có chút cười nhạt, tuy nói Hạ Dật Phong là vì tài năng kinh thương của nữ chủ tán thưởng, nhưng cũng không dễ dàng liền quỳ dưới váy nữ chủ nhanh như vậy đi?

Làm một thân thiếu chủ đại gia tộc, lại dễ dàng bị nữ sắc mê hoặc..

Bất quá, còn là không thể trách hân đi.

Quang hoàng nữ chủ, nam chủ là không thể cưỡng nha.

Nhưng vì vậy mà quên lãng người từng cùng mình đính ước(*) có phải là nhân phẩm không được tốt ni?

(*) Thiên Long đại lục nam nhân cùng nữ nhân trao đổi ngọc tuy thân là đính ước

Làm một người bàng quan từ bên ngoài quan sát, mơ hồ Dạ Tuyết có cảm giác mọi chuyện cũng không đơn giản như nàng nghĩ.

Dạ Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy dường như mình bỏ sót điều gì.

Nhìn một bên gương mặt tái nhợt ngồi dưới đất Lục Y, Dạ Tuyết hai mắt loé loé.

Đội đã..

Hình như nguyên chủ từng hướng Lục Y này nha hoàn thiếp thân tâm sự về “Vị Phong caca kia”.

Nếu như mảnh ngọc bội này hôm nay nàng không phát hiện.. và Lục Y cứ như vậy mang xuống..?

Nếu như.. nói, sau khi Lục Y dứt khoát leo lên thuyền Vân Mộng Vũ..

Nếu như nữ chủ nhìn thấy biểu tượng Hạ gia - Kỳ Lân ngọc bội trên tay Lục Y..

Nếu như nữ chủ thông qua Lục Y tường thuật, đoán ra ý nghĩa miếng ngọc bội này, sau đó mang đến tìm Hạ Dật Phong “ôn chuyện xưa”..??

Dạ Tuyết nắm chặt trong tay miếng ngọc bội.

Với trí thông minh và tài quan sát nhạy bén của đặc công của nữ chủ, nhất định nhận ra đây là ngọc tủy thân của Hạ Dật Phong.

Kết hợp một chút về kịch tình trong nguyên tác, ngược lại tất cả mọi chuyện trở nên thập phần sáng tỏ , bao gồm cái chi tiết “mộ tài sinh tình” trong nguyên tác.

À..

Nữ chủ a nữ chủ.. người lợi hại thật nga.

Bất quá, hiện tại ngọc trong tay ta, người lại làm sao mà khiến nam chủ cùng người “sinh tình” đây?

Cùng lúc đó, đang trên đường trở lại Dạ gia Vân Mộng Vũ trái tim đột nhiên đập nhanh.

Cảm giác mất mát giăng đầy trong lòng.

Vân Mộng Vũ nhú mày, hảo có cảm giác nàng vừa đánh mất một vài thứ trọng yếu.

Bên cạnh Thân Sơn cùng Đới Nhân mê luyến nhìn nàng.

Áp chế nội tâm kêu gào không thoải mái, Vân Mộng Vũ hướng hai người cười cười, nổi lên trò chuyện.

Hiện tại nàng đã cơ bản chuẩn bị xong bước đầu tạo thể lực cho bản thân.

Tuy rằng thất bại trong việc thương lượng căn cứ hợp viện khiến trong lòng nàng vô cùng khó chịu.

Tổng cảm thấy nơi đó phải là của nàng mới đúng.

Nhưng hiện tại chỉ có thể dời đi mục tiêu đến nơi khác.

Dưới tay nàng hiện tại có hơn 300 chiến sĩ do chính tay nàng huấn luyện theo phương thức duyệt binh thời hiện đại.

Cộng thêm thú nhân bộ tộc này chỗ dựa a.. Vân Mộng Vũ hướng Thân Sơn cười càng ngọt ngào, đổi lại ánh mắt nùng tình mật ý của đối phương.

Đan dược bên Đới gia đang có lượng tiêu thụ khả quan. Bạc dồi dào tất dễ dàng đào tạo một thể lực có quy mô, tổ chức.

Nàng cũng đã đặt tên cho quân đoàn dưới tay nàng.

“Thịnh Thế” Đòi đòi kiếp kiếp trường thịnh.

Nàng sẽ đào tạo một quân đoàn tinh nhuệ bất khả chiến bại.

Đến lúc đó...

Vân Mộng Vũ cúi đầu âm lãnh cười nhẹ.

-”Dạ gia a..” nàng quý dị nỉ non.

Một cái cũng không bỏ qua, đặc biệt là tiện nhân Dạ Tuyết.

Đề cử : Ảnh Hậu Là Đá Lót Đường 1:1 .HE.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Sóng ngầm

Dạ Tuyết thu hồi suy nghĩ, trở tay thả ngọc bội vào túi càn khôn, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua ngồi dưới đất hoảng thần Lục Y.

Lục Y sau khi nhận thức được những hành động vừa rồi của Dạ Tuyết, ngực nhất thời đầy lửa giận hận hận đưa mắt nhìn Dạ Tuyết.

Vừa ngẩng đầu, Lục Y liền lọt vào một đôi mắt mang đầy châm chọc cùng rét lạnh.

-”Ai cho phép ngươi sử dụng trang sức của ta” Dạ Tuyết từ trên cao nhìn xuống Lục Y mở miệng.

Một câu nói không mang tí tình cảm nhường Lục Y cảm giác được một tia hàn ý lui từ lòng bàn chân chạy khắp toàn thân, hai tay không tự chủ nắm chặt.

Sau đó nàng đột nhiên bình tĩnh lại, trừng mắt nhìn Dạ Tuyết.

Nàng thế nhưng bị một “phế vật” dọa đến?

Bởi vì trước đây nguyên thân tuy là tiểu thư, nhưng tính tình đậm mực, trầm lặng ít nói, đối với nha hoàn thiếp thân không quá câu nệ.

Nàng (nguyên chủ) quá cô độc nên Lục Y- người cùng nàng lớn lên liền trở thành người chia buồn sẽ khổ, xem Lục Y là tỷ muội.

Không ít lần Lục Y không hài lòng liền to tiếng phản bác, không kiêng nể.

Mà nguyên chủ cũng không nghĩ gì, chỉ im lặng cho qua, nhiều lần như vậy, nên Lục Y đã quên ả ta chỉ là một nô tỳ hèn mọn.

Giống như hiện tại, Lục Y hận ý trào dâng căm phẫn nhìn Dạ Tuyết.

Nàng chỉ là có chút yêu thích miếng ngọc bội kia mới lấy mang lên người. Phế vật kia nhiều trang sức như vậy, mắt một mắt hai thì tính là gì đâu.

Chưa kể những lần trước nàng cũng là lấy của nàng ta sử dụng, lại không thấy có phản ứng gì.

Như thế nào hôm nay lại thay đổi cố ý đòi lại?

Vì cái gì đâu?

Lục Y gương mặt chợt tái nhợt khi nhớ đến sau lưng Dạ Tuyết còn có Phan Diệp.

Trong lòng nhất thời sáng tỏ. Phế vật đây là muốn nàng xấu mặt trước cô gia? Thật thâm độc, Lục Y trong lòng nôn nóng, lén lút nhìn sang Phan Diệp.

Thấy đối phương không có vì phế vật mà tỏ vẻ chán ghét mình, Lục Y âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bất quá khi ngược mắt lên nhìn Dạ Tuyết càng không không chế hận ý tuôn trào.

Bởi vì phần lớn tâm trí căm hận mà nhìn Dạ Tuyết, nên Lục Y đã bỏ qua một ánh nhìn lạnh lẽo như nhìn người chết của Phan Diệp đặt trên người nàng.

Phan Diệp đôi mắt ám chìm những lốc xoáy, trông mắt âm trầm sâu như đáy vực.

Nữ nhân kia vừa mới phát ra hận ý cùng Tuyết nhỉ?

Chỉ là một ty tiện nô tì lại dám đối chủ nhân mắt to trừng mắt nhỏ?

Tuyết nhi hận hận không thể sủng nàng tất cả lại bị một tiện tỳ nhìn như vậy?

Dạ Tuyết lãnh đạm nhìn Lục Y, một lúc sau, mới ánh thờ dài.

–”Lục Y, xem ra ta đã quá dung túng ngươi, từ hôm nay ngươi không cần hầu hạ ta nữa, lui về phòng bếp đi”.

Dạ Tuyết gương mặt buồn bã xoay người cúi đầu nhanh chóng rời đi, một bộ dạng bị đả kích.

Bất quá, ở góc độ không ai nhìn đến, khoé môi nàng lặng lẽ giương lên.

Vốn ta đã định tống ngươi sang nữ chủ cho đỡ phiền, nhưng nếu ngươi đã góp phần tạo nên bi kịch của nguyên chủ, vậy ta không ngại tiễn ngươi một đoạn đường xuống địa ngục.

Khoé mắt đảo qua Phan Diệp, nhìn thấy hắc ám lãnh nhìn Lục Y, Dạ Tuyết ý cười càng sâu đậm, dưới chân lại không ngừng bước xoay người đi vào phòng.

.

.

Lục Y bị biến chuyển đột ngột lâm vào ngây ngốc, nàng trừng lớn mắt nhìn theo bóng lưng của Dạ Tuyết nhất thời quên cả phản ứng.

Nàng vốn là nha hoàn thiếp thân của “Phế Vật”, tương lai chính là thông phòng cho cô gia. Vốn là tương lai ngời ngời, hiện tại bị lui về phòng bếp?

Như vậy sao có thể?

Tương lai của nàng a?

Lục Y trong lòng vừa hận vừa gấp gáp, đột nhiên nhớ ra nhân phía sau mình.

Nàng cắn môi xoay người nhìn Phan Diệp đang đứng gần đó, ánh mắt mang theo sương mù hơi nước mông lung đẫm đẫm, đáng yêu nhìn hắc.

Nếu nàng thành công câu dẫn cô gia, như vậy nàng liền biến thành Phụng Hoàng.

Lệ lung trùng, lại không rơi, môi anh đào cắn nhẹ, quật cường cho dù bị uy khuất nhìn Phan Diệp.

Ánh mắt kia là thâm tình mật ý, bao gồm một tia yếu ớt, thủy chung gắng gượng không rơi lệ.

Nếu là nam nhân, hắc sẽ bị bức họa mỹ nhân lệ trước mắt khơi dậy bản tính anh hùng nam nhi, hận không thể hung hăng ôm nhân vào lòng hảo hảo an ủi bảo vệ.

Chỉ tiếc Phan Diệp nhất là trái tim mẫn đầy đều là hình bóng Dạ Tuyết, nhị là đoạn hội thoại kia một chữ cũng không lọt nhĩ lực của hắc, cộng thêm hành động vô lễ cùng chủ nhân đã đủ để hảo cảm của Phan Diệp dành cho nàng ta rơi vào vực sâu vạn trượng.

Chưa kể, với thân phận của hắc, dạng mỹ nhân gì muốn trèo lên giường hắc chả có, một con tiện tỳ cũng dám si tâm vọng tưởng?

Đừng nói hắc không nhìn ra bộ dạng tao hàng rẻ mạt kia là đang câu dẫn hắc.

Thật không tự lượng sức mình.

Hắc liếc mắt nhìn nữ nhân trước mắt câu môi cười lạnh, phẩy tay áo bước đi.

Hắc nhìn ra được Dạ Tuyết rất có “tình cảm” cùng nữ nhân này, nếu hắc ra tay không chừng mối quan hệ hai người vừa mới mềm xuống thoáng chốc lại căng lên, đến lúc đó mất nhiều hơn được, hắc biết tìm ai khóc.

Bất quá, dùng chút thủ đoạn để nàng ta sống không bằng chết là được.

Phan Diệp ghé môi, sai chân bước đi lưu lại trong sân Lục Y đơn độc một mình đứng đó.

Lục Y nhất thời lạng ra.

Vì sao? Nam nhân không phải đều thích nữ nhân mềm yếu, hội làm nũng, hội phụ thuộc hay sao? Vì sao nàng lại thất bại a?

Còn nữa, vừa rồi vì sao cô gia lại dùng ánh mắt băng hàn nhìn nàng?

Lục Y rùng mình, một cảm giác bất an lan tràn toàn thân, hết lần này đến lần khác lại không xoay chuyển được, chỉ có thể không cam lòng nhìn theo thân ảnh của Phan Diệp, mãi đến khi thân ảnh kia khuất đi nàng vẫn lưu luyến tầm mắt nơi cánh cửa.

Trong khi đó, tại một vùng khác.

Dạ gia một chi nhánh núi.

Trong một căn phòng không tính là xa hoa nhưng tuyệt không thiếu thứ quý giá.

Trên giường.

Một nam nhân mày cong mắt xếch, làn da tái nhợt thiếu huyết sắc, minh chứng của kẻ thường lưu luyến bụi hoa xích lô nằm trên giường.

Bên cạnh hắn hai bên trái phải nằm hai ả nữ nhân đồng dạng xích lô.

Dưới sàn nhà, quần áo vương đầy đất, trong không khí ám chìm mùi xạ hương gay mũi, chứng tỏ trong phòng trước đó xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên nam nhân thật mạnh mở mắt, đồng tử thoáng một tia mịt mờ, sau đó rất nhanh liền thanh minh.

Hắn bật dậy, nâng hai tay nhìn một chút, sau đó mừng rỡ như điên.

Thiên Long đại lục, lần nữa xuất hiện nhân tố mới, về ngoài bình tĩnh, bên trong sóng ngầm dâng lên mãnh liệt.

Nhân vật mới xuất hiện, đồ các nàng, hắn là ai.;

Cầu nhận xét góp ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Một kẻ trùng sinh khác

Trong Trúc Viên, dưới bóng râm của từng tán trúc rì rào khiêu vũ trong gió, hai thân ảnh một trước một sau xuất hiện phá đi cái yên tĩnh của không gian nơi này.

-“Tiểu Tuyết, nàng đợi ta một lát” Phan Diệp ở phía sau nhìn nhân sắp đi vào phòng thì cất tiếng.

Phòng tiểu thư khuê các hắn không thể bước vào vì như vậy sẽ tổn hại đến thanh danh của Tuyết nhi, mà nhìn Tuyết nhi không hề có ý tiếp tục trò chuyện cùng hắn Phan Diệp lại luyến tiếc rời đi, vì vậy, hắn mở miệng gọi nàng.

Chỉ thấy nhân phía trước ngừng bước cúi đầu trầm mặc chừng năm giây mới “buồn bã” thủ thi.

-“Lục Y là kẻ cùng ta từ nhỏ lớn lên. Ta vẫn biết gần đây nàng ấy đảm nhận giám thị mọi động tĩnh của ta sau đó ngầm báo cho tỷ tỷ. Nhưng là ta rất hy vọng nàng ấy quay đầu là bờ a. Chỉ tiếc..” Dạ Tuyết đầu cúi thấp, âm thanh càng ngày càng tiêu.

-“Tiểu Tuyết” Phan Diệp không biết nói gì, chỉ nhẹ giọng hoán.

Cuộc sống này là vậy, nơi ấm áp nhất là trái tim con người, nhưng đó cũng đồng thời là nơi lạnh lẽo nhất.

Phản bội vì lợi ích.. hắn thân là đích tử thừa tướng chứng kiến còn ít sao?

Nhân loại chính là bản tính tham lam và ích kỷ như vậy.

Không có sự trung thành tuyệt đối, chỉ có lợi ích không đủ mê người mà thôi!!! (*)

(*) chân ngôn của tác giả.

Chỉ thương cho Tuyết nhi của hắn, lần đầu trải qua tư vị phản bội không mấy dễ chịu này, rốt cuộc bờ vai nhỏ đang “run rẩy” vì đau lòng kia đang phải chịu nội tâm thất vọng hụt hẫng nhường nào a?

Trong đầu không tự chủ huyền hoặc ra một cái cầu huyết hồi sự đại loại kiểu hai người lớn lên (trưởng) cùng nhau, Tuyết nhi bảo bối của hắn một lòng một dạ xem ả tiện tỷ kia là tỷ muội, không ngờ ả tiện tỷ kia vì chút lợi ích quay lưng phản bội Tuyết nhi của hắn. Mà đối tượng lại là vị tỷ tỷ của mình.

Hắn là Tuyết nhi đang rất thương tâm.đi?!

Trong lòng Phan Diệp ghi xuống một bút Lục Y, đồng thời âm thầm ghi nhớ đầu sỏ gây ra chuyện này- vị tỷ tỷ kia của Tuyết nhi.

Nhất định phải làm cho ả trả giá đắt.

Phan Diệp trong mắt hiện lên tia thương tiếc cùng âu lo, kèm theo vô tận sùng nịch nhìn bóng lưng gầy yếu kiêu tiều trước mắt.

Chỉ tiếc Dạ Tuyết quay lưng lại cùng Phan Diệp đang cố gắng kìm nén để “cảnh diễn” thật hơn mà không ngừng “run rẩy” mà không nhận thấy.

Nếu nàng biết ý nghĩ giờ phút này trong lòng Phan Diệp sẽ nhảy lên vỗ tay về hiểu lầm xinh đẹp này, đồng thời cũng không khỏi cảm thán. “Phan Diệp người này trí tưởng tượng hảo phong phú”.

Bất quá sự thật cũng gần như vậy đi.

.

.

-“Tuyết nhi, không cần vì nhân không đáng giá mà khổ sở..” Phan Diệp ôn nhu mở miệng.

Hắn nhìn đến Dạ Tuyết thân hình đột nhiên cứng một chút, sau đó mỗi một âm thanh truyền đến.

-“ta biết.. chỉ là..” Dạ Tuyết ngập ngừng một chút như muốn nói lại thôi.

-“Mà thôi, không có gì, đại ca, ta mệt mỏi, khi khác hãy trò chuyện, tốt sao?” Dạ Tuyết xoay người nhìn Phan Diệp.

-“à.. được rồi, vậy muội nghỉ ngơi thật tốt, nếu cần bờ vai, ta luôn sẵn sàng.”

Phan Diệp cũng biết hiện tại Dạ Tuyết cần một không gian riêng tư liền đề nén cảm giác luyến tiếc trong lòng, kiên định nhìn Dạ Tuyết, nói.

-“nhất định” Dạ Tuyết nở nụ cười. Nếu đã coi bỏ khuất mắc cùng phan Diệp trog lòng mình, nàng cũng mở lòng với hắn.

Xác thực sự quan tâm của Phan Diệp dành cho nàng không giả, ít ra nàng cảm nhận được như vậy.

Dạ Tuyết nở nụ cười nhìn Phan Diệp, sau đó dứt khoát xoay người bước vào phòng, khép cửa lại.

.

.

Phan Diệp nhìn cánh cửa phòng đóng im ỉm trước mắt một lúc lâu sau, phục hồi tâm trạng lằng lằng vì nụ cười vừa nãy của Dạ Tuyết, cất bước rời đi.

Hắn không biết, trong căn phòng vì một phút “quân tử” không mặt dày mày dạn bước vào kia của hắn đã khiến hắn bỏ qua cơ hội giáp mặt cùng tình địch không hề yếu kém của mình trong tương lai.

Hắn còn phải hảo hảo tính xem, như thế nào im lặng “giải quyết” tiện tỷ Lục Y kia mà không để cho Dạ Tuyết biết đâu.

Trong căn phòng hôn ám lờ mờ ánh sáng của ngọn nến.

Nam nhân nhìn chăm chăm trần nhà, sâu trong mắt là kích động khôn kể.

Một trong hai ả nữ nhân, thân hình như rắn nước quấn lấy nam nhân, giọng ngọt như mật, mang ý tứ nũng nịu.

-“Dạ lang , người làm chi dậy sớm vậy a..?” ngón tay mềm mại như nước không quên vẽ vòng tròn trên ngực hắn, không ngừng câu dẫn.

Nam nhân nghe giọng, quay đầu nhìn sang nữ nhân đang sờ soạn trên người mình, khi nhìn rõ nữ nhân kia là ai, đột nhiên hô hấp ngưng lại, đưa tay nắm lấy tóc nàng ta giật mạnh, ép nàng ta ngửa đầu nhìn mình, sau đó hấp tấp mở miệng.

-“đây là năm nào? thời nào? nơi này là đâu?”

Nữ nhân ăn đau nhưng giọng nói lại càng thêm kiêu ngạo tận xương, nàng oán trách.

-“Dạ lang làm đau tiểu nữ nha, năm nay là Thiên Long năm thứ 9, nơi này là nhà của ngài, đêm qua ngài đã cho kiệu lớn đến Ngàn Hồng Lâu (*) rước chúng tiểu nữ đến phủ vì ngài phục vụ nha.”

(*) kỹ viện.

Thiên Long năm thứ 9?

Ngàn Hồng Lâu?

Nam nhân hô hấp hơi ngừng lại. Sau đó là dồn dập gấp gáp.

Hắn.. hắn sống lại rồi!!!

Dạ Tô Nghi kinh hi vạn phần phát hiện mình trọng sinh, nhưng lại là đêm trước khi xuất phát đến Dạ gia nhà chính.

Hắn nhớ rõ đêm đó hắn cũng gọi hai nữ nhân này đến điên loạn đảo phượng đến rạng sáng.

Do đó hắn muộn giờ xuất phát đành đến sau, cũng vì thế hắn mới gặp mặt nữ nhân kia.

Hắn cũng không rõ vì sao lại thế này, nhưng sau khi hắn chết đi một cách khó hiểu, lại không biến mất mà lấy trạng thái linh thể (linh hồn) nơi nơi phiêu đảng trên Thiên Long đại lục.

Nhờ đó hắn thấy được, biểu muội của hắn, kẻ từng nằm dưới thân hắn rên rỉ kiều mỵ, từng bước đi lên vị trí đứng đầu Tứ quốc.

Có lẽ ngày mai hắn nên tìm cách ôm lấy Thiên Nữ đùi a.

Mặc dù kiếp trước hưởng qua một lần xuân sắc tận xương của biểu muội Vân Mộng Vũ, nhưng nghĩ đến địa vị cuối cùng của nàng ta, Dạ Tô Nghi liền bóp chết ý nghĩ tái diễn lịch sử.

Nhớ đến cái chết không rõ ràng của bản thân, Dạ Tô Nghi khuôn mặt tái nhợt, hắn chợt nghĩ có khi nào là Thần vì hắn cả gan làm vậy bản thân xác đồng trinh của Thiên Nữ mà lấy đi sinh mệnh của hắn hay không?

Như vậy kiếp này hắn chỉ có thể vì nàng phục vụ, biết đâu cuối cùng hắn lại thu được danh lợi tốt cùng?

Dạ Tô Nghi không biết kiếp trước hắn đúng là chết trên tay Vân Mộng Vũ, hắn là trong mơ màng mất đi tính mạng nên kẻ thù là ai cũng không biết.

Sau lấy trạng thái linh hồn nhìn Vân Mộng Vũ từng bước lên mây, đến khi tứ quốc tung hô nàng vì Thiên Nữ liền mất đi tri giác, do đó cũng không biết kết cục cuối cùng của Thiên Long đại lục là rơi vào tay Ma tộc.

Hắn cứ đinh ninh sau này Vân Mộng Vũ sẽ nắm trong tay tứ quốc, do đó mới nảy sinh ý nghĩ ôm đùi vị biểu muội này.

Hắn tất nhiên càng không biết, kiếp này, hết thấy cũng không lại như kiếp trước.

Nghĩ đến gương mặt tuyệt mỹ kia, Dạ Tô Nghi hạ thân liền cứng rắn.

Hắn cúi đầu nhìn hai á kỹ nữ đang cố gắng câu dẫn hắn, hai mắt nổi lên trần trụi dục hoả.

Hắn nắm tóc một trong hai á áp xuống hạ thân đang ngẩng cao đầu, khăn giọng ra lệnh.

-”hầm nó”

Nữ nhân cười đến quỵên rũ hé ra làn môi anh đào từ từ lấy lòng mà nhẹ nhàng cúi xuống.

Một nữ nhân khác không cam nguyện lép vế, cùng từ từ bò lên người Dạ Tô Nghi, trong phòng liền truyền ra tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ của nữ nhân, tiếng nam nhân hưng phấn gầm nhẹ, màn trường lay động, cảnh tượng dâm mỹ.

Ai còn nhớ thân phận Dạ Tô Nghi không? ^^.

Cmt, cmt, ta muốn cmt~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Tưởng niệm

Văn Lâu tầng cao nhất.

Trong phòng,

-”Chủ tử, đã báo cáo từ mật thám, Đới gia đang bán ra số lượng lớn đan dược ngũ cấp và lục cấp. Nguồn hàng từ nơi nào vẫn chưa tra xét ra.” một hắc y nhân cung kính quỳ một chân mở miệng.

-”không cần tra, ta biết là ai. Ngươi lui xuống đi” một giọng nam trầm lãnh (trầm tĩnh, lãnh đạm) vang lên.

-”rõ” hắc y nhân ngay lập tức cúi đầu xoay người lui đi.

Hạ Dật Phong tay phải không tự chủ siết chặt bội kiếm bên hông.

Kiếp trước chính vào khoảng thời gian này, hắn sẽ gặp lại tiểu cầu nhi.

Nghĩ đến gương mặt tinh xảo luôn dõi theo mình kiếp trước, Hạ Dật Phong lồng ngực tràn ra cảm giác vui sướng.

-”Tuyệt nhi, rất nhanh ta sẽ tìm gặp nàng. Đợi ta..”

Hạ Dật Phong lạnh lẽo nhìn xuống cửa hàng bán đan dược của Đới gia đối diện dưới chân Văn Lâu, tràn ra một nụ cười trào phúng.

Đây là phô trương thanh thế cho hắn một hạ mã uy?

Bán đan dược dưới chân Văn Lâu, sản nghiệp của Hạ gia?

Cho là Hạ gia không có đan dược để bán?

Đây là chủ ý của Đới gia? Vẫn là của ả nữ nhân kia đâu?

Hạ Dật Phong nhìn cửa hàng sinh ý nhân ra ra vào vào, cũng không nhiều lắm cảm xúc.

Xem ra so với kiếp trước đan dược được bày bán tại Văn Lâu, khách quan mặc dù cũng khá tấp nập, nhưng hiện tại quang cảnh ảm đạm không ít a.

Bởi vì kiếp này không có Hạ gia làm môi giới hậu thuẫn, không có uy tín bán ra cho nên đan dược của ả nữ nhân kia cũng không được hào quang vạn tượng người người đều biết như kiếp trước.

Bất quá, Đới gia sao?

Vân Mộng Vũ a Vân Mộng Vũ, kiếp này không có ta, ngược lại ngươi cũng có thể nhanh chóng bám vào Đới gia mà đạt được mục đích a.

Hạ Dật Phong trầm thấp nở nụ cười.

Nhưng làm thế nào đây? Ta là tuyệt đối không để ngươi lại dương dương tự đắc như kiếp trước nga.

Ta sẽ tự tay vặt đi từng cái hậu thuẫn của ngươi, khiến ngươi trả thảm giá.

Như vậy, mục tiêu tiếp theo sẽ là Đới gia đi.

Hạ Dật Phong thu hồi nụ cười, đưa mắt nhìn xuống dòng người không ngừng qua lại bên dưới.

-”Truyền lệnh cho người của chúng ta ở Đới gia bắt đầu hành động, chú ý đừng để lại dấu vết.” Hạ Dật Phong không mẫn không nhạt truyền lệnh.

-”Rõ” Âm Nhị hô, sau đó đi ra ngoài.

Trong phòng liền còn lại một người Hạ Dật Phong với nụ cười không rõ ý tứ.

Đúng như Hạ Dật Phong nghĩ, hiện tại Vân Mộng Vũ đúng là từng bước khó khăn, hoàn toàn không có tư thế tự tin nhàn nhã như kiếp trước.

Hiển nhiên là không có Hạ gia này tài sản kếp sù trải dài Tứ quốc, lại thêm đan dược thất cấp, bát cấp xuất hiện tại buổi đấu giá trước đó, cho nên đan dược ngũ cấp, lục cấp, vốn lấy một tư thế rào rạt đưa ra thị trường kiếp trước của Vân Mộng Vũ hiện tại không mấy nổi bật.

Suy cho cùng, con người là loài có mới nói cũ, lòng tham vô đáy, một khi có thứ tốt hơn, ai nguyện ý đi dùng thứ thấp kém hơn chứ.

Mà Đới gia, mặc dù Đới Nhân mê luyện Vân Mộng Vũ, nhưng lại không giống kiếp trước Hạ Dật Phong đã đứng ra nắm quyền Phong Tuyết Sơn Trang.

Trên Đới Nhân vị thiếu chủ hoa tâm này còn có lão cáo già Đới gia gia chủ nắm quyền, cho nên thực tế Đới Nhân là hữu danh vô thực quyền lực.

Bản thân Hạ Dật Phong là người ngay thẳng đàng hoàng, lại khắp nơi suy nghĩ cho Vân Mộng Vũ mà không thêm để ý những chuyện lợi tức nhỏ nhặt, cho nên, kiếp trước số bạc bán đan dược của nàng đủ để nàng hô mưa gọi gió.

Thịnh Thế dưới tay nàng phạm vi hoạt động cũng ngày càng rộng mở.

Mà kiếp này, Đới gia gia chủ sẽ để Vân Mộng Vũ thu được quá nhiều lợi ích sao?

Đáp án tất nhiên là không thể nào.

Không có đạo lý bạc đến tay lại không thu vào túi, vì thế, lượng bạc Vân Mộng Vũ thu lại kiếp này hoàn toàn không bằng một nửa kiếp trước.

Cho nên, Thịnh Thế dưới tay Vân Mộng Vũ cũng không vì dồi dào tài nguyên tu luyện, trụ sở bí mật mà có được khí thế chấn nhiếp tứ phương của kiếp trước.

Nhất là kiếp này, bên cạnh Vân Mộng Vũ còn thiếu đi vị trí vị quân gia đa năng Khung Duệ, càng làm cho nội bộ Thịnh Thế nhiều lúc rơi vào tình trạng lộn xộn mà không ai giải quyết.

Thêm vào đó.

Một binh đoàn đông đảo luyện tập chiến khí không thể nào thoát đi được tai mắt của hữu nhân tâm.

Vân Mộng Vũ không biết, nhất cử nhất động của Thịnh Thế đều lọt vào tai của Nam Cung Chu Khắc, khiến hắn nổi lên nghi ngờ đồng thời còn có phòng bị.

Rất nhiều mối hoạ ngầm hiện tại đã bị gieo trồng, tương lai khiến Vân Mộng Vũ sứt đầu mẻ trán.

phân cách tuyến không gian

Trong khi đó, tại Trúc Viên

Dạ Tuyết vừa bước vào phòng liền phát hiện ngoài nàng ra còn có hơi thở của một người khác.

Bàn tay giấu dưới vạt áo không tiếng động xuất hiện một thanh tiểu chủy thủ.

”Địch không động ta không động”

Dạ Tuyết ngoài mặt bất động thanh sắc, toàn thân lại hoàn toàn đề cao cảnh giác, hết như một con báo đang căng tràn sức bật, kiên nhẫn ẩn nấp, chờ một giây kích sát con mồi.

Đột nhiên, bàn tay nàng bị kéo một cái, nhào vào một lồng ngực ấm áp.

Dạ Tuyết thân hình căng thẳng, bàn tay nắm chủy thủ nâng lên nhanh như cắt ý định chế trụ cổ họng đối phương.

Đúng vào lúc này..một âm thanh trong vắt mang theo nhớ thương từ trên đầu truyền đến thành công khiến nàng dừng lại động tác trên tay, kinh hi ngược đầu.

Một đôi kim đồng hồ tràn đầy ôn nhu cùng tình ý phản chiếu ánh ngược của nàng, ý cười trong đó cũng vô pháp che giấu.

Hắn nở một nụ cười rạng rỡ dương quang, như trần thuật, như khẳng định, lại như tâm sự..

Nói rằng..

-”Lão bà, ta rất nhớ ngươi”

Từ Hợp Viên.

Ánh chiều tà xuyên qua tán lá, bóng cây đổ xuống mặt đất, nhẹ nhàng đưa trong gió.

Một nam nhân hai tay chấp sau lưng tĩnh lặng nhìn tịch dương dần tắt ngóm ngoài khung cửa sổ.

Ngoài cửa bước vào một hắc y nhân, hắn quỳ một gối cung kính nâng lên một bức mặt báo.

Khung Duệ thu hồi tầm nhìn từ cảnh vật bên ngoài, rũ xuống mi mắt.

Hắn xoay người chậm rãi nắm lấy bức mặt báo ngồi vào bàn ti mi xem xét.

Sau khi xem xong, ánh mắt nhiễm thương một nụ cười.

-”muội muội làm không sai” Khung Duệ nhìn nội dung bức mặt hàm tán thưởng.

Việc chủ nhân giao cho muội muội đã hoàn thành, không biết bên phụ thân như thế nào rồi?

Cho mảnh giấy vào ngọn nến đang cháy, Khung Duệ đứng lên đi ra khỏi phòng vừa vặn gặp Khung Khiếu đang bước vào.

-”Phụ thân, tình hình ma thuật thủy thế nào rồi ạ?” Khung Duệ cất tiếng.

-”Đang bí mật vận chuyển về trụ sở, không vấn đề gì” Khung Khiếu mặt mày hớn hờ gật đầu trả lời.

-”tốt quá, con sẽ ngay lập tức báo cho chủ tử” Khung Duệ âm thanh vui sướng.

Hắn rất nhanh sẽ được gặp lại chủ tử.

Đã có một đoạn thời gian dài không thấy người, có chút tưởng niệm.

Ách..

Tưởng niệm? hắn là đang nghĩ vớ vẩn gì đây? Thật là..

Khung Duệ kinh ngạc trước suy nghĩ của mình có chút dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Âm mưu dương mưu

Dạ Tuyết ngẩng đầu nhìn nam nhân như trích tiền trước mặt.

Đã quen với việc ngày ngày có hắn kề bên, đột nhiên một ngày nọ hắn rời đi, dẫu cho cứ việc đã biết hắn rồi sẽ quay về, cũng không nhận được mà bất an nhưng nhớ.

Hiện tại lần nữa nhìn thấy dung nhan của hắn, Dạ Tuyết ngay cả chính bản thân nàng cũng không nhận ra, trong ánh mắt nàng lúc này toàn bộ là sự vui vẻ đông đầy.

Hiên Viên Triệt mi nhãn cong cong nhìn nàng, ôn nhu sùng nịch.

-”Lão bà, ta hảo tướng (nhớ) nàng”

Dạ Tuyết khóe môi nhẹ vẽ một vòng cung.

-”tiểu Hiên, ta cũng tưởng ngươi.”

Hiên Viên Triệt ý cười càng trở nên sâu sắc, vòng tay ôm Dạ Tuyết lại siết chặt hơn, hắn lại không quên điều chỉnh sao cho Dạ Tuyết thoải mái nhất trong vòng tay mình, mang theo nàng cùng ngồi xuống ghế.

Hiên Viên Triệt cứ như vậy nhìn nàng, tưởng như muốn mang tất cả tưởng niệm trong thời gian vừa qua bù khuyết lại.

Mà Dạ Tuyết cũng mặc kệ ánh mắt nóng rực lại vô cùng ôn nhu đảo qua trên người nàng, mở miệng.

-”Tiểu Hiên đi gặp Long Vương như thế nào? Có bị rầy (mắng) hay không? Ngài có vừa ý với lễ vật của ta?”

-”Phụ vương vô cùng hài lòng, người hẹn một ngày nào đó ta mang nàng xuống Phi Long Thiên Cung dạo một chuyến.” Hiên Viên Triệt nhớ đến biểu hiện khoa trương của phụ thân khi nhìn thấy đan dược thập cấp vui vẻ nở nụ cười.

Ồ?

Long Vương mời nàng xuống Long cung? Dạ Tuyết vận phần kinh ngạc.

Nguyên tác trong, mặc dù dưới sự kiên trì của Hiên Viên Triệt, cuối cùng Long vương cùng Long hậu cũng miễn cưỡng xem như chấp thuận hai người cùng nhau, nhưng nữ chủ còn chưa từng được đặt chân vào Phi Long Thiên Cung nha.

Lý do là kể từ lúc Hiên Viên Triệt suýt chút nữa bị loài người khế ước khiến Long vương nổi giận hạ lệnh cấm không cho nhân loại bước đến Long tộc trong phạm vi ba thước.

-”đang nghĩ cái gì?” Hiên Viên Triệt nhận ra Dạ Tuyết đang hoảng thần du đãng tận đâu, sùng nịch mờ ám ghé gần tai Dạ Tuyết nhẹ giọng vấn nàng.

Kể từ lúc hai người kết thành khế ước, Dạ Tuyết đối với hắn mờ lòng rất nhiều, đây nhưng là chuyện tốt nha.

-”Tiểu Hiên, số thảo được lần trước chúng ta hái ở sau núi cũng sắp hết, ngươi cùng ta lại đi thêm một lần, tốt sao?”

Dạ Tuyết này thần kinh thô nữ tử hai đời kinh nghiệm luyện ái trị bằng không hoàn toàn không nuốt trôi loại không khí mờ ám này, rất tự nhiên dòi đi đề tài.

-”Không cần, ta đi lần này mang về không ít thảo dược, một lát sẽ giao cho nàng, hiện tại để ta ôm một lát”

Hiên Viên Triệt lần nữa xả ra một nụ cười bất đắc dĩ, đối với Dạ Tuyết thúc thủ vô sách a.

Hiên Viên Triệt cảm đặt tại trên vai nhỏ bé của Dạ Tuyết, lực đạo vừa phải. Dạ Tuyết cũng im lặng tựa hẳn vào lồng ngực Hiên Viên Triệt thư giãn.

Trong phòng không khí hài hoà mà ấm áp.

Trong lúc đó.

Cầm Tú Viên.

Vân Mộng Vũ vừa về đến cửa, liền nhìn thấy Lục Y chính đang tâm tình bất ổn đi qua đi lại trước cửa phòng nàng.

Vân Mộng Vũ cười lạnh.

Một con tiện tỳ bán chủ mà thôi, chỉ cho chút lợi ích đã sẵn sàng vẫy đuôi như một con chó mặc nàng sai bảo. Loại người này vừa vặn chính là loại người mà nàng chán ghét nhất.

Bất quá, chỉ sợ nhân không có nhược điểm, nếu là một cái ham tài hám lợi, kia càng không thể tốt hơn, vừa hay cho nàng lợi dụng

Vân Mộng Vũ bước vào cửa, trên môi treo một nụ cười ôn nhu như gió xuân.

Lục Y vừa nhìn thấy Vân Mộng Vũ trở về liền ba bước làm một chạy đến, quỳ xuống khóc lóc.

-”Đại tiểu thư, cầu mong ngài giúp giúp nô tỳ.”

-”Có chuyện gì ngươi trước hết theo ta vào phòng” Vân Mộng Vũ nhẹ nhàng mở miệng, sâu trong đáy mắt lướt qua một tia chán ghét.

Dứt lời liền nhấc chân đi vào phòng.

Tay vừa chạm lên cánh cửa, đột nhiên Vân Mộng Vũ dừng bước, nàng xoay người, ánh mắt nhẹ đảo qua bên hông Lục Y, sau đó nhú mày.

Nàng nhớ, lúc sáng rời đi, nàng đã vô tình nhìn thấy bên hông Lục Y treo một mảnh ngọc bội, bởi vì lúc đó nàng ra đi khá vội vàng nên không kịp nhìn nhiều, chỉ có cảm giác miếng ngọc bội đó lai lịch không đơn giản, hơn nữa còn khá quan trọng với nàng. định khi trở về sẽ hỏi một phen.

Hiện tại lại không thấy? Vân Mộng Vũ không tự chủ đem Lục Y từ đầu đến chân nhìn kỹ một lần.

Lục Y chột vật từ dưới đất đứng dậy, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy đại tiểu thư không chớp mắt nhìn mình, bản năng lùi về sau một bước.

Nhận ra Lục Y đang cẩn thận nhìn mình, Vân Mộng Vũ thu hồi tầm mắt, bước vào phòng.

Lục Y thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn cánh cửa phòng khép hờ trước mắt, hơi chần chờ, cắn cắn môi, sau đó cũng nhanh chân bước vào.

.

.

Khi Lục Y lần nữa mở cửa bước ra ngoài, đã là chuyện của nửa giờ sau đó.

Trên mặt đã không còn bất an lo lắng như lúc trước mà đổi lại một gương mặt đỏ bừng vì kích động.

Nàng hưng phấn nghĩ lại những lời đại tiểu thư vừa nói, tâm(tim) mạnh mẽ khiêu.(đập)

Đại tiểu thư nói, nàng sẽ trở thành nha hoàn thiếp thân của tiểu thư. Sau này khi đại tiểu thư gả về phủ nhị hoàng tử sẽ đề nàng làm thông phòng.

Đó là cái gì khái niệm a?

Chính là bay lên đầu giường làm phượng hoàng, chỉ cần nàng cố gắng mê hoặc được nhị hoàng tử, kia tiền đồ vô lượng a~.

Lục Y càng nghĩ càng kích động, hai mắt loé lên ngọn lửa tham vọng.

Nhớ đến lời căn dặn của đại tiểu thư về mảnh ngọc bội, Lục Y ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Chỉ là một miếng ngọc bội, vì sao đại tiểu thư lại nhất định muốn có nó? Không lẽ đằng sau đó có bí mật gì mà nàng không biết?

Bất quá, trước mắt cần phải lấy được nó vào tay đã.

Lục Y nâng lên vẩy nhấc chân đi về Trúc Viên, dù sao nàng cùng tam tiểu thư là cùng nhau lớn lên, nàng không tin phé vật kia sẽ thật sự tuyệt tình với nàng như vậy.

Nhưng vạn nhất..

Có lẽ nàng nên hảo hảo nghĩ xem, lấy có gì để trà trộn vào Trúc Viên thân không hay quý không biết thủ đi miếng ngọc.

Nhìn Trúc Viên đang càng ngày càng gần, Lục Y chậm dần bước chân, sau đó thận trọng dừng bước quan sát.

Nghĩ nghĩ một chút những gì mà nàng trải qua ở Trúc Viên, không ít lần bị giáo huấn, phé vật kia lại không nghe lời nàng, tổng sẽ ngáng chân nàng.

-”Tam tiểu thư, người đã vô tình dùng trách ta vô nghĩa.” Lục Y âm thầm nghĩ.

Có vài người tính cách là như vậy buồn cười, rõ ràng bản thân là kẻ làm ra chuyện có lỗi với người khác, nhưng trong tâm khảm lại luôn nghĩ là người khác có lỗi với bản thân mình trước.

Lục Y không biết mọi hành động của mình đều bị một đôi mắt gắt gao theo dõi.

Đồng thời, nàng cũng không biết mình đang dần tiến đến kê đầu vào lưới hái từ thân.

Vân Mộng Vũ nhìn Lục Y rời đi bóng lưng, nhẹ nở nụ cười.

Rất nhanh nàng sẽ có được mảnh ngọc bội đó, tuy nàng không biết rõ vì sao mình lại muốn có được nó, nhưng trực giác cho nàng biết, nó sẽ có trợ giúp cho nàng sau này.

-”tiểu thư, có Dạ Tô Nghi thiếu gia bái phỏng.” âm thanh của nha hoàn vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Vân Mộng Vũ.

Dạ Tô Nghi?

Vân Mộng Vũ sững sốt.

Nàng chưa kịp định thần liền nhìn thấy từ bên ngoài bước vào một nam tử có thể xem là nhã nhặn tuấn tú, làn da hơi tái nhợt, vành mắt hơi lộ, biểu hiện của kẻ sống buông thả không biết kềm chế bản thân.

Ánh mắt hắn từ lúc bước vào sẽ luôn tại đỉnh trên người nàng, mang theo dục hoả cùng hoài niệm, tiếc nuối, cuối cùng là lửa nóng???

Còn chưa có ai dám nhìn nàng như vậy. Vân Mộng Vũ nhắm lại mi.

Chưa nói đến việc, nàng là tiểu thư khuê phòng, vị biểu ca này xông vào không nghĩ đến sẽ mang lại phiền toái cho nàng?

tim tòi một chút trong trí nhớ của nguyên thân, sau đó nhận được một vài thông tin về vị biểu ca này.

Dạ Tô Nghi. Chi thứ của Dạ gia. Tính tình ngu ngốc, ham mê sắc dục.

Tóm gọn trong bốn chữ “phá gia chi tử”.

Quan trọng là, đối với vị biểu ca từ trên trời rơi xuống này, nguyên thân không hề có bất kỳ tiếp xúc nào.

Như vậy, lý do hắn tìm đến gặp mình lại là mục đích gì? Vân Mộng Vũ hít mắt đánh giá nam nhân trước mắt.

Chương 78: Âm sát

Hoàng cung. Đêm khuya.

Một viên Dạ Minh Châu nhỏ được khảm trên tường, tản ra lục sắc ánh sáng nhợt nhạt.

Trong phòng, ngoài vài tiếng hô hấp vụn vặt cũng không có thêm bất kỳ tiếng động nào khác.

”Nam Cung Hàn” ngẩn ngơ nằm trên Long sàng, xung quanh hắn, đồ chơi vung vãi khắp nơi.

Xa xa là lão công công đang gặt gặt gặt gặt chộp mắt.

Đột nhiên như nghe được điều gì, “Nam Cung Hàn” nhẹ nhàng bật dậy.

Tiếp theo, hắn nhanh chóng không tiếng động thềm vào thư phòng.

Dừng lại trước kệ sách, “Nam Cung Hàn” nâng tay gõ gõ nhẹ một phen thạch bích theo quy luật.

Kệ sách trong thư phòng ngay lập tức tách ra làm đôi, lộ ra một mật đạo hun hút sâu thẳm.

Từ trong mật đạo bước ra một thân hình vĩ ngạn, một thân hắc y khoác lên người, tay áo cùng tà áo thêu đồ án kỳ bí.

Mặt bạc lạnh như băng mang theo nhè nhẹ hàn ý.

–”Chủ tử”

”Nam Cung Hàn” quỳ một chân, cung kính hô.

–”Ân, lui xuống” Nguyệt ngữ âm nhạt nhẽo, không có bất kỳ xúc cảm trả lời.

”Nam Cung Hàn” nhận được mệnh lệnh, ngay lập tức đứng dậy, lùi hai bước vào bóng tối trong căn phòng, sau đó, thân mình không tiếng động biến mất.

Còn lại một mình bản thân, Nguyệt chậm rãi xuống mặt nạ bạc, cỡi ra trên thân hắc y trường bào đã ẩm ướt vì sương đêm, định dùng hoá diễm thiêu đốt, chợt nghĩ đến điều gì, bàn tay nâng lên một nửa thì rũ xuống.

Nắm trong tay trường bào, Nguyệt nhẹ vuốt ve bề mặt, như để hồi lại một chút hơi ấm nào đó, trong mắt ánh lên nhu tình.

Hắn cẩn thận xếp lại trường bào, đặt vào một cái hộp, gác lên kệ sách.

Thay một bộ đồ y hệt “Nam Cung Hàn” trước đó, Nguyệt xoay người ra khỏi thư phòng.

Hết thấy mọi thứ trở lại nguyên bản. Bất đồng là nhân vật chính đã “long phụng hồi quy”. (trở lại chỗ cũ)

.

.

Nam Cung Hàn lẳng lặng nằm trên giường, hồi tưởng lại một chút cảm xúc khi vật nhỏ ôm lấy bản thân tại phòng đầu giá, bạc môi nhẹ vẽ một nụ cười.

Đột nhiên một tiếng “cạch” rất nhẹ vang lên. Nam Cung Hàn đảo mắt nhìn về cửa chính.

Cửa nhẹ nhàng chậm rãi bị đẩy đưa, hé ra một cái phùng, một mùi hương nhẹ theo đó mà vào.

Mê Hồn Hương?

Nam Cung Hàn nhận ra mùi được thảo ánh mắt loé loé, cũng không lập tức làm ra phản ứng gì mà lẳng lẽ bề khí quan sát tình huống.

Người đến còn rất thận trọng, cẩn cẩn dục dục chò bên ngoài, tính kỹ thời gian đợi cho thuốc ngấm mới nhẹ nhàng lên vào phòng.

Nam Cung Hàn lạnh lẽo “nhìn” tám nhân đang không ngừng trong ánh sáng le lói của Dạ Minh Châu tiếp cận mình, khoe mỗi nhẹ câu lên một độ cung thị huyết.

Đột nhiên nhớ ra điều gì, Nam Cung Hàn lia mắt đến lão công công đang ngồi ngủ gật gần đó.

Quả nhiên hết như hần dự đoán, lão công công vốn thiên miên (ngủ không sâu) hiện tại đã gục đầu hôn mê.

Cũng tốt, tiện cho hần một lát đại khai sát giới mà không phải lo lắng có người.

Không cần đoán cũng biết, lần này lại là bút tích của Nhã phi.

Nhã phi bản tính nhưng thực sự đánh tốt, lách cách vang.

Mê Hồn Hương là mê dược có dược tính mạnh, hết như tên gọi, hương thơm mê đảo thần trí.

Nếu đêm nay, ở nơi này, là một Nam Cung Hàn ngu ngốc, hơn nữa còn là một phế vật như trong lời đồn, hần là tứ chi vô lực nhậm tám nhân trước mắt tùy ý xâm lược chém giết.

Bất quá, Mê Hồn Hương nhưng là cấm dược của Sa Kỳ quốc.

Nhã phi từ đâu có được dược này? Nhã phi có móc nối với Sa Kỳ quốc?

Không để cho hần nghĩ nhiều, tám lưỡi kiếm sắc bén trong bóng tối hung dữ xé gió lao đến.

Nam Cung Hàn mạnh rứt thân mình lặn vào trong, tám lưỡi kiếm vồ hụt.

Tám hắc y nhân không ngờ Mê Hồn Hương không có tác dụng, càng không ngờ Nam Cung Hàn có thể tránh được một kiếm của mình, ánh mắt biến đổi.

Ngay sau đó nhanh chóng chuyển phương hướng, mũi kiếm theo sau Nam Cung Hàn như mưa rơi xuống bề mặt nệm.

Nam Cung Hàn nắm lấy nệm dưới sàng, không lưu tình nện vào đám hắc y nhân trước mặt.

Bị quát cho tới tám mặt mũi, tám hắc y nhân không thể không rời đi kéo giãn một khoảng cách cùng hần.

Nam Cung Hàn trong bóng đêm tà tà cười, tay trái vùng lên.

Đám hắc y nhân đột nhiên cảm nhận đầy trời sát ý cả kinh liên tục lùi bước.

Cầm đầu hắc y nhân kinh hoàng quay đầu sẽ bỏ chạy.

Không ngờ vừa dụng khinh công cổ đã bị thất chặt không thờ nổi.

Nam Cung Hàn nhếch môi, nhẹ giọng ni non như sứ giả gọi hồn, âm lãnh nhượng nhân cả người như truy hãm băng.

-”Nếu đã đến..thì cũng đừng đi”, dứt lời tay trái nắm chặt, khẽ động, ngay lập tức một mùi huyết tinh lan tràn trong không khí.

Căn phòng quy về yên tĩnh.

Dưới chân hần, tám hắc y nhân trừng lớn mắt kinh hoàng mất đi sinh mệnh.

Trên cổ buộc chặt một vòng kim tâm ti rất mỏng, ăn sâu vào thớ thịt, huyết từ nơi này không ngừng tuôn ra.

Nam Cung Hàn thu hồi kim tâm ti vào lòng bàn tay, một chút huyết cũng không dính đến.

-”Dọn dẹp” Nam Cung Hàn nhẹ giọng hạ lệnh, xoay người chậm rãi đạp bước trở lại giường.

Lập tức một thân ảnh trong bóng tối hiện ra.

Hần cúi người sờ soạng đầu lĩnh thi thể, móc ra một tấm lệnh bài kim sắc, lại lục lọi một phen, không tìm ra được vật gì khác, liền phát phát tay.

Mười hắc y nhân đột ngột hiện ra trong đêm tối, nhanh nhẹn “dọn dẹp” thi thể.

Huyết Mâu hai tay dâng lên lệnh bài cho Nam Cung Hàn.

Nam Cung Hàn vừa nhìn thấy kim sắc lệnh bài liền hơi nhăn mi.

Hoàng Lâm Quân?

Nam Cung Hàn trầm thấp tiếng cười vang vọng trong điện.

Lại là Mê Hồn Hương, lại là Hoàng Lâm Quân.

Nhã phi xem ra vì đối phó với hấn dụng tâm không ít a.

Chỉ tiếc, bà ta không ngờ hấn lại có chiến khí đi?

Bất quá, Hoàng Lâm Quân là ám vệ hoàng cung nằm trong tay phụ hoàng.

Như vậy lần ám sát này của Nhã phi là được sự chấp thuận của phụ hoàng?

Nam Cung Hàn ánh mắt lạnh như băng.

Cùng lúc đó.

Lục Y ánh mắt vương đầy tơ máu, sợ hãi cùng khủng hoảng đan xen nhìn nam nhân đang từng bước rút ngắn khoảng cách cùng nàng trước mắt.

Nàng tuyệt vọng không ngừng lắc đầu, tận lực để cho bản thân mười phần yếu đuối nhu nhược ý đồ lung lạc nam nhân trước mắt.

Chỉ cần còn mạng núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt? Lục Y ánh mắt âm ngoan.

Chính bởi vì ả tiện nhân Dạ Tuyết đưa nàng xuống phòng bếp, khiến nàng không thể đi cầu đại tiểu thư, lại phải đi lén lút trộm đi ngọc bội, khiến nàng rơi vào nan kham như thế này.

Lục Y phẫn hận, trong lòng không ngừng vặn vẹo chữ rửa Dạ Tuyết, ngoài mặt lại là nước mắt như mưa trang mỏng manh dễ vỡ.

Nàng ta đã quên rồi chính mình là kẻ ăn cháo đá bát bạch nhãn lang gì đó, phản bội chủ tử, lại còn âm mưu trộm đi Kỳ Lân ngọc bội.

Trong đầu nàng ta lúc này mãi mãi đều là Dạ Tuyết lỗi.

Phan Diệp nhìn nữ nhân trước mắt nói không nên lời chán ghét.

Nguyên bản chỉ có ý định cho nàng ta một bài học, đột nhiên cảm nhận được hận ý trong đáy mắt của nàng ta, Phan Diệp thay đổi ý định.

Nàng ta hận ai? Đáp án quá rõ ràng. Cũng dám có suy nghĩ như vậy với tiểu Tuyết?

Nữ nhân này không thể giữ lại.

Hắn muốn nữ nhân này sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đoạt xá?

Cung Hạ Ngọc dựa theo tình báo của Liễu Như Tiêu một đường hướng về Dạ gia.

Hắn có chút hưng phấn cũng như mong đợi được gặp lại nàng.

Đạp gió nhanh chóng lướt đi, Cung Hạ Ngọc không biết đồng dạng suy nghĩ nhanh chóng nhìn thấy nàng (DT) như hấn còn có hai người khác cũng đang đi chuyển, mục tiêu là Dạ gia.

Một người là Khung Duệ, người còn lại chính là Tiêu Hồn cùng gia gia của mình.

Trúc Viên.

Trong phòng.

Dạ Tuyết ngồi trước bàn, một tay chống cằm, một tay nắm lấy một mảnh ngọc bội tả hữu quan sát.

Hiên Viên Triệt cũng đã theo thói quen biến thành một chiếc kim sắc vòng tay, quấn hai vòng trên cổ tay của Dạ Tuyết, yên tĩnh lìm dìm hai mắt.

Dạ Tuyết chăm chú nhìn vào Kỳ Lân ngọc bội trầm ngâm.

Hạ Dật Phong, nam chủ chi nhất, lại có liên quan cùng nữ phụ?

Phong caca trong trí nhớ, lần gặp gỡ trên đỉnh Thiên Nhai.. tức là nữ phụ cùng nam chủ Hạ Dật Phong vốn dĩ đã từng gặp mặt?

Nhưng nguyên tác cũng không có nói đến điều này nha.

Mặc dù tự bản thân nàng đã có nhận định riêng nhưng dù sao đó cũng chỉ là suy đoán.

Nếu giả thiết của nàng chính xác, như vậy chuyện này rõ ràng không đơn giản.

Dường như nam chủ cùng nữ chủ trong lúc đó cũng không phải đơn thuần ở bên nhau lâu mà nảy sinh tình yêu, nàng nghi ngờ nữ chủ âm thầm đối với nam chủ làm gì đó.

Đột nhiên một cơn đau dữ dội thỉnh thoảng xuất hiện, mảnh ngọc bội trên tay Dạ Tuyết rơi xuống bàn, nàng mở to mắt, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, đầu đau đớn không thôi.

Dạ Tuyết chỉ cảm thấy não của mình như bị ai bóp đôi, sau đó mãnh liệt nhồi nhét vào cái gì đó.

Dạ Tuyết cắn chặt răng để không phát ra tiếng rên rỉ.

Hiên Viên Triệt nghe tiếng động mạnh mở mắt, Huyết khế khiến hắn cùng nàng chỉ gian có sự tâm liên tương thông, nàng sở cảm nhận hết thảy hắn đều nhận đồng dạng cảm giác.

Hắn cảm nhận được nàng đang rất đau đớn.

Kim quang chợt lóe, Dạ Tuyết liền rơi vào một vòng tay ấm áp.

Hiên Viên Triệt ôm thiên hạ đầy cõi lòng, khẩn trương theo dõi thần sắc nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt, ấn huyệt đau đớn của Dạ Tuyết, Hiên Viên Triệt tâm như đao cắt.

Từ lúc biết nàng đến giờ, hắn chưa từng thấy nàng lộ ra vẻ yếu ớt như bây giờ.

-”Tuyệt nhi, nàng làm sao? Tuyệt nhi?” Hiên Viên Triệt âm thanh mang theo vô tận kinh hoàng cùng lo lắng cuống cuồng nắm lấy tay Dạ Tuyết.

Bàn tay nàng hiện tại một mảnh lạnh lẽo, Hiên Viên Triệt nắm chặt hơn.

-”Ta..không sao” Dạ Tuyết gian nan cắn môi, ép buộc thần trí tỉnh táo, mở miệng.

Hiên Viên Triệt hai tay có chút run rẩy ôm nhân vào lòng, siết chặt.

Dạ Tuyết cảm động, nhẹ đặt tay lên tay của Hiên Viên Triệt ý bảo nàng không sao.

Nhẹ thở một hơi, Dạ Tuyết sắp xếp một chút vài ký ức xa lạ vừa mới xuất hiện trong đầu.

Dạ Tuyết mày nhíu chặt.

Vừa rồi, trong phút chốc nàng mất đi quyền kiểm soát bản thân.

Tuy chỉ vài giây nhưng nàng có thể khẳng định nàng bị.. đoạt xá!!!

Mà thủ phạm lại chính là nguyên chủ của thân thể này.

Không, phải nói đúng hơn là chút tàn niệm được chôn sâu trong lòng của nguyên chủ đột nhiên bùng nổ chèn ép suy nghĩ của nàng, muốn nắm quyền thao túng cơ thể nàng.

Dạ Tuyết kết hợp một chút mảnh nhỏ ký ức trong đầu liền biết được rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra.

Chấp niệm của nguyên chủ về mối tình đầu Hạ Dật Phong quá thâm sâu, lại tàng vô cùng hào, vốn vẫn luôn ngủ quên trong cơ thể nàng.

Nhưng vừa nảy, bởi vì Dạ Tuyết đoán được chính xác những gì đã xảy ra, cho nên luồng chấp niệm kia bị kích động tiến hành bài xích nàng đòi quyền kiểm soát cơ thể.

Cũng may nàng tinh thần kiên định, một phen trấn trụ, mới không bị tổn thương linh hồn.

Nói đùa, ngoại thương có đan dược, dược vật, không sớm thì muộn sẽ tốt hơn, nhưng linh hồn một khi bị tổn thương, hậu quả nàng không dám nghĩ đến.

Bởi vì nàng phản ứng quá nhanh, ngay lập tức kìm chế luồng chấp niệm nên kết quả luồng tàn niệm kia chỉ kịp để lại vài ký ức vụn vặt liền bị cưỡng chế lui trở lại.

Dạ Tuyết phần nào hiểu được lý do vì sao tàn niệm của nguyên chủ lại kích động như vậy.

Chấp niệm kia mang trong mình là hận ý cùng đau đớn, không cam lòng... rất nhiều cảm xúc phức tạp đan xen.

Chung quy ai có thể chịu đựng nổi bản thân bị tính kế từ mất đi người trong lòng đến mất mạng chứ? Nhất là bản thân chưa từng có làm bất kỳ lỗi lầm nào cùng đối phương.

Nàng một bên đưa tinh thần chài vuốt một chút sọi cảm xúc bất ổn trong lòng, một bên cười lạnh.

Nữ chủ, bắt đầu từ hôm nay, oán hận của nguyên chủ, ta nhận.

Nguy cơ tạm thời được hoá giải, Dạ Tuyết thả lỏng tựa vào lòng Hiên Viên Triệt, trong đầu âm thầm quyết định cần rèn luyện thân thể nhiều hơn.

Nguyên thể này mặc dù nàng đã tăng cường cường độ rèn luyện, nhưng tinh thần lại xa xa chẳng bằng được kiếp trước.

Kiếp trước để tránh bị người khác truy tung bí mật ký ức, nàng từng bị tiêm vô số độc thần kinh, cũng như tra tấn tinh thần, một cơn đau như thế này nàng tuyệt không để tâm, nhưng hiện tại, thân thể này không nói đến quá non nớt, chỉ có 12 tuổi.

Chỉ một chút tàn niệm đã khiến nàng bối rối suýt chút trở tay không kịp, nếu có người dùng tinh thần công kích, hậu quả khó lường.

-"Nàng thấy thế nào rồi?" Hiên Viên Triệt ánh mắt tràn đầy lo lắng nhìn nàng.

-"ta không sao, tiểu Hiên." Dạ Tuyết ngược mặt nhìn nam nhân đang nhìn mình, cười khẽ.

Nàng là sát thủ, nhưng nàng không phải là một cỗ máy giết người vô cảm chỉ biết chém giết.

Nàng lạnh lùng, nhưng tim nàng ấm, máu nàng nóng.

Kiếp trước, gia gia cùng ca ca chính là hai người đã gìn giữ hơi ấm trong tim đó cho nàng.

Mà hiện tại.. nơi dị giới xa lạ này có Tiểu Hiên, Diệp ca, Khung gia.. là người truyền hơi ấm đó cho nàng.

Cảm tạ.

Dạ Tuyết trong lòng mềm mại.

Giờ phút này, nàng quyết định xem họ như thân nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Kết cục của Lục Y

Trong lúc bên này một mảnh ầm ập, bên kia Vân Mộng Vũ đang neho mắt đánh giá vị biểu ca không mời mà tới trước mắt.

-"biểu muội, đã lâu không gặp" nhận thấy đuôi vàng của mình tỏ vẻ bất mãn trước ánh mắt của mình, Dạ Tô Nghi thu hồi ánh nhìn, nhã nhặn mỉm cười.

Guơng mặt tuần tú, nở nụ cười ngược lại có chút tao nhã nếu bỏ qua ánh mắt đầy tính tà niệm quét trên người Vân Mộng Vũ.

-"Biểu ca hôm nay hạ mình đến nơi này của muội có việc gì chăng?" Vân Mộng Vũ mở miệng, âm thanh trong vắt thấm vào lòng người.

Dạ Tô Nghi nghe âm thanh của Vân Mộng Vũ cả người đều dương (ngửa), cổ trần tỉnh, nụ cười trên mặt càng phát ra chân thành.

-"Biểu muội, ca từ lâu nghe đến biểu muội thiên tư thanh lệ thông minh, y thuật xuất chúng, có ý định viếng thăm từ lâu, ngặt nỗi hiện tại mới có chút thời gian, mong muội muội sẽ không trách sự sơ sót của vị biểu ca này" Dạ Tô Nghi thân thiết đạo (nói), hoàn toàn là hình ảnh một người biết tiến lùi lễ nghĩa.

-"biểu ca quá lời, hiện tại nhân đã gặp, hẳn là biểu ca sẽ thất vọng không nhỏ đối với muội muội so với lời đồn chẳng?" Vân Mộng Vũ đưa tay che môi

khẽ cười, đáp lại.

Không ai không thích người khác tặng bốc mình, Vân Mộng Vũ cũng nằm trong số đó.

Hiển nhiên câu “thiên tư xuất chúng, thanh lệ...” kia của Dạ Tô Nghi đã lấy lòng nàng thành công.

Dù sao, trong mắt Vân Mộng Vũ, người trước mắt cũng chả phiên được cái gì sóng gió, nên nàng cũng không quá lưu tâm.

-”nào có, ta hiện tại có chút phần nộ kẻ tung tin đồn, rõ ràng muối muối của ta so với lời đồn còn diễm lệ vạn phần. Nếu để ta biết được kẻ nào dám hạ thấp muối muối như vậy ta sẽ không tha cho chúng.” Dạ Tô Nghi nhún mày tỏ vẻ mình thực sinh khí.

Vân Mộng Vũ nụ cười càng sâu sắc.

Hai người lờ qua tiếng lại ngược lại vô cùng hài hoà.

.

.

.

Khi Dạ Tô Nghi bước ra khỏi phòng Vân Mộng Vũ nụ cười có chút khêu trương, hiển nhiên đã đạt được mục đích đánh quan hệ cùng Thiên nữ tương lai, miễn nguyện mà về.

Còn về Vân Mộng Vũ, sau khi tiễn một đoạn Dạ Tô Nghi, nàng ý vị thâm trường nhìn lên bầu trời

Nàng lý giải được mục đích của vị biểu ca của nàng. Là tìm nàng làm nơi “nuông tựa” đi.

Tuy không biết vì sao hẳn lại nhận định nàng có khả năng cho hẳn dựa dẫm, nhưng phải công nhận hẳn rất thức thời.

Như vậy, trong tương lai tạm tha cho hẳn một mạng cũng không tệ. Vân Mộng vũ tâm tình tốt lắm xoay người bước vào phòng.

Lâm Sâm rừng rậm tại Thiên Long đại lục tạm chia thành ngũ tầng. Một vành đai và một vòng ngoài xem như bình chương thiên nhiên của Lâm Sâm Rừng rậm.

Tầng trong cùng là địa bàn của cao giai Ma thú, từ mấy nghìn năm qua vẫn chưa có một nhân loại nào có khả năng đặt chân vào nơi này.

Lấy trung tâm làm định vị, các vòng ngoài tựa như chế độ quân chủ lấy đế vương đứng đầu sau đó phân phối đi xuống, càng cách trung tâm cấp bậc ma thú càng giảm.

Vành đai được xem như là “thiên nhiên hòm thuốc” của các dong binh đoàn tại Thiên long đại lục nói riêng và của tam quốc còn lại nói chung. Bởi vì nơi này sinh trưởng rất nhiều các loại dược thảo trị ngoại thương như Đoạn Huyết Thảo, Ngưng Thảo tác dụng cầm máu.

Mà vòng ngoài cũng chính là lớp cuối cùng của Lâm Sâm rừng tập tập trung phần lớn cấp thấp ma thú sống thành đàn.

Tất nhiên đối với cao giai chiến sĩ, những cấp thấp ma thú này quả thật nhét kẽ răng để họ mài dao còn không đủ.

Nhưng lại chưa từng có ai dám ngênh ngang bước vào khu vực này, bởi vì, tại vòng ngoài Lâm Sâm có một loại sinh vật khiến nhân vừa nghe liền da đầu tê dại- Thực Nhân Trùng.

.

.

Tại một nơi nào đó, một bóng người đột ngột xuất hiện. Thân thể thon dài, mái tóc tự do phi vũ, nhìn sơ qua có thể nhận ra đây là một nam nhân.

Nam nhân khuôn mặt anh tuấn không có bất kỳ biểu tình gì chậm rãi đạp bước đi chuyển.

Hắn đưa tay gỡ đi lớp mặt nạ da người trên mặt, lộ ra một dung nhan suất khí. Ngọc Bội tùy thân một chữ Diệp khắc trên thân tản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Nam nhân chính là Phan Diệp.

Đột nhiên hắn như phát hiện được điều gì giương mắt nhìn về một phương hướng.

Từ bên kia truyền đến vài tiếng trò chuyện đang hướng bên này đến gần.

Phan Diệp quay lại nhìn về phía sau, nở nụ cười nhạt, không cảm xúc đề khí phóng đi, thoáng chốc liền biến mất khỏi nơi này, để lại sau lưng từng tiếng thét chói tai tràn đầy hoảng sợ cùng đau đớn của nữ nhân vang vọng trong không gian.

-"Dạ Tuyết, ta có.. chết..cũng không..Áaaaa.." một tiếng cảm hận nguyên rủa còn chưa hoàn thành, cứ như vậy tắt lịm, không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Nếu Dạ Tuyết ở nơi này hẳn sẽ nhận ra đây là âm thanh của Lục Y- người vừa đầu quân cho nữ chủ.

Trong không gian chỉ truyền đến từng tiếng sột sạt tựa như tiếng nhấm nuốt, lẫn lộn mùi máu tươi tanh nồng khiến người mao cốt từng tưng nhiên.

.

.

Phan Diệp vừa rời đi, cách đó không xa tiếng trò chuyện càng ngày càng gần.

Ánh nắng gay gắt len lỏi theo từng tầng tầng lớp lớp cây cối chiếu xuống mặt đất, lại cũng không xua nổi cái lạnh lẽo.

Đoàn người năm nam hai nữ rảo bước đi đến.

Một chiếc hố sâu đột ngột xuất hiện trước tầm mắt đoàn người khiến năm nhân lập tức đề phòng cảnh giác đánh giá xung quanh.

Ba nam nhân cẩn thận bước đến gần hố, ghé mắt nhìn xuống.

Vừa nhìn liền xanh mặt, mặt mày tái nhợt liên tục lùi lại.

Hai nam nhân còn lại nhìn đồng bọn nảy ý tò mò, cũng tiến lên quan sát.

Sau đó, hai người đồng dạng mặt cắt không còn một giọt máu ngã nhào ra đất, liên tục lùi về phía sau.

-"Mau, chạy." Một người lấy lại tinh thần vội gất gao hô lên, sau đó bất chấp hai chân nhũn ra, bò dậy, lao đi.

Hai nữ nhân bị đám nam nhân làm cho hoảng sợ cũng vội vã xoay người chạy đi.

Một trong hai người tò mò ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy từ dưới hố bò lên vô số Thực Nhân Trùng, thân hình bóng bẩy, núc ních, mập mạp.

Lớp da của chúng trong suốt, có thể thấy được vài đường lần màu đỏ di chuyển trong cơ thể của chúng.

Thực Nhân Trùng- cấp 1 ma thú, thuộc trùng tộc, sức sống yếu ớt nhưng lại sống theo quần cư, một quần cư chừng mười đến trăm vạn con.

Điểm đáng sợ của chúng là tốc độ ký sinh và đẻ trứng lên vật chủ.

Chỉ chừng một phút, một con Thực Nhân Trùng mẫu có thể đẻ hơn một trăm trứng lên cơ thể vật chủ, mà vị trí cụ thể là nội tạng của vật chủ, đồng thời Thực Nhân Trùng mẫu sẽ chết đi.

Chỉ chừng ba, bốn phút sau, vô số Thực Nhân trùng con sẽ phá vỡ trứng, nhấm nuốt thịt cùng máu tươi của vật chủ sau đó phá vỡ nội tạng vật chủ thoát ra ngoài.

Cơ thể Thực Nhân Trùng khá nhỏ, chỉ bằng hai ngón tay, dài chừng nửa tấc (5cm) lại di chuyển trên mặt đất vô cùng nhanh chóng.

Cô gái nhìn thấy một màn này kinh hoàng liều mạng xoay đầu chạy đi.

Đột nhiên dưới chân nàng một vấp té nhào ra đất, đồng bạn một người cũng không dừng lại, nàng tuyệt vọng nhìn Thực Nhân trùng càng ngày càng gần nàng, hoảng sợ nước mắt trào ra.

Đám Thực Nhân Trùng lập tức bao bọc lấy thân thể nàng, nữ nhân vô lực giãy giụa vài cái liền không lại nhúc nhích, vài phút sau đám Thực Nhân Trùng tản đi để lại một thi thể bị gặm nhấm loang lổ.

Vài giây sau, từ trong cơ thể nữ nhân kia hàng trăm con Thực Nhân trùng phá xác mà ra, sau đó gặm sạch phần còn lại của thi thể.

Khu rừng quy về yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Tìm đến

Tiêu Hồn mang theo gia gia của mình một đường đi thẳng về Dạ gia, trong lòng không ngừng hưng phấn.

Chỉ cần gia gia khẳng định, như vậy hắn sẽ lập tức mang biểu muội trở lại Phụng Thiên Vân.

Mà bên cạnh hắn, một vị lão nhân cũng vô cùng kích động. Nếu đây đúng là hắn tôn nữ, như vậy nữ nhi của hắn phải chăng cũng tại vị diện này?

Hai người hai tâm tư một đường không nói chuyện nhanh chóng đạp bước đi chuyển trên bầu trời.

Dạ gia. Trúc Viên.

Dạ Tuyết ngồi trước bàn, nương theo ánh sáng Dạ Minh Châu phân hảo vài vị dược liệu chuẩn bị thử nghiệm luyện vài loại đan dược mới.

Lại nói, viên Dạ Minh Châu này đây cũng là đồ mà Nam Cung Hàn cho nhân mang lại đây đâu.

Cách đây hai ngày, Nam Cung Hàn phái nhân đưa qua rất nhiều lớn nhỏ không đồng dạng đá quý cho nàng, trong đó bao gồm ba viên Dạ Minh Châu loại lớn. Không cần nói cũng biết giá trị xa xỉ. Không có chân lý đồ quý đến tay lại từ bỏ, Dạ Tuyết rất vui vẻ nhận rồi.

Hiên Viên Triệt lần nữa quán lên tay Dạ Tuyết an tĩnh nằm.

Trong phòng ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên vài tiếng lao xao vô cùng nhỏ của dược liệu va chạm nhau, lại vô thanh âm khác, phá lệ thanh tĩnh.

Đột nhiên trên cổ Dạ Tuyết, vị trí Phụng Hoàng ngọc bội, một tia sáng nhọt nhọt chợt loé, sau đó dần dần tản ra bao lấy mảnh ngọc bội.

Vòng sáng rất mỏng manh, nhanh chóng hoà nhập vào ánh sáng viên Dạ Minh Châu trong phòng cho nên mới đầu Dạ Tuyết cũng không chú ý đến.

Chỉ là, theo ánh sáng càng ngày càng thịnh, mảnh ngọc bội lại bắt đầu tản ra hơi nóng nhượng Dạ Tuyết giật mình cúi đầu nhìn.

Trên cổ mảnh ngọc càng ngày càng nhiệt, Dạ Tuyết nhíu mày, đưa tay chạm vào ngọc bội định tháo xuống, trong lòng nghi hoặc rốt cuộc là chuyện gì.

Còn chưa để nàng kịp tự hỏi, đúng lúc này, cửa đột nhiên mở ra, một trước một sau bước vào hai người, Dạ Tuyết ngừng lại động tác tháo ngọc bội, không dấu vết kéo kéo cổ áo.

Hiên Viên Triệt hít mắt cảnh giác nhìn kẻ đến, hơi ngẩng đầu giương mắt lạnh lẽo nhìn.

Chỉ là Dạ Tuyết không biết, theo hai người kia càng ngày càng gần nàng, ngọc bội dưới lớp áo trên cổ Nàng càng phát ra chói mắt quang mang.

Dạ Tuyết đề phòng nhìn hai người vừa bước vào phòng nàng, một bên trấn định cẩn thận quan sát, một bên tay trái không dấu vết xoa xoa đầu Hiên Viên Triệt trên tay phải nàng ý bảo tạm thời đừng động.

Trong hôn ám, một bóng hình dần hiện ra.

-”Tiêu quản lý?” Dạ Tuyết kinh ngạc gọi. Người trước mắt chẳng phải chính là người nàng từng gặp và giao dịch tại Giám bảo các hay sao?

-”Dạ tiểu thư“. Tiêu Hồn đè nén cảm xúc tận lực khiến âm thanh nhu hoà gạt đầu trả lời.

Chưa được, vạn nhất không phải.

Hắn cần gia gia chứng thực. Tiêu Hồn áp chế tia kích động trong lòng.

-”Đêm khuya, chẳng hay Tiêu quản lý đến nơi này tìm tiểu nữ có việc?” Dạ Tuyết thấy là người quen cũng không chút nào hạ thấp đề phòng, ngược lại càng cảnh giác, trong lòng nghi hoặc lại càng sâu.

Giao dịch tại Giám bảo các tất nhiên phải đăng ký, thông tin chắc chắn được bảo mật tuyệt đối. Mà nàng lần trước lấy tên Kỳ Phong để đăng ký, như vậy làm cách nào vị Tiêu quản lý này lại tìm được nàng?

Ngược lại Tiêu Hồn không nói lời nào, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vị trí mảnh ngọc bội đang phát sáng trên cổ của Dạ Tuyết, sau đó quay sang nhìn lão già bên cạnh.

Lão già cũng không nhiều lời, đưa tay nhẹ phất tạo lập một cái kết giới bao quát toàn bộ Trúc Viên, sau đó, miệng nhấp nháy vài dòng chú ngữ.

Chỉ thấy mảnh ngọc quang mang càng ngày càng rực rỡ, sau đó tản ra ánh sáng nhu hoà bao bọc lấy Dạ Tuyết, lại rất nhanh tản đi trở lại bên trong ngọc bội.

Lão giả nhìn một màn như vậy ánh mắt trực tiếp ướt át.

Tiêu Hồn một bước làm hai tiến đến trước mặt Dạ Tuyết, kích động đến đỏ bừng đôi mắt.

Hắn nghẹn ngào thốt lên hai chữ.

-”Biểu muội”

Một tiếng biểu muội làm Dạ Tuyết kinh ngạc mở to mắt nhìn Tiêu Hồn, cũng làm đang phát động Long khí chuẩn bị một kích tấn công Hiên Viên Triệt dừng lại.

Cái gì..biểu muội??

Cầm Tú Viên.

Ám thất.

Phách..xèo..xèo...

Một âm thanh đột ngột vang lên trong căn phòng, kéo theo đó là một mùi gay mũi nhưng nhân không thoải mái lan toả trong không khí.

Vân Mộng Vũ nhìn một đoàn bột phấn đen ngòm tản ra mùi cháy khét trog lò đỉnh, mày nhăn thật chặt.

Lại thất bại.

Đây đã là lần thứ tám nàng luyện chế đan dược bát cấp thất bại.

Vân Mộng Vũ đưa tay gạt đồ lò đỉnh vung vãi xuống đất phát tiết nỗi buồn bực trong lòng.

Trực giác cho nàng biết vốn dĩ nàng có thể làm tốt hơn như thế. Nhưng thực tế lại hết thảy đi ngược lại.

Rốt cuộc người có thể trước nàng luyện được đan dược bát cấp là ai?

Càng nghĩ càng khó chịu, Vân Mộng Vũ phiền táo vô cùng.

Cũng khó trách Vân Mộng Vũ, kiếp trước chỉ với đan dược lục cấp cùng thất cấp nhưng nàng một đường suông sẻ tung hoành.

Hiện tại xuất hiện đan dược bát cấp khiến nàng tâm thần khổ khổ kiến thiết kế hoạch đều tan vỡ.

Hào hận a.

Vân Mộng Vũ cắn chặt môi anh đào.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

Nha hoàn thấp thỏm bên ngoài đợi lệnh.

-”Đại tiểu thư, Nhị hoàng tử đến thăm người.”

Đây không phải lần đầu tiên nhị hoàng tử đêm khuya tìm đến đại tiểu thư. Bất quá chuyện này lại cũng không có bất kỳ quan hệ gì với một nô tỳ như nàng.

Hào hạo mà ngậm miệng tài năng sống lâu một chút.

Không đợi nha hoàn nghĩ ngợi lâu lắm, cửa đã mở, nha hoàn giật mình nhìn người vừa bước ra.

Vân Mộng Vũ một thân váy trắng tinh thuần dưới ánh trăng hệt như tiên tử.

Rõ ràng như vậy mỹ lệ nhưng không biết có phải chính bản thân mình ảo giác, nha hoàn cảm nhận được từ trên thân đại tiểu thư tản ra hơi thở lạnh lẽo, hắc ám nhưng nàng run rẩy vội vàng cúi đầu không dám tái nhìn nhiều thêm một chút.

Mà Vân Mộng Vũ nhưng lại không chú ý đến động tác nhỏ của nha hoàn, nàng sửa sang một chút bản thân sau đó bước đi.

Nàng nhưng còn phải hảo hảo mà nắm vững con mồi đáng giá trước mắt này nha.

Kế hoạch của nàng không có hần trợ giúp là rất khó thành công.

Gương mặt treo một nụ cười yếu ớt Vân Mộng Vũ nhanh chóng trở lại phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Kịch tình biến mất?

Dạ gia, Trúc Viên.

Phòng Dạ Tuyết.

Dưới ánh sáng xanh của Dạ Minh Châu, bốn người, à không ba người một con kim Long trang làm kim sắc vòng tay quý dị trầm mặc.

Nhất thời không khí có chút áp lực nhượng nhân hít thở không thông, không ai mở miệng nói chuyện.

Điểm khác biệt duy nhất là phản ứng khác biệt của mỗi người.

Hiên Viên Triệt gắt gao chú ý hai kẻ lạ mặt xông vào phòng, âm thầm tính toán đường lui. Hai người này cấp hần một cảm giác nguy hiểm vô cùng.

Mặc dù hai người này đã thu liễm hơi thở nhưng thượng vị giả khí tức vẫn như có như không khiến hần căng thẳng da đầu, vậy muốn dừng đứng. Đây là bản năng của động vật trước nguy ngại.

Mà đứng đối diện cách đó vài bước chân, Tiêu Hồn gần như thất thố nhìn đắm đắm Dạ Tuyết.

Đó là biểu muội của hần.

Đồng thời cũng chính là Ân gia cùng Dạ gia minh châu.

Cuối cùng hần cũng tìm được.

Mà lão giả đằng sau đã sớm khoé mắt đỏ bùng.

Đó là ngoại tôn nữ của hần (cháu ngoại), lớn lên xinh đẹp hết như mẫu thân của nàng.

Càng nhìn càng yêu thương, càng nhìn càng cảm thấy nàng bị thua thiệt.

Trên đường đi đến, Tiêu Hồn đã nhất nhất nói ra quá khứ của nàng bao quát cả cuộc sống thời thơ ấu khó khổ của nàng.

Hài tử đáng thương.

Dạ Tuyết kinh ngạc vạn phần nhìn nam nhân trước mắt.

Hần vừa nói gì?

Cái gì gọi là biểu muội?

Ý của hần là gì?

Hần lại có quan hệ gì với nguyên chủ?

Một rừng câu hỏi không ngừng xoay chuyển trong đầu Dạ Tuyết, ngoài mặt lại không có bất kỳ biểu tình.

Hiện tại, tốt nhất là giữ im lặng quan sát diễn biến sau đó mới quyết định.

Mà đứng một bên, Tiêu Hồn nhìn không được chậm rãi đi tới, đứng tại vị trí ba bốn bước trước mặt Dạ Tuyết, ánh mắt vẫn như cũ khoá chặt nàng.

Chính vào lúc hắn muốn tiến thêm một bước đến gần nàng, kim quang chợt loé, đồng thời một luồng mang theo long khí phát ra, hướng về phía Tiêu Hồn gào thét mà đi.

Long tộc tu tập không gọi chiến khí mà là long khí, đó là trạng thái tinh thuần cao nhất của chiến khí, hay nói cách khác, linh khí đất trời nhiều hay ít đều sấm tạt vào thứ gì đó, chẳng hạn nguyên tố hệ, bao gồm ngũ hệ tự nhiên kim-mộc-thủy-hoả-thổ hoặc các nguyên tố biến dị như quang, âm, lôi.

Chiến sĩ phần lớn từ cam cấp trở xuống chiến khí hỗn tạp nhiều nguyên tố, cho nên tu luyện con đường nếu có thiên phú thường thăng cấp rất nhanh.

Nhưng một khi bước qua hàng ngũ cam cấp, chiến khí sẽ tự mang thuộc tính của từng người,

Như Long tộc, thuộc tính là thủy, mà Phượng tộc tự nhiên là hoả.

Nhưng chân chính không ai biết được, kỳ thật Long tộc- hậu duệ thượng cổ tứ đại thần thú chi nhất là quang thuộc tính, mà Phượng tộc lại là âm thuộc tính. (*)

Quang cùng âm là hai nguyên tố cấu tạo nên thiên địa, tựa như bát quái đồ có âm và dương liên tục xoay tròn, tuần hoàn cùng nhau, Long cùng Phượng Hoàng cũng vì vậy cho nhau thu hút. (**)

(*)(**) Hai chi tiết này là ta tự nghĩ ra, đại loại đang viết đột nhiên nghĩ đến thuyết âm dương, Long cùng Phượng luôn đi cùng nhau như là một đôi trời đất sinh ra, giống như hai cực nam châm trái chiều sẽ cho nhau lực hút, cho nên ta nghĩ, Long, Phượng sẽ là đối nghịch thuộc tính đi. :))) Không liên quan đến bất kỳ khái niệm về Long Phượng ở những tiểu thuyết dị giới khác, cho nên đừng bàn tới bàn lui làm gì. Thân.

Trải qua gần một năm “nhai đan dược như nhai kẹo” Hiên Viên Triệt hiện tại đã mại nhập Từ cấp Long Kỳ Sĩ.

Tiêu Hồn phát hiện bất thành linh tập kích thì cả kinh, phản ứng đầu tiên của hắn là giơ tay tiếp một chiêu, lại lo lắng cho an toàn của Dạ Tuyết mà mạnh mẽ xông về phía nàng ý định mang nàng rời khỏi vị trí đó.

Bất quá, bàn tay hắn còn chưa kịp chạm tới Dạ Tuyết, lại nhận ra nàng đã bị mang tới vị trí cách hắn ba bốn bước chân, mà trung gian đột nhiên xuất hiện một thân ảnh ngăn cách giữa nàng và hắn.

Một nam nhân, bạch y phiêu lãng, kim sắc mái tóc tùy ý đổ trên vai, môi hơi mím chặt, nhẹ kéo tay Dạ Tuyết đặt nàng ở phía sau mình, kim đồng con người gắt gao đề phòng hắn (Tiêu Hồn).

Tiêu Hồn kinh ngạc, tuấn mi hơi nhíu lại.

Hắn ở nơi này đã bao lâu? Vì sao hắn lại không cảm nhận được dao động khí tức của hắn? Tiêu Hồn ảo não.

Hắn thu hồi bàn tay vì nắm hụt mà lơ lửng giữa không trung, không chút nào kiêng kỵ nghi ngờ, nhìn chằm chằm nam nhân đột nhiên xuất hiện lấy tư thế gà mẹ hộ con che phía trước biểu muội đồng thời chính đang cân trọng quan sát hắn.

Tiêu Hồn híp mắt.

-”Ngươi là?”

Ngược lại lão giả từ nãy đến giờ xung làm bối cảnh lại trước hết mở miệng, trong giọng nói mang theo một chút kinh ngạc cùng ngoài ý muốn.

-”Long tộc?”

Hiên Viên Triệt hai mắt đề phòng càng sâu hơn.

Lão giả híp mắt đánh giá một chút Hiên Viên Triệt, trong lòng âm thầm suy đoán thân phận của người trước mắt.

Kim đồng con người? Kim long?

Lão giả có chút kinh ngạc, Kim long hắn là địa vị cao nhất trong Long tộc, như vậy nam tử trẻ tuổi trước mắt này là...?

-”Ngài tìm tiểu nữ có việc gì chăng?”

Dạ Tuyết nhìn Tiêu Hồn lặp lại câu hỏi.

-”Còn có.. ngài vừa gọi...là có ý gì?”

Dạ Tuyết đột nhiên có hức do dự cùng không yên lòng.

Nàng cố gắng sưu tầm trí nhớ của nguyên chủ lại không chút nào phát hiện ra giữa hai người có cái gì liên hệ.

Lại tìm tòi một chút nội dung cuốn tiểu thuyết, Dạ Tuyết sửng sốt khi phát hiện hơn nửa đoạn sau của nội dung cuốn tiểu thuyết nàng thuộc nằm lòng đã biến mất.

Đến cùng là xảy ra chuyện gì a?

Như vậy Tiêu quản lý này lại sắm vai gì trong kịch tình?

Đội đã, nàng nhớ hình như trong nguyên tác có đoạn tả một nam nhân danh gọi Tiêu Hồn quý ở mộ nguyên chủ rơi nước mắt?

Dạ Tuyết ánh mắt nhìn Tiêu Hồn biến đổi, trở nên có chút vi diệu.

Ách...

Sẽ không phải là người trước mắt đi?

Dạ Tuyết nội tâm xoắn xýt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cái gọi là chuyện xưa

Bên ngoài Nguyệt đã nhô lên cao, như viên ngọc sáng trong giữa đất trời tĩnh mịch.

Trúc rì rào đung đưa trong gió như thâm thì tâm sự cùng trăng.

Trong phòng, không khí giương cung bạt kiếm đã biến mất, thay vào đó là bốn người ngồi trên bàn trà trò chuyện.

Hiên Viên Triệt tuy đã coi đi một chút đề phòng, nhưng toàn bộ tinh thần vẫn tập trung cảnh giác nhìn hai người trước mắt đảm bảo hễ có gió lay cỏ động, hần có thể kịp thời lập tức làm ra phản ứng.

Lão giả nhìn Hiên Viên Triệt gần như căng cứng cơ thể không nói gì, chỉ là trong lòng âm thầm gật đầu, khế ước Long tộc xem như không sai.

Dạ Tuyết hơi mím môi, xoay chuyển tách trà trên tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân đối diện mình, mở miệng.

- "Vừa nãy.. ngài nói là sự thật?"

Nàng thật sự là biểu muội của hần?

Lại quay sang nhìn lão giả bên cạnh Tiêu Hồn.

Vẫn gương mặt nghiêm nghị, nhưng trong mắt nhu hoà cùng kích động quang mang khi nhìn nàng, dù đã bị cực lực khắc chế vẫn là vô pháp che giấu.

Đây là... ngoại công (ông ngoại) của nàng?

Nhận được tầm mắt của Dạ Tuyết, Ân Lãnh suyt chút lão lệ tung hoành, thật giống Di Quỳnh.

Bình phục tâm tình, Ân Lãnh hơi khàn giọng mở miệng.

- "mẫu thân của con...?" âm thanh mang theo đè nén tâm tình, hơi run rẩy.

Từ lúc hần đặt chân tại Dạ gia đã âm thầm sử dụng Huyết linh kêu gọi Ân Di Quỳnh, lại hoàn toàn không nhận được đáp lại.

Huyết Ngọc Phượng Hoàng lại ở nơi tôn nữ..

Những điều này đều đang nói cho ông biết một sự thật đau lòng..

Tuy trong lòng đã có nào đó suy đoán, Ân Lĩnh vẫn nhìn không được có chút kỳ vọng, hỏi.

-”Mẫu thân đã mất lúc..ta chào đời” Dạ Tuyết rũ xuống mi mắt.

Ân Lĩnh bàn tay thoáng nắm chặt, xót xa không thôi.

Nữ nhi của hắn...

Tiêu Hồn cũng âm thầm con người.

Dạ Tuyết tất nhiên nhận ra khí tràng hai người biến đổi, một nỗi bi ai thống khổ quanh quẩn giữa hai người trước mặt.

Dạ Tuyết hơi nhấp khoé môi định nói gì đó, kết quả mở miệng ra lại không biết nói gì, bởi vì nàng tuy có ký ức của nguyên chủ nhưng cũng không có ấn tượng gì.

Trước, nàng đơn giản là đứng ở vị trí người xem quan sát cuộc đời của nguyên chủ theo từng trang giấy, sau nàng (DT) xuyên qua và sống tiếp cuộc đời của nàng (nguyên chủ).

Đối với mẫu thân của nguyên chủ, nàng không có nhiều lắm cảm xúc, bởi vì nàng ở hiện đại lớn lên cũng không có cha mẹ.

Có lẽ mẫu thân của nguyên chủ rất yêu nàng đi?

Mà hiện tại, nàng đối với hai “thân nhân” trước mắt cũng là rồi rắm vạn phần.

Là tiếp nhận vẫn là không tiếp nhận đây?

Dường như nhận ra Dạ tuyết đang xoắn xuýt, Tiêu Hồn đưa tay chỉ vào Huyết Ngọc Phượng Hoàng trên cổ Dạ Tuyết nhưng nàng tháo xuống.

Nắm trên tay miếng ngọc bội màu đỏ như lửa, Tiêu Hồn ánh mắt nhu hoà nhìn Dạ Tuyết chậm rãi thuyết.

-”Đó là Huyết Ngọc Phượng Hoàng, ngọc bội gia truyền của Ân gia, chỉ truyền cho nữ. Nó cùng Long Ngân Ngọc Bội là một đôi, cũng là tín vật gia truyền của Ân gia hiện tại do Dạ thúc, cũng chính là phụ thân của muội nắm giữ. Nhờ có nó, chúng ta mới có thể xác định thân phận của muội”

Huyết Ngọc Phượng Hoàng tương truyền là Huyết lệ của Phượng Hoàng thần thú nung trong vạn hoá chi vương lửa sau cuối, được tổ tiên Ân gia tìm thấy tại nơi Phượng Hoàng niết bàn trùng sinh, sau truyền từ đời này đến đời khác lại một mực truyền cho nữ nhi.(*)

Long Ngân Ngọc Bội tương truyền chính là sừng Rồng được Thần Long tự tay mài giữa tảng cho ái nhân, cuối cùng cùng lúc với Phượng Hoàng tan chảy trong vạn hoá chi vương kết tinh thành hình dạng hiện tại nằm bên cạnh Huyết Ngọc Phượng Hoàng, đồng dạng được Ân gia tổ tiên mang về.(**)

(*)(**) đoạn này đồng dạng là ý tưởng của ta, không liên quan đến những truyện dị giới khác.

Huyết Ngọc Phượng Hoàng.

Ở thế kỷ 21, nàng cũng giữ một miếng ngọc y hệt như thế này, cũng là truyền thừa ngàn năm của Dạ gia, đến nàng là gia chủ đời tiếp theo của Dạ gia mới có tư cách giữ.

Hai thế giới, hai Dạ gia lại có liên hệ gì với nhau đâu? nhìn mảnh ngọc, Dạ Tuyết suy tư.

-”Nhưng Thiên Long đại lục là không có Ân gia nha..?”

Nguyên tác không hề nhắc đến gia tộc này.

-”Nơi này chỉ là một cái cấp thấp vị diện, Ân gia không ở nơi này.” Tiêu Hồn lạnh nhạt giải thích.

Cấp thấp vị diện?

Dạ Tuyết bắt được thông tin quan trọng.

Nói như vậy, mẫu thân của nàng hẳn là đến từ một vị diện khác.. cường đại hơn?

Dạ Tuyết hơi nhú mày.

-”Như vậy vì sao mẫu thân lại đi đến nơi này?” còn gả cho kẻ cận kề Dạ gia chủ kia? Dạ Tuyết hỏi.

Tiêu Hồn hơi quay sang nhìn Ân Lĩnh, thu được một cái gật đầu nhẹ của ông, mới thu hồi tầm mắt quay sang Dạ Tuyết.

-”Chuyện này phải kể bắt nguồn từ hơn mười lăm năm trước....” Tiêu Hồn xuyên một ngụm trà bắt đầu kể lại chuyện xưa cũ...

Nguyên lai Dạ gia cùng Ân gia cũng không phải là người của Thương Lam vị diện.

Gia tộc của nàng ở một nơi gọi là Phụng Vân Thiên.

Phụng Vân Thiên là nơi thượng cổ thần thú Phụng Hoàng sinh ra và ngự trị.

Hoa thơm, cỏ lạ, tài nguyên dồi dào.

Có thể xem nơi này như thiên đường nhân gian cũng không sai.

Nơi này có hết thảy sáu gia tộc, trong đó lấy Dạ gia cùng Ân gia đứng đầu.

Còn có Yến gia, Từ gia, Chu gia cùng Ngân gia.

Ân gia cùng Dạ gia kết làm xui gia cùng về một khối, Yến gia cùng Chu gia cũng thông qua hôn nhân quy về một điểm, Từ gia cùng Ngân gia lại là minh hữu, trên lợi ích hợp tác với nhau.

Cứ như vậy sáu gia tộc mơ hồ hình thành thế chân vạc kìm chế lẫn nhau.

Ngoài mặt hữu hảo, nhưng phía sau ai lại biết lòng ai nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 84: Phụng mệnh

Quan hệ giữa các gia tộc tại Phụng Vân Thiên tất nhiên không hoà thuận như mặt ngoài.

Dù sao ai cũng sẽ biết diễn kịch không phải sao? Để đạt được lợi ích dài lâu, thả ra bề ngoài hữu hảo lại không chết, dù sao quay mặt lại, ai biết ai nghĩ gì.

Kẻ luôn cười chưa chắc sẽ không đâm người sau lưng.

Mà trên thực tế, quả thật Dạ gia cùng Chu gia là kết thù hận.

Nguyên nhân phải nhắc đến Ân gia nhị tiểu thư Ân Di Quỳnh, đệ nhất mỹ nhân Phụng Vân Thiên.

Tâm tính thiện lương, khuôn mặt xinh đẹp, gia tộc thượng đẳng, lại là thiên tài dược sư, Ân Di Quỳnh là sở hữu trong lòng tất cả nam nhân tại Phụng Vân Thiên nữ thần.

Chu đại thiếu gia Chu Hồng vốn là một trong những người theo đuổi nhị tiểu thư bởi nàng tài sắc vẹn toàn, bất quá nhị tiểu thư nhưng lại chẳng đoái hoài bất cứ ai trong số họ, sau nàng lại lựa chọn thanh mai trúc mã của nàng là Dạ Quân Nguyệt tứ thiếu gia của Dạ gia làm phu quân.

Bị khước từ Chu Hồng cảm thấy bản thân bị nhục nhã vạn phần, từ nay tuyên bố cùng Dạ gia và Ân gia thế không đội trời chung.

Chu Hồng lấy Yến Hằng nhị tiểu thư Yến gia làm thù, dựa vào sự chống lưng của Yến gia, bành trướng thế lực đối đầu cùng Dạ-Ân hai nhà.

Nhiều lần sử thủ đoạn ngáng chân hai gia tộc, nhưng không lần nào thành công, Chu Hồng chỉ có thể nganh nuốt xuống ngụm tiên huyết trong lòng hận ý tràn lan.

.

.

Tiêu Hồn sơ lược đôi lời về Phụng Vân Thiên, ánh mắt hơi dời lên gương mặt Dạ Tuyết, trong lòng thâm than.

Thật giống cô cô.

-”Còn nhớ mười ba năm trước khi cô cô phát hiện mình mang thai muội, cả hai tộc mừng rỡ như thế nào.” Tiêu Hồn nhìn Dạ Tuyết mãi mãi ôn nhu, giọng mang hoài niệm.

Còn nhớ lúc đó hần năm tuổi, cả ngày lẽo đẽo đi theo cô cô hỏi khi nào bảo bảo có thể đi ra chơi với mình.

Cả hai gia tộc ngày ngóng đêm trông mong chờ ngày biểu muội chào đời, thời thời khắc khắc chìm trong vui sướng.

Chính là bởi vì một câu nói của một lão cư sĩ, tất cả những tháng ngày yên bình vỡ tan.

- “Đứa bé này thân thể chứa Phượng mệnh, tương lai sẽ thống trị Phượng Vân Thiên, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh. Thuận nàng giả vinh, nghịch nàng giả vong” một lão cư sĩ không mời mà tới trong ngày các gia tộc tụ hội, nhìn chăm chăm bụng cô cô đã nói như vậy.

Không ai biết Lão cư sĩ này là ai, đến từ đâu, hần chỉ để lại một câu sau đó phẩy tay áo bỏ đi, bỏ lại phía sau Dạ thúc gương mặt trắng bệch cùng với một đám danh gia vọng tộc ánh mắt không có hảo ý nhìn chăm chăm bụng của tiểu cô.

.

.

Lão cư sĩ kia hết chín phần mười là quỷ kế của Chu Hồng, lại không có chứng cứ.

Kể từ đó trở đi, Dạ gia liên tục bị thích khách “viếng thăm”, Dạ thúc buông xuống công việc thời thời khắc khắc kề bên tiểu cô.

Bởi vì cả hai gia tộc đều nghiêm ngặt canh giữ cho nên tiểu cô an bình vượt qua ba tháng đầu tiên.

Đúng vào thời điểm này, lại có tin Ma tộc bị phong ấn ngàn năm dĩ nhiên thức tỉnh, phong ấn nứt ra một cái kẽ, dấu vết để lại cho thấy bên trong đã thoát đi vài cá thể.

Giữa lúc toàn bộ Phượng Vân Thiên nhân thần kinh căng lên đến cực điểm, không biết từ đâu truyền ra lời đồn huyết của nhân mang Phượng mệnh có thể cùng cố phong ấn Ma tộc.

Cả Phượng Vân Thiên kích động.

Nhân từ trước đến nay mang tính ích kỷ, nhất là khi tai hoạ sắp đến với bản thân, lại nghe được chỉ cần hy sinh một người, tất cả bọn họ đều thoát khỏi, họ liền hận không thể trói lại mang dâng lên phong ấn ma tộc bảo vệ mạng nhot của họ.

Chỉ là ái ngại cho hai đại gia tộc họ không dám mình mực trương đảm đòi giao người.

Hai gia tộc Ân-Dạ đều biết được đây là một hồi âm mưu, có kẻ lợi dụng sự trùng hợp ma tộc thoát khỏi phong ấn tính kế bọn họ.

Hay nói cách khác, là nhằm vào hải tử còn chưa chào đời của Ân Di Quỳnh.

Lúc đó, thai đã hơn ba tháng.

Càng ngày càng có nhiều vụ thảm sát, đều do một tay Ma tộc dựng nên, lòng người càng ngày càng hoang mang.

Đúng lúc này, Ma tộc tập kích Dạ gia, Ân Di Quỳnh vì hải tử không thể không trốn đi, mà Dạ Quân Nguyệt chỉ có thể nức mắt nhìn lão bà bụng mang dạ chứa rời đi.

Trận chiến này kéo dài đến hơn một năm mới kết thúc, Dạ Quân Nguyệt hận không thể ngay lập tức đi tìm thê tử, ai biết Chu Hồng điên cuồng trả thù mang nhân tập kích Dạ gia cùng Ân gia.

Bất đắc dĩ Dạ Quân Nguyệt chỉ có thể tri hoãn đi tìm thê tử ở lại chốn đỡ Dạ gia cùng Ân gia.

Mà Ân Lục Duẫn tức Tiêu Hồn thì cùng Ân Lãnh dựa theo dấu vết để lại khắp nơi truy tìm, đợi đến khi đến được Thương Lam vị diện đã là năm năm sau.

Rong ruổi khắp nơi lại tìm như thế nào cũng không ra.

Trong một lần bất cẩn, hai người bị Ma tộc phát hiện vây công, giết ra một đường máu sau, Ân Lục Duẫn lại bị trúng kịch độc của Ma tộc.

Đúng lúc đó hai người gặp Nam Cung Hân bảy tuổi bị vứt bỏ trên Tuyết sơn.(*)

Note: (*) Xem lại chương “Đụng Độ, Quá Khứ Nam Cung Hân”.

_____ kết thúc hồi ức _____

Cung Hạ Ngọc từ trên cành cây nhìn xuống Dạ gia hậu viện, hơi mân môi.

Nơi nào là nơi ở của nàng a?

Đột nhiên Cung Hạ Ngọc mày hơi nhíu lại, thu liễm hơi thở, nép vào một thân cây gần đó đưa mắt nhìn xuống bên dưới.

Một thân ảnh màu trắng đang chậm rãi đi đến.

Cung Hạ Ngọc neho mắt dõi theo, đợi khi nhìn thấy diện mạo người đến hẳn mới nhường mày

Không phải nàng.

Cung Hạ Ngọc nhìn nhìn Vân Mộng Vũ thướt tha đạp bước bên dưới, thất vọng nhìn đi nơi khác.

Rốt cuộc nàng ở nơi nào a?

Ngay lúc hẳn chuẩn bị không tiếng động rồi đi thì một tiếng “cách” cửa mở ra cùng giọng nam nhân gọi tên khiến hẳn ngược mắt nhìn lại.

-”Vũ nhi” Nam Cung Chu Khắc ôn nhu gọi.

Vũ nhi? Vân Mộng Vũ? Thì ra đây là đại tiểu thư, tỷ tỷ của nha đầu kia a.

Kia là nhị hoàng tử Thiên Long đại lục đi? Hai người này có liên hệ?

Nhìn Vân Mộng Vũ nhào vào lòng ngực nam nhân kia một bộ e thẹn, nhưng ở góc độ nam nhân không nhìn thấy lại không có bất kỳ cảm xúc nào nhếch môi tỉnh kẻ cười cười, Cung Hạ Ngọc ánh mắt không che giấu nồng nặc chán ghét, không do dự nhún chân rời đi.

Lại là một nữ nhân trong ngoài khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hộ Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Thần thú hiển minh

Dạ Tuyết vuốt ve Huyết Ngọc Phượng Hoàng, lặng lẽ nhấm nuốt lượng thông tin Tiêu Hồn vừa tiết lộ.

Nguyên tác trung, bởi vì Dạ Tuyết là pháo hôi, một viên đá lót đường chính hiệu, cho nên tình tiết về nguyên chủ chỉ là đơn giản lướt qua, hoàn toàn không nghĩ tới thân thế nguyên chủ lại vòng vèo quanh co như vậy.

Ngón cái qua lại vuốt ve bề mặt lạnh lạnh sáng bóng của ngọc bội, Dạ Tuyết có chút nghi hoặc.

Đây quả thật là ngọc bội thân phận gia chủ của Dạ gia ở Địa cầu.

Nàng là kẻ nắm giữ cho nên hơn ai hết nàng biết ngọc bội là phải lấy máu nhận chủ.

Chính là...

Nhận chủ sẽ khiến thiên đạo dị tượng, chưa nói Thế giới ý chí có khả năng phát hiện nàng này hẳn không hợp quy tồn tại, dù sao một thân thể linh hồn là có khác biệt.

Nhìn ra Dạ Tuyết đang rối rắm, Ân Lãnh chợt mở miệng.

-”Thiên đạo nơi này ta còn chưa để vào mắt, nếu...tiểu Tuyết muốn tiến hành nghi thức thừa kế, ta sẽ phóng kết giới hộ pháp.”

Nghi thức thừa kế? Đó là cái gì?

Dạ Tuyết nhìn sang Tiêu Hồn.

-”Đó là nghi thức truyền thừa đời tiếp theo, cô cô lúc trước là chủ nhân của Huyết ngọc, hiện tại, nữ chủ nhân đời tiếp theo của Ân gia chính là muội, tất nhiên muội phải tiến hành cùng Huyết ngọc nhận chủ” Tiêu Hồn ôn nhã chậm rãi giải thích cho Dạ Tuyết.

Nói như vậy, khả năng lúc trước Đại ca không thu được Huyết ngọc chọn lựa đời tiếp theo gia chủ có lẽ cũng bởi bị lý do truyền nữ không truyền nam này đi?

Dạ Tuyết nhẹ gật đầu, xem như nghe hiểu, lại nhìn sang Ân Lãnh.

-”VẬY... nhờ Ân.. gia gia.” Dạ Tuyết hơi cứng nhắc gọi gia gia, đột nhiên nhớ đến lão ngoan đồng gia gia ở Địa cầu, không biết nàng đi rồi, gia gia cùng

đại ca thế nào?

Ân Lãnh nghe tôn nữ yêu quý của mình gọi một tiếng gia gia hồn đều phải lâng lâng, gương mặt lãnh đạm nứt ra một tia nhu hoà, gạt đầu, sau kết một cái thủ ấn, nhẹ đọc chú ngữ, ngay lập tức cả Trúc Viên được một bình chương vô hình bao bọc.

Tiến hành nghi thức nhận chủ.

Hách Liên Kỳ dưới lốt tiểu Bạch Hồ thí điền thí điền mại bốn chân chạy từ Lâm Sâm rừng rậm trở về, vừa đến Trúc Viên đột nhiên cảm thụ được vô tận uy áp, kinh hoàng kìm lại bước chân, toàn bộ lông đều xù lên, hai mắt gắt gao nhìn tiền phương.

Vô thiên cái địa uy áp đổ xuống lại nhanh chóng tiêu thất như chưa từng xuất hiện, nếu không phải trong ngực tâm (trái tim) thụ đến uy áp kích thích đập như trống đang nhảy mạnh, Hách Liên Kỳ còn ngỡ là vừa rồi là ảo giác đâu.

Đạp bước nhỏ đến gần Trúc Viên, hơi chân chừ truy xét hạ, hướng về phía hậu viện bước ra một bước chân thăm dò, không có vấn đề.

Lại bước ra một bước, đồng dạng không có vấn đề.

Ba bước..

Bốn bước...

Sau gần năm bước chân không có vấn đề Hách Liên Kỳ nhẹ buông ra một hơi lấy đà đạp chân sau chạy đi vào.

Chính là lúc hần còn cách hậu viện chừng vài bước chân cả người liền chấn động bắn ra ngoài, rơi xuống đất lộn vài vòng mới dừng lại.

Toàn bộ lông màu trắng lấm lem bụi đất, bản hề hề.

Hách Liên Kỳ vạn phần kinh ngạc, đợi đầu óc trấn tĩnh sau chấn động lần nữa đi đến vị trí vừa nãy, đưa hai chân trước sờ soạn trước mặt.

Quả nhiên chân hần bị một lớp bình chương vô hình cấp cản trở.

Hách Liên Kỳ mày nhăn thật chặt, có thể đây là kết giới, kết giới có thể chặn được hần thì phải là của cường giả cấp bậc cao hơn hần.

Thông thường đối với cường giả nếu tránh được thì tránh, Thương Lam vị diện nắm đầm đi đâu, đặc tội với cường giả là biểu hiện của ngu xuẩn.

Tuy Hách Liên Kỳ là vương thú nhân tộc, nhưng đó là chuyện tương lai, hiện tại hần còn chưa trưởng thành ni.

Hách Liên Kỳ nhấc chân lên định rời đi chợt dừng lại.

Đây là nơi ở của nhân loại kia, nàng sẽ không bị gì chứ? Hách Liên Kỳ do dự, tiểu thân thể đi qua đi lại có chút bối rối.

Lo lắng nảy sinh bất chợt khiến hần quên mất hần với nàng thật ra cũng không thân cận. Hơn nữa nàng ta còn mặc kệ con rồng ngu xuẩn kia bắt nạt hần, phải chạy về rừng rậm hái dược liệu.

Giờ phút này, Hách Liên Kỳ lòng nóng như lửa đốt.

Nếu nhân loại có chuyện gì thì làm sao bây giờ a?

Mà trong phòng Dạ Tuyết lúc này, hai người một long đang gắt gao theo dõi cảnh tượng trước mắt, lo sợ một giây tiếp theo lo là người quan trọng sẽ gặp chuyện không tốt.

Mà Dạ Tuyết sau khi vạch một đạo vết thương trên ngón tay, nhỏ vào Huyết Ngọc Phượng Hoàng, liền bị một đạo quang mang chói mắt bao phủ.

Nàng còn chưa kịp định thần đã bị một loạt tin tức thỉnh linh xuất hiện nhồi nhét trong đầu, vô tận đau đớn suýt chút nữa nhượng nàng rên rỉ thành tiếng.

Dạ Tuyết cắn môi nhượng bản thân tỉnh táo, ở hiện đại, khi tiến hành nhận chủ, nàng cũng từng trải qua quá trình đau đớn này, nhưng lại không dữ dội như hiện tại.

Là nói bất đồng thân thể, vẫn là bất đồng thời không nên có sự khác biệt đâu?

Dạ Tuyết không biết rằng, linh hồn nàng cùng thân thể nàng vốn dĩ không phù hợp, linh hồn nàng trải qua huấn luyện quá cường đại mà thân thể chứa đựng quá yếu ớt, tựa như một chiếc bình bằng thủy tinh không có độ đàn hồi, một khi không ngừng nhồi nhét vào thứ có thể tích vượt quá giới hạn của nó tất nhiên bình thủy tinh sẽ vỡ nát.

Hiện tại, Huyết Ngọc đang từng bước mài giũa linh hồn cùng cơ thể nàng để cả hai có thể tương thích với nhau, cho nên mới dẫn đến đau đớn như vậy.

Mà bên ngoài, Ân Lãnh kinh ngạc vô cùng nhìn quang mang càng ngày càng thịnh trước mắt.

Linh lực thật mạnh.

Ân Lãnh cùng Tiêu Hồn nhìn nhau, đều phát hiện vui mừng trong mắt đối phương.

Chợt khuôn mặt hắc cùng Tiêu Hồn cùng biến đổi ám trầm, không biết từ khi nào bên ngoài thiên không cuộn cuộn mây mù thiểm điện.

Thiên đạo dị tượng!!!

Chết tiệt.

Cả hai người đều quên Huyết Ngọc Phượng Hoàng một khi nhận chủ sẽ dẫn đến thiên đạo cộng minh, dị tượng hiển lộ.

Bất quá cũng may hiện tại là về khuya, nên không quá gây sự chú ý, nếu không phiền phức a.

Chỉ là...

Tiêu Hồn nhìn Ân Lãnh gương mặt càng ngày càng trắng bệch tâm hơi trầm.

Nhanh như vậy đã bị thiên đạo phát hiện?

Tiêu Hồn đưa ánh mắt lo lắng nhìn về phía thân ảnh đang bị bao vây trong bạch quang.

Gia gia, người nhất định phải cố chống đỡ, tuyệt đối không thể để Thiên Đạo phát hiện Dạ Tuyết ngay lúc này.

Hách Liên kỳ nhìn cuộn cuộn mây đen thành hình lốc xoáy trên bầu trời phía trên phòng Dạ Tuyết con mắt tròn tròn.

Nhân loại kia rốt cuộc đang làm gì?

Cùng lúc đó.

Các cường giả của các thế lực như cảm nhận được dị tượng không hẹn mà cùng nhìn lên thiên không, vừa nhìn liền kinh hoàng.

Chỉ thấy trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, một đồ án chim Phượng Hoàng giương cánh to lớn hiện trên không trung.

Thần Thú phủ xuống.

Uy áp từng vòng từng khuếch trương, cường giả xanh mặt, không kẻ nào dấy nổi tâm tư đến gần vị trí dị tượng tìm hiểu đến tột cùng là gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Sáng thế thần (1)

Trong khi ngoại giới hoặc kinh hoàng hoặc nghi hoặc ngóng nhìn dị tượng trên thiên không, thì tại Trúc Viên, “đầu sỏ” gây ra dị tượng lại không chút nào biết được động tĩnh mình gây ra có bao nhiêu đại.

Giờ phút này Dạ Tuyết đang giằng co cùng con đau xé da cắt thịt.

Nếu có nhân nhìn thấy tình hình nội tại của Dạ Tuyết lúc này sẽ vô cùng kinh ngạc phát hiện, một ngọn lửa màu trắng đang không ngừng va chạm vào kinh mạch, thiêu đốt rồi lại tái tạo, lặp lại tuần hoàn.

Kinh mạch theo phá rồi dựng trở nên thông thuận đứng lên, đồng thời rắn chắc và mở rộng gấp hai, ba lần so với lúc trước.

Tập chất từ cơ thể tràn ra chưa kịp xuất hiện trên cơ thể đã bị ngọn lửa màu trắng không mang theo độ ẩm hùng hực đốt trụi.

Dạ Tuyết ánh mắt nhắm nghiền, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Ý thức hải hỗn loạn một đoàn, lúc này Dạ Tuyết chỉ có thể bằng ý chí và sự kiên định cắn chặt môi gất gao nuốt xuống từng tiếng rên rỉ vì đau đớn mà tràn ra, đồng thời nhẫn chịu con đau từ sâu tận trong linh hồn.

Một giọt huyết đỏ tươi theo khoé môi Dạ Tuyết rơi xuống, chạm vào bề mặt mảnh ngọc bội trên cổ nàng, lưu luyến di chuyển theo đồ án bên trên, sau đó rất nhanh du nhập vào bên trong, vô ảnh.

Khi giọt huyết hoàn toàn biến mất, thấm thấu vào bên trong, vị trí ngọc bội liền truyền ra một tiếng phượng đề văng vẳng.

Âm thanh vô cùng mờ ảo, khi gần khi xa khiến người ta không tài nào nắm bắt được nó là thật vẫn là ảo giác.

Cùng lúc đó, ngay lúc tiếng phượng đề vang lên, Dạ Tuyết cảm thấy đau đớn dần nhạt đi, đồng thời cảm nhận được nơi cổ, vị trí mảnh Ngọc bội truyền đến một trận thanh lương, nhanh chóng lan truyền tứ chi bách hải.

Cảm giác cả thân thể thư sướng nhường mi gian nhú chặt của Dạ Tuyết dần giãn ra, đồng thời, trong đầu nàng cũng hiện lên một loạt các hình ảnh khác nhau chậm chậm chuyển động như một thước phim quay chậm.

.

.

.

Dạ Tuyết đứng ở vị trí người qua đường lặng nhìn từng chuyển động xuất hiện trước mắt mình.

Thời kỳ Hồng Hoang, sinh ra cùng đất trời một đôi Long Phượng. Chúng quần quít lấy nhau khăng khít không rời.

Sáng Thế Thần tác hợp, Long Phượng thành đôi, cùng chung sức dựng dục đời sau, cuộc sống mỹ mãn.

Những tương ngày vui sánh cùng thiên địa, nào ngờ hắc ám bất ngờ buông xuống.

Sáng Thế Thần khi thành lập thế giới đã chia nhỏ thành nhiều độc lập không gian, mỗi loài ở mỗi không gian tách biệt, đảm bảo không tộc nào nảy sinh xung đột với tộc khác.

Trải qua hàng trăm nghìn năm trật tự này vẫn luôn duy trì.

Cố tình tại một ngày nọ, Ma tộc- tộc vốn nên tồn tại ở Hắc Ám không gian bất ngờ xuất hiện tại nơi này, hơn nữa còn đột nhiên phát động công kích.

Xưa nay lấy hoà hảo vì chủ Phượng tộc cùng Long tộc nhanh chóng rơi vào hạ phong.

Máu chảy thành sông, thầy phơi thành núi.

Phượng Hoàng cùng Thần Long nhìn tộc lâm vào lâm than bi thiết không thôi, nhưng ba đầu nan địch sáu tay, đành trơ mắt nhìn một cái lại một cái tộc nhân ngã xuống.

Phượng Hoàng rơi vào đường cùng, tự đốt cháy Huyết mạch cứu lấy tính mạng con dân.

Thần Long không kịp ngăn cản chỉ có thể gắt gao nhìn ái nhân dần tan biến trong hoả diễm.

Huyết mạch lực uy lực tự nhiên cường hãn, nhưng Ma Thần bởi vì có tứ đại thiên vương hộ pháp, lại có tâm đề phòng cho nên chỉ bị trọng thương, mà Phượng Hoàng lại lâm vào tình cảnh linh hồn bị tinh luyện.

Thần Long dường như phát điên khi nhìn thấy người yêu bị Thiên Hoả từng chút một gặm nhấm.

Nhờ vào sức mạnh Huyết mạch lực của Phượng Hoàng, Thần Long thành công quét sạch Ma tộc bao gồm Ma Thần.

Sau đó bất chấp tất cả xông vào trung tâm hoả diễm ý đồ cứu ái nhân.

Sáng Thế Thần cảm động chân tình, nhưng bất đắc dĩ không có biện pháp giúp đỡ.

Dù sao thế giới tuy là Sáng Thế Thần tạo ra, nhưng Thần cũng không thể nhúng tay vào can thiệp quy tắc đã được lập sẵn.

Nếu tùy tiện nhúng tay Thế giới đó rất có thể lâm vào hủy diệt tính.

Không có con đường vẹn toàn hoàn hảo.

Phượng Hoàng muốn cứu con dân đã dùng Huyết mạch lực đổi lấy.

Đó là lựa chọn của chính Phượng Hoàng.

Cũng như Thần Long lựa chọn xông vào Thiên Hoả vậy, Sáng Thế Thần là không thể thay đổi, nhưng dù sao việc Ma tộc xuất hiện cũng là do sơ xuất của Thần.

Nguyên lai là Thần tạo các thế giới khác nhau đều bắt nguồn từ chủ thế giới.

Có thể hiểu nôm na giống như tổ kiến, tất cả các hang hốc đều thông nhau.

Sau đó Thần mới lần lượt cắt đứt các thông đạo liên hệ với chủ thế giới, từ đó hình thành các không gian tách biệt.

Thế nhưng Thần lại quên cắt đi thông đạo nối liền giữa Thú tộc, Ma tộc cùng Nhân tộc, thế mới dẫn đến việc Thương Lam vị diện là nơi duy nhất có cả ba chủng tộc bất đồng sinh sống.

Sáng Thế Thần trích đi hơn một nửa Thần lực chuyển giao cho Thần Long cùng Phượng Hoàng.

Mất đi quá nhiều Thần lực, Thần cách suy yếu, Sáng Thế Thần lâm vào ngủ say.

Mà bên ngoài, Phượng Hoàng nhìn ái nhân xông vào hoạ diệt cứu bản thân, muốn ngăn cản lại chỉ có thể bắt lực vùng vẫy trong Thiên Hoả, một giọt huyết lệ từ khoé mắt rơi xuống đất lại thần kỳ không tan biến đi mà nhanh chóng tích tụ thành hình, trở thành Huyết Ngọc Phượng Hoàng cùng Long Ngấn Ngọc Bộ.

Chính là vào lúc này, Phượng Hoàng vốn dĩ thần hồn sắp tiêu tán lại dục hoạ trùng sinh.

Mà Thần Long vốn một thân màu trắng vậy nay tôi luyện trong Thiên Hoả lại ngời ngời kim quang.

Hai người lấy hình thái ấu thú xuất hiện, xem như đầu thai giữ nguyên ký ức.

Từ đó trở về sau Phượng Hoàng tộc, tộc trưởng lấy dục hoạ tôi luyện kẻ thừa kế, mà Long tộc lấy Kim long làm kẻ đứng đầu.

Thế nhưng nguy cơ không diệt tận gốc sẽ dẫn đến một xuân phong.

Thần Long nôn nóng xông vào cứu Phượng Hoàng, lại không chú ý đến Ma Thần chưa hoàn toàn tiêu tán linh hồn lặng lẽ biến mất.

Vì thế mới dẫn đến thảm hoạ vạn năm sau, vốn im hơi lặng tiếng chữa thương tại Ma Quật, Ma Thần lần nữa thế như chẻ tre quật khởi trở lại đánh cho hai tộc nhân trở tay không kịp.

Thần Long cùng Phượng Hoàng rơi vào luân hồi.

Mà Ma Thần nuốt chửng Thiên Hoả của Phượng Hoàng cùng Địa Hoả của Thần Long trở nên mạnh mẽ vô cùng.

Sáng Thế Thần ép buộc bản thân tỉnh lại đối đầu cùng Ma Thần, thế nhưng Thần cách từ lúc giúp cho Thần Long cùng Phượng Hoàng đã suy yếu, chỉ có thể khó khăn chống đỡ.

Long tộc đành từ bỏ mặt đất lặn xuống biển sâu.

Phượng tộc gần như bị tàn sát toàn bộ.

Mất đi sự chở che của Long tộc cùng Phượng tộc, Thú tộc chỉ có thể lùi vào rừng sâu.

Sáng Thế Thần bắt đắc dĩ dùng chút thần lực cuối cùng phong ấn Ma Thần, sau đó đồng dạng rơi vào luân hồi.

Chỉ có nhân tộc dường như bị bỏ quên trong cuộc chiến trở thành tân chủ nhân của Thương Lam vị diện.

Note: Câu chuyện ở trên về Long -Phượng, cách giải thích về sự tích dục hoạ trùng sinh hay kim long gì đó đều là ý tưởng của ta, không liên quan đến các truyền thuyết của các truyện dị giới khác, nếu có sai lệch miễn so sánh hay la lối sai lệch này nọ. Cảm ơn.

Bộ truyện này do ta viết, ý tưởng ta nghĩ ra sẽ chiếm 95-99%, 1-5% còn lại có thể sẽ giống vài truyện khác, vì quy tắc viết truyện dị giới cần phải có những chi tiết đó. Đọc không được lịch sự out ra, miễn làm mất lòng nhau.

Tiếp theo, văn phong ta chắc chắn sẽ không đổi, muốn đọc truyện thuần việt thì xin mời tìm truyện đã edit mà đọc, đọc truyện của ta mời nhập gia tùy tục, điểm này ta đã nói rõ rất nhiều lần, nhưng vẫn có người cmt kiểu “không hiểu”, “đừng dùng hán việt” này nọ.. Đừng làm cả chủ nhà lẫn khách nhân đều khó chịu.

Cuối cùng, ta đang thi, có thể sẽ không ra thường xuyên được, nhưng ta rất vui vì các nàng vẫn ủng hộ.

Niceday.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Sáng thể thần (2)

Ngoại giới.

Hiên Viên Triệt bị một tiếng phượng đề lãnh lót giệt nảy mình, sau đó, trong óc thỉnh linh lướt qua vài hình ảnh, rất nhanh, hắn thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đã vô tung vô ảnh.

Chỉ kịp nhìn thấy một mặt đỏ như lửa thân ảnh lướt qua, sau đó đầu đột nhiên đau đớn dữ dội.

Tại một nơi khác.

Nam nhân thân hình thon dài, ngược sáng mà đứng, nương theo mỏng manh ánh nền, sắc mặt hắn trắng bệch, nắm tay run rẩy, khoé môi xuất huyết.

Không ai nhìn thấy trên mi tâm của hắn vào lúc này, một đồ án ngon lửa đỏ rực,yêu điểm xuất hiện, theo từng tiếng phượng đề, ngọn lửa từ đỏ rực dần thâm sắc cho đến khi trở thành hắc hoả sau đó ẩn sâu vào mi tâm nam nhân.

Ngoài sân Trúc Viên.

Hách Liên Kỳ thu hồi tầm mắt từ đồ án phượng hoàng trên thiên không, lại nhìn về phía phòng Dạ Tuyết, hắn tâm thần không yên mại bốn lông xù chân nhỏ đi qua đi lại ngoài kết giới đột nhiên đau đớn lẫn lộn dưới đất, thần tình khôn khổ.

Có cái gì đó thoát phá ra từ sâu tận linh hồn hắn, không ngừng thúc giục hắn đi tìm.

Chính là tìm cái gì đâu?

Cung Hạ Ngọc dùng chân tại một góc khuất trên thân cây ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tâm bất giác run rẩy.

Đồ án kia hắn chưa từng nhìn thấy, lại có cảm giác hết thảy vô cùng quen thuộc, như là một bộ phận nào đó đã từng...

Cung Hạ Ngọc không tự chủ đưa tay sờ soạn vị trí tâm (trái tim) mình.

Khung Duệ hai mắt gắt gao nhìn trên trời, hắn có cảm giác có cái gì đó đang kêu gọi hắn.

Ở một vài nơi xa xôi, một số người đồng dạng nghi hoặc sờ soạn nơi trái tim mình.

Tâm đồng dạng nhức nhối, giống như thiếu mất một khối nào đó quan trọng vô cùng.

Trong khi đó, tại ý thức hải.

Dạ Tuyết hai mắt nhắm nghiền, đang chìm đắm trong ký ức mảnh nhỏ của Huyết Ngọc Phượng Hoàng đột nhiên nghe được một giọng dịu dàng khẽ gọi.

-”Tiểu công chúa của ta” âm thanh mang theo vô hạn yêu thương, cung chiều, tựa như đang gọi tâm can bảo bối.

Trái tim Dạ Tuyết hơi run rẩy.

Âm thanh này là của..

Dạ Tuyết ngay lập tức mở mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm nơi khởi nguồn của giọng nói.

Những hình ảnh trước đó không biết từ lúc nào đã tan biến.

Trước mắt Dạ Tuyết ngoài móng lung sương trắng không còn gì cả.

Cũng không bắt được vị trí nơi giọng nói phát ra.

Ngay khi nàng cảm thấy là mình nghe lầm thì giọng nói đó lần nữa vang lên.

-”Tiểu Tuyết nhi- tiểu công chúa của ta”

Lời vừa dứt, sương mù trước mắt nàng liền tan biến, Dạ Tuyết hạnh mâu hơi co lại, thất thần nhìn cảnh tượng trước mắt, làn môi anh đào vì kinh ngạc mà hơi mở ra.

Dạ Tuyết cảm thấy cổ họng khô khốc, mọi âm thanh đều bị nghẹn trụ, không thốt ra được.

-”m..mẹ?” Nàng không dám xác định khê hoán, âm thanh khàn khàn.

Trước mắt nàng đúng là cảnh tượng tại hiện đại, mà người đứng trước mắt nàng đúng là Ái Lan Ngọc Yên mẹ của nàng.

Ái Lan Ngọc Yên ánh mắt đầy cưng chiều nhìn Dạ Tuyết, kiên nhẫn chờ đợi nàng đáp lại.

Dạ Tuyết lại đưa mắt nhìn xung quanh, vừa nhìn, hốc mắt càng trở nên nóng bỏng.

Cảnh trước mắt rõ ràng là tại phòng ăn, ngôi tại chủ vị là gia gia đang từ ái cười, hai bên tả hữu phân biệt ca ca Dạ Thần cười híp mắt hướng về nàng làm cái mặt quý, cùng baba Dạ Quân Phàm thói quen vừa đọc báo cáo công ty vừa uống cà phê.

Như nhận ra được tầm mắt của nàng, Dạ Quân Phàm ngừng động tác đọc tài liệu, ngẩng đầu sùng nịch nhìn nàng.

Quen thuộc cảnh tượng, quen thuộc thân nhân quen thuộc tình cảm nhường Dạ Tuyết ánh mắt đỏ bừng.

Nàng thậm chí quên nghi hoặc vì sao trước đó mình đang tại dị giới, hiện tại lại xuất hiện tại đây.

Dạ Tuyết hệt như mất đi khả năng tự hỏi, chỉ ngây người đưa mắt nhìn nữ nhân trước mắt, Dạ Tuyết hé hé môi, khô khốc học ra một tiếng.

-”Mẹ...” đồng âm non nớt mang theo nhè nhẹ nức nở khiến nhân đau lòng không thôi, Dạ Tuyết giờ phút này cũng cố không hơn lý do vì sao giọng mình lại trở thành trẻ nhỏ, hai bước làm một nhào vào lòng nữ nhân trước mắt.

-”Mẹ, mẹ...” Dạ Tuyết ôm chặt lấy Ái Lan Ngọc Yên không ngừng hoán.

Nữ nhân kinh ngạc một chút lại rất nhanh dịu dàng đưa tay hồi ôm lấy thân ảnh hài tử, vuốt ve làn tóc nàng, nhẹ giọng hỏi.

-”Tiểu Công chúa của chúng ta mà lại khóc nhè, chuyện lạ nha.” tuy giọng mang theo trêu chọc lại cũng giấu giếm sự lo lắng.

Nữ nhi của mình nàng rất rõ ràng, từ nhỏ đã quật cường, độc lập. Hai tuổi cho dù bị té đau cũng chưa bao giờ rơi lệ, nhưng hôm nay lại nhào vào lòng nàng nức nở, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Ba người ngồi trên bàn cũng kinh ngạc nhìn sang bên này, sau đó không hẹn mà cùng luống cuống bật dậy đi đến bên Dạ Tuyết.

-”Tuyết nhi/ tiểu Tuyết/ bảo bối tôn nữ của ta, con/ muội/ cháu làm sao vậy?” Ba người đồng thanh.

Dạ Tuyết nhìn một màn quen thuộc vốn dĩ đã vui sâu trong ký ức nay cuộn cuộn trước mắt, trái tim hưng hăng run rẩy.

Ba, mẹ, caca, còn có gia gia, mọi người đều còn tại, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tâm ma (1)

Dạ Tuyết mắt hồng hồng ngẩng đầu nhìn từng khuôn mặt quen thuộc đang dùng ánh mắt lo lắng vây xung quanh mình, nở nụ cười thoải mái.

-”Gia gia, ba ba, mama, ca ca, Tuyết nhi không sao cả, chỉ làm nằm mơ thấy ác mộng thôi.” Dạ Tuyết khịt mũi.

-”Aiza, chỉ là con ác mộng thôi, không có việc gì thì tốt rồi. Ta còn tưởng tiểu bảo bối của ta bị ỷ khuất chuyện gì đâu” Dạ Tề (giàgia) lên tiếng, đưa tay xoa đầu, từ ái nhìn nàng.

-”mau đến ăn sáng” ông nói tiếp.

Dạ Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, mại chân nhỏ đi theo sau gia gia.

Dạ Thần đi phía sau chạy nhanh tới, đưa tay kéo lại tay muội muội kề tai nàng nói nhỏ.

-”Quý khóc nhè” sau đó nhanh chân chạy mất, bên chạy bên không quên quay đầu lè lưỡi trêu chọc nàng.

Dạ Tuyết lập tức trừng mắt tức giận đuổi theo, hai người chạy khắp nhà, ba người thấy nữ nhi/ tôn nữ đã trở lại tinh thần cũng vui sướng cười theo, một gia đình năm nhân đầy ắp tiếng cười vang vọng, nhuộm đầm không khí vui vẻ đầm ấm.

Như nguyện một phen “xử đẹp” Dạ Thần, Dạ Tuyết thắng lợi mỹ tư tư trở lại bàn ăn bắt đầu dùng bữa.

Dạ Thần ôm đầu bị muội muội vò thành cái tổ chim bấu môi ngồi vào bàn, cũng bắt đầu dùng bữa, thỉnh thoảng phóng tầm mắt ai oán đến muội muội của mình, tất nhiên bị Dạ Tuyết triệt để ngó lơ.

Bữa ăn tiến hành một lúc Dạ Quân Phàm đột nhiên mở miệng.

-”Sắp tới ba và mẹ phải đi làm một chuyến sinh ý, Tuyết nhi cùng a Thần ngoan ở nhà bồi gia gia, muốn quà gì baba trở lại sẽ mua?”

Dạ Tuyết tay đang dùng dao cắt thịt cứng đờ.

Bởi vì, câu nói này đối với nàng mà nói là mở màn của ác mộng, trở thành bóng ma trong lòng nàng.

Nàng vẫn còn nhớ rõ kiếp trước, lúc nàng năm tuổi, câu nói này là câu cuối cùng ba ba cùng nàng trò chuyện, bởi vì chuyến đi này ba và mẹ sẽ rời xa nàng mãi mãi.

Sau đó là một hồi Dạ gia rung chuyển, đối mặt với sự đuổi giết tình phong huyết vũ từ kẻ thù.

Dạ Tuyết mặt tái nhợt, dao từ trên tay nàng rơi xuống đĩa tạo thành một tiếng thanh thúy.

Dạ Quân Phàm quay sang nhìn nàng.

-”Baba, đừng đi có được không?” Dạ Tuyết giọng run run cố nén bình tĩnh nhìn Dạ Quân Phàm thương lượng.

-”Không được, lần sinh ý này khá quan trọng, ba không thể không đi, Tuyết nhi ngoan ở nhà ba về sẽ có quà.” Dạ Quân Phàm ôn nhu hổng nữ nhi.

-”Không được,” Dạ Tuyết cắn răng hô to, nhưng dường như Dạ Quân Phàm mất điếc tai ngơ hóp một ngụm cà phê, sau đó cùng Ái Lan Ngọc Yên đứng lên đi ra cửa.

Không đợi Dạ Tuyết đứng lên ngăn cản, cảnh tượng đột nhiên biến đổi.

Dạ Tuyết tro mắt nhìn một loạt xe đuổi nhau trên đường.

Sáu chiếc xe màu đen vây xung quanh một chiếc xe màu bạc. Dạ Tuyết nhìn bảng số xe kích động.

Đó là xe cha mẹ nàng.

Hai thế lực không ngừng rượt đuổi nhau, trong đó có một chiếc không ngừng cho đầu xe va chạm vào xe Dạ Quân Phàm.

Lái xe là Dạ gia tử sĩ, hiêm hiêm tránh thoát.

Đột nhiên xe màu bạc vượt lên trên sau đó xoay nửa vòng bánh xe dừng lại, lốp xe ma sát lòng đường tạo nên vài làn khói nhẹ nhẹ lơ lửng.

Ngay lập tức sáu chiếc xe xếp thành vòng tròn bao vây lấy chiếc xe màu bạc.

Dạ Tuyết nhìn thấy rất nhiều người từ trên sáu chiếc xe bước xuống, tro mắt nhìn vô số hòng súng đen ngòm chìa vào xe hai người nàng yêu quý nhất.

Đúng lúc này, đột nhiên từ bốn phía xuất hiện mười hắc y nhân, tay cầm súng máy.

Kẻ thù trở nên bối rối.

Một tiếng súng vang lên như một dấu hiệu, trận máu tanh bắt đầu.

Nàng nhìn thấy tài xế bước xuống xe cùng các thủ hạ không ngừng nã súng vào đối phương, người chết vô số.

Kẻ thù dần dần bị tiêu diệt.

Trong xe, Dạ Quân Phàm gắt gao ôm chặt lấy Ái Lan Ngọc Yên, ánh mắt lạnh như băng nhìn ngoài xe.

Cho đến khi kẻ cuối cùng bị tử sĩ Dạ gia một phát xuyên tim đổ rạp xuống đường, Dạ Quân Phàm mới hơi tùng cánh tay ôm vợ, mở cửa xe bước ra ngoài.

Dạ Tuyết chưa kịp thở phào liền nhìn thấy một màn khiến nàng tâm lạnh lẽo.

Trong đồng thi thể nằm dưới đất, có một kẻ còn chưa chết hẳn, hắn ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm bóng lưng Dạ Quân Phàm.

Hắn đưa tay lên vành tai, Dạ Tuyết ánh mắt muốn nứt ra khi nhìn thấy tại đó dính một viên siêu vi bom.

-”Không...ggg” Dạ Tuyết tê tâm liệt phế kêu lên lại chẳng mấy may xúc động đến cảnh tượng.

Kẻ thù hung hăng bóp mạnh siêu vi bom.

Một chùm ánh sáng xuất hiện kéo theo đó là một tiếng nổ rung chuyển.

Dạ Tuyết màu tím lưu ly hai mắt dần nhuộm đỏ.

Nàng oán hận nhìn hết thấy.

Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Dạ Tuyết mắt không chế tâm tình, mi tâm dần xuất hiện hắc khí, hắc khí không ngừng lan rộng ăn mòn lý trí của nàng.

Thế giới này đều đáng chết, nàng muốn thế giới này theo bồi tội ba mẹ nàng.

Ngay khi chút ánh sáng màu tím cuối cùng sắp bị nhuộm đỏ, một giọng nam trầm ấm vang lên.

-”Tuyết nhỉ”

Tuyết nhỉ? Đó là ai? Ai đang gọi?

Đôi mắt vốn nhuộm đậm oán khí dần tan rã, Dạ Tuyết trong đầu trống rỗng.

-”Giữ vững tinh thần, chống lại tâm ma” một giọng nữ lạnh lùng cất giấu quan tâm vang lên.

Tâm.. ma? Dạ Tuyết thì thảo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tâm ma (2)

Ngoại giới.

Đám người Hiến Viên Triệt chỉ cảm thấy áp lực trên người đột nhiên tăng mạnh, ánh sáng bao bọc lấy Dạ Tuyết cũng dần trở nên chói mắt, kèm theo đó, trên tầng mây, đồ án phương hoàng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Huyết mạch tương liên, Hiến Viên Triệt cảm nhận được hận ý đột nhiên mãnh liệt của Dạ Tuyết vào lúc này.

Tuyết nhỉ, nàng nhất định phải kiên trì.

Hắn gương đôi kim đồng con người gắt gao khoá chặt thân ảnh nàng.

Ân Lãnh khoé môi tràn ra huyết, hắn vội vàng khỏi tay hoá một pháp quyết phức tạp tiếp tục duy trì kết giới.

Hắn biết rõ, một khi kết giới bị phá, đối lấy chính là Thiên Đạo phát hiện tìm đến, họ bị buộc phải quay về.

Quan trọng là, vị trí này, linh khí bạo động sẽ dẫn đến các thể lực tại vị diện này ghé mắt.

Hoài bích có tội, tham lam là bản tính nhân loại, hậu quả của chuyện này có thể mang đến hoạ sát thân cho Tuyết nhi.

Hắn nhất định phải duy trì được kết giới, ít nhất là cho đến khi nghi thức nhận chủ kết thúc.

Ân Lục Dẫn nhìn gia gia sắc mặt tái nhợt hai tay nắm chặt.

Bởi vì hoàn toàn chú tâm vào Dạ Tuyết cho nên tam nhân, à không, nhị nhân nhất Long không hay biết, ngay khi Dạ Tuyết tiến hành nghi thức nhận chủ đã dẫn đến thiên địa dị tượng.

Cũng may các thể hệ trước truyền lại khi nghi thức khởi động sẽ dẫn đến linh khí bạo động cho nên trước khi bắt đầu Ân Lãnh đã tạo kết giới bao bọc lấy Trúc Viên, nhờ đó mới tạm thời không bạo lộ vị trí.

Nếu có người thứ năm xuất hiện trong kết giới vào lúc này sẽ phát hiện, chỉ cách nhau một bước chân nhỏ giữa trong và ngoài kết giới, lại như hai thể giới khác biệt.

Ngoài kết giới, bởi vì dị tượng linh khí có phần hỗn loạn, nhưng so với bình thường cũng không gây quá nhiều sự chú ý.

Nhưng bên trong kết giới, linh khí trở nên quánh đặc, nùng trù lại di chuyển vô cùng nhanh chóng, không ngừng va chạm vào kết giới ý đồ thoát ra ngoài.

Đó cũng là lí do vì sao Ân Lãnh khoé miệng xuất hiện vết máu.

Cho dù đây chỉ là một cái cấp bậc vô cùng thấp vị diện, linh khí ít ỏi đến đáng thương, nhưng kết hợp với linh khí tinh thuần bộc phát từ Huyết Ngọc bạo động, cho dù là Ân Lãnh cũng không dám coi thường.

Đúng lúc tất cả mọi người thần kinh căng đến tột đỉnh, áp lực thịnh linh biến mất.

Tất cả linh khí trong kết giới điên cuồng xông vào phòng, tụ tập xung quanh Dạ Tuyết, xoay chuyển trên đầu nàng, sau đó nhanh chóng bị ngọc bội cản nuốt.

Ánh sáng bao lấy Dạ Tuyết dần nhu hoà.

Cho đến khi dòng linh khí cuối cùng bị hấp thu, Huyết Ngọc Phượng Hoàng hoá thành một đạo sáng nhập vào mi tâm Dạ Tuyết.

Thành..

..Nghi thức thành công.

Ân Lãnh thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, hư thoát hơi lung lay thân mình.

May mắn, may mắn hắn kiên trì đến phút cuối.

Ân Lục Dẫn nhanh chóng đỡ lấy Ân Lãnh, dìu hắn toạ trên ghế.

Hai người đồng thời nhìn về phía Dạ Tuyết.

Hiên Viên Triệt ngay khi Dạ Tuyết vừa run run mi mắt liền tiến đến ôm lấy nàng, hai tay hơi run.

Vừa rồi, hắn cảm nhận được vô tận hàn ý từ Huyết khê, đó là tâm tình của Tuyết nhi.

Rốt cuộc nàng nhìn thấy điều gì khiến oán khí dày đặc nhường ấy?

Dạ Tuyết cơ thể suy yếu tựa vào lòng Hiên Viên Triệt, nàng nhắm nghiền hai mắt, một hàng lệ không tiếng động trượt dài trên má.

Ngoài thiên không, đồ án phượng hoàng biến mất, mây đen nhanh chóng tản đi, để lại một bầu trời đêm đầy sao, vầng trăng sáng như gương.

Hết thấy tựa như một giấc mộng, tan biến!

Các thế lực trùng lớn mắt nhìn lên bầu trời, không hiểu vì sao dị tượng đột nhiên cắt đứt.

Tại Cẩm Tú Viên.

Vân Mộng Vũ nhìn lên không trung, bàn tay gặt gao tóm lấy làn váy.

Chỉ có nàng biết, một khắc vừa rồi huyết trong người nàng không ngừng sôi trào, kêu gào điều gì đó.

Rốt cuộc là thứ gì nhượng nàng có cảm giác lạ lẫm này?

Nàng nhìn chăm chú đồ án trên tầng mây, ánh mắt đen tối không rõ đang suy nghĩ gì.

Là bảo vật xuất thế? Vẫn là mỗ ta nhân nhận được truyền thừa?

Đúng lúc này, một cánh tay thon dài mang theo nam nhân quý khí mùi vị vòng lấy eo nàng, lăm nàng vào ngực.

Vân Mộng Vũ phục hồi tinh thần, cũng không gãy dựa, tùy ý nam nhân ôm lấy mình, ánh mắt lần nữa nhìn về vị trí phượng hoàng vừa tiêu tán.

Phương hướng đó gần với Trúc Viên..

Có khi nào..

Chính là ngay lập tức ý nghĩ này bị nàng bác bỏ.

Một cái phế vật mà thôi, phiên cái gì sóng gió được.

”Nàng cần phải nhanh chóng đẩy nhanh kế hoạch mới được”, tựa vào lòng Nam Cung Chu Khắc, Vân Mộng Vũ nhìn về Trúc Viên ánh mắt ngoan lệ thâm nghĩ.

Cung Hạ Ngọc đưa tay tựa vào thân cây.

Vừa rồi hẳn cảm nhận được tâm đau nhức đến tột độ, chỉ là sau đó lại không cảm nhận được điều gì nữa.

Hắn xoay lưng tựa vào thân cây dồn dập hô hấp.

Hắn là có liên quan đến đồ án Phượng hoàng kia?

Thêm vào đó, hẳn có cảm giác huyết mạch trong cơ thể sôi trào, hết như có một âm thanh không ngừng vang lên trong đầu “Đi tìm nàng”.

Thế nhưng..

Nàng.. lại là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: U Minh Cổng

Một chùm sáng chói loà đột ngột bùng lên trong đêm tối. Nguyệt đã nép vào chín tầng mây tự bao giờ.

Gió thổi, mây phun.

Các thế lực âm thầm kinh hãi theo dõi thiên không.

Giờ phút này, phía trên khu vực vành đai của Lâm Sâm rừng rậm tập trung không ít cao thủ ngự không mà đứng.

Những bậc tiền bối tu vi sâu không lường được gần như ẩn thân mấy trăm năm của các đại gia tộc cũng bị động tĩnh của nơi này hấp dẫn tìm đến.

Chỉ thấy toàn bộ thiên địa biến sắc, đoá đoá lôi vân dần hội tụ, tản ra từng hồi kinh nhân uy áp. Những người lảng không mà đứng toàn bộ gương mặt biến đổi. Vội vàng đề chiến khí tạo thành vòng bảo hộ xung quanh mình, ánh mắt gắt gao theo dõi từng động tĩnh.

Vài người cấp bậc thấp hơn, chỉ có thể vội vàng di chuyển ra xa mới miễn cưỡng duy trì ngự không trên bầu trời.

Bên trong rừng rậm

Cấp thấp Ma thú run rẩy nằm rạp dưới mặt đất hoàn toàn mất đi khả năng hành động. Mà cao giai Ma thú lại như lâm đại địch, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt toát ra thật sâu e ngại.

Lôi vân càng ngày càng dày đặc, không ngừng xoay vòng, tích hợp. Bầu trời tựa như một con quái vật khổng lồ đang giương nanh múa vuốt thị uy.

Đúng vào lúc này, từ một vị trí gần trung tâm Lâm Sâm rừng rậm, đột nhiên xuất hiện một cột sáng chói mắt phá đêm đen xông thẳng lên không trung.

Theo sau là lôi vân càng thêm xoay tròn mãnh liệt. Thậm chí từ trung tâm vòng xoáy còn ầm ầm từng tia lôi loé sáng.

Bảo vật xuất thế?

Mọi người tâm nhanh chóng hưng phấn nảy lên, không hẹn mà cùng nghĩ.

Rốt cuộc là bảo vật gì lại có thể tạo ra thanh thế to lớn như vậy?

Nếu nó thuộc về mình...

Tất cả những người được cho là đức cao vọng trọng của các đại gia tộc giờ phút này trong mắt toát ra tham lam chi sắc, bất động thanh sắc đánh giá những người khác, âm thầm tính toán xem nếu động thủ xác suất thành công là bao nhiêu.

Không đợi những người này bàn tính đánh leng keng, cột sáng đột nhiên tiêu thất. Lôi vân trên bầu trời cũng thành linh tản ra.

Chỉ trong chớp mắt mọi thứ quy về yên lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Các thế lực trợn mắt há mồm kinh nghi nhìn về vị trí cột sáng lúc trước.

Cứ như vậy... tiêu thất?

Vài người hồi phục tinh thần, không cam lòng cùng tiến lên ý đồ dò xét, chỉ là vừa tiến vào khu vực bên trong vành đai, một tiếng thú rống phẫn nộ kèm ngập trời uy áp bùng phát như những người này huyết khí cuộn cuộn, tâm sinh khiếp đảm vội vàng lùi bước.

Lâm Sâm rừng rậm là địa bàn của Ma thú, nhân loại thiện sát giả-tử.

Những người này không còn cách nào chỉ có thể tâm không cam lòng không nguyện lùi lại.

Bảo vật a.

Cỡ nào mê hoặc nhân tâm, cố tình chỉ có thể nhìn không ăn được, thật là nhượng nhân ghen khuất.

Chính là mạng so với bảo vật bên nặng bên nhẹ ai cũng đều rõ ràng.

Bảo vật tuy mê người, nhưng phải có mạng hưởng thụ nha. Không khéo lại tự may gả y cho người khác.

Tuy nghĩ vậy, nhưng tất cả mọi người đều âm thầm cầu nguyện sẽ có nhân đứng ra làm chim đầu đàn, còn bản thân chỉ cần yên tâm đợi làm ngư ông đắc lợi.

Mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, cũng chỉ có thể liên tục lùi lại.

Cung Hạ Ngọc từ một nơi gần đó có chút suy nghĩ nhìn về Lâm Sâm rừng rậm, trông mắt đen tối không rõ.

Hắn là phát hiện dị động tại nơi này nên theo đến đây, chính là cảm giác kêu gọi lúc này đã biến mất.

Nhẹ nhún chân đề khí phóng đi, hắn cản trở lại Chu Huyền quốc để xác minh một việc.

Đạp bước trên không trung, Cung Hạ Ngọc đột nhiên khựng lại, nhìn về hướng Dạ gia, chính là ngay sau đó lần nữa đề khí phóng đi.

Hiện tại hắn có việc quan trọng hơn, nàng vẫn ở đó, xong việc sẽ trở lại tìm nàng.

Chính là hấn đã quên, hai người chỉ có duy nhất một lần chạm mặt, cũng không biết được dung mạo thật sự của nàng, mà nàng, sẽ ở lại Dạ gia cả đời sao?

Cho nên mới nói, có đôi khi bỏ lỡ là bỏ lỡ, đến khi tìm lại biết có còn hay không.

Cùng lúc đó.

Trúc Viên.

Dạ Tuyết ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Sâm rừng rậm, bàn tay không tự chủ vuốt ve vai trái.

Tại nơi đó, bên dưới lớp y phục là một đồ án ngọn lửa yêu diễm. Ân gia nữ nhân đời đời kế thừa Huyết ngọc đều có đồ án tại vị trí này.

Ngay khi cột sáng biến mất Dạ Tuyết rũ xuống mi mắt, thì thào.

-”Ngoại công, tái kiến”

Trên tay truyền đến từng hồi ấm áp, Dạ Tuyết nhẹ mỉm cười đưa tay xoa xoa kim sắc vòng tay, ánh mắt nhu hoà.

-”ta không sao, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại” Dạ Tuyết nhìn Hiên Viên Triệt trên tay, nở một nụ cười ôn nhu, nhẹ giọng.

Ngẩng đầu nhìn về Lâm Sâm rừng rậm, ánh mắt chậm rãi trở nên kiên định.

Đúng vậy, nàng rất nhanh sẽ trở lại.. Phượng Vân Thiên.

Nhà của nàng.

Hách Liên Kỳ dưới lốt tiểu Bạch Hổ ngồi bên chân nàng, ngẩng đầu ánh mắt phức tạp nhìn về phía Dạ Tuyết.

Nàng, rốt cuộc là ai?

Những người lúc này có lai lịch gì? Hách Liên Kỳ trong lòng cuộn trào mãnh liệt, có chút nghi kỵ.

Chính là hấn lại không dậy nổi tâm tư đề phòng với nữ nhân trước mắt. Trên người nàng có cái gì đó khiến hấn có cảm giác vô cùng thân thiết, nhận không được lại gần nàng.

Hách Liên Kỳ không biết, hiện tại Huyết mạch của Dạ Tuyết đã thức tỉnh. Lúc trước tuy nói hấn bị huyết mạch của nàng hấp dẫn, nhưng lại không quá sâu sắc, cho nên hấn không nhiều để tâm, chẳng qua là tò mò chi tâm nên đi theo nàng.

Mà hiện tại...

Hách Liên Kỳ thật sâu hút một hơi, ánh mắt có chút mê mang.

_____ Một khắc trước _____

Trong phòng Dạ Tuyết.

Ân Lãnh chậm rãi mở mắt, tuy sắc mặt vẫn còn trắng bệch nhưng đã phần nào pha chút huyết sắc. Mặc dù phần lớn linh khí đã được Huyết ngọc hấp thu, nhưng tại Trúc Viên lúc này linh khí so với bên ngoài kết giới mật độ dày đặc hơn nhiều.

Ân Lãnh nhìn về hướng Dạ Tuyết, trong mắt tất cả là sự mừng rỡ cùng quan ái.

Dạ Tuyết thu thập xong tâm tình ngẩng đầu cùng Ân Lãnh đối diện, mở miệng.

-”Ngoại công, Từ Vong chi địa là nơi nào?” Dạ Tuyết một bên hỏi, một bên nương theo Hiên Viên Triệt chậm rãi ngồi xuống ghế.

Từ Vong chi địa?

Ân Lãnh sắc mặt biến đổi, có chút trầm mặc.

Dạ Tuyết kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời.

Ân Lãnh nhìn Dạ Tuyết, nói.

-”Từ Vong chi địa, tục mệnh danh Huyết vực. Cũng có một cách gọi khác..” Ân Lãnh ngừng một chút. Ánh mắt trở nên sâu thẳm.

-”U Minh công”

Chương 91: Ma tộc dấu vết

Hồi tưởng về câu trả lời trước đó của Ân Lãnh, Dạ Tuyết đại khái hiểu biết một chút về Tử Vong Chi Địa.

Tử Vong chi địa, hay còn gọi Huyết vực, là một dải đất quanh năm bị bao bọc bởi Huyết sắc, được xem như là giới hạn tuyến giữa nhân tộc và ma tộc.

Tại nơi này, không có sự luân chuyển giữa ngày và đêm, chỉ có tử khí và linh khí không ngừng tranh chấp.

Tương tự như ma khí, tử khí đồng dạng có khả năng ăn mòn mọi thứ, điểm khác biệt duy nhất là tử khí là huyết sắc, ma khí lại thuần hắc sắc.

Tại Huyết vực, vốn là linh khí cùng tử khí lẫn nhau kiềm chế, lâm vào cục diện vi diệu cân bằng, một vài chủng tộc vẫn có thể sinh sống. Nhưng không hiểu sao mấy trăm năm gần đây Huyết vực tử khí lại trở nên dày đặc gấp bội. Thậm chí ẩn ẩn có xu hướng cắn nuốt linh khí tại nơi này.

Chủng tộc tại nơi này theo sự gia tăng của tử khí dần ngã xuống, gần như tuyệt diệt.

Có đào thải giả, tất nhiên cũng có thích nghi giả, trong đó một bộ phận sinh vật nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh trở thành bá chủ nơi này.

Bởi vì Huyết vực ẩn sâu bên trong tầng tầng huyết vụ có khả năng ăn mòn chiến khí, nhân loại vô pháp dùng thần thức tham nhập tìm hiểu sâu về Huyết vực, cho nên Huyết vực trở nên thập phần nguy hiểm cùng thần bí.

Không ít người đánh cược được ăn cả ngã về không cường xông vào Huyết vực tầm bảo. Chưa đến ngày thứ hai, sinh đấng (*) tại gia tộc hoặc môn phái đã tắt ngóm. Những người này ngã xuống, máu huyết tản ra dung hoà vào nội địa, điểm tô cho nhan sắc Huyết vực càng thêm tiên diễm. (* đèn sinh tử)

Từ đó nhân tộc cũng dẹp xuống tham lam suy tính, mạng sống bảo toàn mới là trên hết.

Tuy nhiên, hết thảy trở nên bất đồng khi có người thành công đào thoát ra khỏi Huyết vực, đồng thời mang về vô số thiên tài địa bảo như ngọc vô số nhân đồ mất.

Dựa vào người nọ, nhân loại tìm ra được một vài quy luật cố định, tỷ như cứ cách mười năm, Huyết vực sẽ có một đoạn thời gian dài ba tháng linh khí đạt đến cực thịnh, tử khí gần như bị xua tan hoàn toàn, huyết vụ bên ngoài cũng thập phần mỏng manh.

Đối với nhân tu luyện chiến khí, thọ mệnh tùy theo tu vi tăng trưởng mà tăng theo, hai ba nghìn tuổi là chuyện thường, mười năm dường như chỉ là chớp mắt.

Lại tỷ như độ tuổi giới hạn đi vào là hai trăm tuổi trở xuống, quá hai trăm tuổi đặt chân vào Huyết vực trực tiếp hoá thành máu loãng dung nhập chi địa.

Đây là quy tắc của Huyết tộc thời kỳ thượng cổ nhằm tránh đi việc phạm vi tộc đàn quá to lớn dẫn đến việc thức ăn khan hiếm gây nội chiến, lấy ngôn từ hiện đại đến dùng thì phải là trẻ hoá dân cư, đảm bảo tộc đàn luôn trong trạng thái cực thịnh.

Vì vậy, sau một hồi thương lượng, các trưởng lão các đại gia tộc cùng môn phái đạt được nhất trí, hảo hảo lợi dụng biến nơi này thành nơi lịch lãm cho con cháu thế gia cùng đệ tử tông môn.

- "Tử Vong chi địa nằm ở phía Tây Tử Vong Thành, thuộc trung cấp vị diện." Ân Lãnh nhìn Dạ Tuyết mở miệng.

- "Các môn phái lớn tại trung cấp vị diện đồng thời tạo ra kết giới bao lấy Huyết vực, muốn đi vào chỉ có thể sử dụng truyền tông thạch." Hần nói tiếp.

- "Truyền tông thạch?" Dạ Tuyết nghi hoặc.

- "Ân, là truyền tông thạch, danh ngạch nằm trong tay tam đại gia tộc cùng ngũ môn phái. Cách mười năm Huyết vực huyết vụ mỏng manh, có thể sử dụng truyền tông xâm nhập vào bên trong."

Ân Lãnh biết được điều này cũng là trùng hợp, năm đó đi tìm nữ nhi cùng tôn nữ rơi xuống, vì nghi ngờ ma tộc mang nhân đến huyết vực, cho nên đã cài trang lẫn vào trong môn phái tìm hiểu tung tích.

Ngũ đại môn phái...

Dạ Tuyết khép hờ mi mắt suy nghĩ.

Ân Lãnh nhìn tôn nữ muốn nói lại thôi, Dạ Tuyết dường như có sở cảm, ngừng đầu nhìn Ân Lãnh.

- "ngoại công, người là có vấn đề cần hỏi sao? " Dạ Tuyết nhìn Ân Lãnh mím môi do dự, chủ động lên tiếng. Có lẽ bản thân gia gia tại kiếp trước trong lòng rất trọng yếu, cho nên Dạ Tuyết hiện tại phá lệ có hảo cảm cùng Ân Lãnh.

- "Cháu muốn đến Huyết vực?" Ân Lãnh mím môi, cuối cùng vẫn là mở miệng.

Nơi đó là ranh giới giữa ma tộc và nhân tộc, Huyết mạch của Dạ Tuyết vừa bị kích hoạt, tuy rằng nếu tận lực giấu giếm vẫn có thể che giấu, nhưng ở đời ai học hết chữ ngờ? Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất ma tộc phát hiện ra Dạ Tuyết, đến lúc ấy...

Nghĩ đến đây, Ân Lãnh thần tình chuyển chuyển, há miệng sẽ ngăn cản, liền bị Dạ Tuyết một câu nói đồ trở về.

- "Ta nương còn sống" Dạ Tuyết bình tĩnh ném ra một viên bom.

- "Cái gì?" Ân Lãnh mạnh mẽ nhảy lên khỏi ghế, kích động cao giọng, linh khí trong cơ thể trải qua Ân Lục Dẫn khó khăn chật vượt lần nữa tán loạn, phóng thích ra ngoài.

Ầm...mmmmmmmm Ầm...mmmmmmmm

Hai tia từ sắc lôi mang đánh lên màn kết giới bên ngoài Trúc Viên. Màn kết giới nhẹ rung một chút.

Ân Lãnh cùng Tiêu Hồn (Ân Lục Dẫn) biến sắc, nhìn nhau.

Không xong, quá kích động nhường linh khí kinh động đến Thiên Đạo quy tắc.

Dạ Tuyết trải qua truyền thừa, hiển nhiên cũng biết được những quy tắc áp chế đối với cao cấp vị diện.

Nàng nhìn Ân Lãnh, nhanh chóng nói.

- "Ngoại công, thân xác mẹ ta đã hủy, nhưng thần hồn chưa diệt, bị ma tộc mang đi. Rất có thể tại Tử Vong chi địa có manh mối, về chuyện này, ta cũng chỉ là phán đoán, nhưng ta tin tưởng trực giác của mình. Hảo, ngoại công, giữ gìn sức khỏe, ta sẽ sớm trở lại Phượng Vân Thiên." Dạ Tuyết thần sắc kiên định nhìn Ân Lãnh.

Trải qua truyền thừa, Dạ Tuyết đột nhiên phát hiện một lỗ hổng to lớn trong kịch tình bị ẩn giấu. Mẹ của nguyên chủ thân là hậu đại của Phượng tộc cùng Long tộc, lấy Long tộc cường hãn cơ thể cùng Huyết mạch lực của Phượng tộc nào dễ dàng bị một chút độc của phạm nhân mà tử vong.

Đây rất có thể là một hồi âm mưu, mà trốn không khỏi bóng dáng của ma tộc.

Như vậy..

Rốt cuộc là có ma tộc lẫn tại nhân tộc, vẫn là trùng hợp...?

- "Hảo, phải lấy an toàn làm đầu, nhớ kỹ sao?" Ân Lãnh hít một hơi thật sâu, ngưng trọng nhìn Dạ Tuyết, nhìn không được toát ra một tia hy vọng. Nữ nhi có cứu. Không hiểu sao nhìn tôn nữ hần có cảm giác như vậy.

- "Đã rõ, ngoại công" Dạ Tuyết sáng lạn tươi cười, đi qua ôm lấy Ân Lãnh, rừ rừ.

- "Ta nhất định mang mẹ trở về, cho ta gửi lời hỏi thăm phụ thân"

- "hảo" Ân Lãnh hồi âm ngoại tôn nữ mình, cảm nhận linh khí bạo động bên ngoài, nhũn mảy, thả ra Dạ Tuyết xoay người triều Tiêu Hồn một ánh mắt, Tiêu Hồn chỉ kịp để lại một câu nói liền bị Ân Lãnh lôi đi.

- "biểu muội, ta tại Phượng Vân Thiên đợi ngươi, giúp ta nhắn lại Các chủ, Tiêu Hồn đi trước một bước." Sau đó mắt hút trong màn đêm

Thiên đạo đã tìm ra bọn họ, nếu còn đứng tại nơi này, lôi mang sẽ tiếp tục phách xuống Trúc viên, sẽ gọi ra hữu nhân tâm chú ý, Dạ Tuyết sẽ gặp nguy hiểm.

Hai người ngự không thẳng hướng Sâm Lâm rừng rậm, nơi đó có truyền tống trận bố trí sẵn trở lại Phượng Vân Thiên.

Kết giới theo hai người rời đi cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Kế hoạch rời đi

Ngay trong đêm, Dạ Tuyết liền cùng tìm đến báo cáo Khung Duệ, Long Thiên Mị hội họp.

Dạ Tuyết khái quát một chút ý định rời đi của mình, tái cho nhau trao đổi vài ý kiến, cuối cùng định xuống mười ngày sau khởi hành.

Muốn đi đến trung cấp vị diện, cách duy nhất là tham gia khoá chiêu sinh một tháng sau của học viện Tinh Vân.

Tinh Vân học viện là học viện duy nhất tại Thiên Long lục địa, đồng thời cũng là một trong ba học viện đứng đầu tại Thương Lam vị diện.

Ngoài ra còn có Hải Thanh học viện tại Chu Huyền quốc, cùng Lôi Nham học viện tại Sa Kỳ quốc.

Cả ba học viện cứ ba năm sẽ diễn ra một lời đài tái để đệ tử ba học viện tiến hành tranh tài với nhau.

Nhìn bề ngoài, có vẻ ba học viện là ngồi ăn chung một bàn, nhưng thực tế lại ngầm ngầm tranh đua kịch liệt, bởi vì vị trí thứ hạng sẽ quyết định số lượng tài nguyên học viện nhận được từ “núi dựa” phía sau- các môn phái.

Dựa theo tình báo của Vạn Xuân Lâu, phía sau ba học viện này là ba đại môn phái tại trung cấp vị diện.

Ba năm một lần, các môn phái tại trung cấp vị diện sẽ cử người đến các học viện tìm kiếm hảo mẫu. Một khi lọt vào mắt xanh của vị trưởng lão nào đó sẽ có cơ hội đi đến trung cấp vị diện, trở thành nội môn đệ tử.

Tài nguyên tu luyện phong phú, thiên tài địa bảo dồi dào, trở thành đệ tử một môn phái gần như là đổi đời hoàn toàn.

Cơ hội mê người như vậy, cho nên hàng năm khi các học viện chiêu sinh, phàm là 15 tuổi lấy hạ hải tử hoặc nam hoặc nữ đều hướng về.

Cho nên số lượng đệ tử tìm đến khảo hạch là vô cùng khổng lồ. Tất nhiên kết quả đào thải thường hơn một nửa.

Như vậy, đích đến đã định.

Vấn đề là, nàng không có chiến khí a. Lúc nhỏ vì bị phong ấn Huyết mạch nên không thể tu tập, mà hiện tại lại không thể sử dụng năng lực của Huyết mạch vì bốn phía tùy thời có Ma tộc phát hiện mà toát ra công kích.

Nàng lại không nghĩ lấy thân phận luyện được sư tiến vào, luyện được sư thân phận tuy rằng cao quý nhưng luyện được sư cũng là nghề vô cùng thu hút sự chú ý, tùy thời khả năng bị ám sát.

Nàng không sợ ám sát, nhưng nàng sợ phiền toái a.

Thật khó nghĩ.

Trong nguyên tác cũng không có nhắc đến việc nữ chủ đi học, bởi vì nàng một trận hoả hoạn diệt 500 mạng người mà thành danh, sau lại nhờ vào núi dựa Hạ gia to lớn ngang trời xuất thế với tư cách luyện được sư càng trở thành vạn chúng chú mục, cần gì phải đi đâu cho xa xôi a.

Chưa kể, nữ chủ sau này còn trở thành Thiên Nữ trong truyền thuyết, vương thú nhân bộ tộc quý dưới váy nàng, ngay cả Long tộc cao ngạo cũng đồng dạng vì nàng (VMV) dâng hiến.

Haizzz, đúng là mạng nữ phụ là không thể so được với nữ chính mà. Dạ Tuyết ưu tư nhìn trời.

Không giải quyết được thân phận tiến vào là không thể xuất phát, làm sao bây giờ a.

Đột nhiên nghĩ đến truyền thừa, Dạ Tuyết hai mắt sáng rỡ, nhanh chóng cáo biệt hai người Khung Duệ và Long Thiên Mị, trở lại phòng mình, nhưng Hiên Viên Triệt bày ra kết giới, lắc mình đi vào không gian.

Truyền thừa đã hoàn thành, nhưng phần lớn bị phong ấn trong thức hải, không dung nhập được.

Lúc này vội vàng lùi lại thân thức cho nên Dạ Tuyết chưa kịp quan sát một chút nơi này, hiện tại mới có dịp hảo hảo bắt đầu nhìn xung quanh.

Dựa theo truyền thừa, đây là một giới tử không gian, là một không gian độc lập, cũng có thể gọi tiểu thế giới.

Không gian không có ngày và đêm, nhưng lại thập phần sáng sủa. Xa xa là một dãy núi hùng vĩ bị ẩn vụ mỏng lung bao phủ. Một con suối chảy dài theo sườn dốc đỏ ra một mảnh lam hải. Màu xanh của cỏ cây phủ đầy trên đất.

Nhẹ hít một hơi, Dạ Tuyết chỉ cảm thấy từng lỗ chân lông đều giãn ra hô hấp, cảm giác thư sướng vô cùng sáng khoái, thế mới biết không gian linh khí tinh thuần đến cực nào.

Bên tay phải nàng là một giếng nước, toát ra ngũ sắc quang mang rực rỡ, hẳn là trong truyền thuyết linh tuyến. Linh khí dày đặc lờ lờ bốn phía hệt như nhân gian tiên cảnh.

Cách đó không xa là một ngôi nhà bằng trúc, xanh ngát, mát rượi hết như Trúc viên, khiến Dạ Tuyết cảm giác một tia thân thiết.

Thả lỏng cơ thể, Dạ Tuyết đạp bước đi đến rừng trúc.

Đi vào gian nhà, ngay khi cửa mở ra, một cổ thanh tân ngay lập tức đập vào mặt khiến mi gian nàng nhin không được dẫn ra hưởng thụ.

Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, tầm mắt nàng dừng lại tại hai phong thư trên bàn trúc.

Đây là..?

Dạ Tuyết nâng bước đi qua, nắm lên một lá thư, đọc được tự trên thư, Dạ Tuyết ngây người, lại nắm trên tay một bức khác nhìn nhìn, đồng dạng thấy được nội dung trên đó.

Phu quân chi yêu.

Nữ nhi bảo bối.

Đây là thư của mẫu thân nguyên chủ?

Trong nguyên tác cũng không có chi tiết này nha.

Dạ Tuyết ý định lục tìm một chút nguyên tác trong đầu, lại kinh dị phát hiện, trong đầu nàng, kịch tình vốn dĩ thuộc nằm lòng nay đã biến mất triệt để, không còn bất kỳ dấu vết nào.

Dạ Tuyết ngẩng ra.

Là sao thế này?

Không tin tưởng, nàng lần nữa hồi tưởng một chút, lại cũng vô pháp nhớ được nội dung nguyên tác.

Chỉ có thể mơ hồ nhớ được vài chi tiết rời rạc.

Chuyện này đối với Dạ Tuyết quả thật như sét đánh ngang tai.

Không có kịch tình, nàng nhất định sẽ không thể dựa vào kinh nghiệm đọc nguyên tác mà “né” đi phiền phức.

Nàng cái gì cũng không sợ chỉ sợ phiền, haizz.

Mà thôi, dù sao nàng cũng sắp rời đi, theo định lý nữ phụ, rời xa nữ chủ, mọi phiền phức sẽ tan biến ngay.

Vị nữ chủ kia hẳn là sẽ tại nơi này làm mưa làm gió, không gây quá nhiều phiền phức cho nàng... đi? Dạ Tuyết rói rầm.

Chính là, có đôi khi, cuộc đời là một trò đùa, càng mong mọi chuyện gì không xảy ra, nó lại càng tiến đến.

Vận mệnh đã định sẵn hai người là không chết không ngừng, làm gì có việc nàng rời đi dây dưa liền chấm dứt.

Dạ Tuyết không biết, ngay khi nàng hoàn thành truyền thừa, toàn bộ kịch tình trong đầu nàng đã băng toái thành nghìn mảnh nhỏ, từ nay về sau là như thế nào phát triển ai cũng không biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tứ hoả (1)

“Bảo bối của ta, nếu được phép, ta mong bức thư này sẽ không bao giờ được con tìm thấy. Bởi vì điều đó đồng nghĩa với việc ta đã không thể kể bên con, dõi theo từng bước chân của con được nữa...”

Dạ Tuyết chậm rãi nhìn bức thư tràn đầy tình yêu thương của một vị mẫu thân, tâm tình phức tạp.

Nàng từ một người thế kỷ 21, chỉ qua một đêm mặc danh kỳ diệu trở thành một luồng cô hồn phiêu dạt đến dị thế, trở thành nàng hiện tại bây giờ.

Là nàng, lại không là nàng.

Suy cho cùng, nàng như thế này cũng xem như tu hú chiếm tổ nguyên chủ đi, mặc dù trước khi nàng đến, nguyên chủ đã không còn, nhưng cũng không thay đổi được một điều.

Thân xác này không phải của nàng.

Nàng không có phụ mẫu từ nhỏ, hoàn cảnh nàng sống không cho phép nàng đặt tình cảm lên trên lý trí, cho nên tính cách nàng đậm mực.

Nàng đến thế giới này đã được một khoảng thời gian không ngắn, thế nhưng nàng cũng vô pháp dung nhập vào thế giới này, bởi vì nơi này không có nơi nàng thuộc về.

Thế nhưng..

Cho dù là nam chủ chi nhất Hiên Viên Triệt đối với nàng nhất nhất nhu thuận, còn là pháo hôi Khung Duệ quan tâm lo lắng cho nàng, nhân vật thần bí Nam Cung Hàn, chưa từng xuất hiện trong nguyên tác Long Thiên Mị, hoặc là khác hẳn cố sự Phan Diệp.....

Điều khiến nàng trở nên luyến tiếc nơi này..

Nàng nghĩ, nếu thượng thiên đã đẩy nàng đến nơi này, phản kháng không có tác dụng chi bằng thuận theo. Dù sao nàng hiện tại cũng không có đường lui, chỉ bằng phần khởi ma sống một cuộc sống mới.

Hơn nữa, nàng nhất định sẽ sống thật phấn khích, thay nguyên chủ báo thù, tìm lại phụ mẫu cùng tiếp nhận nghĩa vụ của gia tộc tại Phụng Hoàng Vân Thiên.

Nghĩ đến đây, Dạ Tuyết đột nhiên cảm thấy cơ thể khoan khoái hơn rất nhiều, trong đầu cũng đột nhiên xuất hiện vài thứ.

Dạ Tuyết “nhìn” nội dung hiện trong đầu mình, sau đó kinh ngạc phát hiện, dĩ nhiên là phần cuối của lá thư?

Nói như vậy, sở dĩ lá thư trên tay nàng là không nguyên vẹn?

Đọc xong phần còn lại của bức thư, Dạ Tuyết muôn phần cảm khái.

Mẫu thân của nguyên chủ quả thật là một người mẹ hết mực thương con, đồng thời cũng là một người phụ nữ sắc sảo, nhạy bén, tinh mẫn (tinh tế, minh mẫn) a.

Ai có thể ngờ phần quan trọng nhất của bức thư lại được phong ấn ngay trong cơ thể này chứ.

Bà viết một bức thư hai phần, phần đầu chỉ là nói lên chút nuối tiếc, nhớ thương, dặn dò vài chuyện, bao gồm tài nguyên đủ để nguyên chủ qua một đời thoải mái.

Nói chung, phần đầu bức thư đơn giản là một vài dòng tâm sự cùng nữ nhi. Khái quát một chút về thân phận, cũng như mối thù không đội trời chung cùng ma tộc, ngoài ra không hề đề cập đến chuyện gì khác.

Phần thứ hai được phong ấn trong thức hải của nguyên chủ mới là phần quan trọng.

Chỉ cần nguyên chủ muốn sống một cuộc sống bình thường, phong ấn tuyệt đối sẽ không được mở ra.

Dù sao ma tộc cường thế không phải là chuyện sớm muộn, biết đâu nữ nhi lại muốn sống cuộc sống bình thường thì sao?

Chỉ khi nào trog thức hải của Dạ Tuyết xuất hiện ý muốn mạnh mẽ tìm lại phụ mẫu, khiến ý thức hải dao động mới kích hoạt phần bức thư bị phong ấn này.

Mẫu thân vì nguyên chủ quả thật thao nát tâm.

Phần thứ hai của bức thư, mang lại cho Dạ Tuyết một phần kinh hi nhỏ nhỏ, trong này thế nhưng có ghi lại cách tu luyện của người thừa kế Huyết Ngọc Phụng Hoàng.

-“Dĩ nhiên là thu nạp thiên địa chi hoá?” Dạ Tuyết thì thảo.

Không phải tu tập chiến khí, mà là sử dụng dị hoá.

Hoả sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thuỷ, Thuỷ sinh Mộc, Mộc sinh Hoả. Hết thấy tạo nên thế giới này.

Phụng Hoàng bộ tộc dĩ hoá sử chi vi bản thân sử dụng. Cũng chính là Bạch Hoả.

Lúc Phụng Hoàng đồng quy vu tận cùng Ma tộc, Bạch Hoả cũng chính là Thiên Hoả bị phân cách thành nhiều bộ phận phóng đi khắp nơi.

Thanh Hoả, Hắc Hoả, Tử Hoả, Diễm Hoả.

Hiện tại, cái nàng cần làm là thu thập tứ hoả, hợp nhất thành Bạch Hoả.

Nàng nắm lên bức thư trên bàn, đi về hướng kệ sách trong phòng. Hết thấy đều bị phong ấn, duy có một cuốn sách nằm yên lặng trên bàn.

Còn không đợi Dạ Tuyết chạm đến, cuốn sách kia đột nhiên huyền phù trên không trung, bìa sách mở ra, trang đầu tiên hoá thành một đạo bạch quang chui vào mi tâm Dạ Tuyết.

Lại là nhồi nhét. Dạ Tuyết nhéo nhéo thái dương đang đau nhức dữ dội, trong lòng ngấm bức bối.

Nhân nơi này cứ thích truyền thừa dưới dạng nhồi nhét vào óc người khác nhỉ.

Dạ Tuyết không biết là, tại nơi lấy kẻ mạnh làm đầu này, giết người đoạt bảo là chuyện như cơm bữa. Nghĩ mà xem, người có một cuốn sách quý nhưng lúc xem phải trốn chui trốn lủi đề phòng khắp nơi sợ bản thân đang xem sách trên tay thì đầu đã một nơi thân một ngả như vậy cỡ nào mệt mỏi.

Chỉ bằng dung nhập sách vào trong đầu, trừ khi có kẻ mạnh mẽ suru hồn người, nếu không cũng đừng mơ tưởng phát hiện được trog đầu người có tài bảo.

Cho nên mới nói, nhân loại là loài linh động, họ có thể thích nghi với mọi hoàn cảnh sinh sống.

Đợi cơn đau qua đi, Dạ Tuyết tìm chiếc ghế ngồi xuống bắt đầu sử dụng thần thức “đọc” sách trong đầu.

Dĩ nhiên là sách ghi chép về nơi tứ hoả rơi xuống.

Thì ra mẫu thân của nguyên chủ cũng từng có ý định đi thu thập tứ hoả, hơn nữa kết quả còn không tệ, trên đường chạy trốn Ma tộc, trải qua một di tích xưa, mẫu thân đã thu được một đoàn tử hoả.

Mặc dù thể tích cực tiểu nhưng cũng là có thu hoạch.

Hơn nữa, đoàn tử hoả này có công không nhỏ trog việc dung hợp linh hồn của Dạ Tuyết cùng khối thân thể này.

Tử Hoả-Hoả của linh hồn.

Chỉ có tác dụng đối với linh hồn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Tứ hoả (2)

Ngay khi nàng rơi vào suy tư, ấn kí hoả diễm trên vai nàng sáng lên, đồng thời bức thư trên tay Dạ Tuyết bùng cháy.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Dạ Tuyết chưa kịp định thần, bức thư trên tay đã thành tro bụi, thay vào đó, một đạo Bạch Hoả chùng ngón tay cái nam tử hoạt sinh sinh phiêu phù trước mặt Dạ Tuyết.

‐‐Đây là..?‐‐ Dạ Tuyết kinh ngạc nhìn một đoàn bạch hoả hoảng a hoảng trước mặt.

Bạch Hoả?

Ký ức truyền thừa cho nàng biết, trước mặt nàng chính là hoả trung chi vương (vua của các loại hoả)- Thiên hoả.

Nhưng sao bé tí teo như thế này a?

Đang lúc Dạ Tuyết nghi hoặc nhìn, đoàn bạch hoả run run một chút như xác định phương hướng, sau đó hưng phấn vèo một cái nhào vào lòng Dạ Tuyết cọ a cọ.

Dạ Tuyết ngây người nhìn một đoàn hoả màu trắng đang “loay hoay” trong lòng mình cảm thấy thật tân kỳ.

Không cảm nhận được độ nóng bỏng, quần áo không bị bắt lửa.

Nếu không phải trong truyền thừa có nhắc đến Thiên hoả là thứ Sáng Thế Thần dùng để sáng tạo thế giới, sau đó phân cho Phượng Hoàng bộ tộc cất giữ, vô cùng lợi hại, Dạ Tuyết sẽ có suy nghĩ Thiên hoả là thứ vô dụng, hoả nhưng không nóng? ngay cả một bộ y phục phạm nhân cũng thiêu không nổi?

Quá vô dụng.

Nếu Bạch hoả nghe được tiếng lòng của Dạ Tuyết hẳn mao đầu sẽ nổ tung sinh khí, ách, mặc dù nó không có mao.

Boir vì không cảm nhận được uy hiếp, Dạ Tuyết tò mò tính trở nên cường, nàng vươn tay chọc chọc vào đoàn hoả trong ngực mình.

Rõ ràng là hoả, nhưng chạm vào lại có cảm giác mát lạnh, mềm như sợi bông.

Cảm giác nhu nhu mềm mềm nơi tay khiến Dạ Tuyết nhìn không được lại xoa xoa một chút.

Bạch Hoả vận vẹo một chút thân mình như đang ngại ngùng, đồng thời hưng phấn sáng lên thêm một chút.

Chủ nhân sờ sờ như vậy là thích ta đi.=^3^=.

Bạch hoả hướng về phía tay Dạ Tuyết cọ cọ, như làm nũng.

Đến, lại vuốt thêm một chút, chủ nhân. Bạch hoả hưng phấn xoay tới xoay lui.

Thế nhưng còn có ý thức? Dạ Tuyết kinh ngạc trong lòng.

-”Gọi người tiểu Bạch như thế nào?” Dạ Tuyết nhất thời tâm tràn hưng trí hướng đoàn bạch hoả hỏi.

Chỉ thấy đoàn bạch hoả rời đi bàn tay nàng, sau đó xoay một vòng xung quanh Dạ Tuyết, ánh lửa pháp phòng như là vô cùng cao hứng.

Quả nhiên là có linh trí. Dạ Tuyết ánh mắt cong cong nhìn tiểu Bạch đang xun xoe xung quanh mình.

Đột nhiên tiểu Bạch bằng tốc độ nhanh nhất xông về phía mi tâm Dạ Tuyết, xông thẳng vào thức hải, xuôi theo kinh mạch đi thẳng một vòng trong cơ thể Dạ Tuyết.

Dạ Tuyết từ ban đầu kinh hải một chút, vội vàng phân ra một tia thần thức bám vào đoàn bạch hoả ý đồ nhìn xem tiểu Bạch muốn làm gì, sau nghĩ lại, hẳn mẫu thân sẽ không hại nàng cũng liền mặc kệ nó trong cơ thể chạy loạn.

Chính vào lúc Dạ Tuyết định thu hồi thần thức, tiểu Bạch đột nhiên dừng lại tại chỗ vị trí.

Một đoàn kim sắc hoả diễm nho nhỏ đang nép vào đan điền Dạ Tuyết run rẩy. Bên cạnh tiểu đoàn hoả còn có một đoàn tử hoả khác đang lập loè đứng.

Nhìn đoàn tử hoả kia “to béo” hơn tiểu Bạch ít nhất cũng một vòng, cũng không biết có vô dụng đến một cái gấu áo cũng đốt không nổi như tiểu Bạch không? Dạ Tuyết cảm khái.

Khoan đã, trọng tâm không phải chuyện này.

Dạ Tuyết trợn mắt há mồm nhìn trong đan điền tam đoàn hoả kích thước khác nhau đang “mắt to trừng mắt nhỏ” đối phương.

Vì cái gì trong cơ thể nàng lại có những thứ kỳ lạ này?

Kim sắc hoả diễm bập bùng bập bùng run rẩy một chút, liền né ra phía sau tử hoả tìm nơi “bảo kê”.

Ác..đây là tìm nơi nương tựa? Dạ Tuyết trán đầy hắc tuyến nhìn đoàn kim sắc hoả diễm.

Hai bên tiến vào giằng co, đột nhiên Tiểu Bạch chậm rãi di chuyển đến gần hai đoàn hoả, sau đó...

Ách...

Nàng là không nhìn lầm đi? Dạ Tuyết trừng lớn mắt.

Tiểu Bạch nhào tới không nói một lời liền há “miệng” nuốt đối phương còn lớn hơn mình một vòng vào?

Dạ Tuyết kinh sợ theo dõi đan điền mình.

Sẽ không phải là ăn no bạo nổ đi? Nhìn tiểu bạch lắc lư “thân thể” gắng gượng “tiêu hoá” đối phương, Dạ Tuyết nghĩ.

Chính là ngay lúc nàng tăng thêm lo lắng, thân thể không ngừng lắc lư của tiểu Bạch thể nhưng trầm tĩnh lại.

Cứ như vậy xong rồi?

Dạ Tuyết trừng lớn mắt nhìn lớn thêm một chút tiểu Bạch ăn no đánh cách, có chút không thể tin nổi.

Còn không đợi nàng cẩn thận suy nghĩ, Dạ Tuyết liền nhìn thấy tiểu Bạch tiếp tục di chuyển về phía kim sắc hoa diễm, ngay khi Dạ Tuyết cảm thấy tiểu Bạch sẽ ăn luôn đối phương thì đột nhiên tiểu Bạch ngừng lại.

Kim sắc ngọn lửa vặn vẹo một chút, lấp ló phần ngọn như đang quan sát, một lúc lâu sau mới ngập ngừng đến gần tiểu Bạch, “e dè” dạo một vòng xung quanh tiểu Bạch sau đó..nép vào tiểu Bạch.

Oé.WTH....?@@

Dạ Tuyết kinh ngạc đều nhanh rơi tròng mắt ra ngoài.

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến một câu chuyện thế này.

”Ngày xưa ngày xưa tại một chân núi nọ, có một chàng trai và một cô gái trẻ yêu nhau tha thiết, một hôm, trong nhà họ xuất hiện một nam nhân lạ hướng chàng trai thách đấu, sau, chàng trai bị nam nhân “lâm thịt”, kết quả cô gái trẻ trước uy hiếp của nam nhân, không còn cách nào đành “cam chịu” sà vào lòng nam nhân. Hai người từ nay về sau hạnh phúc mãi mãi, còn cái chết của chàng trai đã sớm bị đá vào xó từ bao giờ.”

Dạ Tuyết hắc tuyến nhìn tiểu Bạch tiếp tục hưng trí bưng bưng dọc theo kinh mạch tuần tra lãnh địa của mình, phía sau là kim sắc hoa diễm ngoan ngoãn di chuyển theo đuôi.

Mãi “nhìn” chuyện tình ba đoàn hoa, Dạ Tuyết không biết, bên ngoài không gian, Hiên Viên Triệt gương mặt như lâm vào đại địch thoáng hoà hoãn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Nguyên hoá

Bên ngoài không gian.

Hiên Viên Triệt băng chặt thân kinh thoáng buông ra. Kim sắc đồng tử trong trạng thái dựng đứng thú đồng cũng dần khôi phục nhân loại hình dạng.

Một khắc vừa rồi, hắn bị một lực lượng đáng sợ áp không thở nổi. Nguyên hoá trong linh hồn gần như bị áp chế gắt gao.

Long tộc chỉ có cảm giác này khi tính mạng lâm vào tuyệt địa, nguyên hoá bị tiêu tóm.

Mà vừa rồi, nếu không phải sau lưng đã ướt đầm một mảng lớn, Hiên Viên Triệt sẽ cho rằng chỉ là nằm mơ.

Nguyên hoá của Long tộc theo các sách cổ tại trong tộc thì phải là Long tộc từ thời kỳ hồng hoang, kết đôi cùng Phượng tộc, nhận được một bộ phận của Thiên Hoả từ Phượng tộc thu nạp vào bản thân sở dụng, Long tộc tục gọi nguyên hoá.

Nếu nhân loại có thức hải, mà ở đây chính là thần thức tồn tại như một trạng thái của linh hồn, thì Long tộc, nguyên hoá xem như mệnh căn.

Hiên Viên Triệt cùng Dạ Tuyết kết Huyết khế, bởi vì là đơn phương đưa ra, cho nên cũng giống như Hiên Viên Triệt cam nguyện dâng lên linh hồn mình cũng chính là toàn bộ nguyên hoá trong cơ thể cho Dạ Tuyết.

Một khi nguyên hoá trong cơ thể Dạ Tuyết lụi tàn, Hiên Viên Triệt cũng theo đó tan biến.

Nguyên hoá của Long tộc-Kim sắc hoa diễm.

Vừa rồi nếu tiểu Bạch không kịp thời nhận ra ẩn ký linh hồn trên kim sắc hoa diễm mà không cắn nuốt nó. hắc kết cục của Hiên Viên Triệt là chết không phải nghỉ ngơi.

Hơn nữa còn là chết hẳn, hoàn toàn tan biến trong thiên địa, bao gồm cả thể xác đều bị thiêu đốt tro cũng không còn.

Dạ Tuyết không biết, bởi vì hành động của tiểu Bạch trong cơ thể nàng, Hiên Viên Triệt vừa thành công dạo một vòng trước Quỷ Môn Quan trở lại.

Hiện tại, nàng đang tập trung tinh lực vận dụng ký ức mảnh nhỏ tiến hành dùng Thiên hoá giả tạo chiến khí. Bởi vì Thiên hoá vô sắc, cho nên nàng dễ dàng huyền tường ra các màu sắc cũng như thuộc tính khác nhau của chiến khí.

Hay nói cách khác, có Thiên Hoả nguy trang, bên ngoài nàng là toàn hệ chiến sĩ.

Tất nhiên đó là khi nàng đã thu thập xong tứ hoá, còn hiện tại, nhiều nhất nàng chỉ có thể đánh ra khoảng mười mấy đạo Thiên hoá, cũng chính là khả năng của lam cấp chiến sĩ tại Thiên Long đại lục.

Vừa hay, Tỉnh Văn học viện quy định đầu vào là Lục cấp cho hải tử từ mười bốn tuổi trở lên và năm mươi tuổi trở xuống.

Đừng thắc mắc vì cái gì năm mươi tuổi còn chưa được xem trưởng thành, bởi vì, tuổi thọ của nhân loại bình thường tại nơi này ước chừng từ 500 tuổi, đối với chiến sĩ, tuổi thọ càng là dư dã cấp bậc càng cao, thọ mệnh càng kéo dài, nếu đủ tài nguyên tu tập, làm vài ngàn tuổi lão bất tử cũng không vấn đề.

Dạ Tuyết hắc tuyến nhìn nhìn cơ thể còn chưa trở hết mã của mình, nàng thế nhưng đã quên bản thân vẫn còn là con nhóc vất vả chưa sạch.

Dạ Tuyết thở dài thườn thọt.

Còn hai năm là Tỉnh Văn chiêu sinh, như vậy nàng sẽ dùng hai năm này lịch lãm một phen.

Đồng thời cũng có thể nghe ngóng một chút tin tức về tứ hoả, nàng có cảm giác nàng cần nhanh lên, trước khi chuyện gì đó có lẽ rất tệ sẽ xảy ra, mà chuyện đó rất có thể là chuyện nàng không hề mong muốn.

Về phần nữ chủ, nam chủ cái gì bị Dạ Tuyết trực tiếp bỏ qua, hiện tại nàng cần nhanh chóng tìm đến tam phần ký ức truyền thừa còn sót lại.

Vừa rời khỏi không gian, Dạ Tuyết liền cảm nhận trên tay mình triển một vòng gì đó xúc cảm lạnh lạnh.

Hiên Viên Triệt thế nhưng lại biến thành kim sắc vòng tay quấn trên tay nàng, Dạ Tuyết buồn cười nhìn hấn.

-"Làm sao?" nàng hỏi.

Hiên Viên Triệt không đáp lại, kim đồng nhuận thủy tham lam nhìn chăm chăm nàng. Vừa rồi hấn cứ ngỡ nàng gặp nguy hiểm, lại không thể cảm ứng được vị trí của nàng.

Không gian quá lợi hại, cho dù giữa hấn và nàng tồn tại một tầng Huyết khế cũng chỉ có thể mơ hồ cảm nhận nàng không vấn đề gì, thế nhưng càng mơ hồ hấn lại càng khẩn trương, lo lắng.

Dạ Tuyết trái lại không phát hiện Hiên Viên Triệt khác thường, nhìn canh giờ không sai biệt lắm, vỗ vỗ đầu Hiên Viên Triệt trên tay mình ý bảo hấn trở về "ổ" của mình đi.

Tại phòng mình, nàng đã dọn sẵn một cái ký, bên trên lót vàng bạc cùng đá quý tinh xảo làm "Long sàng" cho Hiên Viên Triệt, hàng ngày hấn đều mỹ mãn trái ôm phải ấp bạc cùng bảo vật đi ngủ.

Thế nhưng hôm nay, Hiên Viên Triệt cũng không định rời đi mà là càng ra sức quấn chặt lấy tay Dạ Tuyết. Bất đắc dĩ, khuyên không được, Dạ Tuyết đành mặc kệ hấn, thoát đi áo ngoài nằm xuống giường.

Đối với một người hiện đại đến từ thế kỷ 21, bikini 2 mảnh cái gì đều nhìn đến mòn mắt, thoát lớp áo ngoài đối với Dạ Tuyết mà nói quả thật không có chút cảm giác gì, dù sao còn một lớp trung y nghiêm nghiêm cẩn cẩn đây.

Huống chi nàng còn chưa có lớn đâu.

Thế nhưng Dạ Tuyết đã quên, nơi này là cổ đại, không phải hiện đại. Là Thiên Long đại lục chứ không phải Địa cầu, M quốc của nàng, hơn nữa trên tay nàng cũng không phải nhân loại, mà là một con kim long đang trên đường tiến hoá thành sắc long.

Cho nên, nàng không chú ý, kim sắc vòng tay trên tay nàng ở lúc nàng thoát đi áo ngoài hơi vận vận, đầu rồng nho nhỏ toát lên một rặng mây đỏ khả nghi, tuy thời bốc khói.:))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Chạm mặt Hạ Dật Phong

Sáng hôm sau.

Dùng truyền âm ngọc bài liên hệ Phan Diệp thuyết minh ý đồ của bản thân.

Dạ Tuyết nguyên vốn có ý định nói lời chào từ biệt lại không ngờ Phan Diệp không nói hai lời nhất quyết theo nàng rời đi.

Dạ Tuyết khuyên mãi không được cuối cùng đành mặc kệ mỡ nam nhân tươi cười hớn hở theo đuôi không ngừng lải nhải, thật sâu thở dài.

Đi đến căn cứ, Dạ Tuyết gặp lại Khung Khiếu.

Người đàn ông này trải qua biến động cuộc đời, càng thêm trầm ổn, nội liễm.

Nhìn thấy Dạ Tuyết, Khung Khiếu lộ ra một cái thật to cảm kích cười, mi gian lượn lờ cam cấp chiến khí, tóc mai vốn đã điểm bạc, nay được linh khí rửa tội trở lại hắc sắc, đôi mắt thông thấu ẩn ẩn lộ ra một tia hàm hậu.

Trải qua sự chỉnh lý của Khung Khiếu cùng Khung Duệ dưới sự chỉ đạo của nàng, Dark phiên bản cổ đại đã bước đầu hình thành, vì danh Thí Thiên, gặp thân sát thân, gặp phật sát phật.

Về cơ bản, Thí Thiên mặc dù đã đi vào khuôn khổ nhưng trên dưới vẫn còn khá nhiều việc cần giải quyết, cho nên đối với lần rời đi này, hắn trực tiếp tỏ vẻ nhượng bộ thân cùng nữ nhi ở lại nơi này tiếp tục công tác.

Hắn muốn tạo ra một thế lực đủ lớn để tiểu chủ nhân thoải mái buông tay đi làm việc bản thân mong muốn. Khung Khiếu xuất thân từ Khung gia vốn là một đại gia tộc xuống dốc. Đến đời phụ thân của Khung Khiếu vì địa thế nghèo nàn, thiên tai liên miên, Khung gia, trực tiếp rơi xuống tầng lớp dưới đáy xã hội.

Mặc dù vậy, trong tâm phụ thân Khung Khiếu vẫn mong mỏi có ngày trọng chấn Khung gia, cho nên dốc lòng nuôi dạy Khung Khiếu.

Chính là kiếp trước Khung Khiếu cũng không thoát lưỡi hái tử thần. Sau này Khung Duệ cũng mất mạng, tâm nguyện phụ thân Khung Khiếu cũng tại đây đánh dấu chấm hết.

Hiện tại Dạ Tuyết đến đây, thay đổi quỹ tích vận mệnh Khung Khiếu, đồng thời kích phát mục tiêu của Khung Khiếu, khiến hắn dốc lòng kiến thiết Thí Thiên.

Dạ Tuyết suy nghĩ một chút lợi hại cũng rất nhanh gạt đầu.

Thứ nhất là căn cứ quả thật cần có người quản lý.

Thứ hai, đường đi khá nguy hiểm, nàng không dám chắc bản thân đủ khả năng lo cho tất cả mọi người.

Thêm vào đó...

Nàng nhưng không quên còn có một nữ chủ đang nhìn chăm chăm trụ sở Thí Thiên đâu.

Thông qua báo cáo của Khung Duệ từ sự tình nữ chủ tìm đến lần trước, Dạ Tuyết đáy mắt nổi lên một tia lạnh lùng.

Cách đây vài hôm, trụ sở Thí Thiên gặp phải công kích từ một đám hắc y nhân không rõ lai lịch, đương trường bị Long Thiên Mị đi theo phía sau Dạ Tuyết cấp giải quyết sạch sẽ.

Mặc dù đối phương chuẩn bị khá chu đáo, thực cẩn thận che giấu, thân phận bài hay linh tinh ám văn huy hiệu gia tộc đều không có, nhưng vẫn không thoát được tình báo của Vạn Xuân Lâu.

Rất nhanh kết quả liền nằm trong tay Long Thiên Mị tiến vào tầm mắt Dạ Tuyết.

Điều làm Dạ Tuyết kinh ngạc là nữ chủ thế nhưng thông đồng lên Đới gia?

Không phải có Hạ Dật Phong làm chỗ dựa sao? Hợp tác bán đan dược tại các cửa tiệm Đới gia lại là chuyện gì?

Nữ chủ thế nhưng không lẫn một khối cùng nam chủ? Đây nhưng là chuyện thầy tu có tóc à nha.

Phải biết quang hoàng người gặp người thích hoa gặp hoa nở của nữ chủ, nam chủ là không có cách nào từ chối được nha.

Theo tình hình hiện tại, lẽ ra nữ chủ đã sớm quen biết và cung cấp đan dược cho Hạ Dật Phong rồi mới đúng.. đi? Dạ Tuyết khó hiểu.

Mà thôi, mặc kệ, đó là chuyện người ta, không liên quan nàng.

Dạ Tuyết lập tức gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu lững lờ bước đi trên đường.

Đột nhiên từ trên đỉnh đầu, một bóng ma phủ xuống nhượng Dạ Tuyết chú ý đến.

Nàng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một nam tử vận một bộ tử y đang chăm chú nhìn nàng.

Trái tim Dạ Tuyết đột nhiên không kiềm chế được kinh hoàng đập trong lồng ngực, Dạ Tuyết nhú mày.

Đây là chuyện gì?

Mà nam tử lại dùng ánh mắt nóng cháy gần như hoá thực thể ngọn lửa sôi trào trong đáy mắt nhìn nàng, như nhìn như thế nào cũng không đủ.

Bàn tay giấu dưới vạt áo dài từng đột run lên.

Là Tuyết nhi, là Tuyết nhi, đúng là nàng.

Trong đầu Hạ Dật Phong không ngừng gào to lên như vậy.

Hắn gần như là tham lam nhìn nàng, trời biết trong lòng hắn khi nhìn đến nàng trên đường là cỡ nào kích động, hắn gần như vô thức đẩy đi người qua lại trên đường để đi đến gần nàng.

Thế nhưng khi đã đến gần, hắn lại do dự dừng bước, sợ hãi bản thân kinh động đến nàng.

Cho đến hiện tại, nàng gần hắn trong gang tấc, giống như hắn chỉ cần đưa tay ra, thân ảnh nhỏ nhỏ của nàng sẽ liền nằm gọn trong lòng hắn, ấm áp, mềm mại mà không phải là một cái xác vô hồn lạnh như băng trong kiếp trước.

Ngược dòng thời gian, hắn, lại gặp được nàng.

Lần này, hắn sẽ không để nàng phải đau lòng dù là một chút. Hắn thầm nghĩ.

Nhưng là vì cái gì ánh mắt nàng lại xa lạ như thế kia?

Hạ Dật Phong tâm từng đột lạnh buốt.

Phải rồi, kiếp này, nàng vẫn chưa từng gặp hắn, chưa từng ái hắn...

Hạ Dật Phong gắt gao nhìn người con gái trước mắt.

Mặc kệ nàng có hay không lần nữa ái hắn, hắn cũng sẽ không buông bỏ nàng.

Trong khi đó, Dạ Tuyết cũng âm thầm đánh giá nam tử trước mắt.

Cho đến hiện tại, trái tim nàng vẫn còn chưa bình ổn, hơn nữa dường như còn đang run rẩy khi nam nhân bước lại gần nàng.

Dạ Tuyết nhìn một lượt từ trên xuống dưới Hạ Dật Phong, trong lòng suy nghĩ.

Đây hắn cũng là một trong những nam chủ của Vân Mộng Vũ đi, chỉ là không biết là ai.

Dạ Tuyết nheo mắt, lùi một bước, sau đó vòng qua Hạ Dật Phong đi tiếp.

Hạ Dật Phong sững sờ, nhìn càng đi càng xa Dạ Tuyết, trong lòng hoảng hốt chưa kịp suy nghĩ đã thốt nên:

-“Tuyết nhi”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Ấn tượng đầu vô cùng thâm

Dạ Tuyết vừa vượt qua nam tử, lưng chừng đi được vài bước chợt nghe được một tiếng gọi “Tuyết nhi”.

Tuyết nhi nào vậy? Không lẽ là gọi mình?

Mặc dù đột nhiên xuất hiện ý nghĩ kỳ quái trong đầu như vậy, nhưng Dạ Tuyết vẫn không dừng lại bước chân mà tiếp tục đi về phía trước.

Ngoài đường đầy người ra đó, Tuyết nhi hẳn là không phải gọi nàng đi?

Hạ Dật Phong thấy người chẳng những không dừng lại mà còn đi nhanh hơn trong lòng nóng nảy, cũng cố không hơn có làm nàng sợ hay không nhắc chân lên vội vàng đi về phía nàng.

Đuối kịp Dạ Tuyết, Hạ Dật Phong một phen chìa tay ra, ý đồ nắm lấy tay phải Dạ Tuyết, thỉnh thoảng bị một vòng sáng màu vàng nhanh như thiểm điện đánh tới.

Bởi vì trong lòng nôn nóng, rối loạn, Hạ Dật Phong không kịp đề phòng trúng chiêu, mu bàn tay cùng cánh tay bị vạch ba đường dài, sâu hoắm, gần như lộ ra xương cốt, nơi cánh tay ngay lập tức biến thành một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Dạ Tuyết bị hành động của Hiên Viên Triệt trên tay làm chú ý, quay đầu lại nhìn về phía tử y nam tử, ánh mắt toát ra nghi vấn.

Người này lại là ai?

Hạ Dật Phong nhíu mày nhìn về cánh tay mình, ánh mắt hơi híp lại.

Vừa rồi nếu hấn không nhầm, thứ cào hấn hấn là...Long trào đi?

Lại ngẩng đầu, nhìn về phía tay phải của Dạ Tuyết, trông mắt trở nên nguy hiểm.

Chính là sợ Dạ Tuyết phát hiện điều gì, hấn nhanh chóng rũ mí mắt, không lại nhìn cổ tay nàng nữa.

Từ trong không gian giới chỉ, Hạ Dật Phong lấy ra một viên đan dược cho vào miệng.

Đan dược vừa vào miệng liền hoà tan lan tràn tứ chi bách hải. Vết thương trên cánh tay Hạ Dật Phong nhanh chóng bằng mắt thường có thể thấy được khép lại.

Duy có mu bàn tay, chẳng những không có bất kỳ dấu hiệu nào khởi sắc, ngược lại lại càng thêm nhanh chóng thối rữa.

Hạ Dật Phong nhìn cánh tay mình, biến sắc.

Trúng độc?

Dạ Tuyết nhíu mày nhìn về phía Hạ Dật Phong, mở miệng.

-”Vị công tử này, hà cớ chi lại đi theo tiểu nữ? Hơn nữa còn ra tay tấn công ta đây?” Dạ Tuyết nhăn mi, vấn(hỏi) Hạ Dật Phong.

Tiểu Hiên sẽ không tùy tiện tấn công người, trừ phi người đó có ý định hại nàng, mà hôm nay lại đột nhiên phát động công kích, hoen nữa còn sử dụng “Tiên cốt độc”, đồng nghĩa với việc người này vừa có hành động nào đó khiến Hiên Viên Triệt đánh trả.

Nhưng là, nàng cũng không cảm nhận được ác ý từ người này nha.

Dạ Tuyết nâng tay vuốt vuốt đầu rỗng rỗng nhỏ trán an đang nhẹ răng nhếch miệng trên tay nàng Hiên Viên Triệt.

Nếu hôm nay người này không trả lời được câu hỏi này, nàng nhưng không ngại huy đi cánh tay đó của hấn.

-”Cô nương xin thứ lỗi cho tại hạ vì sự đường đột, chỉ là cô nương quá giống người trong lòng tại hạ cho nên có chút thất lễ, mong cô nương bỏ quá.” Hạ Dật Phong chấp tay hơi khom người hướng Dạ Tuyết giải thích, hoàn toàn mặc kệ bàn tay đang nhanh chóng bị hủ thực.

Dạ Tuyết đánh giá Hạ Dật Phong một lượt, đột nhiên dừng lại tại vị trí tay áo hấn.

Nơi đó có một đồ án hình kỳ lân gia huy được thêu tay tinh mỹ.

Kỳ lân? Hạ gia?

Mà Hạ Dật Phong cũng đồng dạng quan sát Dạ Tuyết.

Trên tay vết thương đau nhức tận tâm can, hấn lại dường như không cảm nhận được, gần như tham lam nhìn nàng.

Khi nhìn đến mảnh ngọc bội bên hông của Dạ Tuyết, Hạ Dật Phong trong lòng một trận kích động.

Đó là miếng ngọc tùy thân hấn đã tặng nàng năm nàng tám tuổi.

Trên đó có tên của hấn.

Mà Dạ Tuyết không sai biệt không có bỏ qua ánh mắt đột nhiên sáng ngời của Hạ Dật Phong, theo tầm nhìn nhìn lại, phát hiện là nam nhân kia đang nhìn miếng ngọc bội bên hông nàng.

Trong đầu Dạ Tuyết đột nhiên sáng tỏ.

Người này dĩ nhiên là Hạ Dật Phong? Dạ Tuyết kinh ngạc.

Chả trách lúc nãy trái tim nàng kích động như vậy, là bản năng của thân thể đi.

Thật là ngốc cô nương.

Người ta đã sớm quên cô rồi, cô còn chờ mong chi nữa? Dạ Tuyết vì nguyên chủ âm thầm cảm thấy không đáng một phen.

Cảm nhận về người trước mắt ngã xuống đáy cốc.

Hạ Dật Phong còn không biết ấn tượng đầu của mình đối với người trước mắt hẳn đã hàng xuống phía dưới linh vị, vô cùng thâm, hẳn cố nén sự kích động ưu nhã lên tiếng.

-”Để cô nương hiểu nhầm là lỗi tại ta, không biết cô nương trụ ở nơi nào, tại hạ ngày sau sẽ đích thân dâng môn bái phỏng tạ lễ.”

Uy nam chủ, người đi liều muội tử, nữ chủ nhà người biết không? Dạ Tuyết phun tào.

Vừa gặp đã hỏi nhà, chiều tán gái cũ rich, còn chiều nào mới không?

Và lại, rất nhanh người sẽ biết được nhà ta thôi, sau này còn là khách thường xuyên của Dạ Trạch, hơn nữa còn là với vai trò tỷ phu của ta kia.

-”Không cần, tiểu nữ cũng vô cùng xin lỗi công tử, tiểu Hiên tưởng nhầm công tử có ác ý nên mới tấn công, khiến công tử bị thương” Dạ Tuyết gương mặt một mảnh áy náy chỉ tình. Dù sao cũng phải tỏ vẻ một chút không phải sao?

-”Đây là giải độc hoàn, công tử mau dùng, như vậy độc trên tay sẽ được hoá giải. “ Dạ Tuyết từ tay áo lấy ra một lọ dược đưa cho Hạ Dật Phong.

Hạ Dật Phong một tự cũng không hỏi liền cho vào miệng. Điều này dẫn đến Dạ Tuyết ghé mắt nhìn thêm vài lần.

Tin tưởng nàng như vậy? Cũng không suy nghĩ rồi hãy ăn? Không sợ nàng hạ độc?

Không thể phủ nhận, hành động của Hạ Dật Phong khiến cho sự chán ghét trong lòng Dạ Tuyết vơi đi không ít.

Nhìn vết thương trên tay của Hạ Dật Phong nhanh chóng lành lặn, Dạ Tuyết âm thầm cảm khái một phen thần kỳ.

Ở Địa cầu, cho dù là nền y tế thế kỷ 21 đã có những bước phát triển vô cùng hiện đại và tinh tế, vết thương như vậy sợ là không phải mười bữa nửa tháng có thể tốt hơn được.

Ở nơi này, một viên đan dược thể nhưng liền giải quyết vấn đề.

Thật tiện lợi.

Ngoài lề:

Khi nào chương này được 400 votes ta sẽ publish một truyện mới đã hoàn 20 chương, mỗi truyện ám áp, giữa ngược nhẹ, sau ngọt ngào, sủng, HE. 1:1.

P/s con số 400 không liên quan đến truyện NCQLTHCCN này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Hạ dật phong nghi ngờ

Đan dược quả nhiên là thứ tốt, thảo nào người ta tranh nhau phá đầu chỉ để mua được một viên cấp thấp đan dược.

Còn về cao cấp, chỉ có thể ngộ không thể cầu, bởi vì chưa chắc người có bạc, đã có thể mua được loại đan dược này.

Miệng vết thương trên tay Hạ Dật Phong dưới tác dụng của đan dược đã biến mất vô tung vô ảnh, chỉ có vết máu loang lổ còn vương trên mu bàn tay, vạt tay áo hơi sẫm màu so với nơi khác cùng mùi huyết dịch thoang thoang là minh chứng cho việc đổ máu vừa rồi.

-”Như vậy, công tử, tái kiến” Dạ Tuyết nhìn vết thương trên tay Hạ Dật Phong đã hoàn toàn biến mất, như chưa từng có bất kỳ vết thương nào liền thu hồi tầm mắt, mở miệng.

Nói xong, cũng không đợi đối phương làm ra đáp trả, nhẹ gật đầu cứ như vậy đi rồi, bỏ lại phía sau Hạ Dật Phong sững sờ dõi mắt nhìn theo.

Dạ Tuyết không biết, trên tay nàng, Hiên Viên Triệt đột nhiên mãnh liệt đầu rùng rùng nhỏ híp mắt nhìn về phía Hạ Dật Phong, hiện tại trong lòng vô cùng phiền táo. Hẳn cũng không biết mình làm sao thế này, nhưng nhìn thấy Hạ Dật Phong, trong lòng liền không thoải mái.

Kim đồng con người đột nhiên mãnh liệt co lại, dựng đứng, Hiên Viên Triệt theo bước đi của Dạ Tuyết, hơi lung lay đầu nhỏ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm

chằm phía sau, nơi Hạ Dật Phong vẫn còn tại.

Và dường như không hẹn mà cùng hành động, Hạ Dật Phong cùng Hiên Viên Triệt đôi mắt cùng chống lại.

Hạ Dật Phong ánh mắt loé lên quang mang nguy hiểm.

Bên cạnh Tuyết nhi thể nhưng có một chỉ (con) Long tộc. Hơn nữa, khí tức của thứ này giống như có chút tương tự...

Hạ Dật Phong trông mắt sâu thẳm, ngón tay khẽ nhúc nhích, một hạt cầu nho nhỏ bằng tốc độ nhanh nhất hướng về phía Dạ Tuyết bay tới, khi đến gần lại quỹ dị rơi chậm lại, nhẹ nhàng bám vào làn váy nàng đang đưa theo tà áo.

Hiên Viên Triệt tất nhiên không sai quá nhìn thấy hành động của Hạ Dật Phong, đồng tử hơi co lại, một phen quan sát thứ đang dính vào y phục Dạ Tuyết, chính là, ngay sau đó..

Hách..xì. hách..xì..ách...xiiiiiii..

Dạ Tuyết nghe âm thanh, sững sốt dừng bước, cúi đầu nhìn tiểu kim long đang quấn hai vòng trên tay mình không ngừng co rúm tiểu đầu hách xì thiên hôn địa ám, kinh ngạc không thôi.

Tiểu Hiên đây là bị..cảm...sao?

Thứ lỗi cho Dạ Tuyết khó hiểu. Bản thể của Hiên Viên Triệt là long tộc, vốn không phải nhân loại, vả lại, trong suy nghĩ của nàng cũng như bao con dân M quốc hiện đại, “Thần Long” vốn là một hình ảnh kết hợp của sức mạnh và mỹ lệ, người cùng một người khác nói rằng một con Rồng bị cảm mạo cảm thấy sẽ có người tin sao?

Mà sự thật cũng chính xác là không phải vậy. Long tộc là sẽ không bị “cảm mạo”.

Bởi vì sức chiến đấu cường hãn cùng lực phòng ngự kinh người, trừ khi thọ mệnh tuyệt lộ, bị thương quá nặng, hoặc là bị trúng độc, Long tộc sẽ không bị cảm nhiễm bởi bất cứ yếu tố ngoại lực nào.

-“Làm sao vậy? không khoẻ?” Dạ Tuyết nâng tay lên, hỏi Hiên Viên Triệt.

-“Hơ..hách..hách.. Không, không..hách xì, không sao, là nam nhân kia sử dụng thủ đoạn..” Hiên Viên Triệt cuộn thân “rắn” nho nhỏ không ngừng hách xì, lệ tuôn, nghiêng răng nghiêng lợi “méc” Dạ Tuyết.

Đáng giận nhân loại, cho ta chờ, Hiên Viên Triệt “gạt đi nước mắt”, ngẩng đầu nhìn cách đó không xa Hạ Dật Phong, trong lòng không khỏi dâng lên đề phòng.

Chuyện này là trùng hợp? Vẫn là nói..?

Hắn nhận ra thứ vừa rồi bám trên y phục Dạ Tuyết là Hoạt Tiên Thảo. Hạ Dật Phong là vô tình..? Hay đang thăm dò..hắn?

-“Hạ Dật Phong giờ trò?” Dạ Tuyết nhướn mi, từ túi càn khôn lấy ra một viên đan dược cho vào miệng Hiên Viên Triệt.

Đan dược nhanh chóng phát huy tác dụng, cơn dị ứng hách xì của Hiên Viên Triệt nhanh chóng bị xua đi.

-“Đúng vậy, là...” Hoạt Tiên Thảo. Hiên Viên Triệt chưa nói hết câu đột nhiên trầm mặc.

Hắn không có chứng cứ, hướng chỉ, Hoạt Tiên Thảo vốn dĩ không có mùi quá nặng, lại nhanh chóng tiêu tan khi tiếp xúc với không khí.

Hiện tại...e là..

Hiên Viên Triệt tâm trạng không tốt nhìn xuống làn váy của Dạ Tuyết.

Quả nhiên..

Hoạt Tiên Thảo đã bị phân giải hoàn toàn!

Hiên Viên Triệt nhìn nhìn, tức giận đến gợn chân, nhe răng nhếch miệng, biểu tình phải nói rất “phấn khích”.

-“Không có gì..” Hiên Viên Triệt ỉu xiu tiểu đầu, gối cầm lên thân mình, ủ rũ, kim đồng mắt toát lên vẻ uể uải khuất nhìn Dạ Tuyết.

Dạ Tuyết bị Hiên Viên Triệt bán manh một tên xuyên tim, không tự chủ đưa tay vuốt ve đầu Rồng nho nhỏ.

-“Được rồi, trở lại ta sẽ luyện vài loại đan dược cấp tiểu Hiên của chúng ta sử dụng, được không nào?” Dạ Tuyết dùng ngữ khí hồng con nít khiến Hiên Viên Triệt dờ khóc dờ cười.

-“Tốt” Hiên Viên Triệt lập tức sinh long hoạt hổ.

Hạ Dật Phong vẫn đang lặng lẽ sử dụng thần thức “quan sát” nhất cử nhất động của Dạ Tuyết, nhìn một màn này màu quang đột nhiên trở nên âm trầm, lạnh lẽo.

Hiên Viên Triệt!

Dĩ nhiên là Hiên Viên Triệt.

Hạ Dật Phong bàn tay khấu vào nhau thật chặt, lòng bàn tay bị dùng sức biến thành trắng bệch.

Hắn sẽ không sai.

Long tộc bên cạnh Dạ Tuyết nhất định chính là Hiên Viên Triệt.

Vừa rồi hắn phóng một hạt Hoạt Tiên Thảo bám vào váy Tuyết nhi, phản ứng của long tộc kia đã khiến Hạ Dật Phong khẳng định chính là Hiên Viên Triệt.

Hoạt Tiên Thảo là một loại dược là thành phần của Hoạt Tiên Đan, chuyên dùng để cải thiện sức linh hoạt cho Ma thú sau khi bị thuần phục.

Hiên Viên Triệt kiếp trước, dị ứng với Hoạt Tiên Thảo.

Tâm tình của Hạ Dật Phong như chìm vào hầm băng, ánh mắt bịt kín một tầng sương giá.

Tại sao Hiên Viên Triệt lại xuất hiện bên cạnh Tuyết nhi?

Nghĩ đến kiếp trước, ba người (Hiên Viên Triệt, Hách Liên Kỳ, Vân Mộng Vũ) biến mất trên không trung, để lại đằng sau một Thương Lam gần như bị Ma tộc nuốt chửng, Hạ Dật Phong trừ cười lạnh vẫn là cười lạnh.

Hiên Viên Triệt, người tốt nhất không cần đánh chủ ý lên Tuyết nhi, nếu không, ta sẽ lột da bóc xương người.

Còn có...tiền nhân Vân Mộng Vũ!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ngâm đôi đầu (1)

Dạ Tuyết lững thững trở lại Dạ trạch đã là khi màn đêm buông xuống.

Bước vào Trúc Viên, Dạ Tuyết bước chân đột nhiên dừng lại, ngoài ý muốn nhìn thấy một vị khách không mời mà đến.

Trước tiểu viện, một thân ảnh đường cong mạn diệu đang đứng.

Bạch y phiêu phiêu nhẹ là lướt trong gió, mái tóc giản dị được vấn bằng một cây trâm gỗ.

Ánh trăng phủ lên người nàng một tầng quang mang dịu dàng, hảo một bức tranh tiên từ không vương khói lửa nhân gian.

Thiếu nữ như nghe ra tiếng động phía sau, từ từ xoay người, nhìn lại.

Dạ Tuyết nhìn không được tưởng tượng một chút, trong phim kinh dị là như thế này.

“Nữ tử đi chơi trở lại nhà đêm khuya, nhìn thấy trong sân một bóng dáng quen thuộc, tỷ tỷ của mình, liền vui vẻ đến gần, kia bóng dáng nghe âm thanh từ từ quay lại, lộ ra một gương mặt lệ quý dữ tợn, lưỡi đỏ ngòm nhẹ đưa đưa, trông mặt trắng dã, đồng tử co lại thành một chấm nhỏ, hốc mắt hắc ám, da thịt hoại tử dính nị tăn ra mùi kinh dị, ngoác miệng cười hô một tiếng “muội muội”. Nữ tử nhìn cảnh này, ngay cả hết chột tai cũng không kịp liên máu xông lên não đột quy về với ông bà.”

“Muội muội.” Dạ Tuyết não bổ bổ được lợi hại, nghe một tiếng này càng cảm thấy sự việc phát triển giống giống nha.

Dạ Tuyết nhìn bạch y nữ chủ hai bước làm một đi đến trước mặt, nhẹ nắm tay “thâm tình” nhìn mình, nhìn không được co rút khoé miệng.

#Luận nữ chủ ban đêm mặc váy trắng phiêu a phiêu trong không khí, dọa sợ Tuyết bảo bảo phải làm thế nào?#

#nữ chủ rảnh rồi ban đêm mặc váy trắng thâm tình nhìn nữ phụ sung sao phá?#

Âm thầm đánh giá một chút nữ chủ, Dạ Tuyết không khỏi cảm khái.

Quả nhiên là sủng nhi của thượng đế, lão tác giả ưu ái nàng ta ưu ái không phải tầm thường.

Chắc chắn, này mắt phượng mày ngài, này khí chất tựa bạch liên tinh khiết, này môi đào ngon miệng, nếu ấn đường hắc khí nhạt đi một chút hẳn là vai diễn tiên tử càng chân thật thêm một chút.

Tiểu Bạch hoá trong cơ thể Dạ Tuyết đi một vòng, sau cùng chọn thức hải làm tổ khiến Dạ Tuyết nhìn thấy được vài thứ rất thú vị.

Hoà là thứ chuyên để chiếu sáng khắp mọi thứ, tương tự như Thủy tẩy rửa dơ bẩn nhân gian, Hoà thiêu đốt hắc ám khiến mọi thứ trở về bản chất ban đầu.

Cho nên thông qua tiểu Bạch, Dạ Tuyết có thể nhìn thấy hắc ám trong linh hồn của mỗi người.

Cái này cũng là mới phát hiện lúc chiều, nàng “vô ý” quan sát Phan Diệp một phen.

Theo lời tiểu Bạch hiện tại lực lượng nó quá yếu, chỉ khi nào hắc ám của đối phương đối tượng là nàng (DT) thì nàng mới có thể nhìn thấy.

Bình thường nàng sẽ che chắn, không sử dụng hoá nhãn của tiểu Bạch.

Hôm nay đặc biệt quan sát nữ chủ một phen, nhìn thấy một đoàn hắc ám lượn lờ trên ấn đường nữ chủ, lại nhìn nụ cười thanh thuần ngọt ngào của nữ chủ đối với mình, Dạ Tuyết trong lòng cười nhạo.

Nữ chủ, người tốt nhất đừng tính kế lên đầu ta, nếu không ta sẽ vật cánh ngơoi, để xem ngơoi còn vùng vẫy phi dương được không.

-"Muội muội, hồi gia khả văn, nhưng ta đợi hảo lâu." Một âm thanh mát lạnh, thanh thúy như suối chảy vào tâm đối phương trong đêm tối vang lên.

Vân Mộng Vũ nắm lấy đôi tay của Dạ Tuyết, xúc cảm non mềm trên tay truyền đến, lại nghĩ đến bàn tay khô đầy mọng kén do bị bắt nạt từ nhỏ của nguyên thân khiến Vân Mộng Vũ trong lòng nhin không được nảy lên hận ý.

Đột nhiên ánh mắt Vân Mộng Vũ dừng lại tại chiếc vòng tay trên tay Dạ Tuyết, ánh mắt như dính vào nó, di cũng di không ra.

Trong lòng nàng có một âm thanh đang vùng vẫy gào thét." Nó là của nàng, chính là của nàng."

Như bị mê hoặc, Vân Mộng Vũ nhẹ buông một tay Dạ Tuyết đưa tay ý định chạm vào kim sắc vòng tay, lại bị Dạ Tuyết né tránh.

-"Muội muội, chiếc vòng hảo xinh đẹp.." Vân Mộng Vũ ánh mắt đuổi theo bàn tay Dạ Tuyết, mỉm cười dịu dàng lên tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn về vị trí kim sắc vòng tay.

Dạ Tuyết đột nhiên cảm thấy buồn cười vô cùng. Dùng thần thức trấn an một chút đag táo bạo Hiên Viên Triệt, Dạ Tuyết tựa tiểu phi tiểu nhìn Vân Mộng Vũ. Nhẹ đưa tay vuốt ve kim sắc vòng tay.

-"Đúng vậy, ta cũng thực thích đâu." Dạ Tuyết cười cười. Kia nụ cười quả thật chói mắt vô cùng khiến Vân Mộng Vũ âm thầm nghiêng răng.

-"Tỷ tỷ đêm khuya đến nơi này tìm muội phải chăng là có việc gì?" Dạ Tuyết cũng lười lá mặt lá trái cùng nữ chủ, trực tiếp hỏi.

Vân Mộng Vũ hồi phục tinh thần, nhìn Dạ Tuyết.

-"Là như thế này, chi thứ Dạ gia có một vị biểu huynh vừa thấy muội đã thương, ngày tương tư đêm thương nhớ, nhưng ta đến thay nhân ngò lời, chẳng hay muội muội ý thế nào"

Dạ Tuyết là bị tức đến nở nụ cười.

Vị biểu huynh kia không cần nói cũng biết chính là pháo hôi đầu tiên của cuốn truyện Dạ Tô Nghi đi? Đừng hỏi vì sao nàng biết, tất nhiên là tình báo của ám cộc được nàng cài trong sân Vân Mộng Vũ rồi.

Cách đây mấy ngày hai người thập thò với nhau hẳn là tính kế ta đi.

Trong sách có miêu tả, người này vạn bụi hoa trung một chích ong, bướm. Phong lưu đa tình, người lại ôn nhuận soái khí, quan trọng là nặng trịch hầu bao. Thanh danh không nói tốt nhưng cũng không phá hư.

Chính là ai cũng không biết đây chẳng qua là vẻ bề ngoài. Tựa như Dạ gia cầu trăm năm không đổi ăn thi, Dạ Tô Nghi người này quả thật nhận được truyền thừa hoàn mỹ tính cách của Dạ gia.

Hai chữ “Khốn nạn”!

Người này ngoài mặt ưu nhã, sau lưng cường thương dân nữ, ngoạn xong lại cho người xử lý.

Thích dùng bạo lực trong chuyện cá nước thân mật.

Nữ chủ đây là tính toán đưa nàng vào miệng cạp? Hoặc là nói, nhưng Dạ Tô Nghi phá hủy nàng?

Bản tính đánh khả hảo, nhưng còn phải xem ta có phối hợp hay không đã. Dạ Tuyết lạnh lùng nhìn Vân Mộng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Ngâm đối đầu (2)

Dạ Tuyết hờ hững nhìn Vân Mộng Vũ, nhẹ giọng.

-”Phiền lụy tỷ tỷ hao tâm tổn ý vì muối muối, bất quá hiện muối vẫn còn nhỏ, hôn sự hãy để sau này tính tính.”

Ý tứ, cảm ơn “ý tốt” của ngươi, nhưng ta không cần.

-”Ngược lại, tỷ tỷ ngài năm nay niên kỷ không sai biệt lắm, nên nhanh chóng chọn chỗ dựa cả đời mới là. Nếu hôn sự này tốt như vậy, hay là tỷ tỷ đáp lời người ta đi.” Dạ Tuyết chân thành nhìn Vân Mộng Vũ, tha thiết khuyên bảo.

Vân Mộng Vũ nghe đến bốn chữ “chỗ dựa cả đời” trong lòng âm thầm cười nhạt.

Cuộc đời nàng do nàng làm chủ, nàng lại không cần bất kỳ chỗ dựa nào.

Tự nàng sẽ đạp lên nhân sinh đi lên đỉnh núi, tựa như kiếp trước nàng là Mẫu Đơn Nữ Vương vậy.

Vân Mộng Vũ ngươi lại không nghĩ một chút, nếu kiếp trước không có đám cán bộ cao tầng vì mê luyến ngươi ra sức bảo hộ, ngươi làm gì thành thói được đến vậy? Mà cái gọi là “bảo hộ” đó nói cách khác chính là “chỗ dựa”. Mà Vân Mộng Vũ rõ ràng là đem sự bảo hộ của đám nam nhân lụy tình vì nàng cho rằng hiển nhiên nàng phải được như vậy.

Dạ Tuyết tất nhiên đọc được sự khinh bỉ trong mắt của Vân Mộng Vũ, trong lòng cười cười cũng không nói gì.

Vân Mộng Vũ lại mở miệng.

-”Muối muối chắc không biết, người ta là chỉ danh nêu tên muối muối nha. Tỷ tỷ có muốn cũng không được. Đây là một cạp hôn sự tốt. Muối nghĩ nơi nào tìm được a? Mau đồng ý.”

Xem ra là cần chặt không tha đâu. Dạ Tuyết phiền chán nhìn nữ chủ, há miệng đang định nói chuyện bỗng dưng ngậm lại.

Tiểu Hiền vừa cho nàng biết, trong sân còn có người thứ ba.

Dạ Tuyết nhú mày, suy đoán một chút thân phận người tới.

Lại không nghĩ, hành động đột nhiên im lặng của nàng trong mắt ai kia là ngâm đồng ý lời Vân Mộng Vũ.

Đang lúc Dạ Tuyết kinh nghi bất định thân phận kẻ thứ ba kia, một giọng nam trầm thấp lạnh lẽo đột nhiên vang lên.

-”Nàng sẽ không đồng ý.” kia âm thanh mang theo băng giá cùng rất khó phát giác một tia dị vị chua lè.

Một thân hắc y như hoà một thể cùng đêm tối từ trên cao nhẹ thả xuống đất, mái tóc tự do đổ trên vai, mặt nạ bạc che đi hết thấy chỉ để lại bạc môi mỏng lạnh lùng.

Vỹ ngân thân thể ngược ánh trăng đạp bước đến gần vị trí Dạ Tuyết, bá đạo ôm lấy nàng vào lòng.

-”Nàng-Là-Của-Ta” Nguyệt cắn răng nặng ra từng chữ.

Uy, ta là của ngươi từ khi nào a? Dạ Tuyết trong lòng phiền cái bạch nhãn, cũng không cử động mà phối hợp động tác của Nguyệt.

Nguyệt một đường đi theo Dạ Tuyết trở lại Trúc Viên, vốn định xoay người rời đi, không nghĩ lại nhìn thấy trong sân vật nhỏ đứng một người, nhất thời dừng bước đứng trên cây gần đó quan sát,

Nguyệt thu liễm khí tức hoà vào không gian, cảm nhận cuộc trò chuyện của hai người.

Theo từng câu từng chữ Vân Mộng Vũ thốt ra, băng sương trong đáy mắt Nguyệt càng ngày càng nhiều.

Chết tiệt, nữ nhân kia dám xúi vậ nhỏ đồng ý hôn sự?

Theo tâm tình thay đổi, Nguyệt hô hấp trở nên biến đổi khí tức cũng dần bị lộ là không kiểm soát, lộ ra đến, khiến Hiên Viên Triệt cảm nhận được, báo cho Dạ Tuyết.

Nhìn tiểu nhân nhi ngoan ngoãn tựa vào lồng ngực mình, nộ khí trong lòng Nguyệt tiêu giảm phân nửa.

Nguyệt cúi đầu nhẹ hút một ngụm được hương trên người nàng, tâm tình thả lỏng đôi chút.

Sau đó mới đầy mặt sát khí nhìn về phía nữ chủ vốn bị đá qua một bên xem hai người tú ân ái.

-”Cút” Nguyệt lạnh lẽo âm thanh nhượng người không rét mà run.

Cút..?!

Vân Mộng Vũ hoàn toàn choáng váng rồi, không ngờ mình lại bị nhân yêu cầu cút đi?

Nàng Mẫu Đơn Nữ Vương sống đến hai kiếp còn chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như hôm nay.

Vân Mộng Vũ khuôn ngực phập phồng vì tức, đôi mắt ngay lập tức bật kín một tầng hơi nước, điềm điềm nhìn về phía Nguyệt mờ lờ.

-”Công tử hà có gì...A..” Một lời còn chưa nói hết, Vân Mộng Vũ thốt lên một tiếng đau đớn, bay ngược ra ngoài.

Dạ Tuyết nhìn nữ chủ như điều đứt dây lượn một vòng parabol trên không, mắt thấy sẽ cắm mặt xuống đất trong lòng hưng phấn không thôi.

Không ngờ một bóng dáng khác đột nhiên xuất hiện, ôm lấy nữ chủ vào lòng, ánh mắt toàn bộ đều là thương tiếc.

Dạ Tuyết bữu môi thu hồi hưng phấn quang mang trong mắt.

Quang hoàng nữ chủ cũng quá cường đại đi, chỉ là suất ngã một chút cũng có nhân đỡ.

Dạ Tuyết không biết Nguyệt ra tay là bảy phần lực, nếu không phải mảnh ngọc bội trên cổ Vân Mộng Vũ che chắn, mạng nhỏ nàng ta hẳn đã bị Diêm Vương gọi sổ điểm danh.

Vân Mộng Vũ âm thanh không thể tin được truyền vào tai Dạ Tuyết.

-”Ngọc bội của ta?!” Vân Mộng Vũ nắm lấy một nắm vụn vỡ của ngọc bội tròng lớn mắt.

Này ngọc bội là nàng dạo trên đường nhìn thấy tại một sạp bày bán rách rưới, không hiểu vì sao lại bị nó hấp dẫn mua về.

Bản năng cho nàng biết, miếng ngọc này không đơn giản.

Chính nó vừa nãy đã phát ra ánh sáng xanh biếc, đồng thời áp lực từ trên người nam nhân kia đập vào mặt nàng liền biến mất, hẳn là chính nó đã cản đi một chiêu kia.

Hiện tại nát?

Cùng lúc đó, tại một nơi xa, ngay khi mảnh ngọc bội trên cổ Vân Mộng Vũ bị Nguyệt đánh nát.

-”Khự” một lão nhân già nua miệng đột nhiên phun ra một búng máu, khí tức ngay lập tức uể oải xuống.

Lão nhanh tay bấm bấm các đốt ngón tay, trong lòng mạc danh nảy lên một cổ bất an.

Bàn tay đang bấm tính toán thiên đạo đột nhiên run rẩy, lão không tin tã, lần nữa bấm khơi các đốt ngón tay. Thế nhưng cho dù tính bao nhiêu lượt cũng chỉ ra một kết quả.

Lão giả nhện không được tâm huyết dâng trào lại phun ra một ngụm máu.

-”Không thể nào, sao lại có chuyện như vậy được?” Lão run giọng không ngừng lẩm nhẩm.

Nếu Vân Mộng Vũ cùng Dạ Quân Nguyệt ở nơi này sẽ cùng kinh dị phát hiện lão nhân này chính là người bán cho Vân Mộng Vũ mảnh ngọc bội, cũng

chính là kẻ đưa ra lời tiên đoán “Phượng Mệnh” cho nữ nhi Dạ Tuyết của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101: Chờ ta (1)

Dạ gia Trúc Viên.

Đêm dường như sâu hơn, nguyệt chi đình, ánh trăng nhu hoà bao bọc vạn vật.

Trong sân bốn thân ảnh trầm mặc mà đứng, không ai mở miệng, tầm mắt lặng lẽ đánh giá nhau, mơ hồ tạo nên thế giằng co.

Nguyệt cùng Dạ Tuyết không ai cảm thấy giật mình hay kinh ngạc việc tại Trúc Viên đột nhiên xuất hiện một nam nhân tiếp được Vân Mộng Vũ bị Nguyệt một chưởng huy ra ngoài, bởi vì ngay từ lúc đối phương đặt chân vào cổng Trúc Viên cả hai đều phát giác được.

Nguyệt là vì bản thân chiến sĩ cấp bậc, mà Dạ Tuyết là có ngoại quái Hiên Viên Triệt.

Người tới nhẹ đỡ Vân Mộng Vũ đứng dậy, bán ôm nàng tựa vào ngực mình, thái độ như nâng trân nâng bảo.

Vân Mộng Vũ nét mặt mừng rỡ, nâng mắt nhìn nam nhân đang ôm nàng trong lòng, yếu ớt hô.

-"Khắc ca ca"

Kia một tiếng hô ầm ầm vui sướng lại pha muôn vàn uỷ khuất nghe vào lòng người chua chua xót xót, nhịn không được đau lòng muốn che chở.

-"Vũ nhi, không việc gì, ta ở đây" Nam Cung Chu Khắc vỗ vỗ lưng Vân Mộng Vũ, nhẹ giọng lên tiếng trấn an người trong lòng, sau đó mới thận trọng đánh giá hai người trước mắt.

Tầm mắt Nam Cung Chu Khắc khi chạm đến trương mặt nạ bạc lạnh lẽo của nam nhân trước mặt đồng tử hơi co lại, trong lòng có nào đó phán đoán nhưng gương mặt hắn nhất thời trầm xuống.

-"Nguyệt Các chủ." không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, hiển nhiên Nam Cung Chu Khắc đã biết được thân phận nam nhân trước mắt là ai.

Hai chữ "Các Chủ" từ miệng Nam Cung Chu Khắc nhưng Vân Mộng Vũ trong lòng hơi động.

Các Chủ...

Thiên Long đại lục chỉ có một thế lực duy nhất danh xưng Diêm Tự Các.

Sẽ không phải là cái kia Các chủ đi?

Nam Cung Chu Khắc không có nhận thấy sự khác thường của người trong lòng, thấy Nguyệt im lặng, cũng không lên tiếng hỏi lại, toàn thân lại âm thầm lâm vào trạng thái đề phòng, bàn tay đặt trên vai Vân Mộng Vũ không tự giác buộc chặt.

Hắn, không dám chắc cùng người trước mắt đâu có thể toàn thân trở ra.

Mặt nạ bạc, Nguyệt!

Đừng hỏi vì sao hắn nhận ra người này là Diêm Vương trên giang hồ. Kia mặt nạ bạc dường như là đặc điểm đặc trưng của hắn. Trên giang hồ cũng không có kẻ có mắt không trông dám mô phỏng tư thái này.

Hoàng tộc đối với thế lực cùng tài lực của Diêm Tự Các thậm hận cùng đồ mắt không thôi, lại không thể cúi đầu phục thấp làm thiếp.

Hiển nhiên Nam Cung Chu Khắc đối với Diêm Tự Các cũng có điều kiêng kỵ, hiện tại thế lực Diêm Tự Các tại Thiên Long so với Hoàng tộc gần như là chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu Diêm Tự Các có tà tâm.kia...

Mục đích cuối cùng của hắn là ngôi vị Hoàng đế, mặc cho ai cũng không vui việc có một thanh đao kẻ cổ không biết lúc nào sẽ hạ xuống đi.

Nam Cung Chu Khắc rũ xuống mi mắt che giấu cảm xúc. Đột nhiên hắn nhận ra có một tầm mắt mang theo tò mò tìm hiểu đặt trên thân mình, Nam Cung Chu Khắc ngẩng đầu, dời tầm mắt từ khuôn mặt Nguyệt men theo ánh nhìn nọ chuyển sang tiểu cô nương đang nép vào Nguyệt, này vừa nhìn nhưng lại khiến Nam Cung Chu Khắc một trận giật mình.

Các chủ Diêm Tự Các-Nguyệt nổi danh sát thần, mười người nghe danh, chín người kinh hồn, kẻ còn lại tán đảm.

Hung danh nhưng thật ra vang dội, ngược lại chưa từng nghe nói bên cạnh hắc có nữ nhân, hiện tại tận mắt thấy Nguyệt duy hộ tiểu cô nương này.. mà nếu hắc không nhầm kia nhưng là Dạ gia tam tiểu thư -muội muội của Vũ nhi, Dạ Tuyết.

Nam Cung Chu Khắc không dấu vết đánh giá Dạ Tuyết, trong mắt lướt qua một mặt suy tính.

Nguyệt nhận ra tầm mắt của Nam Cung Chu Khắc, ánh mắt trở nên băng lãnh mang theo nhẹ sát ý nhìn Nam Cung Chu Khắc mang theo thực cốt rét lạnh.

Nam Cung Chu Khắc nhận ra được ý tứ cảnh cáo của Nguyệt liền thu hồi tầm nhìn, bất quá tầm mắt vẫn khi có khi không quan sát Dạ Tuyết, trong lòng âm thầm đánh giá địa vị tiểu cô nương trong lòng Nguyệt.

Nguyệt theo sau thu hồi ánh mắt cúi đầu nhìn xuống tiểu nhân nhi trong lòng, nàng hiển nhiên cũng không phải an phận nữ hài, nương theo cơ thể của Nguyệt, Dạ Tuyết này giờ vẫn hơi chồm ra nhìn đôi phương.

Nàng vẫn chưa biết kẻ này là ai, đóng vai trò gì trong kịch tình cho nên khởi tò mò chi tâm. Xuất hiện một thể với nữ chủ xem ra cũng là hậu cung nhất viên.

Nguyệt nhìn Dạ Tuyết tầm mắt đặt trên người Nam Cung Chu Khắc trong lòng không vui, thủ khê nâng, khiến gương mặt của Dạ Tuyết đang “thâm tình” nhìn Nam Cung Chu Khắc (thật ra là đang mùi ngon xem kịch vui) nép vào ngực mình, cản lại tầm mắt của Nam Cung Chu Khắc.

Kia tư thế bảo hộ cùng bá đạo chiếm hữu dục mười phần nhượng Vân Mộng Vũ đang “yếu đuối” tựa vào lồng ngực Nam Cung Chu Khắc ánh mắt đỏ lên, trong lòng phần hận cùng không cam lòng đan xen.

Nàng đến nơi này tính ra đã gần ba năm, tất nhiên biết Diêm Tự Các, cùng đại danh đỉnh đỉnh Nguyệt.

Nàng thích cùng người thông minh cùng có quyền lực làm giao dịch, còn đang có ý định hợp tác chế tác vũ khí đổi lại tình báo của tổ chức này.

Tin tưởng “mị lực” của hoả được nhất định có thể hấp dẫn lực chú ý của vị Các chủ thần bí này.

Mà nàng, là nơi phát ra “hoả dục” tất nhiên sẽ thụ Diêm Tự Các bảo vệ, sau đó nàng sẽ tìm cơ hội chạm mặt, tương tác làm bằng hữu. Có thể lực của hắc làm núi dựa, tại vị diện này nàng có thể buông tay làm được rất nhiều việc.

Hiện tại..

Vân Mộng Vũ ánh mắt oán độc nhìn về phía Dạ Tuyết được bảo hộ trong lòng Nguyệt.

Lại là nàng ta!

Vân Mộng Vũ cắn răng.

Tiện nhân, khắp nơi cùng nàng đối đầu. Trong lòng ý nghĩ làm cho Dạ Tuyết hoàn toàn biến mất càng ngày càng mãnh liệt.

Nhìn vụn mảnh ngọc trên mặt đất, lại nhìn về phía cổ tay Dạ Tuyết Vân Mộng Vũ phảng phất có cảm giác có thứ gì đó vô cùng quan trọng với nàng đã rời nàng mà đi, lại thủy chung vô pháp xác nhận kia là vật gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chờ ta (2)

Trúc Viên như cũ tĩnh lặng.

Ánh trăng bàng bạc phủ xuống mặt nạ bạc, phát ra quang mang trong đêm tối khiến Nguyệt thoát nhìn càng trở nên lạnh lùng.

Bên dưới lớp mặt nạ, ánh mắt Nguyệt trở nên sâu thẳm.

Hắc tất nhiên nhận ra gương mặt nam nhân trước mắt.

Nam Cung Chu Khắc!

Nhị hoàng tử- nhị ca trên danh nghĩa của hắc, đồng thời là con của nữ nhân kia.

Nhìn hai người hổ động trước mắt, lại thêm việc Nam Cung Chu Khắc ra mặt vì nàng ta đấu giá tại đấu giá hội, Nguyệt hơi nheo mắt.

Hắn quả nhiên cùng nữ nhân kia có liên hệ.

Nghĩ đến việc nàng ta vừa xúi giục vật nhỏ cùng nam nhân khác tư hội, trong lòng hắn cảm giác chán ghét Vân Mộng Vũ phút chốc đạt đến đỉnh.

Nguyệt lạnh lùng nhìn Nam Cung Chu Khắc anh hùng cứu mỹ nhân, chiến khí trên người ồ ạt tràn ra ngoài mang theo bén nhọn sát khí thẳng hướng Vân Mộng Vũ.

Hắn vẫn chưa quên trên bản điều tra, à nữ nhân này đã từng đối xử với vật nhỏ như thế nào!

Nam Cung Chu Khắc ở lúc nhận thấy áp lực hướng thẳng về phía mình toàn thân căng thẳng như một dây cung, ôm Vân Mộng Vũ hộ vào lòng, ngay lập tức đề ra bản thân chiến khí khó khăn chống đỡ.

Nguyệt hừ lạnh, khí thế lại tăng thêm hai tầng, ép Nam Cung Chu Khắc gần như không thể hô hấp, gương mặt hắn ngay lập tức trắng bệch, gân xanh ản hiện trên trán tỏ rõ giờ khắc này hắn đã sắp thụ đến giới hạn.

Mà Nguyệt, không có chút ý định nào bỏ qua cho hai người, Nam Cung Chu Khắc đầu đầy mồ hôi vội vàng mở miệng.

-”Nguyệt các hạ hà tất cùng một nữ tử yếu đuối hạ tử thủ? Huống chi Vũ nhi cũng chưa từng đắc tội với các hạ. Nếu Vũ nhi vô thức mạo phạm nơi nào, ta đây cùng nàng tạ lỗi!”

-”ta lỗi?” Nguyệt cười lạnh. Hắn sẽ không không biết Dạ Tô Nghi Dạ gia là cái dạng gì đức hạnh, đây rõ ràng là tính kẻ vật nhỏ. Càng nghĩ càng sinh khí, Nguyệt lại tăng thêm một tầng áp lực.

Mặc dù có Nam Cung Chu Khắc thừa nhận phần lớn áp lực, nhưng Vân Mộng Vũ cũng không khá là bao, à nép mình vào lồng ngực Nam Cung Chu Khắc gương mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc không dễ phát hiện chặt vật, à hít một hơi, đáy mắt thoáng hiện lên một tia ngoan lệ, bên dưới ống tay áo, hai cây độc châm không tiếng động xuất hiện.

Nam Cung Chu Khắc chịu đựng khoái đến cực hạn liền hướng về Dạ Tuyết hô to.

-”Tiểu thư, Vũ nhi là tỷ tỷ của cô, vì cơ gì thân nhân đối mặt nguy hiểm không tương trợ?”

Ách..liên quan gì đến ta?

Nghe Nam Cung Chu Khắc nói Dạ Tuyết rất muốn khinh bỉ nam nhân kia một câu như vậy, bất quá nàng vốn dĩ cũng không có ý định giết Vân Mộng Vũ.

Người ta là nữ chủ, là con cưng của thần, không nói đến việc quang hoàng cường đại, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, gặp dữ hoá lành, đánh quái thăng cấp lập hậu cung là việc trong tầm tay, chỉ bằng việc nam,nữ chủ là trụ cột của thế giới này, ai biết một khi giết thần chi sủng nhi khiến quỹ tích bị thay đổi, thế giới này sẽ như thế nào đâu?

Vì vậy, Dạ Tuyết nhẹ nắm lấy ống tay áo của Nguyệt giật giật, nhẹ giọng.

-”Hà..Nguyệt, mau dừng lại, đó là tỷ tỷ của ta, nàng cũng là muốn tốt cho ta thôi” Dạ Tuyết định gọi Hàn, nhưng chợt nhớ đến nơi này có người ngoài nên nhanh miệng sửa lại.

Ngoài ý muốn, Nguyệt thế nhưng thật sự dừng tay.

Áp lực đột ngột biến mất nhượng Nam Cung Chu Khắc ôm Vân Mộng Vũ nhịn không được lao đảo, lùi hai bước mới kham kham dừng lại.

Nguyệt hừ lạnh ôm lấy vòng eo của Dạ Tuyết nhún chân đề khí bay đi.

Nam Cung Chu Khắc trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, còn chưa thờ hết một hơi đã thấy Nguyệt không quay đầu, tốc độ không đổi, một tay ôm gọn tiểu cô nương trong lòng một tay nhẹ vung lên.

Trong đêm tối, hai tia hàn quang lạnh lẽo bị tà áo Nguyệt nhẹ phát bay vút trở lại nhằm hướng nơi phát ra.

Đồng thời một tiếng hét thảm của nữ nhân cắt ngang bầu trời đêm tĩnh mịch.

Vân Mộng Vũ gương mặt trắng bệch ôm lấy cánh tay của mình, ánh mắt hận ý nhìn chăm chăm về bóng lưng hai người đang dần đi xa.

Trên mu bàn tay của à, hai chỉ độc châm gần như xuyên qua bàn tay à, làn da xung quanh dần biến thành màu tím đen đồng thời nhanh chóng thối rữa.

Vân Mộng Vũ cắn chặt môi, dứt khoát rút ra hai căn độc châm vút xuống đất, lại từ tay áo lấy ra một chiếc lọ, đổ ra một viên đan dược màu đen cho vào miệng.

Nam Cung Chu Khắc nhìn Vân Mộng Vũ mặt không đổi sắc làm một loạt hành động, dư quang đảo qua hai căn độc châm dưới đất, nhất thời ánh mắt trở nên thâm sâu khó lường.

Chỉ thấy xung quanh nó ,một vòng toàn chừng tam,tứ tắc toàn bộ thực vật đều héo rũ, đáy mắt lướt qua một tia kinh dị, sau đó là hiểu ra cùng nghi kỵ.

-”Vũ nhi, nàng không sao chứ?” Nam Cung Chu Khắc nhẹ nắm bàn tay của Vân Mộng Vũ lo lắng hỏi.

-”Muội không sao, vừa nãy đa tạ huynh ra tay tương trợ” Vân Mộng Vũ lúc này mới chợt nhớ ra bên cạnh còn có một người khác, nghĩ đến một loạt hành động của bản thân, Vân Mộng Vũ có chút khấn trương.

-”Cái đó.. Khắc ca ca, muội,.. Chỉ là cảm thấy nam nhân kia thật đáng ghét, làm huynh bị thương, nhất thời nóng nảy,..phóng châm..”

Vân Mộng Vũ càng nói càng nhỏ, sau đó cúi đầu một bộ dáng làm sai đợi trách phạt.

Nam Cung Chu Khắc một tia nghi ngờ vừa nổi lên liền bị câu này của Vân Mộng Vũ thổi bay không còn một mảnh. Hắn ôn nhu vuốt vuốt phần tóc rối trên trán của nàng, nhẹ giọng.

-”Vũ nhi, Nguyệt các chủ của Diêm Tự Các là một nhân vật nguy hiểm, nàng vì ta mà sinh khí, ta rất vui vẻ, nhưng mà về sau, nàng đừng hành động đại dốt như vậy, nếu vừa rồi không có muội muội nàng, hôm nay ai trong chúng ta cũng không có kết cục tốt.

Hắn tất nhiên có nhân mạch của riêng mình, dù sao ý định của hắn là ngôi vị Hoàng đế, mẫu phi cũng cho rất nhiều ám vệ bảo vệ hắn trong bóng tối, thế nhưng, nếu không phải bước đường cùng, hắn tuyệt đối sẽ không chính diện đối đầu với Diêm Tự Các.

-”Vũ nhi, để nàng ám ức, chờ ta, chờ ta hai năm nữa...” Nam Cung Chu Khắc hôn nhẹ mu bàn tay non mềm của Vân Mộng Vũ ni non.

Chờ ta hai năm nữa, khi ta ngồi lên ngôi vị đế vương, nàng sẽ là mẫu nghi thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thí thiên (1)

Một góc Lâm Sâm rừng rậm.

Vàng trắng sáng đã lên đến đỉnh, tản ra quang mang nhu hoà, làm nhạt đi bóng tối dày đặc ám trầm của Lâm Sâm rừng rậm về khuya.

Từ hợp viện bên ngoài.

Trên nóc nhà, trên cây, góc tường, cùng vài vị trí khác xung quanh tứ hợp viện thỉnh thoảng lại có một chút gió nhẹ lướt qua vô thanh vô tức không làm kinh động bất cứ ai. Cả ngôi viện chìm vào yên tĩnh hết như một con quái thú đang ngủ say. Thế nhưng nếu có người đến gần trong vòng bán kính một trăm dặm trở lại, toàn bộ hành động của người đã lọt vào sự giám sát của cự thú.

Và nếu như người có chút nào đó chủ quan lơ ra bất kỳ hơi thở không hảo ý nào rất có thể người sẽ lặng yên không một tiếng động bị xử lý, sau đó,..tất nhiên sẽ không có sau đó.

Chẳng hạn như hiện tại.

Một bóng đen thân thủ vô cùng linh hoạt lặng lẽ không một tiếng động tiếp cận tứ hợp viện, tự cho là thần không biết quỷ không hay sử dụng chiến khí bao bọc lấy bản thân ý đồ lên vào nội viện. Ngay khi thành công đặt chân vào sân nội, còn chưa kịp đề đổi phương mừng rỡ, một cảm giác sợ hãi lan tràn toàn bộ linh hồn, ngay sau đó thân thể hắn chia năm xẻ bảy, huyết vụ vẩy trong màn đêm lộ ra mùi huyết tính gay mũi.

Nhìn kỹ mới thấy được trong nội viện, từ mặt đất cho đến mười dặm trên không trung, từ bốn phương tám hướng là vô số sợi kim châm ti được bao bọc bởi thủy thuộc tính chiến khí đan xen vào nhau, dính huyết. Tất nhiên là huyết của kẻ xấu số vừa rồi. Hắn đây là nguyên nhân khiến hắn chết không toàn thây đi.

Một nhóm bóng đen chừng ngũ thân ảnh đột ngột xuất hiện thành một vòng tròn xung quanh thi thể đã không còn nguyên vẹn trên mặt đất, nhanh chóng thành thạo thu thập, tra xét trên thi thể, hẳn là đã không ít lần làm việc như thế này.

Đó là nanh vuốt sắc nhọn đầu tiên lộ ra bởi Thí Thiên, tất nhiên không ai biết được bởi vì những người biết được hiện tại đã bị tước đi mạng sống vĩnh viễn.

Dạ Tuyệt đối với việc này vô cùng hài lòng, hệ thống kim châm ti kia nàng lấy ý tưởng từ tia hồng ngoại trong việc tra xét hành tung của đối tượng kết hợp cùng với kỹ thuật cắt kim loại bằng thủy áp suất cực lớn ở thế kỷ 21 (*). Kết quả còn thật sự khiến nàng hài lòng.

Dạ Tuyết cũng không biết đối với Thí Thiên, lần đầu tiên sử dụng chiêu này trong lòng họ có bao nhiêu rung động. Mặc dù đồng dạng tu tập chiến khí nhưng những người mang thủy thuộc tính chiến khí so với những thuộc tính khác đều bạc nhược hơn rất nhiều, thủy là ôn nhu mềm mại, cho nên họ chưa từng nghĩ có một ngày bản thân một chiêu này của mình lại có sức mạnh to lớn như vậy.

Còn có một thuộc tính chịu trách nhiệm “hàng rào hoa Khiết Mỹ Nhân” ngăn cách giữa nội viện và ngoại viện cũng bừa bộn không kém. Một thuộc tính thành viên của Thí Thiên đa số là các muội tử mềm mại, yếu đuối, chính là các người đứng để về bề ngoài bị lừa, một vài nam tử trong Thí Thiên đau khổ rên rỉ.

Ví như hiện tại.

Những nam tính thành viên nhìn trông rỗng xuất hiện một muội tử xinh đẹp lung linh nhẹ nuốt nước bọt. Đừng hiểu lầm, cũng không phải vì thèm khát dung mạo hay đáng người bốc lửa của nàng mà là bởi vì sắp chứng kiến hành động sau đó.

Mỹ nhân vừa xuất hiện lạnh nhạt nhìn cái xác được mang đến trước mặt, nhẹ tay kết một cái ấn trước ngực, tức thì từ “hàng rào hoa Khiết Mỹ Nhân” vô cùng xinh đẹp cách đó không xa ngăn cách nội ngoại viện hơi lung lay thân mình, sau đó những chiếc lá nhẹ nhàng phiêu động kéo dài đến vị trí mỹ nhân đang đứng, nhẹ như “ôm lấy ái nhân” chặt chẽ quấn lấy thi thể đang nằm trên đất, sau đó nhanh như chớp cuốn vào trong đài hoa, đài hoa liền khép lại trạng thái nụ.

Thời gian ước chừng một ngậm trà, đài hoa lần nữa mở ra, huyết dưới mặt đất bị vô số rễ nhỏ hút sạch, đài hoa phun ra một làn sương trắng, tản ra một mùi thơm trong trẻo nhàn nhạt. Mùi tinh huyết bị xóa sạch, tựa như nơi này chưa từng có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

-“Không tồi, quy trình Tam X (*) thực hiện rất tốt” một giọng nữ trong trẻo không tiếc đưa ra lời tán thưởng vang lên trong không gian.

Quy trình Tam X là quy trình hành động do bản thân nàng đặt ra cho Dark ở hiện đại. Tam X - Xử(xử lý, giết)-Xét(tra xét dấu vết)-Xóa (hủy thi diệt tích, xóa hiện trường), hiện tại nàng giao cho Khung Khiếu phổ biến cho toàn bộ Thí Thiên.

Ở hiện đại sẽ có những dung dịch đặc biệt để xử lý thi thể, trước khi thoát ly tổ chức thành lập môn hộ (Dark) nàng cũng từng học chế tạo những thứ này, cũng đã nắm giữ kỹ thuật nhưng tại nơi thiếu thốn điều kiện và nguyên liệu này nàng có lòng làm cũng không đủ lực để thực hiện.

Có câu “Thiếu này bù nọ” quả thật không sai, tại thế giới này mặc dù không có những thành tựu khoa học kỹ thuật nhưng lại có những thứ khác thay thế với ứng dụng tương tự để hủy thi diệt tích.

Tỷ như “Khiết Mỹ Nhân”.

Khiết Mỹ Nhân là Dạ Tuyết trong một lần cùng Hiên Viên Triệt đi vào Lâm Sâm rừng rậm tìm chút dược liệu phát hiện. Khiết Mỹ Nhân tập quán mọc thành từng nhóm chừng ba mươi cây, độc bá cả một vùng rộng lớn, xung quanh Khiết Mỹ Nhân hoa thơm cỏ lạ khoe hương khoe sắc, dưới chân Khiết Mỹ Nhân là rất nhiều dược thảo quý hiếm đủ để các dược sư điên cuồng.

Khiết Mỹ Nhân tỏa hương thơm nhàn nhạt lại thấm nhuần vào ruột gan lữ khách. Thế nhưng trừ khi kết đội chừng vài chục người cấp bậc cam cấp chiến khí trở lên đi vào, ngoài ra rất ít người dám đặt chân vào khu vực Khiết Mỹ Nhân tập trung. Bởi vì nơi xinh đẹp này thực chất chôn vô số mạng người vì tìm kiếm dược liệu dưới “chân” Khiết Mỹ Nhân mà bỏ mình. Không ít người tham lam số lượng dược liệu tổ đội đi vào kết quả không một người đi ra.

Sau, nơi Khiết Mỹ Nhân sinh sống trở thành nơi người ta vừa hận vừa nhớ thương lại không cách thu vào tay.

(*) Lời tác giả: Cái này cũng là ta nghĩ ra, không có thật đâu, thỉnh không cần nghi vấn độ chính xác của tình tiết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Thí thiên (2)

Giống quan hệ cộng sinh, xung quanh Khiết Mỹ Nhân thảo dược vô số, thu hút nhân loại tìm đến trở thành chất dinh dưỡng cho Khiết Mỹ Nhân, Khiết Mỹ Nhân tản ra mùi hương thúc đẩy dược liệu phát triển.

Mà đám Khiết Mỹ Nhân này tính ra cũng xui xẻo, vừa vịn dưới chân sinh trưởng Linh Lung thảo, là thứ dược liệu Dạ Tuyết đang đi tìm, cho nên chúng nó gặp bị kích.

Dạ Tuyết cũng không vội tiến vào khu vực Khiết Mỹ Nhân mà tại một nơi gần đó quan sát tập tính cũng như cách thức sinh trưởng của chúng.

Kiên nhẫn cùng khả năng quan sát là hai thứ nền tảng của một sát thủ. Hiển nhiên Dạ Tuyết phát huy điểm này rất tốt. Sau khi quan sát toàn bộ quá trình bắt giữ con mồi là một cặp năm ma thú của Khiết Mỹ Nhân, Dạ Tuyết truyền tin cho Khung Duệ điều một nhóm một thuộc tính chiến sĩ đến hiện trường.

-”Thí Thiên sắp có thành viên mới, chuyên giữ nhà cho chúng ta.” nàng cười tủm tỉm nói với một đám mộc thuộc tính chiến sĩ trước mặt.”

-”Trước hết chia ra làm hai tổ đội, đi bắt một ít ma thú cấp thấp trở lại, càng nhiều càng tốt, ít nhất ba mươi con.” Dạ Tuyết nhìn Khung Duệ đang đứng đầu đám chiến sĩ lên tiếng.

Đội đám người giải tán, Hiên Viên Triệt tò mò nhìn về hướng đám Khiết Mỹ Nhân gần đó hỏi.

-”Nàng định làm gì? Khiết Mỹ Nhân mặc dù chỉ là Thực vật ngũ cấp, nhưng cừu cấp trở lại đều không đánh lại nó, nàng đừng manh động.” Hiên Viên Triệt có chút lo lắng, đứng nhìn bề ngoài Khiết Mỹ Nhân vô cùng xinh đẹp, cành lá của nó nhưng là đao thương bất nhập, thủy hỏa bất dung, chỉ có bị lôi đánh nát đài hoa mới từ vong. Cho nên không ít người ăn mật với nó, sau cùng tạo thành một trạng thái cân bằng vi diệu, nước sông không phạm nước giếng. Hiện tại nhìn Dạ tuyết hẳn là có ý định làm gì đó, hẳn có chút lo lắng.

-”hì hì” Dạ Tuyết bí hiểm cười, cũng không trả lời.

Nàng mới đầu chỉ định quan sát để tìm cách hái kia đám dược liệu, nhưng khi nhìn thấy Khiết Mỹ Nhân bắt mối cùng với việc hủy thi diệt tích, Dạ Tuyết bỗng nhiên có chút hứng thú.

Chẳng trách lại có tên gọi Khiết Mỹ Nhân, rõ ràng là một đám thực vật có tính kiêu khích đi, lại còn phun hương nữa chứ. Dạ Tuyết cười cười.

Khiết Mỹ Nhân có chút giống thực nhân hoa ở hiện đại, cái này có thể hảo hảo lợi dụng.

Khiết Mỹ Nhân khi nuốt con mối trong đài hoa thường lộ ra một ánh sáng màu xanh ngọc, kia hẳn là tâm hoa hay nói cách khác chính là tâm hạt của nó tựa như mạ hạch của ma thú vậy. Đột nhiên một ý nghĩ lóe qua trong đầu Dạ Tuyết, khiến nàng hưng phấn không thôi. Nếu thành công, một khi nàng rơi đi cũng phần nào yên tâm về an toàn của Thí Thiên, dù sao nàng vẫn không quên còn có một cái con gián đánh hoài không chết nữ chủ rình rập nơi này đâu.

Truyền thừa Huyết ngọc phượng hoàng có nhắc đến một bộ tâm pháp thuần thú, tuy nói Khiết Mỹ Nhân là thực vật, nhưng hẳn là có ý thức đi. Nếu có ý thức thì hẳn sẽ thu phục được.

Đám thú hạ Thí Thiên cùng Khung Duệ chừng một khắc sau đã trở lại, trên tay mỗi người nắm không ít ma thú cấp thấp, ước chừng tầm năm sáu mươi chỉch.

Dạ Tuyết hài lòng gật đầu, nhìn về phía đám Khiết Mỹ Nhân đằng xa, lên tiếng.

-”Trong đài hoa có hạt tâm, chính là viên màu xanh đang phát sáng kia.” Dạ Tuyết nắm lấy một con ma thú trên tay Khung Duệ, bàn tay vừa lật, một thanh chủy thủ xuất hiện, một nhát lướt qua phần cổ của nó, kia thanh chủy thủ mỏng như cánh ve, đến nỗi, ma thú kia đã tắt thở mà vết thương nơi cổ vẫn chưa xuất tí huyết nào.

Nàng dùng sức ném ma thú về phía Khiết Mỹ Nhân, lực cản của gió khiến vết cắt trên cổ ma thú nứt toác, huyết trong nháy mắt văng khắp nơi.

Đám Khiết Mỹ Nhân như cảm nhận được mùi huyết tinh lập tức xôn xao đứng lên, trong đó một cây nhanh như chớp mở rộng đài hoa dùng sức cuốn con mối vào trong, để lộ ra một điểm sáng màu xanh ngọc.

-”Nhìn rõ chưa? Một lát một đội ném những ma thú này vào chúng, một đội lợi dụng lúc Khiết Mỹ Nhân lộ ra Hạt Tâm thì dùng chiến khí nhanh chóng bao bọc lấy nó, biết sao?” Nàng quay lại hỏi đám mộc thuộc tính chiến sĩ phía sau.

-”Rõ” đám chiến sĩ lập tức hô to.

Ngay sau đó xuất hiện một màn khiến người ta không thể tin nổi.

Tại một góc Lâm Sâm rừng rậm, một đám lẫn lộn cả nam lẫn nữ nhân chia ra làm hai đội, một đội không ngừng vút cái gì đó vào một đám Khiết Mỹ Nhân nhưng ai cũng đi đường vòng kia, mà một đội khác không ngừng quán chú mộc thuộc tính chiến khí vào đài hoa không rõ lý do. Càng làm cho người ta kinh hãi là, đám Khiết Mỹ Nhân không biết tại sao từng cây một dần dần biến mất.

Chỉ có đám mộc thuộc tính chiến sĩ Thí Thiên cả gương mặt giãn ra cười dường như một đóa hoa cúc là hiểu rõ đám Khiết Mỹ Nhân kia là đang ở sùng vật không gian thôi.

Chính là đám Khiết Mỹ Nhân kia không hề danh đã mở ra linh trí, nhìn xung quanh mình đồng bọn càng ngày càng thưa thớt, bản năng cảm giác không đúng, rất nhanh chúng sẽ không lại mở ra đài hoa mặc cho Thí Thiên không ngừng ném ma thú vào chúng nữa.

Nhìn một màn như vậy, những người còn lại chưa thể khế ước lộ ra thất vọng biểu tình, cùng hăm mộ những người đã khế ước được.

Dạ Tuyết nghe một danh chiến sĩ sấu bi báo cáo nở nụ cười.

-”Không sao, nếu chúng không thông minh như vậy, ta đã không bắt chúng cho các người khế ước. Mang tất cả những ma thú còn lại lại đây.” Khiết mỹ Nhân là sẽ không chủ động tấn công người, cho nên nếu không đi vào lãnh địa của chúng, chúng sẽ không đề ý.

Đội cho nhân mang tất cả những ma thú mang đến, Dạ tuyết ra lệnh cho họ tháo xuống một phiến lá to gần đó gấp thành một cái phễu, cắt huyết đám ma

thứ chứa vào, sau đó những người đã khế ước thành công không ngừng ném vào đám Khiết Mỹ Nhân.

Theo từng phểu huyết vung vãi, trong không khí dần nồng nặc mùi máu tươi, mà đám Huyết Mỹ Nhân cơ thể cũng bắt đầu vận vẹo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Dạ tuyết, đám Khiết Mỹ Nhân lay động một chút, giống như cảm nhận điều gì, sau đó càn rỡ mới nhanh chóng hút khô huyết.

-“Chính là lúc này, mau quán chiến khí” Dạ Tuyết hô to, mọi người lúc này mới nhận ra, đám Khiết Mỹ Nhân thế nhưng hút xong huyết lại mở đài hoa phun hương khí. Mọi người ánh mắt lờ lờ tỏa sáng, lập tức một đám đánh huyết gà nhanh chóng phát động chiến khí của mình.

Đáng thương đám Khiết mỹ Nhân còn lại cũng không thoát khỏi ma trảo của đám người Thí Thiên, “toàn quân diệt sạch”.

Mà Dạ Tuyết mỉa mai vợ vết toàn bộ được thảo quý giả trong phạm vi mười dặm lãnh địa của Khiết Mỹ nhân. Quả thật cả chủ tớ tởn hoạn.

Kia bộ dáng quả thật hận không thể lại đi tìm thêm một đám Khiết Mỹ Nhân khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Rời đi (1)

Quay trở lại hiện tại.

Bởi vì Khiết Mỹ Nhân thích nơi ánh sáng mặt trời sung túc cộng với mục đích ban đầu khi gặp đám thực vật này, Dạ Tuyết đã chỉ đạo các thành viên Thí Thiên để chúng rời khỏi khế ước không gian dời ra vị trí này.

Cho nên mới có một hàng rào hoa bảo hộ tại tứ hợp viện hiện tại.

Một hắc y nam tử trong Thí Thiên ẩn nấp trên thân cây gần đó nhìn muội tử xinh đẹp vân đạm phong khinh xử lý cái xác kia lặng lẽ xoa một chút gai ốc đang nổi lên từng mảng lớn.

Hắn có cảm giác bản thân sau này đối với mềm mại muội tử bản năng sẽ có diện tích bóng ma trong lòng. Cái này nhưng không là tin tức tốt nga. Nam tử khóc không ra nước mắt. Lỡ hắn vì quá sợ hãi mà không lấy được lão bà làm như thế nào a? Nam tử rói rầm đau khổ nghĩ.

(Lời tác giả: đừng lo, hủ nữ chào mừng anh về với đội dammei =)))))

Mà những thành viên còn lại tỏ vẻ đã nhìn quen mắt, sôi nổi bàn tán.

-“Nhìn xem, chúng ta chủ tử ngay cả Khiết Mỹ Nhân nhượng nhân sợ mất mặt cũng có thể thu làm hàng rào thủ hộ, nhiều ngu a.” Một người trẻ tuổi cảm thán.

-“Đúng vậy, đúng vậy, lại còn có thứ vũ khí khiến nhân bị cắt làm vài khúc giăng đầy tại trong sân cũng quá con mẹ nó kích thích. Ta chưa bao giờ biết thủy thuộc tính chiến sĩ có thể mạnh mẽ đến thế.” (*) Một người khác ánh mắt kích động, hưng phấn đến phát run nói. Hắn cũng là thủy thuộc tính chiến sĩ, lúc trước luôn rầu rĩ bản thân là phế vật, nay nhìn đồng đội ngu bức như vậy tâm tình cũng trở nên kích động.

Đi theo chủ tử, hắn phải chăng cũng có cơ hội trở nên cường đại như vậy?

Đây cũng là hầu hết tiếng lòng của những thành viên Thí Thiên.

Theo lần đầu tròn mắt há mồm cho đến hiện tại bình thản, mọi người trong Thí Thiên tỏ vẻ bản thân đã chết lặng, hơn nữa còn lặng yên nồng nhiệt sùng bái.

(*) Đây là ý tưởng của ta, là sản phẩm tưởng tượng, nhưng về kỹ thuật cắt kim loại bằng nước áp suất lớn cũng như tia hồng ngoại đều là thật nhé. Các nàng có thể tham khảo thêm trên gg.

Đứng gần đó quan sát, Dạ Tuyết ánh mắt lướt qua một tia vừa lòng. Đối với sự nhanh nhẹn của Thí Thiên, nàng cũng không ngoài ý muốn. Dù sao thứ nàng đưa cho Khung Khiếu cùng Khung Duệ là phương pháp huấn luyện sát thủ của thế kỷ 21, chỉ cần chiếu theo phương pháp luyện tập, sẽ nhanh chóng tăng nhanh sức lực tiềm ẩn trong người.

Bất quá đám người này dù sao cũng không là quân nhân có sẵn căn cơ, lý thuyết đầy đủ lại thiếu đi cơ hội trải qua thực nghiệm sinh tồn tại rừng mưa hay hoang mạc, cho nên khí thế có phần nhược tiểu.

Thế nhưng bù lại, nhân tại nơi này có chiến khí hộ thể, rèn đúc kinh mạch, cho nên tiếp thu cường độ mạnh huấn luyện phi thường thuận lợi.

Cơ mà, đám người này hẳn là cần phải ma sát một chút tăng cường nhuệ khí, ít nhất phải vấy qua huyết tinh mới được.

Dạ Tuyết nhìn đám người đang lượn lờ hoặc ẩn nấp trong bóng tối, hoặc di chuyển trên mái nhà, nghĩ.

Đám thủ vệ đang thay phiên tuần tra khắp mọi ngõ ngách trong và ngoài khu vực trụ sở bỗng rùng mình ớn lạnh, tóc gáy dựng đứng, âm thầm quan sát bốn phía tăng mạnh đề phòng.

-”Nhu vậy, kế hoạch đã định, đêm mai hành động.” Dạ Tuyết thu hồi tầm mắt từ đám thủ vệ, quay sang bên cạnh nhìn ba nam nhân trước mặt, khoé môi cong cong, nói.

Ba nam nhân không hện mà cùng gật đầu.

Dạ Tuyết nhận được hồi đáp liền thu hồi tầm mắt, bản năng sờ sờ đầu Hiên Viên Triệt, trong lòng hoạch định một chút về lộ trình.

Hiện tại cách ngày học viện chiêu sinh còn có một khoảng thời gian dài, đủ để nàng sắp xếp nhiều thứ.

Nàng một bên suy nghĩ, một bên nhẹ vuốt ve kim sắc vòng tay suy tư, cất bước đi đến cạnh Khung Duệ đang tỉ mỉ quan sát bản đồ trên tay, nàng hơi nghiêng đầu nhìn lại địa đồ Tử Vong chi vực trên tay hắn, tính toán khả năng Tử hoà rơi xuống.

-”Duệ ca, người đoán ở Tử Vong chi địa nơi nào sẽ tồn tại hoà chủng? Nàng không ngừng đầu, mở miệng hỏi.

-”Ta cho rằng tại nơi này” Khung Duệ dùng tay khoanh tròn một vị trí trên bản đồ. “Đây là trung tâm của Tử Vong chi địa, có người sống sót rời khỏi nơi này từng nói, tại đây, không có hắc khí.” Khung Duệ trong lòng mạt qua một tia suy nghĩ.

Dạ Tuyết đột nhiên bừng tỉnh.

-”Là tinh lọc” hai người nhìn nhau, trăn miệng một lời thốt lên.

Đúng vậy, chính là tinh lọc, truyền thừa có nhắc đến Tử Vong chi địa là nơi Tử hoà rơi xuống. Mà Tử hoà bản chất là tinh lọc linh hồn, thứ hắc sắc sương mù kia nếu nàng đoán không lầm chính là linh hồn của người gặp nạn bị ma khí đồng hoá thành âm khí lượn lờ.

Dạ Tuyết ánh mắt sáng ngời, đã xác định mục tiêu, chuyện còn lại khá dễ dàng.

Nàng bên này bận quan sát bản đồ, không biết trung gian các nam nhân bên kia, trong mắt ánh lửa đã bắt đầu ngậm bùng cháy.

Long Thiên Mị vẫn giữ nụ cười yêu nghiệt trên gương mặt, trong lòng âm thầm đánh giá sơ lược hai người còn lại.

Khung Duệ trầm tĩnh đứng tại chỗ, ánh mắt nghiêm túc quan sát trên bản đồ lộ trình định trước, thỉnh thoảng lại trao đổi cùng Dạ Tuyết vài câu sau đó ghi ghi chép chép.

Long Thiên Mị âm thầm quan sát một phen, sau đó đưa ra kết luận.

Người này đối với tiểu chủ nhân thái độ cung kính, ánh mắt chính trực, không nguy hiểm (anh lắm to), hẳn là sẽ không có ý nghĩ không an phận, có thể an tâm về người này.

Ngược lại người kia,...

Long Thiên Mị tầm mắt vòng vo cuối cùng đặt lên người Phan Diệp.

Hắn hít mắt nhìn về phía nam nhân đứng bên cạnh Dạ Tuyết đang dùng ánh mắt vô cùng ôn nhu cung chiều nhìn về phía nàng, ánh mắt mị mị.

Phan gia.... Phan Diệp.

Tiền vị hôn phu của tiểu chủ nhân.

Chiếu theo thái độ của hắn ta hiện tại, hẳn là có tình cảm với tiểu chủ nhân mới đúng, vậy lý do hắn từ hôn lại là gì? Và lại, từ hôn xong hiện tại quần lấy tiểu chủ nhân lại là chuyện gì? Nhảm chán mua vui? Vẫn là có ý đồ gì khác? Long Thiên Mị bản năng trong lòng không ngừng bồi đen Phan Diệp.

Đồng thời, đối diện, Phan Diệp dường như không thấy được ánh mắt không hữu hảo của Long Thiên Mị, không có phản ứng gì đứng bên cạnh Dạ Tuyết chăm chú nhìn nàng.

Tất nhiên Phan Diệp sẽ không không nhận ra địch ý của Long Thiên Mị, chính là áp dụng chính sách”địch không động, ta không động” bất động thanh sắc, người lại có thể đem ta như thế nào?

Nhìn Dạ Tuyết đã tập trung toàn bộ tinh lực vào bản đồ bên kia, lúc này Phan Diệp mới quay đầu đưa mắt rà soát một lượt từ chân đến đầu Long Thiên Mị, ánh mắt lóe qua một tia kiêng kỵ.

-”Thật không ngờ “tiền vị hôn phu” của tiểu Tuyết lại có mặt ở đây, hơn nữa còn cùng chúng ta đồng hành. Nghe “đanh” đã lâu, nay hạnh ngộ quả thật trong lòng khâm phục.” Long Thiên Mị khoé môi treo một nụ cười thanh nhã tiến thối đúng mực chấp hai tay hướng Phan Diệp tạ ơn lên tiếng.

Bốn chữ “tiền vị hôn phu” cùng “đanh” Long Thiên Mị cắn phá lệ rõ ràng.

Nguy, bất quá là một cái tiền vị hôn phu, hiện thức thời né đi, nơi này cũng không phải Phan gia, bái cái gì cái giá a? đừng quên thân phận hiện tại của bản thân là gì.

”Đanh” ở đây lại là gì bên nói bên nghe ai cũng hiểu rõ, mùi thuốc súng yên lặng khuếch tán trong phòng.

Phan Diệp nụ cười cương tại trên mặt. Vội vàng nhìn qua bên cạnh Dạ Tuyết, thấy nàng không nghe được mới âm thầm thở ra một hơi, sau đó mới hung hăng trừng mắt nhìn về phía Long Thiên Mị

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Rời đi (2)

Long Thiên Mị một lời vừa nói ra Phan Diệp có chút chột dạ lết lút nhìn Dạ Tuyết, phát hiện nàng cũng không nghe được những lời của Long Thiên Mị nói xong mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Phù..nguy hiểm quá.

Mặc dù những tin tức kia là chính hấn cùng Phan gia phao ra ngoài mục đích tung hỏa mù hồ lộng hoàng đế, bất quá người khác cũng không biết hấn Phan thiếu đường đường hoa hoa công tử lại là một kẻ mảnh tình chưa vắt vai độc thân cầu nhạ.

Nghe Long Thiên Mị một phen nói, Phan Diệp trong lòng nhịn không được run nhẹ. Lỡ Tuyết nhi hiểu lầm thì sao? lúc đó hấn biết tìm ai khóc nhạ.

Nghĩ mà sợ, Phan Diệp hung hăng trừng mắt về phía Long Thiên Mị: “Thối hồ ly, đừng mơ tưởng dùng kế ly gián ta và Tuyết nhi.”

Long Thiên Mị híp mắt, nhướng nhướng mày cười cười nhìn Phan Diệp, trong lòng có chút cảm thán, xem ra còn không đến nỗi ngốc. Lại tiếc nuôi nhìn về phía Dạ Tuyết, nàng hấn là không có nghe được đi..

Phan Diệp ở xác định Dạ Tuyết đang chú tâm cùng Khung Duệ thảo luận bên kia tạm thời không chú ý bên này sau mới phóng tâm mắt to trừng mắt nhỏ cùng “tình địch” mình công âm kích.

Hấn nhẹ nhàng phẩy chiếc phiến trong tay, một bộ công tử ôn nhuận như ngọc ưu du ưu tai bắt đầu mở miệng.

-”Long công tử quá lời, ta như thế nào có thể so được với kim bài Vạn Xuân Lâu- Long công tử vạn người mê đây? tiểu sinh nhưng là một bách tính lương thiện, nào có thể múa riu qua mắt thợ được ngài đây đại danh鼎鼎? Long công tử, ngài nói phải không là?”

Dứt lời, Phan Diệp “cạch” một tiếng khép lại chiếc phiến, khoé môi tà tà một nụ cười mười phần khiêu khích nhìn về Long Thiên Mị.

Long Thiên Mị ánh mắt trở nên sâu thẳm, đồng dạng mỉm cười nhìn đối diện Phan Diệp, kia nụ cười tuyệt mỹ nhượng nhân kinh diễm, chính là đồng tử lại một mảnh hắc như mực, rõ ràng nụ cười của hấn cũng không đạt đến đáy mắt.

Phan Diệp tất nhiên đối với nụ cười của Long Thiên Mị không cảm mạo. Lại nói hấn cũng không sợ Long Thiên Mị, hoảng cái gì nha? Trừng mắt tương hù ai đâu?

Phan Diệp nghĩ nghĩ, cảm thấy bản thân không thể tỏ ra yếu thế liền hung hăng trừng lại Long Thiên Mị.

Lại nhìn thì lão tử cùng Tuyết nhi vẫn so với ngươi thực. Phan Diệp đắc ý nghĩ.

Ngay lúc khói lửa ngập trời, một giọng nữ trong veo vang lên thần kỳ xoá tan quỷ dị không khí.

-”Cũng đã muộn, các huynh hời gia đi thôi. Ngày mai xuất phát.” Dạ Tuyết không chút nào nhận ra nơi này vừa xảy ra một hồi tranh chấp trong yên lặng, vui vẻ mở miệng “đuổi người”, sau đó vô tâm vô phé xoay người đi vào phòng mình.

Đêm nay nàng ở lại trụ sở Thí Thiên, dù sao Trúc Viên nhưng là nơi “thanh tịnh” nhất Dạ trạch, ngoại trừ lần trước nữ chủ bị động kinh tìm đến, lại bởi vì Nam Cung Hàn xâm xị rồi đi cũng lại chẳng có ma nào mò tới, bởi vì toàn Dạ gia cao thấp đều biết Trúc Viên “chương khí mù mịt”.

Cái này nàng cũng có nghe phong phanh, nghe nói nửa đêm thường nghe tiếng khóc nỉ non.. hoặc là thỉnh thoảng hạ nhân lại thấy được có bóng trắng lượn lờ tại Trúc Viên..

Dạ tuyết lúc vừa xuyên qua cũng có chút tò mò chuyện này, sau mới biết được thì ra là những tin đồn này chính là Lý má má tạo ra nhằm che chở cho nguyên chủ lúc đó đã được hai tuổi tránh đi độc thủ của Vân thị, cho nên nguyên chủ mới có thể an toàn sống tới năm chín tuổi để nàng xuyên qua đây.

Bắt quá vừa vặn cho nàng tiện bề làm việc không phải sao?

Dạ tuyết đi được tiêu sái, để lại bên ngoài ba nam nhân nhìn nhau.

Khung Duệ ngược lại thu hồi tầm mắt dõi theo Dạ Tuyết trước, chấp hai tay hơi cúi đầu với hai người còn lại, sau đó xoay người tự cổ trở lại phòng mình, hẩn còn vài thứ cần sắp xếp cho chuyến đi ngày mai.

Long Thiên Mị cùng Phan Diệp lúc này mới giật mình nhìn nhau sau đó đồng thời xoay người phòng ai nấy đi.

Cả ba nam nhân không ai biết được, thật ra tình địch lớn nhất của bọn họ lại đang âm thầm ẩn nấp quan sát họ gần đó.

Hiên Viên Triệt lười biếng ngẩng đầu nhìn về phía bên ngoài phòng Dạ Tuyết, trong lòng phiên cái xem thường, đồng thời cách nhìn nhận đối với hai người Long Thiên Mị cùng Phan Diệp cũng biến đổi. Tuyết nhi không biết, nhưng hẩn là nhất thanh nhị sở vừa mới tranh phong giữa hai người kia. Xem ra lại nhiều thêm hai kẻ mơ ước lão bà của hẩn, này nhưng làm long tâm nóng nảy nha.

Tiểu Tuyết chỉ là của ta.

Hừ lạnh trong lòng, Hiên Viên Triệt nhẹ dùng đầu cọ cọ cổ tay Dạ Tuyết, nhận được một ngón tay non mềm trắng nõn xoa đầu khi trong lòng nhịn không được ám thích.

Nhìn đi, đây là ta lão bà, mỗi cá nhám nhân loại các người đứng một bên thềm thường đi thôi.

Hoàng cung.

-“Bên kia có động tĩnh gì không?” một âm thanh lạnh lẽo như người run sợ vang lên trong phòng kín, ánh nến màu vàng lập lòe như sắp diệt khiến căn phòng theo đó cũng âm trầm.

-“Điện hạ, phát hiện Nhã quý phi cùng một danh hắc bào nhân gặp mặt, Âm thất bám theo nhưng bị cắt đuôi nửa đường, hơn nữa..” trong bóng tối, một giọng nam khác rành mạch, mang theo một tia cung kính báo cáo.

-“Hơn nữa khi Âm thất quay trở lại giữa đường bị nhân chặn lại, trọng thương.” giọng nam đến đây đã mang theo một tia phẫn hận.

-“Ân?” Nam Cung Hàn hít mắt nhìn về phía Âm bát, nếu chỉ là một vết thương bình thường, Âm bát sẽ không báo cáo.

-“Âm lục tra ra, vết thương vô cùng nghiêm trọng, là do ma khí ăn mòn” quả nhiên Âm bát giọng mang theo một tia ngưng trọng lên tiếng khẳng định suy đoán của Nam Cung Hàn.

Ma khí..

Nam Cung Hàn ánh mắt phiếm băng sương.

-“Lui ra đi, chú ý nhất cử nhất động Nhã quý phi.” Nam Cung Hàn không cảm xúc phản phó, đáy mắt lại một mảnh gió lốc cuồng bạo.

Năm đó mẫu thân mất, ngự y nói nàng là quá độ suy yếu cùng tâm bệnh dẫn đến sinh mệnh cạn kiệt, nhưng hẩn là biết rõ, mẫu thân là bị ma khí hủ thực nội tạng dần dần, đau đớn từ vọng. Chính là đáng hận thay, phụ hoàng của hẩn lại chính là kẻ ngầm đồng ý cho ả tiện nhân Nhã quý phi kia xuống tay độc ác. Không biết vị phụ hoàng đáng kính của hẩn có biết Nhã phi thiện lương của mình có liên hệ đến ma tộc hay không. Nam Cung Hàn trào phúng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Một rồng, ba chàng và một nàng (1)

Dạ Tuyết mơ tư một đêm vô mộng đến sáng ngày hôm sau, bị một tiếng gõ cửa phòng đều đặn đánh thức mới lười biếng trở mình.

Vừa tỉnh giấc, thị giác mờ mông lung, xúc giác lại phá lệ rõ ràng. Cảm nhận được cơ thể bị cố định trong một không gian chật chội, ấm áp Dạ Tuyết nhẹ thanh ưm một tiếng, hé đôi mắt phiếm sương mù ra nhìn.

Đập vào mắt nàng là một lồng ngực nam nhân trắng nõn, Dạ Tuyết mơ mơ hồ hồ men theo vạt áo nửa khép nửa hở hững hờ nhìn xuống, bên dưới lớp trung y màu trắng lộ ra đường viền cơ bụng săn chắc tăng thêm vẻ dụ hoặc.

Mà nàng, dường như đang nằm trong vòng tay của người đó..

Nhất thời con buồn ngủ gì cũng tan biến sạch sẽ, nhanh như chớp, thiên địa đảo lộn, ở đối phương còn chưa hoàn hồn, quyền chủ động đã nằm trong tay nàng.

Dạ Tuyết một cái lắc mình, thân thể nhỏ nhắn dễ dàng rời khỏi thế gọng kìm của đối thủ, phản thủ lập tức ngồi lên người đối phương, hai chân khoá chặt chân người nọ, một tay giơ lên cao, nắm chặt một thanh chủy thủ mỏng như cánh ve, cổ họng của hắn cũng bị nàng một bàn tay khác nắm giữ, móng tay đặt lên động mạch cổ, khí thế hoàn toàn bùng nổ.

Dạ Tuyết mày nhu chặt ánh mắt sắc bén, trong lòng lại thầm ảo não.

Thật là sơ suất.

Từ khi xuyên qua nơi này, bởi vì có tiểu Hiên luôn kề cận nàng, nàng dần buông lỏng tính cảnh giác, đến nỗi hôm nay có người tiếp cận mà nàng cũng không biết.

Phải biết, đối với sát thủ, kẻ thù tiếp cận bản thân mà vẫn không phác giác đồng nghĩa với việc rửa sạch cổ nằm yên bất động cho đối phương thủ (lấy).

Chính là tiểu Hiên tại nơi nào? Vì sao có người đến gần nàng mà hắn lại không hành động?

Chớp mắt vài giây, đầu óc linh hoạt của Dạ Tuyết đã lướt qua vô số suy nghĩ. Đến khi nhìn xuống dung nhan người dưới thân, Dạ Tuyết sững sờ.

Kim sắc mái tóc như làn suối mềm dịu xoã tung trên nệm, trung y vì động tác của nàng mà bị giày xéo tản ra, một đôi kim đồng mắt trần ngập ury khuất, làn môi mỏng hơi vênh lên ai oán..

-“Lão bà, ta khó chịu...” Hiên Viên Triệt nhẹ giọng, hai tay lại ôm chặt lấy eo nhỏ của Dạ Tuyết.

Dạ Tuyết biểu cảm như bị sét đánh.

“Hắn bề nghệ đứng trên đỉnh Vân Ngự nhìn xuống cái gọi là cường giả nhân loại đang tham lam nhìn hắn ý đồ tìm cách khế ước. Hai năm trước, hắn ngây thơ bị vây khốn một lần, hiện tại, nhân loại ti bỉ mơ tưởng lịch sử lần nữa tái diễn. Kim đồng mắt như nổi lên một lớp hàn băng dày đặc. Hắn nâng mi nhìn nhân loại trước mắt, môi mỏng nhẹ nhếch lên một tia khinh trào cùng lạnh lẽo. “Nhân loại, tìm chết“. Chỉ thấy kẻ kia sau khi hắn vừa dứt lời, cả cơ thể nổ tung thành vô số huyết nhục tán ra bốn phương tám hướng đẹp đẽ như tuyết rơi mùa đông, nếu bỏ đi màu máu nhuộm đỏ một vùng trời cùng mùi vị huyết tinh nồng nặc. Một nhân loại cường giả cứ như vậy, biến mất vĩnh viễn, thân hồn câu diệt. Mà hắn vẫn sừng sững đứng đó không hề chớp mắt, hết như chuyện vừa xảy ra không chút mây may tác động đến hắn vậy.”

Dạ Tuyết đột nhiên nhớ đến một đoạn trong nguyên tác như vậy. Mà nàng cho dù cố gắng như thế nào cũng không thể nối liền Hiên Viên Triệt trong nguyên tác kia với kẻ hiện tại đang một bộ dáng “dân nữ bị cưỡng.“ Khụ khụ... Mà quỷ dị thay kẻ đóng vai ác lại là nàng này.

Nhận ra người dưới thân là ai, Dạ Tuyết một phen não bổ, khoẻ môi nhin không được giật giật, tặc lưỡi cảm thán nguyên văn và hiện thực cách xa vạn dặm, sau đó mới chậm rãi thu hồi thủ đặt trên động mạch cổ của hắn.

Nàng hơi nheo mắt nhìn xuống Hiên Viên Triệt đang giả nai ngoan ngoãn nhìn nàng, giọng nguy hiểm.

-“Tiểu Hiên,..”

Hiên Viên Triệt chợt dạ một cái chớp mắt, sau đó nhanh chóng bắt lấy tay Dạ Tuyết cọ cọ vào mặt mình.

-“Tuyệt nhi, đêm qua ngươi ngủ say, nửa đêm than lãnh, ta nghĩ thân nhiệt của ta hẳn là sẽ khiến nàng ấm áp, cho nên mới...” Hiên Viên Triệt rất là tâm cơ dùng đúng lúc, muốn nói lại thôi, dù sao công trạng là để người khác tự hiểu sẽ có hiệu quả hơn không phải sao?

Nếu tiểu bạch hoá lúc này có mặt ở đây mà không phải đang làm tổ ở thức hải Dạ Tuyết tiến hành cùng kim sắc hoá diễm” ân ái ái ái “;”tình tình tứ tứ” hẳn sẽ phiên cái xem thường. Thử nghĩ, thân mạng hoá trung chi vương chủ nhân, như thế nào hội lãnh.

Kính nhờ, tìm lý do cũng tìm cho hợp lý một chút a uy.

Cũng chỉ có Dạ Tuyết một căn cân không biết gì về tình yêu mới tin tưởng mà thôi.

Quả nhiên thái độ Dạ Tuyết hoà hoãn rất nhiều.

Chẳng trách hắn có thể gần người nàng. Dù sao khí tức của hắn nàng cũng đã quen thuộc, tự nhiên sẽ buông xuống cảnh giác với hắn.

Chính là..

-”Tiểu Hiền, lần sau.” Không thể biến hình như vậy nữa.. Nửa câu sau còn chưa thốt nên lời, đã bị một tiếng ầm cắt đứt.

Nàng kinh ngạc quay đầu nhìn.

Cửa phòng bị một lực mạnh mẽ mở tung ra, cánh cửa run rẩy lung lay trong gió, “kéo kẹt” từng chuỗi ai oán, than thở một lũ không biết thương hương tiếc ngọc.

Mạnh...chân như vậy lỗ hổng thì như thế nào.

Mà ba người sáu đôi mắt đứng trước cửa vừa bị thô bạo mở ra, ánh mắt trừng lớn nhìn vào một màn trong phòng.

Nữ nhân gương mặt đỏ bừng vì uỷ khuất (?) (thật ra là nằm nghiêng quá lâu, một bên má bị ép đồ), bị một nam nhân xa lạ giữ lấy hai tay. Bởi vì sức mạnh không bằng đối phương không thể giãy giụa mà đôi mắt ngấn lệ (?).(thật ra là vì vừa thức dậy).

Khốn kiếp.

Cả ba người không hẹn mà cùng phóng ánh mắt như dao nhìn về phía kẻ đang..khụ khụ.. kẻ đang nằm dưới thân Dạ Tuyết.

Khung Duệ phản ứng trước tiên, hấn ba bước làm một gần như phóng như chớp vào trong phòng, một phen ôm lấy Dạ Tuyết còn đang kinh ngạc vì sự xuất hiện của ba người trong phòng mà ngã ra vào lòng, nắm lên chăn bao bọc lấy nàng.

Theo ngay sau đó là Long Thiên Mị, đôi mắt âm trầm đề khí phóng về phía giường Dạ Tuyết, một cước giẫm xuống vị trí Hiên Viên Triệt đang nằm.

Hiên Viên Triệt vẫn đậm phong khinh một lộn nhào rời khỏi giường, ngay sau đó, bản năng cảm giác nguy hiểm, một cái lắc mình tránh đi một cước thịnh lĩnh của Phan Diệp.

Đá hụt, Phan Diệp giận tím mặt xoay người, rút ra chiếc phiến gần như nổi điên liên tục ra chiêu tấn công Hiên Viên Triệt.

Chiếc phiến của hắn là một thanh thánh khí cấp bậc vũ khí, vô cùng trân quý, bình thường với thân phận cùng địa vị cao quý cũng như tài năng của hắn, chiếc phiến này hầu như chỉ đóng vai trò làm nền cho vẻ thư sinh của hắn. Cho nên rất ít người biết được sự lợi hại của món vũ khí này.

Nay bởi vì một người nữ nhân lần đầu tiên nó được chủ nhân sử dụng, lộ ra một góc lợi hại của nó.

Long Thiên Mị nhẹ lắc mình gia nhập hỗn chiến. Ba người đánh thành một đoàn.

Dạ Tuyết kinh ngạc trừng mắt nhìn, có chút không hiểu ra sao. Chừng vài giây sau, nhìn chiến khí bay tứ tung, vách tường bị tạc ra vô số mặt hổ, nàng mới bình tĩnh, vội la lớn.

-”Dừng lại, các người định phá trụ sở hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Một rồng, hai chàng và một nàng (2)

Trong phòng.

Năm người ngồi vây quanh một cái bàn. Dạ Tuyết hai bên phân biệt Hiên Viên Triệt cùng Phan Diệp, Long Thiên Mị chậm chân, chỉ có thể ngồi đối diện cùng Khung Duệ, đưa ánh mắt cảm tức nhìn kẻ đối diện đang héch một trương mặt muốn ăn đòn huênh hoang với mình.

Dạ Tuyết hắc tuyến nhìn bốn nam nhân đang mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ kém phun lửa trước mặt, nhất là Phan Diệp, kia ánh mắt như muốn ăn thịt người, mà đối tượng là Hiên Viên Triệt. Tất nhiên người sau cũng không thua kém hung hăng trừng lại Phan Diệp.

Không hiểu tại sao Dạ Tuyết cứ cảm thấy không khí có vẻ quái dị. Có lẽ là do nàng ngồi chính giữa đi?

Bất quá, khi nhìn đến vách tường loang lổ những hổ, Dạ Tuyết đen mặt nhìn ba tên hung thủ trước mặt.

-”Chuyện này là sao hả?” Nàng đen mặt nhìn về phía ba người, lại nhận được một cái cúi đầu chột dạ (Phan Diệp), ra về cái lỗ to nhất trên tường kia là tác phẩm của hắn đi.., một cái mặt không đỏ sắc (Long Thiên Mị) cùng một gương mặt đầy vẻ vô tội (Hiên Viên Triệt).

Khung Duệ không tham gia hiện tại ung dung phẩm trà.

Phan Diệp vốn còn đang hung ba ba nhìn Hiên Viên Triệt, nghe câu hỏi của Dạ Tuyết ngay lập tức đổi một gương mặt tiểu cẩu nhìn nàng, bàn tay chỉ vào Hiên Viên Triệt đang ngồi đối diện, trước tiên “kẻ ác cáo trạng”.

-”Tiểu Phong Phong, hần là ai a? Đánh ta đau quá.” Hần chỉ chỉ vành mắt bầm tím của mình uy khuất lên tiếng, đồng thời kẻ sát gương mặt lại gần vị trí của Dạ Tuyết, trên mặt viết rõ, “mau xem ta nha”, “mau xem ta nha”.

Khoé môi Dạ Tuyết run rẩy, bàn tay cũng theo run run, nước trà vẩy vài giọt ra tay.

Vút.. Một chén trà bất động thanh sắc sát sườn mặt Phan Diệp xé gió mà qua, ngay lập tức về ra khoảng cách gương mặt càng ngày càng thấu gần của Phan Diệp cùng Dạ Tuyết.

Nhẹ nghiêng thân thể tránh được tách trà, Phan Diệp quay đầu âm u nhìn Long Thiên Mị đang ung dung khẽ nhấp một ly trà khác.

-”Trà ngon” thường hoàn một ngụm trà, Long Thiên Mị gật gật đầu, kia khí chất quả thật hết như hần vừa toàn tâm toàn ý ảm trà mà cái tách trà bay về phía Phan Diệp kia không phải tay hần ném vậy.

Bình một câu hảo trà, Long Thiên Mị thoải mái xem ánh mắt Phan Diệp là không khí, quay đầu nhìn Dạ Tuyết, chờ đợi câu trả lời của nàng. Hần cũng rất tò mò kẻ kia là ai? Nhìn qua dường như tiểu chủ nhân cũng không xa lạ, chính là vì sao trước giờ hần không nhận được bất kỳ tiếng gió nào của người này? Phải biết cho dù kia dung mạo, kia khí chất, hoặc cả kia một thân chiến khí không tầm thường, cũng không thể không có bất kỳ tin tức nào.

Bên cạnh Hiên Viên Triệt, Khung Duệ an tĩnh ngồi, ánh mắt không dấu vết quan sát cổ tay của Dạ Tuyết, sau đó lại di chuyển lên Hiên Viên Triệt đang ngồi bên cạnh.

Hần nhưng là nhớ rõ, chủ nhân trên tay có một kim sắc vòng tay. Hiện tại không thấy, trong phòng lại vô duyên vô cớ xuất hiện một nam tử kim phát (tóc vàng).

Hần có thể chắc chắn trước cửa phòng tiểu chủ nhân từ đêm qua đến giờ không có bất kỳ người nào tiếp cận, hay nói cách khác, người này là trống rỗng xuất hiện.

Xâu chuỗi lại hai việc, Khung Duệ bất động thanh sắc siết chặt bàn tay nắm tách trà.

Nếu Dạ Tuyết đọc được suy nghĩ của Khung Duệ lúc này hần sẽ không nhận được một phen kinh ngạc. Quả nhiên là quân gia toàn năng của nữ chủ, chỉ bằng rời rạc vài chi tiết, hần đã giải mã hầu hết ẩn số.

-”Ta có thể khẳng định, tiểu Triệt sẽ không làm hại ta.” Dạ Tuyết lời ít ý nhiều, giọng nói lại mang theo kiên định.

Ba nam nhân không hẹn mà đưa ánh mắt tìm tòi lên Hiên Viên Triệt.

Rõ ràng câu trả lời của Dạ Tuyết là ngầm nói cho ba người trước mắt hần là người nàng vô cùng tin tưởng, đồng thời cũng tỏ rõ thân phận của hần nàng không muốn đề cập đến.

Kẻ này.. lại là ai? Ba nam nhân đồng thời nhú mày.

Phan Diệp há mồm, định nói điều gì, còn chưa thốt ra, bên kia Hiên Viên Triệt sắc mặt đột nhiên biến đổi.

-”Lão bà, tiểu Bạch cầu gặp rắc rối” Hiên Viên Triệt ngưng trọng nhìn qua Dạ Tuyết.

Tiểu Bạch cầu.... Dạ Tuyết khoé mắt co rút.

Nếu Hách Liên Kỳ biết sau lưng mình, này con Rồng kêu bản thân đường đường là Bạch Hổ thành một chỉ cẩu hần sẽ nỗ tung mao cáo tường đi.

Dạ Tuyết mặt cũng thay đổi, gần đây nàng nhờ nó vào rừng thu thập một số linh dược quý hiếm bên trong Lâm Sâm rừng rậm cho nàng, để chắc chắn, Hiên Viên Triệt đánh một đạo khí tức vào tiểu bạch hổ.

Ma thú lấy Long tộc đứng đầu, một đạo khí tức của Hiên Viên Triệt đủ để tiểu bạch hổ đi ngang trong rừng rập rình tầng gần kề trung tâm, chưa kể, tiểu Bạch Hổ bản thân đã có linh thức nhất định (Dạ Tuyết vẫn chưa biết tiểu bạch hổ mình “nhặt được” chính là nam chủ chi nhất Hách Liên Kỳ.) trừ khi bị nguy hiểm đến tính mạng, nếu không nó cũng sẽ không xúc tác đạo hơi thở kia cầu cứu Hiên Viên Triệt.

-”Đi” Dạ Tuyết đứng lên, quay sang nhìn Hiên Viên Triệt gật đầu, quay sang hướng ba người còn lại. “Ta có việc rồi đi, các huynh..”

-”Chúng ta cùng đi” Long Thiên Mị trước hết tỉnh táo lại sau hai chữ “lão bà” của Hiên Viên Triệt nhanh chóng đặt tách trà xuống bàn, đứng lên cắt lời Dạ Tuyết.

Lời bên môi chưa nói ra đành phải nuốt xuống, Phan Diệp đồng dạng gật đầu nhìn Dạ Tuyết.

Khung Duệ đồng dạng đứng lên, không cần nói cũng biết ý định của hần là gì.

Tình thế cấp bách, Dạ Tuyết cũng không rầy rà, gật đầu, nhanh chân bước ra ngoài.

Mà bên này, tình hình của Hách Liên Kỳ quả thật hết như dự đoán của Dạ Tuyết, vô cùng nguy hiểm.

Một thân trắng như tuyết da lông, hiện tại nhuộm đầm huyết sắc.

Tiểu Bạch Hồ thân thể nhỏ bé hơi co rụt lại, khó khăn hô hấp, trên lưng là ba đường cào sâu đến tận xương, huyết không ngừng rỉ ra.

Hách Liên Kỳ đời này chưa từng có như vậy chật vật. Ngay cả khi cổ độc phát tác cũng có các trường lão trong tộc chải vuốt chiến khí, các loại đan dược, thảo dược giảm đau.

Mà hiện tại, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hắn hiện tại đang ẩn nấp trong một kẽ đá, mà bên ngoài, cách đó không xa một nhóm người gồm bảy tám cá nhân đang không ngừng lùng sục tìm kiếm.

Một giọng nữ nhân thanh thúy vang lên.

-“Tìm cho kỹ, trên cổ kia chỉ bạch hồ có một cái trư vật vòng, ta thấy nó đào lên một gốc bát cấp Tuý Ngọc Linh Lung cho vào đó. Ta hiện tại đang cần một gốc bát cấp thảo dược để luyện đan dược bát cấp, vừa vặn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Nữ phụ pk nữ chủ (1)

Hách Liên Kỳ một thân chật vật hô hấp khó khăn co mình thành một đoàn nép trong kẽ đá.

Dưới lớp bạch mao vị trí cổ, một chiếc trư vật vòng màu bạc hiện ra.

Đây chính là nguyên nhân dẫn đến tình trạng thảm hại của hắn bây giờ.

_____ một khắc trước _____

-“Xuân Long chết tiệt, dám tự đương bản thân làm chủ nhân sai phó mình. Giẫm chết người, giẫm chết người”

Hách Liên Kỳ một bên đưa ánh mắt tìm kiếm thảo dược, một bên không ngừng cầu nhàu, dưới chân mạnh giẫm nát cỏ dại, phỏng chừng xem cỏ dại như Hiên Viên Triệt mà giẫm đi.

Nhắc đến chuyện này hắn phải nhắc đến mười mấy ngày trước đó.

Khi đó kia nhân loại bởi vì có ý định rời đi, cho nên dự định luyện chế ra một số lượng lớn đan dược cung cấp cho cái gọi là Thí Thiên gì đó..

Chính là còn thiếu vài mặt thảo dược, mà nàng (Dạ Tuyết) thì bị quán thân bởi vài chuyện không đi được, cho nên tên hỗn đản kia (HVT) đã lôi bản thân ra sai sử.

Đường đường là Vương tương lai hiện tại trở thành chạy chân cho kẻ khác, Hách Liên Kỳ bỗng dưng có chút cảm giác sinh không thể luyện muốn cào tường xúc động.

Ai bảo tên kia là Long tộc đâu, Hách Liên Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ. Huyết mạch áp chế khiến hắn chỉ có thể buồn bực nhận mệnh đi thu thập thảo dược.

Nói đến chuyện này, Hách Liên Kỳ trí nhớ không khỏi phiêu về một chuyện khác, nhân loại kia tay nghề không sai, nghĩ đến trước khi đi, bị nhét vào trư vật vòng kia món linh thực, vị mềm mại thấm vào ruột gan, vị đạo lại thập phần tuyệt mỹ vị tiềm cái gì kia... Hách Liên Kỳ không tiền đồ vron phần hồng đầu lưỡi liếm liếm khoe mồi.

Chỉ tiếc món kia ngay ngày đầu tiên bước vào rừng đã bị bản thân “cắt kỹ” vào bụng, haizzz, của thiếu thường là của ngon, không ngoa a..

Bất quá nhân loại kia đã hứa khi bản thân trở về, nàng ta sẽ lại làm linh thực cho bản thân, Hách Liên Kỳ liền phấn chấn.

Chính là vẫn nhịn không được bực bội xú long Hiên Viên Triệt, chân không tri hoãn giẫm mạnh lên cỏ phát tiết sự nhớ nhung ăn ngon cùng bất mãn bản thân bị bắt nạt.

Chính là hấn không nghĩ đến, bản thân trong hình dáng tự vệ là một tiểu bạch hổ, gương mặt họ nhà mèo vốn dĩ đã đáng yêu không nói, đạo gần đây được Dạ Tuyết nuôi tròn không ít, đàn được lại không thiếu, cho nên da lông trở nên sáng bóng, mờ ảo phủ một tầng xanh ngọc cực nhạt.

Thử nghĩ hình ảnh một cục bông tròn tròn có tiểu đầu nho nhỏ, mại tứ chi ngắn ngủn đi loăng quăng, vài ba bước lại bính (nhảy) lên một cái, tìm cách giẫm nát đám cỏ dưới chân là cỡ nào mạnh vật, nếu là bị nữ nhân nhìn thấy phỏng chừng không một không hội mắt hình trái tim nhìn chăm chăm?

Ít ra, đứng tại trung tâm đoàn người mười mấy cá nhân gần đó nữ nhân, một mắt liếc qua liền nảy sinh ý định bắt làm thú sủng.

Nếu Dạ Tuyết ở đây, khẳng định sẽ kinh ngạc sức mạnh của kịch tình, cho dù nàng này chỉ hồ điệp phiến đi không ít chi tiết, kịch tình quân vẫn tìm mọi cách cho nam nữ chủ chạm mặt.

Về phần chạm mặt sau đó hội phát ra tia lửa điện tình cảm còn là phát ra thù hận tận xương.. không lâu sau sẽ có kết quả.

Bên này còn chưa biết bản thân bị nữ chủ nhớ thương, Hách Liên Kỳ dùng thần thức đảo qua không gian vòng trên cổ, phát hiện chỉ còn thiếu một mặt được liệu Túy Ngọc Linh Lung liền hoàn thành nhiệm vụ liền vui mừng, gần hai mươi ngày cần lương khô tại trong rừng, hấn đã có chút nhớ thương thom ngào ngọt lành thực nhân loại kia làm.

Hấn hôm nay vận khí không sai, vừa thâm nhập vào sau thêm một chút bên trong Lâm Sâm rừng rậm, một mùi thơm ngát pha lẫn chút vị đạo của rượu xông vào mũi.

Hách Liên Kỳ xanh lơ thú đồng bỗng chốc sáng ngời.

Đúng là mùi vị của Túy Ngọc Linh Lung.

Mại chân nhỏ thí diên thí diên chạy về một hướng, Hách Liên Kỳ không biết, bản thân phía sau theo đuôi bảy tám cá nhân, toàn bộ đều là lục cấp chiến sĩ, trong đó, lấy một thân thể mạn diệu bạch y nữ nhân đi đầu.

Nàng cấp bậc chiến khí rất thấp, ba cấp, lại ẩn nấp khí tức không thua gì cường giả lục cấp, mà tất cả mọi người ẩn ẩn lấy nàng làm trung tâm hình thành thế thủ hộ.

Bên cạnh nàng, một nam nhân tuần tú, vẻ ngoài cương đĩnh quan sát tình huống xung quanh đảm bảo bóng hồng bên cạnh an toàn.

-”Vũ nhi, nàng thích súc sinh kia? Ta xem nho nhỏ một đoàn, da lông tuy đẹp lại không đủ lột ra một cái khăn quần cổ, nếu nàng thích ta sẽ tống nàng một cái áo choàng năm trăm năm hoá hồ ly.” Đới Nhân ôn nhu nhìn mỹ nhân như ngọc bên cạnh, nhẹ giọng lên tiếng.

-”Đa tạ Đới đại ca, bất quá kia chỉ bạch hổ quả thật xinh đẹp vô cùng, Vũ nhi không nỡ tâm sát nó, muốn thu nó làm sủng vật, còn về năm trăm năm hoá hồ ly da lông áo choàng hay là thôi đi, rất quý, có tấm lòng của Đới đại ca là Vũ nhi vui rồi.” nữ nhân đứng là nữ chủ Vân Mộng Vũ, nàng hai má bởi vì vận động hây hây đỏ, làn môi mềm bởi vì thở gấp hơi mở ra, ánh mắt doanh đầy oánh lạng tựa như chứa thủy vậy, quả thật lay động lòng người.

Đới Nhân tâm mềm mại, chỉ là một con súc vật, Vũ nhi của hấn cũng không nỡ xuống tay, nàng quả thực tựa như là một vị tiên tử không phạm khói lửa nhân gian đặc biệt lương thiện.

-”Hảo, nàng muốn kia súc sinh, ta sẽ vì nàng hai tay dâng tặng” Đới Nhân khí phách lên tiếng, ánh mắt rực nóng nhìn Vân Mộng Vũ khiến mỹ nhân không khỏi ngại ngùng bối rối quay đầu, chính là đáy mắt nàng một mảnh nhạt nhẽo, nào có nữ nhi say tình tư thái như trước mặt nam nhân vừa rồi?

Bên này, Hách Liên Kỳ cẩn thận tránh đi đang khép hờ hai mắt ngủ say bát cấp thủ hộ thú, chậm rãi tiếp cận thảo được, nhưng mà ngay khi hấn sắp thân không hay quý không biết hái xuống thảo được lại bị phát hiện.

Một tiếng gầm giận dữ đỉnh tai nhúc óc vang vọng khắp không trung.

Nguyên nhân là đằng sau hấn, một giọng nữ nhân nhẹ kinh hô.

-”Đó là bát cấp Túy Ngọc Linh Lung”

Vân Mộng Vũ vừa dứt lời, vốn đang khép hờ đôi mắt thủ hộ thú mãnh xốc lên thú đồng, kia đoàn tiểu bạch hổ đang cúi đầu bên cạnh Túy Ngọc Linh Lung lập tức đập vào mắt bát cấp ma thú thủ hộ, lập tức ánh mắt nó đỏ lên, phát ra giận dữ phần nộ âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nữ phụ pk nữ chủ (2)

Theo giọng nữ thanh thủy vang lên, tầm mắt mọi người tề xoát xoát tham lam nhìn về phía sắp thành thực Túy Ngọc Linh Lung quả, một đám lục cấp chiến sĩ ánh mắt gần như sôi trào.

Túy Ngọc Linh Lung- bát cấp thảo dược, là một loại dược thảo quý hiếm, thực tế Túy Ngọc Linh Lung là chỉ bộ phận quả của Linh Lung Thảo.

Linh Lung thảo thực chất là thất cấp linh dược, ba trăm năm kết quả một lần, lại thêm hai trăm năm nhượng quả thành thực. Quả của Linh Lung thảo hình dạng như chiếc hồ lô đựng rượu, khi thành thực quả sẽ tản ra tửu hương nằm đậm, cho nên mới có tên là Túy Ngọc Linh Lung.

Điều kỳ lạ ở đây là một khi quả của nó thành thực, bản thân nó dược tính liền tăng một bậc, trở thành bát cấp thảo dược, ma thú chỉ cần thường một ngụm liền có thể thăng một giai, mà nhân loại nếu không thông qua dược sư luyện chế thành đan dược mà trực tiếp sử dụng dược tính sẽ trực tiếp giảm thất bát thành.

Lá cùng thân Linh Lung thảo một khi quả thành thực liền tản ra mùi thơm dụ hoặc thú hộ thú đến bảo vệ nó.

Mà hiện tại, một đầu bát cấp Điện Phong Hùng chính bá vương một cõi nơi này, từ một nguyệt trước nó đã lăm le canh giữ nơi này. Nó hiện tại đã đến bát cấp đỉnh phong, chỉ cần ăn vào này Túy Ngọc Linh Lung quả liền có thể thăng cửu cấp, đối với kia quả nó là bức thiết phải có.

Mà hiện tại, nó thấy gì? Quả thực nó cần cần dực dực trông coi đã thành thực, chỉ kém một chút nữa bị một chỉ nhỏ bé tiểu ma thú cùng một đám con kiến hôi nhân loại cấp thêm thường, này nhưng nhạ nó nóng nảy.

Cũng một Túy Ngọc Linh Lung quả khi thành thực hội thu liễm toàn bộ dược hương cũng như tửu hương cho nên Điện Phong Hùng suýt chút bị tiểu bạch hồ cướp đi quả nó tần tần khổ khổ canh chừng cả tháng nay.

Gầm lên một tiếng giận dữ, Điện Phong Hùng một chương vỡ về phía tiểu bạch hồ, trong họng gào thét, uy hiếp.

Hách Liên Kỳ thâm kêu không tốt, hồ nha hung hăng cắn một ngụm lên thân Túy Ngọc Linh Lung thảo rút cả gốc lẫn rễ lên, một ý niệm cho nó vào không gian vòng một cái lắc mình hiểm hiểm né được một chương Điện Phong Hùng quật tới.

Điện Phong Hùng trừng mắt nhìn vị trí nó ngày đêm thủ hộ Túy Ngọc Linh Lung hiện tại trống rỗng ánh mắt vẫn lên tơ máu, bát cấp khí thể toàn bộ hiển hiện đem một đám lục cấp chiến sĩ lập tức ngã ra đất nôn ra máu, mà thất cấp chiến sĩ tất mặt mày trắng bệch, không thể di chuyển.

Đới Nhân ngay lập tức ôm Vân Mộng Vũ vào lòng, thất cấp đỉnh phong chiến khí lập tức tràn ra bao bọc lấy hai người, miễn cưỡng ngăn được uy áp của Điện Phong Hùng.

Mà đám người theo đuôi phía sau tiểu bạch hồ lúc này mới giật mình đề chiến khí đề phòng nhìn Điện Phong Hùng.

Vân Mộng Vũ nép vào lồng ngực của Đới Nhân ánh mắt lửa nóng nhìn chằm chằm tiểu bạch hồ đang di chuyển phía trước.

Nàng nhìn thấy gì? Trên người tiểu bạch hồ có trử vật không gian?

Lý do vì sao trên người ma thú hội tồn tại trử vật không gian tạm thời Vân Mộng Vũ không truy cứu, toàn bộ trong đầu nàng lúc này đều là suy nghĩ “nó cho vào trử vật vòng một góc bát cấp thảo dược, nhìn bộ dạng vô cùng quen thuộc với đặc tính dược thảo, hẳn là không phải lần đầu thu thập dược liệu, điều đó phải chăng nói lên trong không gian kia còn có vô số thảo dược như thế?”

Nếu...

Nếu nàng có được chỉ hồ kia làm sủng vật, như vậy...

Nghĩ đến đây, Vân Mộng Vũ hồ hấp có chút dồn dập. Nàng hiện tại bức thiết tăng lên luyện đan thực lực, nó sẽ giúp nàng có được chỗ dựa quyền lực.

Hơn nữa, có đan dược trong tay, nàng cấp bậc sẽ bay nhanh như điều gặp gió, đến lúc đó nàng sẽ lại là Mẫu Đơn Nữ Vương cao cao tại thượng như kiếp trước mà không phải bụi bặm hạ lạc nơi góc đường chỉ cần một ý định của người khác là có thể diệt sát.

Chỉ có nắm trong tay lực lượng nàng mới có cảm giác an toàn.

Hách Liên Kỳ chặt vật né tránh đã nổi điên Điện Phong Hùng hỗn hên hô hấp, lúc này trên thân của hắn không thiếu cỏ khô cùng bùn đất, mạnh cắn chặt răng, Hách Liên Kỳ ánh mắt lạnh lẽo. Từ lúc hắn sinh ra đến giờ, đây là lần đầu bị bó chân bó tay như vậy, vốn một tia Long tộc khí tức trên người hắn đủ để Điện Phong Hùng e ngại, cố tình đối phương bị cướp mất linh quả đã nổi điên, bất chấp huyết mạch khắc chế điên cuồng tấn công hắn.

Dur quang đảo qua đám người đang đứng xa xa quan khán ý đồ trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, nhếch mép.

Nhân loại vô si, đã vậy thì chết đi.

Hách Liên Kỳ tả hữu né tránh công kích của Điện Phong Hùng, một mạch chạy thẳng về hướng đám nhân loại bên kia. Điện Phong Hùng ngay lập tức theo sau không bỏ.

Đám nhân loại chiến sĩ mới đầu còn ôm tâm tính xem tình hình chuẩn bị cướp đi chiến lợi phẩm, bị hành động đột ngột của tiểu bạch hồ hoảng sợ.

Chiến khí lập tức tràn ra lại không phải phóng về hướng Điện Phong Hùng mà là nhắm vào tiểu bạch hổ.

Súc sinh, cũng dám dẫn đầu bát cấp ma thú hướng bọn họ chạy đến.

Hách Liên Kỳ cười lạnh, tả xung hữu đột vượt qua màn mưa chiến khí xông thẳng vào trung tâm đám người, Điện Phong Hùng theo sau gặp phải nhân loại cản đường liền trực tiếp vỗ một móng vuốt, ngay lập tức một lực cấp đỉnh phong chiến sĩ bị chụp thành thịt nát.

Ngay sau đó, Điện Phong Hùng phát hiện bóng dáng chỉ ma thú kia đã biến mất không thấy, nó không thấy đồng nghê thảo dược không có, Điện Phong Hùng hung tợn nhìn đám nhân loại xung quanh, bắt đầu trút giận.

Một tay bóp nát cổ một thất cấp chiến sĩ, tay kia đập bay một người khác, Điện Phong Hùng gào thét.

Nhất thời một mảnh kinh hô la hét náo động khắp một vùng, mùi máu nồng nặc.

Bên này Hách Liên Kỳ quay đầu lại nhìn tràng đơn phương giảo sát của Điện Phong Hùng khịt khịt mũi kinh thường xoay người bước đi.

Nhưng là không đi được bao lâu, Hách Liên Kỳ đột nhiên nghi hoặc ngẩng đầu.

Trong lòng kỳ quái, có cái gì đó đang kêu gọi hắn, cảm giác này có chút giống rồi lại không giống như khi nhìn thấy nhân loại kia (ý nói Dạ Tuyết).

Rõ ràng lần này lực triệu hồi yếu hơn rất nhiều.

Hách Liên Kỳ do dự.

Có nên đi xem không? Rốt cuộc là cái gì đang triệu hoán hắn?

Cuối cùng Hách Liên Kỳ vẫn là cẩn thận đi qua, hắn rất tò mò cảm giác khi đến gần nữ nhân kia là gì, giống như có cái gì đó trong huyết mạch của hắn kêu gọi hắn tiến đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Nữ phụ pk nữ chủ (3)

Hách Liên Kỳ thận trọng đến gần nơi khởi nguồn sự kêu gọi trong huyết mạch, từng bước tiếp cận, huyết mạch từng đợt sôi trào.

Hách Liên Kỳ nghi hoặc, cảm giác này rất giống khi hắn đến gần nàng, (Dạ Tuyết) nhưng lại không quá mãnh liệt, so sánh với nàng (DT) quả thật không đáng kể.

Đột nhiên lấy hắn làm trung tâm, bốn phương tám hướng hiện lên một màn kết giới màu lục nhạt, đem hắn vây khốn.

Sau đó, một tiếng thanh thúy của nữ nhân mang theo mát lạnh âm điệu say lòng người kinh hi vang lên.

-"Đối đại ca thật lợi hại, này hắn là thất cấp trận pháp đi?" Dứt lời, một nam một nữ xuất hiện bên ngoài kết giới.

Nữ tử trên khuôn mặt mang theo một tia vui mừng, hâm mộ, kích động đầy sùng bái nhìn nam nhân bên cạnh, chính là ở góc độ của Hách Liên Kỳ, hắn rõ ràng thấy được khoé môi nàng nhếch lên một độ cong toan tính.

Hách Liên Kỳ màu xanh lơ trông mát lạnh lùng nhìn hai nhân loại đang oanh oanh yến yến trò chuyện, con người hơi co rụt.

Hắn rõ ràng ngay khi nữ nhân xuất hiện, huyết mạch có trong nháy mắt sôi trào, sau đó lại vô tung vô ảnh.

Nếu không phải trước đó đã gặp nàng (DT), huyết mạch mãnh liệt kêu gào ước chừng một ngày một đêm, sau hắn phải dùng Định Tâm Đan mới ổn định tâm thần thì hiện tại phòng chừng hắn sẽ vô cùng kinh ngạc dị động trong cơ thể.

Dao động ngăn ngui liền quy về yên lặng, Hách Liên Kỳ trái tim lơ lửng thật mạnh rơi xuống đất, mát mát, hắn có cảm giác giống như thật vất vả tìm đến một món đồ bị thất lạc, lại bất ngờ nhận ra thứ mình tìm được chỉ có tính tương tự hai phần, hoàn toàn là phục chế giả mạo.

Có chút căm tức bản thân bị lừa gạt, Hách Liên Kỳ băng màu lam hàn ý con người dường như sâu hơn nhìn về phía nữ tử.

Vân Mộng Vũ nhận ra đường nhìn của tiểu bạch hổ liền quay đầu nhìn qua, một khắc đường nhìn va chạm vào nhau, Vân Mộng Vũ ngẩng ngơ.

Nàng sau khi thấy tiểu bạch hổ chạy vào rừng, liền bắt cháp đuổi theo, lại mất dấu, vốn là tiếc nuối vượt mất món mồi béo bở, đột nhiên Đới Nhân bên

cạnh lại nảy ra ý định.

Dựa theo ý Đới Nhân, hắn sẽ bày ra Khốn Thiên trận, sau đó tìm cách dụ dỗ súc sinh kia lọt vào vây khốn, nàng sẽ khế ước nó ngay lập tức, như vậy, dù muốn hay không nó vẫn sẽ phải trung thành cùng nàng.

Mà hai người bày xong trận vốn định bàn bạc làm như thế nào dụ dỗ kia chỉ bạch hổ lọt vào tròng, có chút ngoài ý muốn cùng mừng như điên khi thấy bản thân nó tự mò đến.

Quả thật trời cũng giúp ta!

Mà hiện tại, cái nàng cần làm là khế ước nó.

Vân Mộng Vũ liếm nhẹ môi đỏ, tầm mắt hiện ra một tia khát khao hoà đắc ý, nàng rời khỏi ôm ấp của Đới Nhân, thận trọng đến gần tiểu bạch hổ vị vậy trong trận.

Mạnh bức ra một giọt tinh huyết, khoé môi Vân Mộng Vũ dần giương cao, chỉ cần thiết lập khế ước, kia không gian thảo dược kia sẽ đều là nàng.

Hách Liên Kỳ neho mắt lạnh lùng nhìn nữ nhân kia dần tiếp cận mình, ở nàng ta bức ra một giọt huyết là lúc hắn nhận ra mưu đồ của nàng ta.

Muốn khế ước ta?

Hừ! Si tâm vọng tưởng!

Hách Liên Kỳ mím môi niệm lên một đoạn chú ngữ, ngay lập tức một trận cuồng phong lấy trung tâm là Hách Liên Kỳ dần hình thành, lan rộng ra tứ phía.

Một cái nho nhỏ thất cấp trận pháp hắn còn không để vào mắt, dù sao bản thân thú nhân bộ tộc đối với trận pháp là đi ngang. Chỉ cần liếc mắt qua liền nhận rõ được đâu là mắt trận, nơi nào có lỗ hổng.

Kết giới tựa như một chiếc túi lớn bị thổi đầy gió căng tràn, run rẩy tựa như muốn nứt vỡ.

Đới Nhân sắc mặt đại biến, nhanh như chớp phóng lên phía trước Vân Mộng Vũ, hộ nàng phía sau, nắm chặt thanh kiếm đâm mạnh xuống đất, quỳ một chân, hai tay kết ấn, miệng mấp máy, nhất thời kết giới trở nên vững vàng hơn một ít

Sở dĩ chỉ là một ít bởi vì kết giới vẫn lung lay bất định, bị hai luồng sức lạnh ép thành hình dạng kỳ dị.

Một tiếng “crack” nhỏ vụn vang lên, Đới Nhân gương mặt tái nhợt, sau đó dưới ánh mắt dữ tợn của hắn, kết giới từng tiếng “crack” “crack” không ngừng vang lên, trên bề mặt kết giới dần tràn đầy vết rạn nứt.

“Oanh” một tiếng, kết giới bạo liệt thành từng mảnh nhỏ, đồng thời Đới Nhân cùng Vân Mộng Vũ bị dư ba văng xa hai ba mét.

Chật vật bò dậy, Đới Nhân hoảng sợ nâng lên Vân Mộng Vũ, lo lắng.

-“Vũ nhi, nàng.” thế nào? Hai âm cuối còn chưa thốt ra, Đới Nhân rùng mình, ôm lấy Vân Mộng Vũ lộn một vòng, một phong nhận hình trăng khuyết sát gò má hắn vụt qua.

Đới Nhân đồng tử co rút lại, đề phòng nhìn về phía Hách Liên Kỳ đang đạp bước nhẹ nhàng đến gần mình.

Bàn tay chảy ra mồ hôi lạnh, Đới Nhân sực nhớ một chuyện, hắn cho tay vào túi áo, rút ra một ống trúc, dùng chiến khí đốt nó, lập tức ống trúc bắn lên trời cao tán ra ánh sáng.

Trong lòng mong rằng tên kia mau tìm đến, bàn tay ôm Vân Mộng Vũ siết chặt. Hắn nhất định hộ nàng chu toàn cho dù phải trả giá bằng mạng sống.

Ngẩng đầu nhìn pháo hiệu phóng lên trời, Hách Liên Kỳ hơi dừng lại bước chân, hắn hẳn là nên trở lại bên nhân loại. Trước mắt hai người này...

Diệt cỏ tận gốc tránh mọc xuân phong!

Hách Liên Kỳ ánh mắt tràn đầy sát ý, một đạo phong nhận dần hình thành trước mặt tiểu bạch hổ, chân nhỏ giẫm mạnh lên mặt đất, kia phong nhận liền phá không mà đi, vùn vút hướng về phía hai ti bỉ nhân loại.

Hắn còn không quên là bởi vì nữ nhân kia (VMV) mà hắn suýt bị Điện Phong Hùng quấy rầy kế hoạch, chưa kể kia nhân loại còn quá tự đề cao mình, bằng à cũng xứng khế ước bản thân? Còn có nhân loại kia dùng trận pháp vây khốn hắn.

Đi tìm chết!

Ngay khi chỉ mảnh treo chuông, phong nhận chỉ còn một chút nữa là cắn nuốt hai nhân loại kia đột nhiên bị một phong nhận tương tự của Hách Liên Kỳ đánh nát.

Đới Nhân là kinh hi mà Hách Liên Kỳ là kinh ngạc. Nguyệt Phong Nhận là tuyệt chiêu của thú nhân bộ tộc, hơn nữa đòi đòi truyền cho Vương thú nhân, ngoài hẳn ra làm sao có thể có kẻ khác biết được?

Hách Liên Kỳ cả đầu đầy ấp nghi vấn, còn chưa kịp tự hỏi kỹ càng, cả thân thể đã rùng mình, vội né qua một bên, chính là vẫn muộn.

Một cảm giác đau đớn dọc theo sống lưng chạy thẳng lên cổ, cả cơ thể không khống chế văng lên không trung, mạnh va đập vào thân cây sau đó như điều đứt dây rơi xuống đất.

Huyết tinh vẩy lên không như những bông tuyết nhuộm màu đỏ sẫm chói mắt.

Hách Liên Kỳ rơi xuống đất hậu hồi co giật tiêu thân thể, nho nhỏ một đoàn bạch mao bị huyết nhuộm loang lổ, trên lưng kéo dài đến tận cổ là ba đường cào sâu hoắm, lộ ra bạch cốt, huyết đang nhanh chóng thấm thấu ra bên ngoài.

Hắn ánh mắt gần như tan rã, thậm chí hẳn có cảm giác cơ thể vì mất máu mà lạnh dần.

Gắng gượng hé ra mí mắt nặng trĩu, hẳn thấy được một người nam nhân bạch y phiêu đăng, mắt xéch mang theo ôn nhu đang vỗ về nữ nhân trong lòng, tầm mắt nhìn sang hẳn mang theo thâm thâm ác ý. Hai tay đặt bên hông có một chỉ thủ đã hoá thành hồ thảo.

Thú Nhân bộ tộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Nữ phụ pk nữ chủ (4)

Thân Sơn cư cao lâm hạ nhìn xuống một đoàn bạch mao nhuộm huyết đỏ sẫm đang nhẹ co giật theo quán tính vì đau đớn, trông mắt hiện lên một tia tàn nhẫn.

Nhẹ ôm Vân Mộng Vũ vào lòng, dưới ánh nhìn tâm không cam tình không nguyện của Đới Nhân, nhẹ vuốt ve khuôn mặt tinh xảo tái nhợt của Vân Mộng Vũ, mắt hiện lên tia đau lòng cùng thương tiếc.

-"Thân.. ca ca, huynh.. đến rồi." Vân Mộng Vũ "yếu ớt" ôm nhẹ lấy Thân Sơn, tựa vào lòng hắn, nức nở.

-"Ô ô, là lỗi của muội, do muội cho nên mọi người mới gặp nguy hiểm, nếu.. nếu muội không nhất thời.. yêu thích ma thú kia, mọi người sẽ không vậy bất, sẽ..không bị nó độc ác thiết kế toàn quân bị diệt, là..lỗi của..muội, muội có tội, ô ô..." Vân Mộng Vũ nghẹn ngào, nước mắt như từng hạt trân châu trào ra không dứt, khiến người đau lòng.

Thân Sơn thương tiếc nhìn người trong lòng, nhẹ lau lệ vương khoé mắt.

-"Không phải lỗi của nàng, đừng thương tâm, chuyện là sao thế này?" hẳn phóng nhẹ âm thanh của mình. Câu cuối là cùng Đới Nhân nói.

Đới Nhân một thân chặt vật, thu hồi ánh mắt lưu luyến trên người Vân Mộng Vũ, lập tức độc ác nhìn về phía tiểu bạch hồ nhanh chóng sơ lược lại chuyện xảy ra.

-"...súc sinh khốn kiếp, ta phải lột da, sách xương, băm thịt nó, dám làm Vũ nhi bị thương." Đới Nhân gần từng tiếng oán độc nói.

Mà Thân Sơn nghe kể đến đoạn Nguyệt Phong Nhận, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, nhìn về tiểu bạch hồ ánh mắt híp lại.

Mà nằm cách đó không xa, Hách Liên Kỳ không thể tin được nhìn về phía người vừa xuất hiện.

Hồ thảo, ngân phát, bạch y.

Đó là đặc trưng của thú nhân bộ tộc!

Thế nhưng Nguyệt Phong Nhận...

Đó là chiêu thức chỉ có Vương mới biết được.

Hơn nữa..

Hình dạng hồ vẫn trên cánh tay kia... là thuộc về ngân chi thứ.

Thú Nhân bộ tộc bao gồm ngũ tộc, hồ tộc, báo tộc, điêu tộc và lang tộc, trong đó lấy hồ vì Vương.

Hồ tộc lại phân ra ngũ chi (ý là phân biệt), bạch hồ, kim hồ, ngân hồ, lam hồ và hắc hồ. Tất nhiên bạch hồ cao quý nhất. Mỗi chi trên cơ thể khi tiến hành bán thú nhân, tức thú hoá một bộ phận, hoặc hoàn toàn thú hoá sẽ có đồ án đặc thù hồ văn.

Nói như vậy, người trước mắt thuộc Ngân chi.

Hách Liên Kỳ run rẩy cơ thể, môi mấp máy, còn chưa thốt nên lời đã bị một hình ảnh làm cho chấn động.

Chỉ thấy Thân Sơn trong tay hiện lên một quyền trượng màu xanh nhạt, trên thân trượng điêu khắc hoa văn thần bí, đồng thời quẩn quanh một vòng dây, tản ra ánh sáng xanh ngọc.

-”Ngô lấy chi Vương Trượng lệnh như hoàn thành chủ tứ khế ước.” Thân Sơn vừa dứt lời, một vòng tròn khế trận đồ án hiện lên dưới chân Vân Mộng Vũ cùng Hách Liên Kỳ.

Vương Trượng, quyền trượng của phụ vương, tại sao lại ở trên tay hắn?

Quan trọng là, không thể để khế ước hoàn thành, Hách Liên Kỳ toàn lực vận chuyển chiến khí trong cơ thể kích hoạt một tia Long tộc khí tức trong thức hải, cầu cứu Hiên Viên Triệt, đồng thời bức ra một giọt tâm đầu huyết khởi động trận pháp dịch chuyển.

Một giọt bạch ngân máu dung nhập vào trận pháp vừa xuất hiện, ngay lập tức một cột sáng bao lấy thân hình lung lay sắp đổ của tiểu bạch hồ.

Thân Sơn thầm kêu “chết tiệt”, lại cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn tiểu bạch hồ theo quần sáng biến mất cũng mất tung tích.

Đồng thời, bảy tám cá nhân xuất hiện bên cạnh Thân Sơn. Nếu Hách Liên Kỳ có mặt tại đây, hắn sẽ nhận ra những người này toàn bộ đều là thú nhân bộ tộc.

-”Đuổi theo, trận pháp dịch chuyển yêu cầu đại lượng linh khí đến duy trì, súc sinh kia đã kiệt sức hẳn là dịch chuyển không bao xa.” Thân Sơn nắm chặt tay thành nắm đấm, vung tay lên, ra lệnh.

Những người kia lập tức thi hành, mà hắn, lấy ra một viên đan dược cho vào miệng Vân Mộng Vũ.

-”Vũ nhi, nàng yên tâm, hôm nay ta sẽ cho con súc sinh kia một bài học.”

-”Son ca ca” Vân Mộng Vũ yếu ớt dựa vào lòng Thân Sơn, ngọt ngào hô.

Đới Nhân đứng bên cạnh, thất lạc nhìn.

_____ kết thúc hồi ức _____

Quay trở lại hiện tại.

Dạ Tuyết cùng bốn người Hiên Viên Triệt, Long Thiên Mị, Phan Diệp cùng Khung Duệ nhanh chóng hướng về phía tiểu bạch hồ phát ra tín hiệu cầu cứu.

Phan Diệp, Long Thiên Mị cùng Khung Duệ nhìn Dạ Tuyết vận chuyển chiến khí di chuyển bên cạnh, ngăn lại kinh ngạc trong lòng.

Tiểu Phong Phong/ tiểu chủ tử/ Tuyết nhi khi nào thì có thể tu tập chiến khí?? Ba người trong lòng nghi hoặc không thôi, đồng dạng mừng rỡ.

Dạ Tuyết có thể tu tập, như vậy nàng lại có thêm một chiêu một thức bảo mạng.

Hiên Viên Triệt khuôn mặt âm trầm, hắn nhận ra một tia Long tức cuối cùng sắp tan biến, tình hình hẳn rất nguy kịch.

Năm người nhanh hơn bước chân.

-”Bên này, ta ngửi thấy mùi huyết tinh.” Vân Mộng Vũ nhắm mắt lại, che chắn đi tứ giác, chỉ để lại một khứu giác cảm nhận bốn phía, sau đó bàn tay trắng nõn như ngọc chỉ về phía khe đá cách đó không xa.

Mọi người lập tức theo chỉ thị của nàng dịch chuyển về phía khe đá đó.

Trong kẽ đá, Hách Liên Kỳ mạnh run thân mình, giây phút này, hắn đột nhiên có chút nhớ nhung kia nhân loại mềm mại đùi ngọc.

Hắn có chút nhớ bàn tay nàng mát lạnh, thơm mùi thảo dược khẽ vuốt ve, chải lông cho hắn. (Tất nhiên là vắng mặt xú long kia)

Hắn có chút nhớ đan dược nàng đút cho hắn ăn.

Lại nhớ những lần nàng ngồi đọc sách, hắn đặt cằm trên chân nàng lim dim mắt dưới bóng mát của cây.

Đột nhiên hắn có chút luyến tiếc, luyến tiếc thời gian bên cạnh nàng.

Hách Liên Kỳ khó nhọc hô hấp, huyết theo từng phập phồng của khuôn ngực tràn ra ngoài.

Àm.

Một tiếng vang thật lớn, khe đá nổ tung.

Vô số cát bụi cùng mảnh vỡ tảng đá lớn có nhỏ có văng lên không trung, có không ít tiểu viên đá nện vào cơ thể tiểu bạch hổ, vết thương ngay lập tức bị phủ kín bụi đất.

-“Ha ha ha” một tiếng cười tàn nhẫn xung hướng tiểu bạch hổ âm sâm sâm cười.

Hách Liên Kỳ đã không còn sức lực nhìn bốn phía nhân loại đang bao vây lấy hắn.

Gắng gượng nâng lên tiểu đầu, Hách Liên Kỳ hướng về phía Dạ gia nức nở một tiếng gào.

Nhân loại... Vĩnh biệt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Nữ phụ pk nữ chủ (5)

Một tiếng gào thê lương vắng vắng trong rừng rậm. Mùi huyết tinh chậm rãi lay động trong không khí, xua không đi, nùng trù, dày đặc, gay mũi.

Thổ địa vương vãi những khối đá lớn nhỏ không đồng đều, rõ ràng là bị nhân mạnh mẽ dùng lực chấn nát, khối bụi mịn mù lấy vị trí trung tâm là một khe đá lõm chồm gờ đã không rõ hình dạng tán ra bốn phía.

Một đám nhân loại chiến sĩ xen lẫn thú nhân bộ tộc đã hóa hình bao vây một khối bạch mao nhuộm đậm huyết sắc, ba đạo vết thương sâu hoắm trên lưng nó huyết không một phân phút nào không ở thẳng ra ngoài, mắt thường có thể thấy sinh mệnh lực của chi bạch hổ kia đang xói mòn một cách nhanh chóng.

Một bạch y thiếu nữ yếu ớt cười, tiếng cười róc rách như tiếng suối chảy, trong mát như làn gió nhẹ, khiến nhân tâm tình khoái trá, nhịn không được khuyh tẫn chỉ để nhận được một tiếng cười khê của giai nhân.

Nàng ánh mắt phản xạ một sinh mệnh đang giãy giụa hấp hối, huyết sắc ánh vào đáy mắt nàng nhưng nó lướt qua một tia kỳ dị, hai bên nàng sừng sững hai nam nhân thân hình to lớn, tuần tú, bày ra đồng dạng tư thế hộ hoa sứ giả.

Vừa nhìn đã biết kia chi bạch hổ chỉ sợ lãnh ít dữ nhiều., mà nhân loại tất là người chiến thắng.

So với không rõ sống chết hấp hối tiểu bạch hổ, đoàn người mặt mày tỏa sáng, trong mắt toát ra tia tham lam hình thành tiên minh đối lập, càng phát ra thân hình cô lẻ nhỏ bé khiến người đau lòng của tiểu bạch hổ.

Cách đó không xa, Dạ Tuyết đang vận khí phóng đi trái tim bỗng nhói một chút, dưới chân nàng lại không hề dừng lại nhanh chóng bốn chạy.

Một tiếng gràooooo xé không gian, xé thẳng trái tim nàng nhưng nó se thắt lại.

Nàng nghe được sự trầm thống, tuyệt vọng, không cam, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài tiếc nuối lẫn lộn trong tiếng kêu thê lương đó.

Tâm nàng trầm xuống.

-“bên này” Dạ Tuyết gầm nhẹ, rẽ qua một lối khác, những người còn lại không do dự đuổi theo.

Hiển nhiên họ cũng nghe được âm thanh não lòng đó.

Chút Long khí tức cuối cùng trên người tiểu bạch hổ đã tan biến từ khi họ đặt chân vào tầng trung tâm của Lâm Sâm rừng rậm, đoàn người Hiên Viên Triệt cũng theo đó mất đi cảm nhận vị trí của nó vốn đã rất yếu ớt trước đó ở nơi nào.

Dạ tuyết chỉ có thể đè nén tâm trạng, không ngừng chạy loạn tìm kiếm.

Một tiếng gào tựa như ánh đuốc soi sáng dẫn đường nàng tìm đến một mảnh ghép linh hồn nàng trong tương lai, tất nhiên hiện tại nàng chẳng hề hay biết điều đó!

Thân Sơn tầm nhìn một chút không dời đi thân ảnh tiểu bạch hổ, trong mắt nghi ngờ nặng nề.

Hắn.. cảm nhận được một tia cực nhạt nhưng thập phần mạnh mẽ uy áp tản ra từ huyết dịch của bạch hổ, trong đầu lướt qua một ý niệm nào đó khiến hắn kinh hãi, theo sau là điên cuồng mừng rỡ, hưng phấn.

Bàn tay đã thú hóa biến thành hồ trảo nắm Vương trượng theo tần suất hô hấp dần trở nên dồn dập kích động của chủ nhân cũng theo đó run rẩy.

Dĩ nhiên là hắn! Dĩ nhiên là hắn!

Trời cũng giúp ta!

Thân Sơn đáy mắt sát khí giờ phút này không hề giữ lại, tràn ra bên ngoài. Hắn- đối với tiểu bạch hổ- động sát tâm!

-“Vũ nhi, này chỉ tiểu bạch hổ trên mình có cổ quái, giữ bên người hậu hoạn vô cùng, ta sợ một mai nó mạnh mẽ giải trừ khế ước tổn thương đến nàng, chi bằng..” hắn cũng không có nói tiếp, có đôi khi, dừng đúng lúc hiệu quả tốt hơn nói toạc ra nhiều.

Dứt lời, bàn tay vừa nhắc, trên tay hắn liền nhiều ra một trư vật vòng.

Vân Mộng Vũ hô hấp có chút ngưng trệ, lại vì không thể nhận ra lập tức trở lại như cũ, ánh mắt nhìn trư vật vòng có chút nóng bỏng.

Thân Sơn không chú ý đến ánh mắt của Vân Mộng Vũ, hắn hít mắt đánh giá trư vật vòng trên tay, môi mân thẳng tắp.

Long tộc khí tức?

Không thể nào.

Thế nhưng mặc dù cực nhạt nhưng long uy bá đạo vẫn khiến hắn huyết mạch cuộn cuộn một chút, điều này đã làm rõ rốt cuộc có phải hay không là Long tộc khí tức trên trư vật vòng.

Trong lòng nảy lên một tia hời hợt nhưng sau đó lại được thay thế bằng một tia tàn nhẫn.

Tuy không biết tại sao súc sinh kia lại có liên hệ với Long tộc, nhưng hắn lại biết rất rõ một điều, nếu hôm nay hắn không giải quyết “đồ chơi” này cẩn thận (ý nói trư vật vòng) đổi lại sẽ là vô tận đuôi giết của Long tộc.

Long tâm bảo, đó là bản tính, cướp bảo vật của nó thù này kết còn hơn thù giết cha, không cẩn thận hắn sẽ trở thành chuột chạy qua đường.

Chưa kể người kia vốn dĩ là..

Mặc dù không rõ hắn làm sao kèm chế được cổ độc trong người, nhưng thì sao? Hôm nay chẳng phải như cũ chết trong tay hắn?

Thân Sơn quý dị cười.

Nếu đã đắc tội vậy thì diệt cỏ tận gốc đi, tránh đêm dài lắm mộng, hiểm họa về sau.

-“Vũ nhi, trên này có ấn ký của Long tộc, tạm thời ta không thể phá giải, dưới bát cấp ma thú không thể mạnh mẽ lau đi ấn ký của Long tộc, đó là áp chế của huyết mạch. Nhưng nàng yên tâm, ta sẽ về tộc nhân một chuyến, nhờ phụ thân ta giải trừ ấn ký, như vậy nàng có thể sử dụng.” hay nói cách khác, phụ thân của Thân Sơn là một danh bát cấp chiến sĩ.

Vân Mộng Vũ là biết thân phận của Thân Sơn, không chút nào phản đối, ngược lại nhẹ nép vào ngực hắn nhỏ giọng.

-“Thân ca ca, người thật tốt với ta” mang theo chút giọng mũi cẩn thận làm nũng khiến Thân Sơn trong lòng tê dại, kim lòng không đau hồi ôm lấy eo nàng.

Đôi Nhân một bên thăm đăm nhìn, không nói tiếng nào, trong lòng đau xót chua chát ngũ vị tạp trần.

Thân Sơn buông ra Vân Mộng Vũ, tiến lên vài bước, nắm Vương trượng giơ lên cao, môi nhếch lên độ cung điên cuồng hưng phấn.

Vị trí kia là của hắn. Thân Sơn trong lòng rít gào.

-“.. đi chết đi.. của ta Vương trượng lai” năm chữ cuối Thân Sơn dùng truyền âm nhập mật nhẹ giọng ghé vào tai tiểu bạch hổ nói.

Hách Liên Kỳ gắng gượng ngẩng đầu nhìn về phía Thân Sơn, kia ánh mắt tản ra ánh sáng lạnh lẽo khiến Thân Sơn có cảm giác từ đầu đến chân lùi một tia hàn ý.

Cổ nén xuống cảm giác muốn lùi bước, Thân Sơn thẹn quá thành giận, khuôn mặt suýt vắn vẹo, hắt hất thở sâu một hơi, dồn chiến khí xuống bàn tay đã thú hóa, toàn lực một kích.

Hách Liên Kỳ khép lại đôi mắt chờ đợi cái chết buông xuống.

Một vòng nguyệt quang hình thành trên đỉnh Vương trượng, tản ra kinh nhân uy áp, phong nhận cắt qua thân cây tạo nên những vết chém sâu hoắm. Đới Nhân kích động gắt gao nhìn chăm chăm Nguyệt Phong Nhận đã hình thành trên đỉnh Vương trượng.

Đây là lực lượng, đây là quyền lực, đây là địa vị.

Tất cả những cái này là của hắn. Khóe môi áp chế không được nổi lên độ cung, Thân Sơn hướng Vương Trượng về phía Hách Liên Kỳ.

-”Ngươi dám!”

Một giọng nữ mang theo băng sương giá rét cùng giận dữ xuyên qua không khí đập vào màng nhĩ của Thân Sơn khiến hắn cảm nhận được vô tận sát ý cùng huyết tính bao phủ. Cho dù bàn tay đâm vào số máu tươi Thân Sơn cũng nhận không được tâm bản kinh hoàng.

Bất quá rất nhanh hắn liền lấy lại tinh thần, liếc mắt hai bên thú nhân, mà bản thân không ngừng quán chú chiến khí vào Vương Trượng.

Tên đã lên dây, hôm nay Hách Liên kỳ phi chết không thể. Nếu không chờ đợi hắn sẽ là thủ đoạn tàn nhẫn báo thù của Vương tộc.

Nguyệt Phong nhận quán đủ chiến khí phá không mà đi, kia khí thế, kia lực lượng nhượng ba thước trong vòng cây cối đổ rạp, đất đai bị xóc lên trên không trung.

Đới Nhân ôm lấy Vân Mộng Vũ ngăn chặn tất cả phong nhận bên ngoài vòng chiến khí bảo hộ. Đột nhiên hắn biến sắc, ôm lấy Vân Mộng Vũ ngã nhào xuống đất. Một đoàn bạch sắc hòa diễm lướt qua sườn mặt hắn phóng đi. Cho dù đã có chiến khí thất cấp hộ thể, một bên mặt của Đới Nhân vẫn bị quất ra một mảng cháy đen.

-”Tóc của ta.” một giọng nữ tê tâm liệt phế thét lên.

Đới Nhân cổ nén đau đớn ôm lấy Vân Mộng Vũ, bài ra một tia chiến khí ý đồ dập tắt lửa bén trên mái tóc đen mượt như suối của nàng.

Chính là Thiên Hóa nào có dễ dàng dập tắt như vậy? Đới Nhân cắn răng, rút chủy thủ bên hông nhanh như cắt chém đứt đoạn tóc đang nhanh chóng bén lên trên của nàng.

Mái tóc dài của Vân Mộng Vũ giờ phút này bị xén một đoạn dài, nhân bị đốt nóng mà tản ra hương vị kỳ dị, rồi lại quấn queo chặt vật vô cùng.

Nàng cũng cố không hơn Đới Nhân bị thương bên cạnh. phần hận nhìn về phía ngọn lửa phát ra.

Mặc phát hắc y, gương mặt thanh tú nữ nhân theo khói bụi mịt mờ dần lộ diện, theo sát bên cạnh cùng phía sau nàng là bốn nam nhân thân hình thon dài mảnh mẽ.

Một gương mặt xa lạ, nhưng không hiểu sao Vân Mộng Vũ lại có cảm giác có chút quen thuộc.

Không đợi nàng nghĩ nhiều lắm, một tiếng hét thảm phía sau nàng nhượng Vân Mộng Vũ trái tim run lên.

Mãnh quay đầu, Vân Mộng Vũ ánh mắt trừng lớn.

Một đoàn bạch hỏa không ngừng di chuyển xung quanh Thân Sơn, thỉnh thoảng va chạm vào người hắn. Mỗi lần va chạm, mùi thịt cháy khét cùng tiếng tư tư của da thịt bị đốt trọi nhượng nhân mao cốt từng nhiên, chưa kể Thân Sơn thảm thiết kêu rên.

Thiên hỏa.

Thiên phạt.

Tiểu Bạch vui vẻ “dạo chơi” xung quanh Thân Sơn, nhạc a nhạc, kia Thân Sơn đã có thể không tốt lắm, quần áo bốc cháy, tóc tai rối loạn, chặt vật không chịu nổi.

Dạ Tuyết một hàng năm nhân xuất hiện. Tề ra tiểu Bạch, phá tan Nguyệt Phong Nhận bất quá vài cái chớp mắt, thế cục đã lật ngược.

Dạ Tuyết rét lạnh con người nhìn một thân chặt vật không thôi được một nam nhân hộ vào trong ngực nữ chủ, sát ý phô thiên cái địa tụ tập.

Vô duyên vô cớ xuyên qua dị thể, gánh nặng gia tộc trên vai, đối với nàng, là vô tận áp lực. Sở dĩ nàng có thể nhanh chóng tiếp nhận tân sinh là dựa vào vài người luôn kề bên cạnh nàng, trong đó có tiểu bạch hổ.

Nàng hai thế làm người không thay đổi tính bao che khuyết điểm, những ai được nàng khoanh vùng trong phạm vi thân nhân, bằng hữu, nàng nguyện khuyh tẫn sức lực đi bảo hộ chẳng sợ đó chỉ là một con ma thú.

Nhưng hôm nay nàng lại nhìn thấy gì?

Tiểu bạch hổ của nàng nho nhỏ một đoàn đỏ sẫm những huyết, trên lưng thực cốt vết thương sẫm sẫm đậm nàng đau đớn ánh mắt, kia tiếng gào thê lương cùng cuộn tròn vì đau đớn tiểu thân ảnh khiến hốc mắt nàng bóng râm.

Ba bước như một, Dạ Tuyết chạy đến bên cạnh tiểu bạch hổ, hai tay run rẩy không biết nên ôm lấy từ đâu để khiến nó không đau đớn.

Nàng nhẹ ngồi xổm xuống như sợ hãi động tác quá mạnh sẽ khiến nó tăng thêm thống khổ ôm Bạch hổ vào lòng, móc ra đan dược cứu cấp Hồi Huyết Đan không cần tiền đường như đứt cho tiểu bạch hổ.

Một bàn tay bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Dạ Tuyết, ngăn lại động tác của nàng. Dạ Tuyết hốc mắt đỏ ửng nhìn Hiên Viên Triệt.

-”Tuyết nhi, cơ thể nó hiện tại không chịu nổi nhiều như vậy năng lượng.” sẽ phản tác dụng, khiến nó nổ tan xác mà chết. Câu cuối Hiên Viên Triệt cũng không nói ra. Chính là mọi người đều hiểu.

-”Chẳng lẽ không còn cách nào khác?” nhìn hơi thờ mong manh, sinh mệnh xói mòn nhanh chóng tiểu bạch hổ, Dạ Tuyết cuối cùng ngăn không được nghẹn ngào.

Còn một cách..

Thế nhưng.. Hiên viên triệt do dự thật sâu nhìn nàng

Bên kia, Phan Diệp, Khung Duệ cùng Long Thiên Mị lạnh lùng nhìn thê thê thăm thăm Thân Sơn, Đới Nhân cùng Vân Mộng Vũ, nhất là Long Thiên Mị cùng Khung Duệ, kia chỉ tiểu bạch hổ hẳn cũng biết, tiểu chủ nhân thường ôm nó vào lòng đi dạo một vòng căn cứ chỉ ra sơ hở đồng thời củng cố tuyến phòng thủ, tấn công của trụ sở Thí Thiên.

Do đó bọn hắn cũng biết được Dạ Tuyết dành rất nhiều tình cảm cho chỉ sủng vật này.

Mà hiện tại, quả thật không thể nhìn ra đoàn bạch mao lông xoắn tung thí điền thí điền chạy theo phía sau tiểu chủ nhân nữa.

Nhìn Dạ tuyết đau lòng hốc mắt đỏ bừng, sát ý của ba người gần như hóa thành thực chất, Long Thiên Mị rút bội kiếm, giọng cao một nhát chém xuống.

ẦMMMMMMM.. một tiếng vang thật lớn kéo theo phong nhận sắc bén cắt đứt hành động của Long Thiên Mị.

-”Vô liêm sỉ nhân loại” một luồng chiến khí mạnh mẽ xé không lao đến đoàn người Dạ Tuyết. Theo sau đó một hoàng y lão giả xuất hiện.

Tiểu Bạch ngọn lửa lay động hai hạ chột bùng lên dữ dội, đánh nát chương phong của lão giả. Chương Phong bị đánh nát nhưng tiểu bạch hỏa cũng không tốt lắm, hoàng hai hoàng quang mang âm đạm xuống nhiều.

Năm người đề phòng nhìn lại già bất thiện.

-”Dám thương tổn ta nhi, nhân loại.” chịu chết đi.

Thân Kiệt câu nói chưa dứt đã im bặt, đồng tử co rút lại nhìn về phía ngọn lửa màu trắng đang phập phồng trước mặt năm người nọ, tâm bản run lên.

Cấp bậc càng cao, hiểu biết càng nhiều, hiển nhiên hắn đã rõ gốc gác đoàn bạch hỏa kia. Thân Kiệt môi mấp máy, ánh mắt gắt gao nhìn tiểu bạch hỏa, toát ra thần sắc tham lam.

Thiên hỏa, dĩ nhiên là thiên hỏa. Hẳn thế nhưng nhìn thấy thiên hỏa, cho dù chỉ là một đoàn nho nhỏ thiên hỏa.

Nếu hắn có thể cắn nuốt này thiên hỏa vì mình sử dụng.. như vậy đừng nói là Vương vị kia, cho dù là khắp cả Thương Lam này vì hắn là chủ không thể? Giờ phút này, đang đau đớn lẫn lộn đầy đất Thân Sơn sớm đã bị hắn vút lên chín tầng mây, trước mắt hắn giờ phút này chỉ còn có đoàn thiên hỏa kia.

Hắn liếm liếm môi, thu hồi thần sắc tham lam, chính khí凛 nhiên mở miệng.

-”Vô tri tiểu bối, lại dám cướp đoạt bảo vật thất lạc của lão phu, khả trả lại dị hỏa, lão phu tha ngươi một mạng.”

Dạ Tuyết năm người hoàn toàn bị đối phương vô si chấn kinh rồi.

Cái gì mà bảo vật thất lạc của lão?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đối chiến thân kiệt

Thiên không ánh dương bị tầng tầng lớp lớp lá che khuất, từng tia sáng xen kẽ theo từng phiến lá le lói những điểm sáng bé nhỏ.

Phụ cận trung tâm Lâm Sâm rừng rậm.

Từng trận khói trắng bao phủ cả một khu vực, đóm lửa bay lượn trong không trung tạo nên những điểm sáng tinh tinh.

Mùi nhựa cây bị cháy, mùi yên trần bị đốt trụi hoà quyện vào nhau lan trong không gian.

Trên mặt đất đầy rẫy những cây, cối nghiêng ngả, gãy đổ. Những thân cây cao to dày đặc những vết cắt của phong nhận trên thân.

Mà lúc này, ngay giữa đám bụi bặm, hai bên nhân sĩ đang lâm vào trạng thái giằng co vì điều.

Một bên vô cùng dẫn nhân chú mục với tổ hợp tứ nam một nữ, đều dung mạo thượng thừa, thanh tú.

Trong đó lấy nữ nhân duy nhất làm trung tâm, bốn người còn lại ẩn ẩn tư thế hộ nàng vào trong, mà nữ nhân kia tắc thần sắc lạnh lùng ôm một chích bạch hồ đầm huyết.

Ngược lại, tổ hợp bên này ngoại trừ một hoàng y lão giả bạch phát vừa xuất hiện, còn lại người ngã ngựa đổ thất linh bát lạc chặt vật không chịu nổi.

Kia hoàng y lão giả khuôn mặt từ ái, khiến nhân này sinh hảo cảm như gia gia nhà bên, nếu bỏ qua đôi mắt tham lam giấu giếm đằng sau nụ cười hoà ái kèm câu vô sỉ lão vừa nói.

Dạ Tuyết hít đôi mắt mang theo tia tìm tòi, lạnh lùng nhìn hoàng y lão đầu đang đứng trước mắt mình.

Lão đầu này vừa xuất hiện đã một thân “chính khí” cất giọng lớn tiếng nhận định tiểu bạch hoả là bảo vật của lão, lại còn ban ơn dường như bảo nàng để lại tiểu bạch sẽ tha một mạng?

Quả thật độ vô sỉ đã vượt ngưỡng, nhưng quý kinh thần khiếp.

Nếu không phải chính bản thân nàng tiếp nhận truyền thừa suýt chút nữa bị tâm ma khống chế, may nhờ có một tia thần thức của mẫu thân không ngừng gọi tên nàng, đưa nàng thoát khỏi ma chướng, có khi nàng sẽ bị một thân chính khí, lời nói chính trực của lão ta làm cho tin sái cổ rồi.

Đúng là sống lâu loại người nào cũng thấy.

“Buồn cười, từ đâu đến một chỉ cầu lại sửa lại loạn căn? đầu năm súc sinh đâu đâu cũng thấy, hôm nay đặc biệt nhiều. Để xem, nhất, nhị, tam, tứ, ngũ... thập cửu. Ái da, còn thật không ít.” Phan Diệp nhẹ phát chiếc phiến phe phẩy trước mặt, lộ ra một tia phóng khoáng tà khí, lời nói lại cay độc không đến nỗi mạng nhìn lão thẳng tắp mở miệng.

Dường như không tin tưởng hôm nay nhiều cầu như vậy, hần khép lại quạt còn quả thật đếm đến đám người trước mặt mình, sau đó giật nảy mình bụng lấy trái tim nhẹ vỗ vỗ làm động tác bảo bảo bị sợ, nép vào cạnh Dạ Tuyết.

“Thật là nhiều cầu, Tiểu Phong Phong, ta phải sợ a.”

Dạ Tuyết: “....”

Thân Kiệt: “...”

Mọi người: “...”

Long Thiên Mị khoé môi run rẩy, nhin xuống cảm giác muốn xông lên tấu Phan Diệp một trận, hắc nghiêm mặt nắm lấy cổ áo của Phan Diệp kéo qua một bên, bản thân thế vị trí của hần đứng bên cạnh Dạ Tuyết, nhìn lão giả.

“Tặc lão, đừng tự dát vàng lên mặt, rõ ràng là gấp bảo vật mọc lên tham niệm còn dám mở miệng phun lời giả dối, đã vậy còn bãi tư thái đường đường chính chính như vậy, ngươi không sợ mất mặt khà ta còn ngại ngươi quá dọa người đây.” Long Thiên Mị tiếng nói hữu lực trầm thấp vang lên, bình thần vô ba, nội dung lại khiến nhân nhin không được nín thở vì tức.

“Ngươi... Hảo, đám con kiến không biết tốt xấu, ta đã cho các ngươi một cơ hội bảo mệnh, chính các ngươi không nắm bắt, nếu đã như vậy, lão đành tự tay lấy lại bảo vật của mình.” Thân Kiệt bị hai người kẻ ứng người hợp xé rách mặt có chút thẹn quá thành giận, tím mặt quát.

Nói đoạn, lão bước lên trước một bước, hai tay khép lại bấm thủ pháp, miệng rì rầm đọc chú ngữ, ánh mắt lại dính chặt vào tiểu bạch hoả trên đầu Dạ Tuyết.

Tiểu bạch hoả lập tức bay đến trước mặt năm người, tản ra ánh sáng trắng tạo nên một vòng kết giới bao bọc bọn họ.

Nhìn một màn này, ánh mắt Thân Kiệt càng phát ra tham lam nóng cháy.

Lão dồn một hơi vận chuyển càn nhiều chiến khí vào hai tay tăng mạnh chiêu thức.

Hiên Viên Triệt cúi đầu xem xét tiểu bạch hổ trong tay Dạ Tuyết, mà Long Thiên Mị cùng Khung Duệ đồng thời đặt hai tay lên tấm màn kết giới vận chuyển chiến khí chống đỡ chiêu thức của lão.

Thân Kiệt khinh thị cười nhạo. Ngu xuẩn nhân loại.

Phút chốc, áp lực từ bốn phía lên kết giới nặng nề dần, áp lên năm người khiến cả năm đều có cảm giác khí huyết cuộn cuộn, tinh ngọt vọt lên cổ họng, nhất là trực tiếp chống đỡ kết giới Long Thiên Mị cùng Khung Duệ.

Khung Duệ là người yếu nhất trong bốn nam nhân khoẻ mỗi sớm đã tràn ra máu tươi, lại ương ngạnh đứng vững bên cạnh Dạ Tuyết, phụ giúp cản đi một phần áp lực.

Dạ Tuyết bởi vì có tiểu bạch hổ chống đỡ nên hơi dễ chịu hơn những người còn lại, bất quá tiểu bạch hổ vừa thức tỉnh không bao lâu thật sự quá yếu, lung lay lung lay chống đỡ kết giới bảo vệ lấy Dạ Tuyết, ánh sáng ảm đạm dần, có cảm giác sắp tắt lụi.

Dạ Tuyết ngưng trọng nhìn Hiên Viên Triệt, vì không thể nhận ra gật gật đầu, Hiên Viên Triệt bước lên một bước, hợp với Khung Duệ đang đứng bên cạnh Dạ Tuyết tạo nên một góc chết, Dạ Tuyết nương theo sự che chở của hai người Hiên Viên Triệt và Khung Duệ, phát tay đưa tiểu bạch hổ vào không gian, nằng lo sợ tiểu bạch hổ bây giờ quá yếu ớt không chịu nổi dư ba của lão già kia.

Bởi vì Thân Kiệt áp lực chỉ đối với năm người ra tay cho nên bên kia, Đới Nhân cùng Vân Mộng Vũ cũng không bị ảnh hưởng gì, lẫn nhau diu đứng dậy.

Vân Mộng Vũ nương lực theo Đới Nhân chống cự thể đau nhức rã rời trụ vững trên mặt đất, nằng nhìn chăm chú vào tổ hợp năm người bên kia đang khó khăn chống đỡ chiêu thức của hoàng y lão giả, nắm tay siết chặt.

Nàng lật tay phải, ba cây châm lộ lên hàn quang màu tím kịch độc xuất hiện trong tay nàng.

Mái tóc của nàng, mái tóc nàng luôn chăm chút hiện tại bị một đao cắt đoạn.

Cổ đại mái tóc vô cùng quan trọng, nhất là nữ nhân, chỉ có phạm tội liên quan đến nhân phẩm trinh tiết mới có thể bị cắt tóc. (*)

Mà mái tóc của nàng vốn dài đến thắt lưng, hiện tại bị hủy đến vai, chưa kể vài chỗ bị đốt không đồng đều nơi dài nơi ngắn, sau này nàng mặt mũi nào nhìn người?

Vừa nãy, nữ nhân này vừa xuất hiện liền phá hỏng chuyện tốt của nàng, thù mới hận cũ này trong lòng khiến Vân Mộng Vũ khuôn mặt vắn vẹo.

(*) cái này ta cũng không rõ lắm, nhưng nhớ có tình tiết nếu nữ nhân mà không trung trinh sẽ bị cạo đầu bôi vôi, hay dìm lồng heo gì đó, nên đặt vào trong này luôn, nếu có sai lầm, thỉnh bỏ qua, chỉ là tiểu thuyết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chủ, Quản Lý Tốt Hậu Cung Của Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.